

Sắc giới

Contents

Sắc giới	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	58
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	72
28. Chương 28	74
29. Chương 29	78
30. Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	98
36. Chương 36	102
37. Chương 37	105
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	115
41. Chương 41	121

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	137
45. Chương 45	141
46. Chương 46	147
47. Chương 47	153
48. Chương 48	158
49. Chương 49: Đại Kết Cục	163
50. Chương 50: Phiên Ngoại 1 : Thập Lục Công Chúa Tây Phương Quốc Cảnh Vĩ	165
51. Chương 51: Phiên Ngoại 2 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Kí (1)	169
52. Chương 52: Phiên Ngoại 3 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Kí (2)	171
53. Chương 53: Phiên Ngoại 4 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (3)	174
54. Chương 54: Phiên Ngoại 5 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (4)	179
55. Chương 55: Phiên Ngoại 6 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (5)	183

Sắc giới

Giới thiệu

Thể loại: cường cường, tiểu thụ là tiểu quan, HEEdit : Joco leeCâu chuyện kể về cuộc đời của ta, vốn ta sinh ra ở nông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-gioi>

1. Chương 1

Ta vốn sinh ra trong một hộ nông dân bình thường, quanh năm làm lụng việc đồng áng nên mẫu thân ta dáng người thô kệch, da thịt thô ráp, cha ta tóc đã hoa râm, mặt nhiều nếp nhăn, chưa già đã yếu, huynh đệ tỷ muội đều giống cha mẹ dáng người kiện tráng, duy chỉ có mình ta, mặt mày thanh tú, môi hồng răng ngọc, da thịt trắng bóc, mềm mại, thoát nhìn rất yếu đuối. Người trong thôn đều nói ta là do sơn yêu biến thành, vu cho ta có khuôn mặt đẹp mê mị người khác, lo ngại rằng ta sẽ mang tới vận rủi. Cha mẹ, huynh đệ tỷ muội vẫn mặc kệ người ngoài nói, rất thương yêu ta, cho ta ăn ngon, chăm sóc bảo hộ ta rất nhiều, dù ta có là do sơn yêu biến thành thì vẫn là do mẹ ta sinh ra, cứ như vậy sống yên ổn qua mười năm.

Ba năm đại hạn liên tiếp, người chết đói đầy đường. Trong nhà không thể duy trì được nữa, đành bắt buộc phải bán con cái đi. Nhưng...sẽ bỏ ai đây? Mất cha hoe đồ, mẹ khóc sưng cả mắt, huynh đệ tỷ muội cũng nước mắt lưng tròng. Lúc ấy mạng người còn không đáng tiền, chỉ vài xâu bạc đã có thể mua được một tiểu nô. Ta tình nguyện tự bán mình vào nam xương quán trong thành để đổi lấy một trăm lượng bạc. Kỳ thực nhan sắc ta không hề nổi bật, thế nhưng lựa lúc lão bản đến, ta nở một nụ cười thật đẹp, lão bản nói ta có tư chất mê người, sau này sẽ là cái cây hái ra tiền, nên sẵn sàng chấp nhận cái giá ta đưa ra.

Một trăm lượng bạc có thể đủ cho nhà ta ăn mặc nhiều năm nữa. Ta vốn rất hài lòng, mặc dù khi ra cửa từ biệt, người thân ôm ta khóc rất nhiều. Thế nhưng ta không hề khóc, cả nhà mình sẽ không chết đói, chuyện tốt như vậy, chẳng nhẽ vẫn còn chưa đủ sao? Ta còn lưu ở nhà, chỉ giống như thứ cây ăn bám, ta đi, cha mẹ bớt phải nuôi một miệng ăn, huynh đệ có thể ăn nhiều thêm một chút, tỷ muội có thể sẽ có thêm quần áo đẹp để mặc, sau này tìm gả cho một lang quân tốt, yên bề gia thất. Trước đây trong thôn có một vị đạo sĩ tu hành đi cùng với một vị hoà thượng đi chân đất tới, nói rằng ta có tuệ căn, khuyên ta nên xuất gia. Ta cự tuyệt ngay lập tức. Trong nhà mặc dù nghèo, nhưng đi cùng hai người này chịu cảnh màn trời chiếu đất, thì thà ta ở nhà có cha mẹ, huynh đệ tỷ muội thương yêu ta còn hơn. Đạo sĩ rất thất vọng, để lại cho ta hai quyển kinh thư, một quyển phật giáo, nói ta cứ từ từ tìm hiểu, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại. Còn khuyên ta nên xuất gia cái gì chứ, có mà lừa gạt ta theo làm đồ đệ chuyên giặt giũ nấu cơm hầu hạ họ thì có. May mà ngày đó quyết định ở lại, hôm nay có thể tự thân thoát khỏi cái tiếng ăn bám, coi như có báo đáp với cha mẹ, không làm....uổng công gia đình yêu thương ta suốt mười hai năm nay.

Ta mười hai tuổi rời nhà, đi tới Tuý Phong Lâu, mơ tưởng mình sẽ trở thành đệ nhất trong nam xương quán.

Ta nghĩ, có khi quả thật ta là do sơn yêu biến thành, ta thông minh, lại có phúc tinh trên cao che chở. Để báo đáp lão bản đã chiếu cố mua ta về, ta luôn trượng ra nụ cười mê người, ra sức làm việc, kiếm cho lão bản rất nhiều tiền. Mười bốn tuổi đã bắt đầu tiếp khách, mười sáu tuổi được Cố viên ngoại ở thành tây chuộc thân về, yêu thương ta. Ta cũng biết thân biết phận, mặc kệ người ngoài, ra sức lấy lòng đại phu nhân, cố gắng củng cố địa vị trong phủ. Cứ thế bình yên trôi qua bốn năm, Cố viên ngoại thăng thiên, đại phu nhân cấp cho ta chút bạc, tổng ta ra khỏi phủ.

Đi một mạch vui sướng về nhà, cha mẹ còn khỏe, huynh đệ tỷ muội đều đã yên bề gia thất, ta cũng sống thật yên ổn, sau đó thành thân với một quả phụ thôn bên, lại trở về giống như lúc trước, cuộc sống nhàn hạ, thật là hạnh phúc

~!

“Phong, tỉnh lại! Tỉnh lại! Người sao lại ham ngủ thế chứ, còn chảy nước miếng đầy ra kia, bản chết đi được. Vẫn còn nằm mơ hả? Lại thấy mình mê hoặc được vị lão gia nào già khú lắm tiền nhiều của chuộc người về sao? Rồi lại chờ hán quy về với tiên tổ là có cơ hội chạy hả?”

Một người với âm thanh ôn nhu cứ không ngừng nói đi nói lại bên tai ta, một ngón tay trắng ngọc ngà lướt qua ngực rồi lại chạm lên mặt ta, ngứa ngứa, làm cho ta cảm thấy thật khó chịu. “Cây dâm bụt này, ta với người lẽ nào có thù oán gì sao?” Ta tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, vừa mới tỉnh khỏi mộng đẹp, đã thấy tiếc nuối lắm rồi, vậy mà còn có con ruồi không ngừng cười nhạo ở bên tai, thực sự là chịu không nổi mà.

“Trời ơi! Trong mắt người phát hoả ra rồi kia, thật thương cho ta có lòng tốt qua báo cho người nào đó luôn mơ tới một vị kim chủ (lão gia lắm tiền), đi vội tới mức đau cả chân, còn giúp cho ai đó chỉnh lại dung nhan mà hại ta một tay dính đầy nước miếng, lại bị nghĩ thành con ruồi, thật là làm người tốt cũng không xong mà.”

“Ai lại dám mắng cây dâm bụt của ta là con ruồi chứ, đúng là không nhịn được mà, ta sẽ đi lột da hán. Tuy là cây dâm bụt của ta nhưng lại là đệ nhất mỹ nhân của Tuý Phong Lâu, ta thương người còn không kịp mà, làm cho người phải chịu khổ, là lỗi của ta. Cạn! Tha thứ cho ta đi.”

Về mặt ta hồ thẹn, nhẹ giọng cầu xin, nhìn chăm chăm vào hai mắt long lanh nước của Cạn. Giống như mặt hồ bình lặng, sâu không thấy đáy, gợi lên chút sóng, “Đẹp quá!” Không tự chủ được hôn lên môi hán, đôi môi đỏ son, mềm mại quyến rũ tựa như ngọn lửa chói mắt, tự giác mút vào, thật ngọt ngào như đường, như mật vậy.

Cạn ngoan ngoãn ôm lấy ta, đem ta đặt ở trên giường, đầu lưỡi cũng len vào miệng ta, cùng ta chơi đùa, nước bọt ngọt ngào theo khoe miệng tràn ra. Ta cuồng loạn vuốt ve lưng Cạn, hai chân quăn lấy hông hán, càng hung hăng hôn hán hơn. Sau một lúc lâu, hai người bọn ta mới lưu luyến rời nhau ra, thở hồng hộc, sắc mặt ửng hồng, trong lòng một phen nhộn nhạo, chân mày hơi nhăn lại càng lộ vẻ mị sắc, hạ thân tất yếu cũng có phản ứng.

” Không đi tìm mấy vị lão gia coi tiền như rác của người đi, còn lưu lại với ta làm gì?”

“Trước khi đi xem, phải quay lại nhìn người, cho tùy ý người chọn.”

” Đã như thế rồi, người còn không mau đi ra ngoài đi? Phong, còn không mau buông ta ra đi?”

“Ta, Giang Hiểu Phong, thế phải lừa gạt được một tên đại địa chủ tuổi già sức yếu, rời khỏi Tuý Phong Lâu, đợi khi có cơ hội, về quê cưới vợ sống an nhàn tới cuối đời. Cạn, người cũng phải lập thế giống như ta, câu dẫn một vị cao thủ võ lâm, che chở cho người, mở một nam xương quán to nhất Tây Phương Quốc, nghe chưa?”

Cạn yên lặng nhìn ta một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười tươi, tiếng tì bà thanh ngọc đâu đó vang lên, mặt trời mọc lên xua đi bóng tối mịt mù của rừng cây, lộ ra vẻ mặt toả sáng mê người trước mắt ta, làm cho ta thoáng chốc vứt cả mơ tưởng tới vị kim chủ coi tiền như rác ra sau đầu, ý loạn tình mê, lại đem cái miệng nhỏ nhắn kia dán môi vào.

2. Chương 2

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc.”

Trong miệng cứ lẩm bẩm, ta vội vã chạy tới phòng của khách. Ta biết lỗi rồi, ta háo sắc, trước mỹ nhân rất nhanh chóng bị hạ gục tới nỗi ý loạn tình mê, thế nên lúc này ở trong phòng lại cũng Cận dây dưa một trận, lỡ mất không biết bao nhiêu thời gian. Thế nhưng Bồ Tát linh thiêng ơi! Ta lúc lạc đường lầm lỗi đã biết quay lại rồi, cuối cùng ta cũng biết từ chối mà đi, cầu người thương cảm cho ta, cho tamột cơ hội, hãy ban thưởng cho ta một vị kim chủ đứng như mong muốn của ta đi, lần này đừng khiến cho ta hụt hẫng nữa.

Thầm khấn trong miệng xong, ta chỉnh lý dung nhan, mặt lại nở sẵn một nụ cười người, nhẹ nhàng đóng cửa cái môn, rảo bước đi vào phòng khách.

“Phượng lão gia, người đã lâu lắm rồi không tới, liệu có phải lần trước ta đã hầu hạ người không chu đáo, nên người không còn thích ta nữa?”

Còn cách bàn mấy bước, ta ngơ ngác nhìn con mèo, thấp giọng nói. Người mập mạp, lần trước uống hết đồng rượu trái cây của ta, ngủ thẳng cẳng trên giường đến quên cả trời đất, tội cho ta bị lão bản mắng là lừa tiền người, chẳng nhẽ ta không tính tiền rượu chắc?

Chớp đôi mắt thật to hai chớp, lập tức thấy mắt phủ sương, rồi nước mắt xuất hiện, không một tiếng liền rơi xuống, ta cúi mặt thấp xuống. Ách, hôm nay hình như uống hơi nhiều nước, nhập vai có chút nhanh quá, dự tốc bất đạt là không tốt, ta chun mũi, thu lại chút nước mắt.

Lão Phượng mập mạp vội vã kéo ta vào lòng an ủi. Hừ, coi như người có lương tâm đi.

“Sao có thể chứ! Bảo bối ngoan ngoãn của ta. Là do nửa tháng ta đi kinh thành buôn bán, mỗi ngày đều rất nhớ người đó.”

“Thật thế sao?” Về mặt hồ nghi làm cho đuôi lông mày ta nhướn lên, thân thể càng dính chặt hơn. Ách, mùi hương hơi nồng, hình như là hương của hoa mẫu đơn và hoa hồng trộn lại, rất ngậy. Trong óc không khỏi hiện lên hình ảnh thịt lợn trắng bóng cho ướp gia vị chuẩn bị cho vào nồi nấu, thậm chí, vừa mới được ôm Cận hít đầy một bụng hương thơm mát lạnh của cây dâm bụt, thật là quá khác nhau một trời một vực. A, phi phi, Giang Hiểu Phong, người lại nghĩ linh tinh cái gì thế? Mau tỉnh lại nhanh.

“Đương nhiên là vậy rồi. Nhìn xem, ta cố ý mang quà về cho người, thích không?”

Khối ngọc mã não hình tròn, có sắc hồng trong suốt, hoa văn nổi lên thật đẹp, không tệ, cái này cũng phải mấy chục lượng bạc. Có khả năng làm cho tên keo kiệt này phải tiêu pha, công phu của ta thật không tệ mà.

Nở một nụ cười, nhưng tay thì lại động thủ vuốt ve tiếp.

” Thích không?” Lão Phượng mập mạp xem ra hôm nay tâm tình rất tốt, ta liệu có nên tiện thể vợ vết thêm chút nữa không đây.

“Àn, thích lắm, cảm tạ Phượng lão gia.” Đỏ mặt vì lòng tham của chính mình. Giang Hiểu Phong, người phải ăn trong bát nhìn trong nồi, không được có lòng tham như rắn, hẳn rất lạnh trí, không được phá hỏng ấn tượng tốt trong mắt hắn, sẽ rút dây động rừng. Hơn nữa lão ta mới có hơn năm mươi, còn lâu mới tắt thở, ta tốt nhất là nên kiên trì chờ đợi, dứt khoát sẽ có ngày tìm đúng người thôi.

” Ha ha, để ta đeo cho người.” Hơi thở nóng rực lại ve vãn bên tai, cảm giác có vật mát lạnh đặt lên cổ, nặng nặng, cảm giác này, đúng là cảm giác của tiền mang lại.

“Thật ngoan, ta hôm nay phải chiêu đãi khách quý từ kinh thành tới, Hiểu Phong người phải hầu hạ cho thật tốt. Vị này chính là Lễ bộ thị lang Hàn đại nhân, học thức phi phàm, đức cao vọng trọng, vị ngồi bên cạnh chính là công tử của Hàn đại nhân, cũng vốn là tướng quân nổi danh của Hàn Huyền Dịch, hai mươi tư tuổi đã lập chiến công huy hoàng nên được phong chức tướng quân, tiền đồ vô lượng. Hàn đại nhân có con trai như vậy, quả thực là khiến cho mọi người vô cùng hâm mộ.”

“Ha ha, Phượng huynh khen nhầm người rồi.”

Vị Hàn đại nhân này mặt mũi hiền lành, giống bề trên, tóc đã bạc một nửa, râu dài, rất có tiên phong đạo cốt, không hổ danh là người đọc sách, ta thích. Cười cười nói một tiếng: ” Ra mắt Hàn đại nhân.” Ta dời sang ngồi cạnh hắn. Hi Hi, ngày hôm nay xem ra vận khí không tồi, về vị Hàn tướng quân trẻ tuổi kia, ta không có hứng thú.

” Hàn đại nhân là người theo nho học, Phong nhi khiếm nhã, nếu có làm gì đáng chê trách, thỉnh Hàn đại nhân thông cảm.”

“Phong nhi rất biết cách chăm sóc, làm cho người ta thực thoải mái. Hàn đại nhân cứ hưởng thụ đi sẽ biết.” Xem ra lão Phương mập mập rất muốn lấy lòng Hàn đại nhân.

“Phương huynh quá khách khí. Lão phu làm quan hơn mười năm, lao tâm cho nước, ít có cơ hội giống Phương huynh được hưởng thụ phong nhã, Phương huynh còn phải chỉ giáo nhiều rồi.” Tây Phương quốc nam sắc rất thịnh hành, quý tộc, thi nhân, võ lâm nhân sĩ hay thương nhân khi không có việc gì cũng toàn thích lai vãng ở thanh lâu.

Lão già râu dài trông có vẻ dễ nhìn này chẳng biết trong nhà thê thiếp có mấy người? Ruộng đất có nhiều không?

“Từng nghe tiếng Tuý Phong Lâu trong thành có tứ đại hồng bài tư sắc hơn người, tài năng bất phàm, tiếng lành đồn xa. Nhưng hôm nay được diện kiến Giang Hiểu Phong, có vẻ như chẳng còn gì nữa thì phải. Lòng mày rậm, mắt to, không đủ xinh đẹp, thân hình hơi dài, không đáng yêu. Còn chẳng bằng mấy thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi nhỏ nhắn xinh xắn. Chẳng hay ba hồng bài còn lại, liệu có tuổi cao sắc tàn, trở thành tư sắc tầm thường rồi không.”

Tuổi cao sắc tàn?

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe rất mê hoặc thế nhưng lại nói ra những lời làm cho người khác tức điên. Tháng sau ta mới tròn mười tám tuổi, đang trong tuổi đẹp nhất, tuy trời sinh nhan sắc ta chỉ bình thường, nhưng có bản lĩnh đã mê hoặc không ít lão nhân đâu, người này dám chê ta tuổi cao sắc tàn, thật là khinh người quá đáng mà!

“Nhan sắc ta vốn chỉ là tầm thường, chẳng qua là được mấy vị đại nhân chiếu cố, chứ thực ra chỉ đứng hàng thứ hai. Hàn tướng quan chắc đã từng thử qua rất nhiều người đẹp, Hiểu Phong tư sắc chỉ có vậy sợ làm bản mặt tướng quân rồi.”

Bất đắc dĩ ta quay đầu sang phí vị khách nhân trẻ tuổi này, cảm cương nghị, mũi cao thẳng, đôi mày kiếm sắc sảo, nhân thần băng lãnh, chí khí ngạo nghễ đứng trên thiên hạ, nhếch một bên môi lên cười, rất không đành lòng, lại rất mê người, không biết là đã lừa tình bao nhiêu nam thanh nữ tú rồi. Đáng tiếc người như thế rất vô tình, ta rất rất không thích. Huống hồ những người như vậy thường thích hành hạ, rất biến thái. Rất nhiều, rất nhiều tiểu quan ở đây đã từng chết vì những người như thế này, ta...thật hận.

” Tướng quân nếu thích những thiếu niên xinh đẹp, ta ngay lập tức sẽ đi bắt với lão bản, mang vài người thật tuyệt sắc cho tướng quân lựa chọn.” Nghe nói tên hỗn đản này khi giao chiến cùng với nam di tộc phía bắc đã giành được toàn thắng, có tiếng trong triều, ta không thể đắc tội, đành chịu uỷ khuất vậy. Nghiêng đầu nhìn Hàn lão đầu, âm ức thầm trong lòng, người nuôi con thật tốt, dưỡng tính hắn thật hảo a, hãy xem ta hôm nay hung hăng kiếm chút bạc của người, đập lửa hận trong lòng ta nha.

“Tướng quân chó sói ruột, Tổng lão bản đã mời hai vị hồng bài kia tới, tin chắc rằng sẽ làm cho công tử thoải mái. Về phần Hiểu Phong, hắn tuy không bằng bọn họ, thế nhưng tính tình lại tốt nhất, hầu hạ ta bao lâu nay rất tốt, thật là rất thương yêu hắn a.”

Lão Phương mập mập tuy là đang nói đỡ cho ta, nhưng càng nghe lại càng làm cho ta lòng ta chua xót.

3. Chương 3

Chỉ chốc lát sau, lão bản đã nhanh chóng dẫn người đến phòng khách. Cha con Hàn gia quả nhiên là có quyền thế, lão bản an bài cả ba hồng bài cùng hầu hạ một lúc. Nhất là tên tiểu tử họ Hàn kia, ta lên quan

sát hấn mấy lần, thực sự là có nhãn thần rất lợi hại, tràn đầy khí chất cao ngạo uy quyền, làm cho ta chợt thấy sợ hãi, phải thu ánh mắt về.

Danh tiếng mỹ nhân tuyệt sắc của Tuý Phong Lâu là tiếng lành đồn xa. Hồng bài nơi này thân hình khi nhỏ đã nhẹ nhàng, xinh xắn, lớn lên càng thông minh lanh lợi, từng cử chỉ đều phong tình vạn chủng. Vũ bước chân nhẹ nhàng, cánh tay xinh đẹp vung lên, như cây liễu mềm mại đung đưa theo gió, điệu nhảy hoàn toàn tự nhiên, hơn nữa nụ cười thuần khiết trong sạch, tựa như tinh linh đang nô đùa trong gió, nhưng lại giống như một tên tiểu tiên đồng nhỏ bé. Gần nửa năm nữa mới mười tám tuổi, Hàn biến thái nếu có dừng khí phàn nàn về tuổi tác của hắn, tuyệt đối sẽ không yên thân. Nên nhớ, Hàn ah, lúc đó người nhất định phải giúp ta báo thù rửa nhục.

Vũ nhẹ nhàng bắt đầu múa, Hàn ở một bên đánh đàn đệm nhạc, chỉ lẳng lặng ngồi yên, khuôn mặt tinh xảo không hề gợi chút sợ hãi, đôi lông mày dù cho đang sầu bi thế nào, cũng không thể hiện ra, làm cho người ta càng thương xót, nhìn Hàn giống như thể hắn đang để riêng mình chìm trong một bức tranh thủy mặc mệnh mông sông nước. Hàn sinh trước ta bốn tháng, trong mắt ta, Hàn giống như mùa thu, không thích nói chuyện, trông vào thực rất hừ quạnh làm người ta thương cảm, nhưng ta lại càng thích bắt nạt hắn. Vậy mà, vẻ mặt của hắn nhìn ta, làm cho ta cuối cùng cũng đành bỏ qua cho hắn. Trời ơi, nhưng trong lúc này, người đứng trưng bộ mặt ấy cho tên họ Hàn kia nhìn thấy mà.

Ta thấy Hàn Huyền Dịch đang nhìn Hàn tới mức say sưa, thật muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta vốn tự than thở trong lòng, gì gì mà mấy thứ kỹ năng múa hát hơn người, Hàn có mỹ mạo nhu nhược, lại còn là tay hảo cầm, Cận cũng là người khuynh quốc khuynh thành, cầm kỳ thi họa không cái nào thiếu, văn tài còn có thể so được với trạng nguyên, tuy rằng là mỹ nhân lạnh lùng, thậm chí ít khi tiếp khách, nhưng cho tới bây giờ không ít đại gia hay quý nhân vì bọn hắn mà vung tiền như rác. Ta vốn dung mạo không bằng ai, tài nghệ cũng chẳng bằng người. Từ khi vào lâu quán, ta rất biết điều mà nghe lời, tối ngày ngoan ngoãn, biết làm nũng, biết đùa bỡn, thăm dò ý tứ khách nhân, đón ý lấy lòng mấy vị lão gia, giúp cho lâu chủ kiếm về không ít bạc, thế nên mới được phong làm hồng bài. Kì thực ta cũng không phải quá tầm thường, hướng chi ta còn có ý nguyện to lớn, vì ngày tự do trong tương lai mà luôn tính toán chuẩn bị chu toàn. Nhóm lửa nấu cơm, giặt quần áo hay may vá, ủ rượu chế phần thơm, trồng cây thuốc, bắt mạch bốc thuốc cũng có chút hiểu biết...cũng có thể coi là đa tài đa nghệ.

Chẳng qua tâm tư suốt ngày suy nghĩ buôn bán kiếm tiền, cho nên mấy thứ khác chẳng thèm quan tâm. Tuy rằng ta biết thân biết phận mình chỉ xứng danh nan phó, nhưng trong Tuý Phong Lâu này người người đối với ta cũng có vài phần kính nể, ta vốn rất thoải mái, tâm đắc. Thế mà hôm nay lại bị tên này chế nhạo ngay trước mặt, bảo ta phải chôn cái thể diện mình ở đâu chứ?

Hàn Huyền Dịch, ta và ngươi cùng với nhau kết thù như sông núi. Thứ thù này không trả ắt thành tiểu nhân!

Khúc múa vừa dứt, ta cũng không để ý nghĩ thù trong lòng nữa, thu hồi đầy một bụng phẫn nộ, lại nở ra nụ cười ghênh nhân.

Ba ba ba, có tiếng vỗ tay vang lên, Hàn Huyền dịch thu hồi lại bản mặt mê mẩn đầu tiên, không hổ danh là một tay chơi lão luyện.

“Hảo! một khúc tựa như được bay lên không trung! Tiếng đàn tao nhã, điệu múa lại mê người, Tuý Phong Lâu có tuyệt mỹ song bích này, so với tượng tượng của tại hạ còn tuyệt vời hơn gấp trăm lần. Phụ thân, người ở kinh thành liệu có từng gặp được tiểu quan nào bằng được như họ không? Phương bá phụ ở Vọng Thành này thật may mắn tới mức làm cho người khác ganh tị nha.”

Có cảm giác khó chịu, không ổn rồi, người này hai mắt phát sáng, nhãn thần tựa như đã thú phát hiện mồi ngon vậy.

Hai lão nhân chỉ mỉm cười gật đầu, không nói thêm gì. Chỉ nghe tiếng Hàn Huyền Dịch tiếp tục nói đầu đầu.

“Hai vị công tử này nếu như có dịp lên kinh đô hiển nghệ, chắc chắn sẽ làm cho rất nhiều người phải điên đảo, thậm chí vương tôn quý tộc, chắc cũng chẳng ngại vung tiền đón hai người về nhà giữ thành của riêng mà yêu chiều. Đến lúc đó, lại chỉ thương cảm cho chúng ta thôi...đau lòng như xé ruột xé gan mất.”

Lời này là ý tứ gì? Ta không khỏi len lén mà quan sát hắn, vẻ mặt chân thành cùng với biểu cảm vô cùng tha thiết, nhưng lại khiến cho lòng ta nổi một cơn sợ hãi. Nam kỹ vốn luôn bị khinh miệt, nếu có phú thương quyền lực lắm tiền độc chiếm, đến một ngày sắc suy thất sủng, số mệnh sẽ vô cùng thê thảm. Đương nhiên ta đã đoán trước được, nhưng bây giờ trông thấy hắn nói, đoán rằng hắn đã giở võ thành công rồi. Vuốt nhẹ ngực, người này quả thực là nguy hiểm, không đụng vào hắn vẫn tốt hơn.

“Công tử quá đề cao chúng ta mất rồi.” Hâm nhẹ nhàng hành lễ đáp, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không phát ra thêm một tiếng nào, trên mặt vẫn chỉ mang một thần sắc bất biến. Chẳng nhẽ Hâm hôm nay lại đột nhiên sắc sảo giống ta? Không thể nào! Hâm ít khi mở miệng nói một tiếng, bao vị khách nhân tốt với hắn mà hắn còn cứ làm mặt lạnh. Sau đó mấy vị nam tử sẽ mất sáng lên, tranh nhau, đánh nhau để giành được Hâm, bao người xui xẻo, đầu rơi máu chảy vì mỹ nhân, nhưng hắn thì vẫn bình an vô sự, núp ở góc nào đó, tình cảnh thật làm người ta buồn cười đến đáng giận. Hôm nay thái độ hắn khác thường, ai, đau đầu rồi!

“Nhân sinh trên đời, tri âm khó tìm. Ngày hôm nay tại hạ tự làm xấu mặt mình, đàn một khúc, mong muốn có thể hiểu tâm tình của Diệp công tử.” Vô sự hiển ân tình, quả là lòng lang dạ sói mà. Chắc chắn hắn biết hồng bài của Túy Phong Lâu chỉ tiếp khách theo cảm tình, cho nên tìm vào kiếm chút vui, vừa ra tay đã chiếu tướng nhắm thẳng vào Hâm, không hổ là tướng quân, binh pháp dùng trên chiến trường rồi lại mang vào cả thanh lâu.

Hàn Huyền Dịch đứng lên, vóc người cao lớn, khuôn mặt khôi ngô sắc bén, toả ra khí thế áp đảo người khác. Ai, quân tử không thể chết dưới góc tường được, ta thật muốn chạy thoát khỏi nơi này.

Sét đánh ầm ầm, giông tố nổi lên, trời rung đất chuyển, khúc nhạc Hàn Huyền Dịch đang đàn là Tướng Quân Lệnh. Quả nhiên là con nhà võ, sát khí ngút trời. Mặc dù người đang đàn có kỹ năng cao siêu, tiếng đàn thoát ra kinh tâm động phách, thúc giục người ta ra trận, nhưng với ta, ta chỉ là một người dân nhỏ bé, trong đầu chỉ muốn có cuộc sống gia đình tạm ổn, sẽ không ra trận giết địch đâu, cho nên người không cần phải làm ra cái âm thanh lớn như vậy để vậy gọi đâu. Cái thứ hiểu chiến ấy, ta chả thèm.

Một khúc tựa như tên lao, ta lân la tới gần Hàn lão đầu, giở võ chim sẻ nép vào người.” Tướng quân đứng là cầm kỳ kinh người, một khúc Tướng Quân Lệnh tư thế hào hùng, như trông thấy sa trường xơ xác. Ta chưa bao giờ đi ra chiến trường cả, sợ quá đi.” Lời nói nhỏ nhẹ thì thầm khe khẽ.

Hàn Huyền Dịch lại ha hả cười:” Diệp công tử liệu thấy tiếng đàn của Hàn mỗ có lọt tai không? Có thể lay động lòng tri âm không?”

Hai gò má Hâm đã đỏ bừng, thần sắc có chút mê muội, một lúc sau như mới tỉnh ra mà nói: “Hàn tướng quân không chỉ dũng mãnh thiện chiến, lại tinh thông âm luật, văn võ song toàn, có thể lọt vào mắt của một người anh hùng như vậy, là phúc lớn của Diệp Hâm.”

Chết rồi a! Hâm à! Người không cần coi nhẹ mình như vậy, đó là người lòng dạ lang sói, phải cách xa hắn một chút! Người trông hôm nay có vẻ thông minh, sao không thử nhìn trộm hắn một cái đi. Ô, cũng có thể tên tiểu tử này dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt rồi. Người không nhìn thấy tên họ Hàn kia đang tằm tằm nhìn người, khoe mắt nhìn người phát sáng như nhìn thấy mối ngon sao? Hâm vốn ít khi nghe ta khuyên bảo, toàn đi lao đầu vào cái đồng âm luật gì gì ấy mà thành tên ngốc tử chả hiểu sự đời, không được...cảm giác thật nguy hiểm! Làm sao bây giờ?

Ta tuy còn đầy một bụng lo lắng trong người, nhưng lại không thể làm ảnh hưởng lão bản cùng với lão Phương mập mập đang ngồi thi nhau tán thưởng: nào là anh minh tần võ, học tài hơn người, nào là duy nhất, nào là thiên hạ vô song. Hàn Huyền Dịch vẫn ngồi nghe bên cạnh, sắc mặt chẳng biến chút nào. Hàn lão đầu tuy chỉ thể hiện ra mặt là hài lòng, nhưng cũng không ít lần lộ ra tư thái vênh vác. Cùng nhau ăn, cùng nhau uống rượu, thật là trên bàn đầy một đám hồ ly to nhỏ mà! (em Phong luôn có quả so sánh rất ấn tượng =)))

Hàn lão đầu dù sao tuổi cũng đã cao, chỉ chốc lát đã không trụ được. Hừ, ta tự tay nấu rượu, tuy rằng mùi không hề thơm ngào ngạt, nhưng lại rất mạnh, không say chết người không phải Hiếu Phong ta. Dìu hắn tới phòng hảo hạng nghỉ ngơi, cho uống một chén được để rượu không nhện trong dạ dày, đốt luân hương trợ ngủ ngon, lau rửa chân tay, cởi bối áo bào, thắt lưng, đắp chăn cho kín, khép hai lớp cửa. Thế là kết thúc công việc! Hàn lão đầu, chúc người đêm nay có mộng đẹp nha.

Tay nghề chế rượu điều hương dược của ta không phải kiêu nhưng đúng là không thể chê vào đâu được. Lão nhân chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ ngon. Ngay hôm sau thức dậy thần sắc sáng sủa khoải, còn tắm suối nước nóng xoa bóp rồi mới rời khỏi Tuý Phong Lâu. Ha ha, từ lúc mười lăm tuổi ta đã tự tu dưỡng tài nghệ dùng dược, nên rất ít khi phải mang thân hầu hạ quan khách. Người tuyệt đỉnh thông minh trong Tuý Phong lâu này ngoài ta ra còn ai được chứ? (bé Phong lại tự sướng)

Thanh thoi theo lối nhỏ trong vườn, ta vui vẻ đi tìm Cận mỹ nhân của ta vui đùa.

4. Chương 4

Ở hậu viện là phòng ở của lão bản, mấy vị quản sự, cùng với các hồng bài, ở tiền viện cũng có một gian phòng xa hoa, chỗ ấy vốn để buôn bán, khi muốn giao dịch làm ăn thì hay đợi ở đấy. Lúc này, mọi người hầu như đều ở trong hoa lâu để tiếp khách cả, thành ra khu vườn hậu viện vốn đã vắng vẻ, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ chiếu sáng, lại càng phát ra vẻ lạnh lẽo. Nương theo ánh trăng, đi theo con đường đá quen thuộc, ta hăm hở đi tới phòng của Cận.

Tới gần mới phát hiện trong phòng Cận im lặng chẳng có một tiếng động, nhìn qua khe cửa chỉ thấy ánh nến yếu ớt, chập chờn. Cận không có trong phòng ư? Đi vào trong nhìn vào, chỉ có tên tiểu đồng hay hầu hạ Cận, Tùng nhi đang ngồi bên bàn tập viết chữ.

“Cận đâu?”

” Lôi đại nhân phái người đón công tử đi rồi a.”

Hoá ra là cái tên Lôi Táp, tình nhân của Cận đã về rồi. Vừa mới ba mươi tuổi đã trở thành hắc đạo minh chủ Tây Phương quốc, trí tuệ, võ công, quyền thế, tiền tài, không gì không có, hơn nữa Lão bản của Tuý Phong lâu cũng là do hắn chống lưng cho, bằng không nhưng trò vờ đùa mỹ nhân trong lầu lý này đã bị quan phủ sờ gáy từ lâu rồi. Mà Cận được hắn bảo hộ vốn trong lòng cũng đã ưng thuận rồi, trong lầu này ăn ở gần hai năm nay cũng chưa từng phải tiếp khách nhân nào khác.

Ai, xem ra đại lão bản đã về rồi, ta có muốn bằng trời cũng không thể đụng vào người Cận mỹ nhân nữa rồi (bít điều đó em Phong =))). Đối với người coi sắc như mệnh giống ta mà nói, đây thực sự là một đả kích lớn mà.

Ta đang ủ rũ, chuẩn bị rời đi, lại bị Tùng nhi giữ lấy.

“Hiếu Phong ca ca, người xem. Người lần trước dạy ta viết chữ đọc thơ ta đều đã hiểu, người lại xem ta viết có đẹp không?”

Cái miệng mở ra là biết nói ngọt, lại còn trưng ánh mắt sáng như sao sáng nhìn ta, giống như con chó nhỏ háo hức chờ chủ nhân khích lệ mấy câu. Sờ sờ đầu của hắn, ta nở nụ cười:

“Không hề viết sai, cố gắng nắn nót hơn. Ta sẽ dạy người một số bài thơ nữa.”

[Cỏ mọc từ đất, một năm lại khô tàn, lửa rừng thiêu bắt tận, xuân đến lại hồi sinh.]

“Bài thơ này tuy nói rằng sinh mệnh chúng ta rẻ mạt như cọng cỏ, thế nhưng lại có ý chí sống mãnh liệt, dù cho có bị vùi dập tới cùng cực, vẫn có thể trường tồn.”

“Hiếu Phong ca ca chỉ biết gạt người. Chúng ta không thể sống nổi tới trăm tuổi. Tháng trước, Lý Kỳ Nhi tiểu quan chẳng phải không sống được sao, đó... Còn có mỗi tháng, mỗi tháng, chẳng phải trung bình trong lầu lý lại có hai tiểu quan bị hành hạ mà chết sao?”

Ha hã, ta quên mất nhỉ, tuy rằng người mới mười ba tuổi, nhưng lại sống trong này tới hơn hai năm rồi, đúng là đã có không ít tiểu quan còn nhỏ tuổi đã bỏ chúng ta mà đi.

“Đồng hoang nhiều cỏ dại như vậy, chỉ có vài cọng héo rũ mà chết đi. Thế mà Tùng nhi mệnh thật là cao, bị bệnh đậu mùa, người trong lầu bắt người ở phía sau tới ba ngày không ai ngó ngang mà người vẫn trụ được, chỉ bị mấy vết sẹo trên mặt, phá dung mạo lại không thể tiếp khách được. Không phải nhập làm kỹ,

cho xuống làm người hầu, tới bốn mươi tuổi là được tự do. Tới lúc đó vẫn có thể lấy được vợ, cùng nhau phu thê sống chết, sống hoà bình như một thường dân nhàn hạ.”

“Vậy ta còn những hai mươi bảy năm nữa.”

“Có cần ta ra tay điều được xoa giúp người mấy vết sẹo trên người đi? Cho người quay về làm tiểu quan, cố cầm cự tới năm hai mươi lăm tuổi là có thể được phóng thích khỏi lâu rồi.”

Ta làm mặt xấu, quay sang chọc ghẹo hắn.

” Ta không cần đâu a! Hiểu Phong ca ca không cần bận tâm, ta tình nguyện làm nô mà.”

“Ha ha ha, tiểu tử ngốc. Ta đâu có phải được tiên a? chỉ đùa người thôi.”

” Ô..... Người cố tình trêu chọc ta! Thế nhưng y thuật của người tốt như vậy, chắc chắn có thể chữa được thôi. Nhưng người nghìn vạn lần cũng đừng có mà nói cho lão bản là ta có thể chữa mặt đấy.”

“Ta chỉ có thể chữa bệnh, sao có thể thay dung mạo người khác chứ. Vết thương của người khi xưa ta có tận tâm cũng không thể chữa hết được sẹo. Từ xưa tới nay trên đời toàn là hồng nhan bạc mệnh, không kiếm được ai hạnh phúc yên ổn tới già. Xấu một chút, nhưng lại có thể sống lâu thêm vài năm. Cái số của người nó như vậy rồi.”

“Vậy Hiểu Phong ca ca và Cận công tử sẽ phải làm sao đây?”

“Đương nhiên là tìm một kẻ lăm tiền chuộc thân cho mình, trở về làm nô hay mang danh bách tính bình thường là được. Bọn ta vốn đẹp như vậy, tuyệt đối không lo sẽ không có ai yêu thương.”

Tây Phương quốc phân đẳng cấp rõ rệt, quý tộc, bình dân, nô lệ, kĩ nữ. Nô lệ chỉ là bán mình làm cu li mà thôi, gom góp đủ tiền thậm chí có thể tự chuộc thân cho mình, còn đã làm kĩ, bất kể kĩ nam hay kĩ nữ, cả đời cũng chẳng thể tự chuộc thân, trừ phi có kẻ lăm tiền thay người chuộc thân, cũng sẽ đảm bảo sẽ thay đổi hộ tịch cho người, bằng không, thì khi hai mươi lăm tuổi rời khỏi thanh lâu (bởi vì đa số nam xướng tới hai mươi lăm tuổi đã không còn đáng giá nữa), cũng chỉ biết cầm mặt xuống đất cả đời, bị người người phỉ nhổ. Tự dưng may mắn không bằng tự mình tìm tới may mắn rồi mà nắm chắc nó. Bởi vì nam kĩ vẫn là nam nhân, chỉ là đồ chơi của người ta, không thể được chiều chuộng như nữ tử, cũng không thể để lại nói giống gì, cho nên dù có bị ngược đãi đến chết cũng chẳng có ai thêm nhắc đến. Kết cục này sớm đã biết trước, thế nhưng ta cực kỳ sợ chết, nên cuối cùng tự nghĩ cả rồi, tự ta nỗ lực, vận mệnh của ta sẽ thay đổi được thôi.

“Cận công tử chắc chắn không phải lo rồi. Lôi đại nhân rất thương yêu công tử, sớm muộn công tử cũng sẽ thoát ra ngoài. Thế nhưng Hiểu Phong ca ca à, người đã tìm bốn năm nay rồi, vẫn chưa tìm thấy người nguyện ý chuộc thân cho mình, người vẫn bảo phải đợi thêm nữa, nhớ tới lúc hoa tàn bướm chán, không ai cần nữa, thì làm thế nào đây.”

Hoa tàn bướm chán? Ghê tởm!

Ta đâu phải không có ai yêu? Là ta cũng chẳng cho bọn họ cơ hội mà thôi! Ta muốn tìm một lão già chóng chết, dễ lừa tiền, trong nhà thê thiếp ít thôi thì ta mới có cơ hội thoát ra chứ!

Tức chết a! Ta đây mới không phát ra uy cộ, các người lại tưởng ta hiền như mèo chắt? Dám nói ta tuổi cao sắc tàn, hoa rụi ít ong bướm qua lại ư!

Ta nhào tới, cào loạn một trận, cho cơn bốc hỏa nguôi đi chút ít, tiện thể gào thét mắng hắn tới tấp. Túng nhi còn trẻ, da thịt rất trắng, sờ lên thật thoải mái a.

5. Chương 5

Không có ai bồi chuyện trò cùng, bất tri bất giác ta lại lộn trở về phía hoa lâu, về tới “Di Phong Hiên” của mình, khách nhân của ta còn đang triển miên trong mộng đẹp. Bởi vì ta cũng có mang danh hồng bài, nơi ta ở so với phòng của tiểu quan bình thường tất nhiên phải tốt hơn. Rèm trong phòng toàn màu đỏ rực, thoát nhìn dị thường hoa lệ, mùi luân hương quý hiếm được đốt tràn ngập từng góc ngách. Khách của ta toàn là mấy vị lão gia (chẳng nhẽ lại cho từ lão già cho chuẩn ==) lăm tiền, chỗ nghỉ phải thật xa hoa lộng lẫy thì họ mới thích.

Lúc này, Hàn lão gia đang mặc áo lụa, mê man trong mộng đẹp, trong phòng chỉ có tiểu đồng Xuân Nhi lưu lại chăm sóc.

“Công tử, người đã về rồi.”

“Àn, khách ngủ có ngon không?”

“Khách nhân ngủ rất hảo, thuốc công tử cho vào rượu luôn rất công hiệu.”

“Tiểu tử thối lại giờ trò nịnh nọt. Đã mệt chưa? Đi ngủ trước đi.”

“Cảm tạ công tử.” Xuân Nhi mặt này rạng rỡ quay vào buồng trong đi ngủ. Tiểu tử này, mới hầu hạ ta có mấy tháng đã học đòi lười biếng, chờ tới lúc ta ly khai ra khỏi nơi này, nhìn coi xem tương lai người làm sao. Đạo này người trong lâu càng lúc càng lười biếng, ra sức dụ khách nhân uống rượu pha mê dược, chỉ biết nã tiền không thêm hầu hạ tử tế. Làm cho lâu chúa mỗi ngày đều mắng ta, nói ta là đầu têu ra trò này, làm người người học theo. Ta hảo oan a! (thế ai cấp mê dược cho chúng nó hả ông ==)

Xách theo một hũ hoàng tửu, ta ra khỏi phòng, ngồi một mình ngoài hành lang ngắm trăng. Vừa mới qua giữa hè, mới tháng chín gió đêm mát rượi, có nửa vầng trăng ở phía chân trời, còn ba ngày nữa là đến ngày mười lăm, là sinh nhật mười tám tuổi của Cận, ta nên tặng cho hắn cái gì mới hảo đây? Trong đầu trống trơn, cái gì cũng nghĩ không ra. Theo làn gió đêm, những tiếng cười cợt tìm hoan của khách nhân lan đến, xôn xao, ta tự mình im lặng lắng nghe, cái gì cũng không nhìn, như tỉnh mà không tỉnh, như mộng mà không mộng. Ha ha, có thể hôm nay có chút say rồi.

“Người thật là kẻ lười biếng chỉ biết hưởng thụ nha.” Phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo, tiếng bước chân nhẹ nhàng bước đến.

“Phiên à, chẳng phải bình thường người sẽ ở chỗ nào đấy câu dẫn mỹ nam tử mà làm chuyện thị phi. Thế sao hôm nay lại bỏ qua mặt hàng tốt như Hàn Huyền Dịch chứ? Không phải là ngày hôm qua đi Vân Âm tự bái phật đã bị cảm hoá liền tu sửa tâm tính rồi chứ?”

“Ha ha a, ta nghe nói hôm nay có người nào đó bị Hàn Huyền Dịch nói thành tuổi già sắc suy, Phong, người nọ có phải người không vậy? Như thế nào mà người có thể kiềm chế không nhào ra cắn hắn mấy phát rồi tiện mồm chửi hắn một trận chứ? (sao ai cũng nói em Phong thích cắn người ^^) Có thù lại không báo chẳng giống người chút nào.”

“Hắn đích thực là làm ta chướng mắt. Cỡ như người cũng sẽ chẳng khiến hắn động tâm đâu. Suốt cả buổi tối ngày hôm nay hắn chỉ chú ý có Hân thôi, sẽ chẳng chú ý người đâu. Bình thường nếu như khách nhân không chú ý tới người, chẳng nhẽ người lại ngồi yên, không đi tìm cách câu dẫn người ta bằng được ấy chứ?”

“Khó có ai làm cho Hân động tâm, ta sao có thể làm trò độc ác với hảo huynh đệ trong lòng người chứ?”

“Người biết Hân gặp nguy hiểm, sao lại không mau đi giúp hắn?” Ta nói.

“Người muốn thì tự người đi! Hàn Huyền Dịch không phải đầy một bụng xảo quệt sao, ta đây đâu đủ bản lĩnh câu dẫn hắn. Phong, người cũng chẳng cần phải giở thủ đoạn, cẩn thận ăn trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo. Người cũng không phải người bảo hộ của Hân, Lâu chủ cho hắn làm Hồng bài, tự khắc sẽ chăm lo cho hắn. Người nếu làm sai sót bị người khác bắt được nhược điểm, rồi ta xem ai sẽ đến cứu người!” Phiên cũng không phải người đơn giản dễ bị người khác khích tướng lừa gạt, cho nên ta với hắn một chút biện pháp đối phó cũng không có.

“Ai, Phiên à, người cũng biết, ta là người duy nhất từng khiến cho Hân thay ta chịu khổ, ta chỉ muốn bồi đền đáp hắn thôi.”

“Lương tâm người tốt vậy sao? Ta đối với người tốt như vậy mà có một chút cũng chưa từng báo đáp cho ta. Cận thương người như vậy, mà người toàn làm hắn tức đến bốc khói trên đầu. Trên đời này còn có người khiến cho người phải áy náy lương tâm, ông trời thật có mắt a!”

“Gì chứ! Người chẳng phải là gây họa bao nhiêu lần toàn là ta với Cận đứng ra thay người nói tốt mới bình yên được vậy. Còn có Hân hiền lành nữa, người cũng đâu bỏ qua, toàn trêu chọc hắn!”

“Người thì không thể chắc?”

“Đấy chẳng qua là cách quan tâm chăm sóc đặc biệt của ta thôi.”

“Ta đây cũng thế chứ bộ!”

Ách! Hai người đều là loại siêu cấp mặt dày, đệ nhất danh đá trong Tuý Phong lâu không phải chúng ta thì là ai chứ. Đương nhiên, có đôi đối thủ như chúng ta cũng rất là đắc ý.

“Người hôm nay làm sao vậy?” Phiên có thói quen làm loạn chẳng thèm kiêng nể gì ai, nhưng hôm nay quả thực thái độ rất khác thường.

Chẳng thèm hé răng, chỉ với tay qua lấy bầu rượu trên tay ta, hưng hăng ngửa cổ uống một ngụm. Hàn ý lạnh lùng từ người hắn toả ra, làm cho ta bất giác rụt cổ lại.

“Nói đi. Ai đắc tội người, ta giúp người trừng trị hắn.”

“Người nói thử xem, trên thế gian này liệu có người nào thuần khiết, không dính một tia dơ bẩn nào tồn tại không? Giống như hài đồng chân thiên khả ái, thuần khiết vô cùng.”

Đợi tới nửa ngày mới phun ra một câu như thế. Ta chẳng hiểu gì cả.

“Người cho rằng làm hài đồng thì là thuần khiết vô tội sao? Ta nhớ rõ bản thân ta sinh ra chưa gì đã bị người ta gọi là tiểu ác ma. Người hồn nhiên thì khẳng định có, Hàn là minh chứng đó thôi. Còn không dính một tia dơ bẩn sao? Ta không tin. Sinh ra đã là nhân tính bản ác. Người từ bao giờ lại muốn tin con người nhân tính bản thiện chứ?”

“Hàn là một kẻ nhu nhược ngu ngốc, chỉ biết trốn sâu trong lâu đánh đàn trốn tránh sự thật.”

“Có trốn cũng cấm sao? Thấy trong sạch mới thoả mãn à?”

” Người cũng đâu có thích cái khuôn khổ thanh cao của hắn. Hừ! Thân là kỹ, thanh cao hồn nhiên, có nổi sao? Ai thèm tin chứ. Người người đều nói chúng ta vô sỉ không biết xấu hổ, chỉ vào chúng ta với danh phận là điểm, liệu trốn nổi không...trên đầu từ lâu chỉ có tiếng xấu mà thôi!”

... ..

“Phong, người nói đôi mắt như thế nào mới là đẹp nhất? Hồn nhiên vô cùng, giống như tất cả trong hắn đều biểu lộ ra ngoài. Nóng nảy, có thể làm cho người ta tan biến, nhân hậu, lại làm cho người có cảm giác như một thân dơ bẩn của mình có thể được thanh tỉnh.”

Một giọt nước mắt băng lạnh chợt rơi trên trán ta, lăn qua bên mặt, chậm chậm theo xuống khoe môi, vướt đầu lưỡi, ta nếm, đắng chát.

“Người gặp được sao? Hắn là ai?”

“Một người sống nhờ vào Vân Âm Tự, một kẻ điêu khắc tượng phật nghèo hèn.”

“Gặp qua rồi thì thôi quên đi. Coi như là một giấc mộng đẹp thôi.”

“Ta đối với hắn không quên được. Ta bị hắn mê hoặc. Chỉ một lần hắn liếc mắt nhìn ta, mà hồn phách ta như bị kéo ra. Ta, chẳng còn có cái gì trong đầu cả.... Ta thấy trong mắt hắn, không có gì là thường nhân dục vọng, cũng chẳng có cái gì là phân biệt người cao quý hay ti tiện, hắn chỉ nhẹ nhàng nhìn tượng phật, giống như nhìn thấy ham mê của mình. Hồn nhiên, nóng bỏng, uyên bác nhân từ. Hắn, giống như là Phật chủ hạ phàm vậy.”

“Có điều, nhưng cái như thế chúng ta sẽ vĩnh viễn không có được. Người cần gì phải lưu luyến không muốn rời như thế?”

“Ta biết, sinh ra trong kỹ viện, làm nam kỹ, lấy sắc dụ nhân, phóng túng buông thả, chẳng biết thẹn, sa ngã rồi cũng coi đây là cuộc sống, ta nhất định sẽ ở trong kỹ viện khô héo đến già. Thế nhưng, ông trời đã sắp đặt cho ta gặp hắn, làm cho ta quyến luyến hắn! Ta chẳng mong muốn nhiều lắm, chỉ hi vọng hắn có thể lưu tình liếc mắt nhìn ta một cái. Một cái nhìn là đủ rồi! Như thế ta trước khi chết có thể mãn nguyện với một mảnh hồi ức tình duyên này. Vốn chỉ là sinh mệnh rẻ mạt, ta dù có chết cũng muốn thực hiện nguyện vọng này!”

“Người không cần phải chết...Đừng như vậy coi thường chính mình. Tình ái giống như thiêu thân đâm đầu vào lửa, chắc chắn sẽ đau khổ, người hà tất phải chấp nhận kết cục như thế... Sống một đời thật yên lặng, không được sao?”

Ta rất sợ, gắt gao ôm lấy hán. Năm đó bị mua tiền lâu đồng trang lứa chỉ còn Hân cùng Cận, những người còn lại hoặc là không đủ tư sắc hoặc là chẳng đủ xảo quyệt mà không tồn tại được, chịu bao khách nhân hành hạ, đều dần dần mất đi... Chỉ có, chỉ còn chúng ta khó khăn lắm mới tồn tại được, người vì sao lại muốn tìm đường chết?

“Chờ tới lúc mà người cũng dính vào tình duyên, nhất định sẽ tự biết vì sao ta thế này....Đừng lo cho ta, Phong, ta không hề muốn chết, ta sẽ hảo hảo quý trọng chính mình.”

“Chắc chắn là do người làm quá nhiều chuyện xấu, thế nên ông trời phái người đến trừng phạt người.” Ta không cam lòng. Vốn chỉ là hạ nhân, yêu thương người nào đó sẽ chỉ làm cho chính mình bị tổn thương mà chóng chết. Đã từng chứng kiến qua bao nhiêu tiền bối hậu bối động chân tình với khách nhân, cho rằng rồi mình cũng sẽ thoát ly bể nhục, đến cuối cùng lại là vết thương đầy người mà chết bi thảm, làm gì có ai có tâm chứ? Chẳng phải, người như chúng ta vốn không thể động tâm sao?

“Nếu đây là ông trời trừng phạt ta, ta sẽ vui vẻ đón nhận.”

Người còn dám cười vui vẻ thế sao! ta phát khóc trong khi người lại dám cười! Ta lắng nghe thừa lời tổn hơi với người rồi, để ta phát điên lên mà cắn cho người một trận, cắn cho người chết đi, đỡ phải lo sau này khổ sở lo lắng cho người.

” Giúp ta giao cho hoà thượng Vân Âm Tự một bức thư, để hán cho ta đi chùa tham thiền một tháng.”

“Hán không đồng ý thì làm sao bây giờ?”

“Người không phải sư thúc của hán sao? Người mà không làm hán đáp ứng thì ta sẽ cho toàn thành biết quan hệ của hai người đây.”

Thương thay cho vị hoà thượng này rồi! Người có trách thì trách Sư tổ người biết tích đức truyền đạo chỉ tâm cho đúng người, nằng nặc nhận ta làm đồ đệ bằng được, ép người thu nhận ta vào chùa, khiến cho phạt môn lại đi chào đón một vị sư thúc là kỹ nam.

6. Chương 6

Phật nói, hết thảy đều có nhân quả, hết thảy đều có định số. Có thể, với ta, Phật chủ đã vốn có chủ đích muốn ta tu luyện cùng với Liên sư phụ.

Nhớ kĩ hai năm trước, ta cùng với mấy tiểu quan đi Âm Vân tự dâng hương, không nghĩ lại chạm mặt vị đạo sĩ và hoà thượng khi xưa khuyên ta xuất giá theo họ. Bọn họ nhìn ta chìm đắm vào xương lâu, không khỏi than tiếc:

“Tiểu thí chủ lúc ấy nếu theo chúng ta đã không bị hồng trần ràng buộc, hôm nay đã không bị lún sâu vào vũng bùn như thế. Đáng tiếc a...”

Thực sự là.....Hai cái lão to đầu vậy rồi còn dụ dỗ một tiểu hài tử tám tuổi vất bỏ người nhà theo mình lưu lạc, đến giờ thậm chí còn nhớ mãi không quên, thực là vô sỉ. Ta chán cùng bọn họ nhiều lời, thấy bên đường có vũng nước nhỏ, nằm bên cạnh hai hòn đá nhỏ, người người bước qua, trở lại vẻ thông dong, quay sang nói với bọn họ:

“Phật vốn ở muôn nơi. Tuy rằng tấm thân này đã ô uế, nhưng trong lòng vẫn một lòng hướng Phật, đủ để lưu lại một tia thanh bạch. Chư vị cả ngày toạ kinh niệm thiện, có được bao nhiêu vị đại sư đủ năng lực ngộ ra đạo lý, thấu đáo lẽ trời, làm cho thiên nhân hoà nhất? Hồng trần còn có đủ loại, tất cả đều là trống rỗng, kiếp vì kỹ vì xương, cũng như người có địa vị phong hầu, liệu có khác gì nhau? Người sau khi chết vạn vật đều không quan tâm. Có thể thấu đáo thiên cơ, hết thảy tự có pháp duyên, có vào cửa Phật hay không, kì thực vốn không quan trọng. Hai vị không thấy đúng sao?”

Hai vị trưởng lão nghe xong đều ngừng lại. Bằng cái miệng giảo hoạt của ta, ta còn sợ làm cho hai lão nhân này nghĩ nhiều hoá điên ấy chứ. Nào ngờ, kết quả ngược lại, bọn họ càng kính hô ta có tuệ căn, hơn nữa thấy cảnh đời ta long đong, đối với ta là dị thường thương tiếc, không chỉ gấp rút nhận ta làm đệ tử, còn giao cho ta rất nhiều thư văn trân quý, thiên văn địa lý, y thuật bát quái, kỳ hoa dị thảo, phong thổ, thậm chí còn có bí kíp võ công!

Đáng tiếc không thể sửa lại lời nói của chính mình. Đã từng trải không ít nên ta đích xác đã nhìn thấy quý nhân này nhắm trúng mình rồi! Bất luận như thế nào ta cũng không làm cho lão sư này buông tha ta được! Thế nên, đành phải mặc kệ cho lão sư tầm hơn năm mươi mà ta không muốn thừa nhận kia đối đãi tử tế với ta. Nhưng ta cũng thức thời, cũng theo thói quen lấy lòng, quan tâm hân, những tưởng sau này có thể mượn hân một danh trụ trì để kiếm nơi che chở cho mình. Nào ngờ, chưa tới lượt mình hưởng chỗ ấy, đã có người giành trước. Ai...Ai bảo hân nước mắt lưng tròng nhìn mình tha thiết vậy chứ, lại mang theo cả bộ dạng nhu nhược, làm ta trong nhất thời đáp ứng hân. Phải làm sao mới có thể thuyết phục lão đầu ngoan cổ kia nhẹ nhàng đáp ứng mình đây? Thực là tự mình gây nghiệp chướng mà, không thể sống được mất!

Suốt một đêm vắt óc, làm bạc mất mấy sợi tóc đen, cuối cùng cũng viết được một phong thư, có vài phần cung kính, có cả chút uy hiếp, cho vào bên trong tín lật của lão sư, kèm theo ít lễ vật, phái gã tiểu đồng mang đi.

Sáng sớm hôm sau, hầu hạ Hàn lão đầu rời giường rửa mặt chải đầu, dùng xong đồ ăn sáng, chờ Hàn Huyền Dịch từ trong phong Hân đi ra, sau đó lão Phương mập, cung tống bọn hân xuất môn, trong lòng ta không ngừng ước bọn họ đừng bao giờ quay trở lại.

Ngay trong lúc ta đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, Lâu chủ cười tủm tỉm gọi ta:

“Hiếu Phong, ngày hôm qua vị Hàn tướng quân kia có chút quá đáng, ngươi cũng đừng để tâm làm chi. Phàm là người trong này, không thể tránh khỏi bị khinh miệt.”

“Lâu chủ, Hiếu Phong minh bạch. Ta chẳng dám ghi hận Hàn tướng quân. Chỉ trách mình quá tâm thường, làm ảnh hưởng đến danh tiếng hồng bài của Túy Phong lâu.”

Dùng tay áo che đi nửa mặt, đủ để che đi cái mặt ta đang nghiêng răng nghiêng lợi, cái mặt đang phát tức thật muốn dọa người.

“Ngươi minh bạch là tốt rồi. Một tháng sau này, Hàn tướng quân sẽ ghé qua lại nơi này thường xuyên, ngươi đừng có không cẩn thận làm ảnh hưởng đắc tội khách nhân. Lôi mình chủ ra lệnh cho ta phải nịnh bợ Hàn phu tử thật tốt, ngươi tuyệt đối không thể phá hoại chuyện tốt giữa tướng quân và Diệp Hân.”

“Lâu chủ muốn dâng Hân cho Hàn tướng quân?” Ta không tin. Chưa hề nghe qua danh uy nhà họ Hàn trong triều là thế lực khổng lồ, nhưng trước đây dù cho có là quý tộc có nhắm trúng Hân thì vẫn được lâu chủ ra tay giải thoát, vì sao lần này lại khác như vậy!

“Cái này, còn phải xem Hàn tướng quân có muốn hay không!” Nhẹ nhàng uống một ngụm trà, vân đạm phong thanh, nói một câu như thể quyết cả số mệnh của Hân vào trong đó.

“Kì thực Hàn tướng quân cũng chỉ mới lập quân công, không có gì đặc biệt. Hân lại là hồng bài trân quý của lâu chúng ta, lâu chủ, người bỏ hân được sao?”

“Ngươi không biết cũng đừng có hỏi nhiều! Còn không nhanh nghĩ ra kế sách để Hàn tướng quân chuộc Hân ra ngoài đi.”

” Ta chỉ sợ hân chẳng đủ tiền thôi!” Ta không thích tay họ Hàn này, hân thần thái nguy hiểm, Hân theo hân không hề tốt.

Nói nhiều thành làm khó mình! Sau một khắc nhìn thấy cái lườm của lâu chủ dành cho mình, ta nhanh chóng trốn ra khỏi phòng khách.

Bước nhanh về phía Nhạc Âm cư, chính là đụng mặt với gã tiểu đồng của Hân đang mang chậu nước nóng đến. Xem ra Hân đã tỉnh rồi. Vội vàng đi vào gian trong, ta không muốn bỏ lỡ khoảng khắc mỹ nhân thay đồ rửa mặt đâu.

Truyền vào mũi là mùi hương hoan ái nồng đậm, tràn ngập khắp phòng. Hân mỹ nhân của ta đang khép hờ hai mắt ngồi tựa vào đầu giường, chần trôi xuống theo đến thắt lưng, mái tóc đen dài xoã tung trên vai, che khuất đi một phần cảnh xuân trước ngực Hân. Khuôn mặt bình thường trắng nõn lúc này lại ánh lên sắc đỏ, kiều diễm không gì sánh bằng. Ta nuốt nước bọt nga...Thiếu chút nữa thì chảy ra xuống phá hỏng hình tượng của ta (=”= mi có hình tượng sao)

“Hân, tối qua không sao chứ?”

Ta ngồi ghé luôn bên giường, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt kiều mỹ, trượt xuống cổ, theo xuống xương quai xanh, đến ngực thì dừng lại.

“Phong, người tới rồi. Ta vẫn khoẻ....Đừng có trêu ta như vậy....” Hân đúng là da mặt rất mỏng, không chịu được bị ta đùa giỡn.

“Ta đến giúp người vệ sinh thân thể mà. Lâu chủ còn đặc biệt phái người có y thuật tới giúp người kiểm tra sức khoẻ cơ mà, có gì không tốt chứ?” Ta dùng giọng điệu như thể danh chính ngôn thuận mà nói, nhưng thật ra lại là lợi dụng lúc người ta gặp nạn mà lợi dụng. Ha ha, ta như con cáo thèm chảy nước miếng với con cừ non trước mặt, cứ thế tiến công.

Đẩy tóc ra, trên da thịt trắng mịn hiện lên vô số những vết hồng ngân xanh xanh đỏ đỏ, một tay xốc chăn lên, mặt trong hai đùi mảnh khảnh hiện dính đầy thứ chất lỏng đỏ đỏ trắng trắng.

“Tử Trúc, mau lên, gọi người chuẩn bị nhiều nước nóng mang lên cho công tử tắm.”

Chẳng chờa cho hân có thời gian do dự, ta đẩy hân ra khỏi phòng. Khoá lại cánh cửa phòng thượng hạng, mặt không chút lay động mà hướng về phía Hân đang run rẩy trên cái giường kia.

“Mau nằm sắp lại, để ta kiểm tra phía sau.”

“Không cần, ta chỉ...A...”

Không cho hân thêm cơ hội giãy giụa, ta nhanh chóng lật người Hân lại, nhìn khe nhỏ phía sau...

“Hậu đình bị thương rồi, phải lau sạch sẽ rồi bôi thuốc. Trong vòng bảy ngày không được làm thêm chuyện phòng the.”

Ta một bên căn dặn Hân đủ mọi việc cần kiêng khem, một bên thì trong lòng không ngừng lôi tổ tông mười tám đời của Hàn Huyền Dịch ra thăm hỏi. Thực là một tên đại hỗn đản. Còn tưởng tay họ Hàn cũng là một tay chơi, ít ra cũng biết thương hoa tiếc ngọc một chút! Nếu trời mà cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ tìm người cưỡng dâm người thử một lần, cho người biết thử mùi vị này nó như thế nào!

“Phong, người đừng có tức giận nữa. Ta thực là không có việc gì. Huyền Dịch đối xử với ta rất ân cần, là do ta lâu lắm rồi không hầu hạ khách, có chút thích ứng không được. Với lại cái kia của hân...so với nam tử bình thường...rất...”

“Đúng vậy sao?”

Ta nhẹ nhàng nở nụ cười, Hân bé nhỏ của ta, tới cái đại khí kia cũng xấu hổ không dám nói ra khỏi miệng. Ha ha, lúc này còn muốn nói tốt cho Hàn Huyền Dịch nữa sao, thật muốn tự tay bóp chết hân (bóp gì thể anh^^?)

“Phong a! Là ta ...ta tự nguyện. Ta thực sự thương hân.....” Hân nhìn ta với vẻ sâu thẳm, nhưng hân vẫn cười, làm cho ta có cảm giác như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đỉnh đầu. Yêu thương hân? Ta không muốn nghe! Yêu có cái gì mà tốt?!! Chẳng thể trung tring cả đời làm người yêu, lại càng không có chuyện có người sẽ yêu thương lại thanh lâu kỹ nam như chúng ta!!! Ta cực kì căm ghét chữ này, Ta không bao giờ có cảm tình với khách nhân, ta chỉ cần yêu chính ta là tốt lắm rồi, chúng ta chỉ cần yêu chính mình, như thế mới sống được lâu, sống được vui vẻ.....

“Phong, thực sự là ta yêu thương hân mà.....có thể là do khí khái anh hùng trên người hân chinh phục mất rồi.....Đêm qua, ta thậm chí còn chẳng biết thẹn cùng hân triền miên giao hoan, lần đầu tiên ta tự thấy chính mình mất kiểm soát như vậy, giống như người mất hồn....Để cho người đó âu yếm tiến nhập cơ thể của chính mình, cảm giác thực sự hạnh phúc....Ta không để ý thân thể của chính mình, cứ một lần lại một

lần, cầu xin hân giữ lấy ta....Khi hân ôm ta vào ngực,ta thấy thật sự an tâm....Phong,, có thể tìm thấy một người mình có thể động tâm, thực sự là hạnh phúc! Ta nguyện ý vì hân làm bất kể việc gì, chỉ cần hân hài lòng thôi.....Người....”

Hân nắm chặt tay ta, hân chưa bao giờ nhìn ta với ánh mắt kiên định đến như vậy.

“Ta biết người luôn luôn bảo hộ ta, người đừng có để tâm những chuyện đã từng xảy ra nữa, đừng vì hồi hận chuyện ấy mà cố gắng bảo hộ ta cả đời,.....Lòng ta hướng về Hàn Huyền Dịch, không bao giờ thay đổi cả! Người chắc chắn sẽ hiểu cho ta, đúng không?”

“Nếu như Hàn Huyền Dịch không chịu nạp người về nhà thì sao?”

“Huyền Dịch nói với ta hân muốn cùng ta tư thủ tới già, chung tình với ta...”

“Nếu như hân thay lòng đổi dạ thì sao? Người dám đảm bảo tâm tình của hân với người sẽ mãi không thay đổi sao?”

“Ái tình, giống như tơ nhện...một khi rơi vào thì càng giăng giụa chỉ càng vướng sâu thêm. Sau này như thế nào, tất thấy hãy để cho Lão Thiên quyết định đi, ta cuối cùng trong cuộc đời cũng có một khoảng ái tình, coi như sống không hề uổng phí!”

Người Hân run lên, vốn định cười một cái cho ta an tâm, nhưng so với khóc trông còn méo mó bội phần. Đôi mắt bình thường chứa đầy nhân thần trong sáng, trong lúc này lại toàn một màu bi ai, đen sẫm một màu như mực, nhìn không ra....

Ta đưa đầu tới gần hân, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của hân, đầu lưỡi khẽ tách đôi môi hồng anh đào của hân ra, lộ hàm răng trắng ngần, không ngừng đưa lưỡi tiến vào, thăm dò từng chút một trong khoang miệng hân.....

Hân, chỉ cần người muốn, ta nhất định sẽ giúp cho người đoạt được tới cùng! Bất kể là ai dám tổn thương người, ta sẽ nhổ sạch tận gốc như nhổ cỏ!

7. Chương 7

Ta nhanh chóng về căn phòng nhỏ của chính mình, tự nhốt trong phòng cả ngày, cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ không ngừng sao chép lại kinh văn, một tờ lại một tờ nữa, những tờ viết xong lại vắt đầy trên mặt đất, chất đống lên khắp sàn nhà.

Yên tĩnh! Yên tĩnh! Cái cũng đều không muốn! Chỉ chuyên tâm sao chép kinh văn!

Xem Bồ Tát an nhàn, có được trí tuệ sâu sắc, soi sáng không trung, trải qua đủ mọi khổ ải. Chết có đáng gì! Tự mình thấy có thư pháp cũng như không, bất sinh bất diệt, phiền muộn chỉ càng ngày càng tăng chứ không hề giảm,.....Không rõ ràng, cũng không rõ ràng hân, thậm chí không chết già cũng không chết già hân, bao nhiêu đau khổ oán tỵ. Không mình mãi không được.....(em Phong bị uất quá hoá nói lung tung, từ Phật pháp sang Phật mình ^^)

“Phong, ta đã trở về!”

Cận đã về!

Ta ném ngay bút đi, chạy ra mở cửa phòng, cố sức kéo Cận vào phòng mình.

“Cởi quần áo mau!”

“Người bị làm sao vậy?”

Ta chẳng nói tới lời thứ hai, giơ vuốt sói ra, kéo hết quần áo hân ra. Ngực của Cận vừa lộ ra, ta lập tức lao tới, vừa liếm vừa cắn.

“Cái gì làm cho người phát điên như vậy?” Cận khoẻ hơn ta nhiều, thoáng cái ôm mặt ta đẩy ra, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn ta.

“Hoặc là ôm lấy ta, không thì rút đi!”

Ngay giây tiếp theo, ta bị hấn bắt lại, quăng ta một phát lên giường. Đầu đau quá.....Còn chưa lấy lại tinh thần, Cận nhanh chóng đè lên ta, bắt đầu hung hăng hôn lên môi ta, hai tay động không ngừng, chỉ một chốc đã thoát hết quần áo của ta ra không còn một mảnh. Ta cũng chăm chú ôm chặt lấy hấn, hai chân quăn lẩy thắt lưng Cận, càng cố gắng giãy giụa kích thích hấn. Chúng ta giống như là dã thú, nóng bỏng không ngừng quăn lẩy nhau.....

“A.....”

Đau quá! Chẳng có chút đạo đầu nào, Cận ngay lập tức tiến nhập cơ thể ta. Ha ha ha ha.....Cái thân thể này chẳng phải đã qua bao nhiêu lần chịu điều giáo rồi sao? Vì sao còn có thể thấy đau chứ? Một lần rồi lại một lần không ngừng tiến nhập, nội bích non mềm bị chèn ép không lưu tình, không bao lâu bắt đầu chảy máu, cảm giác được như nội tạng trong cơ thể cũng đang bị rút đi đau đớn, thật là khó chịu.....Thế nhưng, với ta còn chưa đủ.....Ta muốn đau nữa! Muốn cơn đau chiếm lấy đầu óc ta để không phải suy nghĩ nữa, muốn quên đi tất cả.

Khi vào lâu một thời gian, bắt đầu phải tiếp nhận điều giáo, hậu huyết phía sau mỗi ngày tựa hồ đều phải cầm một cái giả dương khối thật lớn.....

Học “Thối tiêu”, chẳng biết mình đã nuốt vào bao nhiêu tinh dịch tanh hôi ấy.....

Tiếp khách lần đầu tiên, bị một thân hình cường tráng gấp hai lần mình áp đảo, vằn vò cơ thể ta tới hơn ba canh giờ, hai chân không cử động nổi, vết thương đầy người, nằm trên giường hơn một tháng vẫn chưa hồi phục hẳn.....

Một lần tiếp vị khách nhân cường bạo, cười trên người ta, trong cơ thể ta, trong miệng ta phát tiết hết lần này mới lần khác, mỗi lần đau ta đều không ngừng khóc lóc xin tha, nhưng cái loại bộ dạng này càng làm cho bọn họ hưng phấn hơn.....

Ta nhớ có lần khác, ta cuộn mình trong một góc, bắt lực nhìn thân thể gầy yếu của Tĩnh Hà bị hai nam nhân một trước một sau dùng hết sức mà giày vò, tận tới lúc hấn nằm im không phát chút tiếng động,.....ba ngày sau thì chết. Còn có Yên Nguyệt, bị bao nhiêu người tra tấn một lúc, năm canh giờ sau, hấn hoàn toàn bị tàn phế, vứt ra khỏi lâu, thành một tên ăn xin mà chết ngoài đường mấy ngày sau đấy.....Bọn hấn lúc ấy có mười bốn tuổi thôi.....

Lại từ một nơi nào khác trong đầu chọt hiện lên hình ảnh ngày trước....

“Van cầu ngươi, đừng vất bỏ ta! Ngươi không phải đã cùng ta thề non hẹn biển sao? Nói yêu ta cơ mà? Vì sao? Vì sao? Ngươi biết ta vẫn còn sạch sẽ mà, chỉ có duy nhất ngươi từng chạm vào ta.....Ta yêu ngươi.....Đừng vất bỏ ta!.....”.

Thời gian ta lớn lên, người xinh đẹp bậc nhất Tuý Phong lâu là công tử Vu Anh, khiến cho người người ngưỡng mộ, đêm đầu tiên tiếp khách lại chính là Nhị Vương gia, hai người quyến luyến thề non hẹn biển, ân ái nhau, Vu Anh trung trinh trước sau như một vì Vương Gia. Kết quả hai năm sau Nhị Vương gia kết hôn hoan, chỉ còn để lại nơi đây một người hoá điên, tóc tai bù xù, ngày ngày khóc thương, không tới một tháng sau thì chết....

Tiện nhân, mau nuốt lão tử của ta đi, ta ban cho ngươi đấy.....

Loại đề tiện này, dám nói không cần sao, ta cho ngươi biết thế nào là nói không cần

Khó chịu sao? Muốn giải phóng sao? Cầu ta đi! Cầu ta dùng sức thao ngươi, mau nói tiểu huyết của ngươi cần ta thao đi, đúng không.....

Đúng là loại trời sinh là dâm tiện, đồ nam kỹ rách nát,a.....Lão tử sẽ thao chết ngươi, ta thao.....

.....

Vì sao còn bắt ta nhớ lại? Vì sao còn bắt ta phải nghe.....? Ta không hề muốn! Ta muốn quên cơ mà! A.....Vì sao ta lại không thể quên được? Cút ngay! Tránh xa ta ra mau! Ta không cần!.....Các ngươi mau đi chết hết đi! Ta muốn giết các ngươi! Cho các ngươi cũng nếm tử hươu vị cường gian đi! Giết! Giết!

Vũ, đừng mà, đừng mà, đừng bỏ ta lại một mình như vậy.....Chúng ta còn phải trở về quê nữa cơ mà....Người phải cố gắng cầm cự.....Đừng bỏ ta lại một mình như vậy.....Ta rất sợ đau.....Ta không muốn chết.....Ta còn muốn về nhà.....

A.....

Ta dùng hết sức lực mà thét lớn, chẳng biết lúc nào nước mắt tràn đầy trên mặt.

“Cút ngay! Không được đụng vào ta! ta muốn giết các người!”

Ta phát điên, lấy tay, dùng răng cắn, đem toàn bộ ngọn lửa giận giữ của ta phát tiết lên người nam nhân trước mặt này. Hắn là ai? Vì sao lại ở trên người ta? Tại sao lại làm cho ta đau như vậy....Đau quá!

“Phong, Phong, mau tỉnh lại, là ta! Cậ đây! Câu dâm bụt của ngươi đây! Ta cùng ngươi ăn chung nôi, nằm tranh chăn với ngươi đây, luôn luôn đợi lúc ngươi ngủ say thì vẽ hoa lên mặt ngươi đây, hay trộm rượu của ngươi, phá hoa ngươi cất công trồng, hay đánh lén ngươi đây.....Là ta! Ngươi đã quên sao?”

Cậ! Đúng là Cận! Bằng hữu tốt nhất của ta, ân nhân cứu mạng của ta, cùng ta sống chung suốt sáu năm nay! Đúng là Cận!

.....

“Cận, Cận, ngươi có phải cũng yêu thương Lô Táp rồi không? Lại giống như Phiên, giống như Hân, đều đi, đều ra khỏi nơi này, chỉ để lại ta một mình, thương tâm nhìn mọi người ở xung quanh ta chết thảm dần dần.....Rồi sẽ bao lâu các người lại bị người ta vô tình vất bỏ, thống khổ, đau đớn mà chết đi.....Chỉ để lại một mình ta.....” Ta khóc rống lên, nước mắt giàn giụa, trong lòng không ngừng nhói đau. Ta không muốn nhìn những người xung quanh ta bị đau khổ rồi chết, nhất là những người bằng hữu của ta, cùng ta nhập lâu chung ngày, những người duy nhất trên đời này không coi ta là tiện nhân.....

“Sẽ không, ta sẽ không bỏ lại ngươi! Ta sẽ vĩnh viễn ở cùng với ngươi, cùng ngươi trồng hoa hái thuốc, cùng ngươi đi lừa gạt người khác, cùng ngươi hàng đêm mê mẩn! Ngươi không phải thích nhất trên đời là mỹ nhân sao? Ta sẽ luôn bồi bên cạnh ngươi, luôn để mình đẹp nhất cho ngươi thoải mái ngắm.”

Cận vẫn ôn nhu hôn lên trán ta, nhẹ nhàng rơi xuống mắt, lên mặt, lên môi, lên tai, theo xuống cả cổ, cả ngực.....

“Cận, có thực thế không? Ngươi sẽ vĩnh viễn ở cùng ta?”

“Nhất định!”

“Ta nếu không đi được ngươi có công ta không?”

“Nhất định!”

“Ta bị nhốt giữa biển lửa, ngươi có đến cứu ta không?”

“Nhất định!”

“Ta thích nhất mấy thứ châu báu trang sức lấp lánh liệu ngươi có mua cho ta?”

“Nhất định!”

“Ta làm hỏng mất bình hoa mà ngươi thích nhất liệu ngươi có tức giận hay không?”

“Sẽ không!”

“Ta làm ra thuốc mới, bắt ngươi ra làm vật thí nghiệm liệu ngươi có tức giận hay không?”

“Sẽ không!”

“Ta đi trêu chọc mỹ nhân nào đó nhưng lại không có võ công cao cường để phòng thân, ngươi có giúp ta không?”

“Sẽ không!” Cận gằn cả giọng lên rồi.

“Ô.....Ngươi....Không có nghĩa khí giúp bằng hữu!”

8. Chương 8

“Đã đỡ hơn chút nào chưa?” Cận nhẹ nhàng mà vỗ về ta, giống như mọi lần ôn nhu mà trấn an ta.

“Tốt hơn nhiều rồi. Cận, thực xin lỗi! Ta cũng không biết hôm nay mình bị như thế nào nữa... Không có cách nào khác không chế chính mình, dường như không còn là mình nữa... Ta thật xin lỗi!”

“Không có việc gì. Giữ trong lòng đã nhiều năm như vậy dù sao cũng phải phát tiết một chút.”

“Ta chưa bao giờ thấy người cáu giận cả?”

Cận nhìn ta chần chờ một chút, tiếp theo mỉm cười cúi đầu nhẹ nhàng mà hôn ta: “Mỗi lần khi ta không vui, người đều ở bên cạnh an ủi ta, cổ vũ ta, làm cho ta thấy trong lòng trở nên vui vẻ, cho nên ta chưa từng có ủy khuất chính mình.”

“Khả... Ô... ..”

Ta bị Cận hôn đến không thở nổi, cảm giác được vật thể phía dưới trong người mình lại trướng lên, đột nhiên nhớ tới lúc này chúng ta mới làm được một nửa, Cận vẫn còn đang trong thân thể ta... Cận chắc chắn rất khó chịu, ô... Thực xin lỗi...

Ta nhanh chóng vận vẹo thân mình, ngón tay mân mê ở trên lưng của hắn giống như đang vẽ một bức tranh uyển chuyển, tiếng rên rỉ liên tục vang lên.

“Cận, Cận... Ta muốn... Mau... Ừ...”

“Tiếp tục sao? Vừa rồi không phải rất đau sao? Ta không muốn người bị thương...”

Ta lật người ngồi trên người Cận, tự mình bắt đầu di chuyển.

“Đến lúc này còn thể nữa, người toàn,...A.....giả bộ quân tử.....A...dối trá, ân.....”

Sau một khắc, ta lại bị đặt ở trên giường, hai chân bị gior cao gác lên vai Cận, thắt lưng cũng bị nâng lên một chút, từng chút một, va chạm thật mạnh dưới thân làm cho cả cơ thể dao động theo.

“Người là tên tiểu hổn đản, toàn làm cho người khác tức giận, thật muốn ra sức đánh vào mông người cho chừa mới thôi.....”

Tuy rằng vẻ mặt hắn đang trong cơn tức giận, nhưng một tay vẫn ôn nhu chiếu cố cho dọc vụng phía trước của ta, tay kia không ngừng vuốt ve những điểm mẫn cảm trên cơ thể, làm cho ta càng lúc càng hưng phấn hơn.....

Cận! Cận! Cận! Rất thích..... Muốn nữa..... Cận!

Ta không thốt nên lời, hưởng thụ khoái cảm Cận mang đến, cả hai cùng ôm nhau đạt tới cao trào.

.....

Giải phóng cùng một lúc, ta và hắn gắt gao ôm lấy nhau, nhìn đối phương mà thở dốc, mồ hôi hoà cùng với tinh dịch dính khắp cơ thể, cái mùi đặc biệt dâm loạn này, thực sự quen thuộc, chỉ là của riêng chúng ta mà thôi.....Lại một lần nữa tiến tới, nụ hôn sâu đắm làm cho nước bọt tràn ra, theo khoé miệng chạy xuống.....Hương vị như vậy thật ngọt ngào.....Ta chỉ muốn nữa, muốn càng nhiều.....Hết lần này tới lần khác, cả hai ta đạt đến cao trào không biết bao nhiêu lần.....Một đêm ân ái, một đêm triền miên.

Buổi sáng, ánh nắng chiếu vào mặt làm cho ta tỉnh lại. Mở mắt ra, Cận đang nằm ngay bên cạnh, hàng lông mi thật dài, lông mày cong vút lên tựa như kiếm, cái mũi thẳng, bờ môi mềm mại.....Không hiểu sao lại thấy vui trong lòng, ta bất giác cười khúc khích thành tiếng.

“Tỉnh rồi sao?” Cận chậm rãi mở mắt, thanh âm mới tỉnh ngủ còn khàn khàn, hắn thính thật.....

“Người sao lại cười đến ngây ngốc thế kia? Mới sáng sớm đã lại điên rồi sao?”

“Người dám quản ta sao?” Hắn chưa gì đã phá hoại tâm trạng tốt của ta rồi.

“Ha ha ha.....” Cận đột nhiên lật người ngồi dậy, lấy tay xoa đầu ta, vò mái tóc ta bù xù một đồng, ôi, mái tóc ta mất bao nhiêu công dưỡng đấy.....

Ngồi ở trong bồn nước nóng, được Cận ôm ở trong lòng, mặc cho Hân tắm cho mình, thật là thoải mái! Đột nhiên lại nghĩ, thế này thật thoải mái, chẳng cần thêm thứ gì.....

“Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cận đột nhiên hỏi ta, ở phía sau ôm lấy ta, hôn lên sau gáy.

“Phát hiện thiêu thân lao đầu vào lửa, có vẻ cũng đáng thử một lần, Hân không cần thận bị vướng vào mạng nhện không thoát ra được.....”

“Thì làm sao? Vậy người đang lo lắng cái gì cơ chứ?” Cận phía sau vẫn buông lời ra đùa ta được.

“Người chẳng lẽ lại không biết bọn họ nhất định sẽ có kết cục bi thảm sao! Phiên đi yêu một kẻ nghèo hàn, căn bản không thể có cơ hội thoát khỏi đây! Hân thì yêu tên Hàn Huyền Dịch bạc tình kia, chẳng nhẽ lại có kết quả tốt sao? Cận, người một chút cũng không lo cho họ sao?”

“Có lo lắng thì lo cho cái tên đáng thương bị Phiên yêu đi! Bản chất của Phiên thế nào chẳng nhẽ người còn không biết? Về phần tên Hàn Huyền Dịch kia, nói không chừng hắn cũng không phải người vô tình như người suy đoán. Hắn có chỗ dựa tốt, hướng chi còn là vương công quý tộc, tuổi còn trẻ đã có tài lập công, hướng chi lại còn là người có thể cùng Hân luận cầm, chắc chắn có thể hiểu được lòng Hân. Người từ bao giờ lại bắt đầu bi quan như vậy! Không phải suốt này đều la hét rằng xe tới chân núi còn có đường mà. Sao hôm nay lại tự chui vào ngõ cụt thế?”

Xe tới chân núi ắt có đường: ám chỉ việc gì cũng đều có cách giải quyết

“Người xem trong lâu có bao nhiêu người được hạnh phúc? Người làm sao nhìn thấy được Hàn Huyền Dịch là người tốt? Người sao có thể chắc chắn trong tương lai Hân sẽ không bị hắn vắt bỏ?.....”

“Không ai có thể bảo chứng cả đời! Người cần gì phải nghĩ nhiều làm gì! Chính là bởi vì Hân, nên mới làm cho người suy nghĩ rối rắm cả lên vậy sao? Từ khi nào mà người có lương tâm thế?”

“Ôi! Sao lại cần ta chứ? Ta vốn có lương tâm mà! Ôi.....được rồi, ta thừa nhận ta không có. Thế nhưng với ta, Hân là ngoại lệ. Người cũng biết, nếu không có hắn, ta sớm làm ma rồi.....Hắn lương thiện như vậy, căn bản không thể sống lưu lạc bên ngoài, ta muốn bảo vệ hắn sống bình an tới già.....”

“Người đã bảo vệ hắn ba năm nay, thế là đủ rồi, dù sao người.....cũng không có cách bảo hộ hắn cả đời! Để hắn tự đi trên đường của mình đi!”

“Ta biết phận mình mà.....” Không có năng lực bảo hộ cho cả hảo bằng hữu của mình, thật thương tâm!

“Đừng lo lắng! Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp cả thôi! Người không phải luôn nói tất cả đều đã là ý trời cả sao? Có thể đó là duyên phận một đời của họ, bất luận tốt hay xấu, người ngoài như chúng ta cũng không thể can thiệp vào.....Hơn nữa, chính người cũng không thể chắc chắn đường hắn đi là vào đường chết cơ mà!”

Hay là vậy.....

“Quên đi, không nói cái này nữa. Dù sao cũng không thể làm gì, Lâu chủ đã quyết định dâng Hân cho Hàn Huyền Dịch rồi. Hắn có gì đáng giá mà làm cho cả Lôi đại lão bản cũng phải nịnh bợ vậy?”

“Không biết sẽ không phải đoán lung tung! Việc này cũng không cần hỏi nhiều, cũng không được thọc ngoáy gì vào! Cảnh cáo người, lần này tốt nhất ở một bên ngồi đợi, không được giở thủ đoạn gì ra cả!”

“Tại sao phải.....”

Còn chưa nói xong, đầu ta đã bị kéo ra đối diện với hắn, chỉ nhìn thấy hắn trừng mắt nhìn ta.

“Tuyệt đối không được! Có nghe rõ không?! Người mà dám làm trái ý ta, ta sẽ huỷ hết đồng thuốc được của người, cả đồng hoa cổ người trông! Cho người ba ngày không được ăn cơm! Một tháng không ra nổi khỏi cửa! Đến lúc đó sẽ đánh cho mông người nở hoa không xuống giường được!”

“Ô.....Người sẽ không làm thật đấy chứ? Ta sẽ biết điều mà.....” Tuy rằng thoát nhìn có vẻ mặt mặt mà dễ dàng cho qua, nhưng bây giờ mà không đáp ứng hắn thì chắc chắn không gặp chuyện tốt.

Ta kiếp tục cọ cọ, tắm cho mình và hần.....Định làm cho hần phân tâm chút. Ta trước đây chẳng mấy khi giữ tín, bây giờ lại bị Cận khi dễ, không làm gì được.

“Cận, ngày mai là sinh nhật của ngươi rồi. Nói đi! Thích cái gì, ngày mai ca ca sẽ mua cho ngươi!” Ta trưng vẻ mặt cười nịnh, đang muốn làm Cận vui lên chút, ai kêu ta lớn hơn hần nhưng mà sức lực không bằng, ngẩng lại trước đây, mỗi lần trèo lên giường toàn là ta chủ động khi dễ hần, cuối cùng toàn bị hần áp đảo mà vô lực phản kháng! Ô.....Ta lẽ ra không nên đưa quyển bí kíp võ công hoà thượng tặng ta cho hần, trong khi chính mình lười biếng không luyện! Đây thực là quả báo a.....

“Lần nào cũng dùng cái chiêu này, vô dụng rồi! Hôm nay ta vẫn phải theo Lôi Táp xuất môn.....Ân.....Đừng nhúc nhích nữa.....Một tháng, ngươi đừng có làm cái gì ở nhà.....Chết tiệt! Bảo ngươi đừng nhúc nhích! Thật sự phải hảo hảo giáo huấn lại ngươi mới được! Lần này, ngươi tuyệt đối không được chọc vào Hàn Huyền Dịch! Biết không! Thật đáng chết!..... Giang Hiểu Phong, lần này ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

A! Ta hảo vô tội nha! Ta bắt quá chỉ nghe hần nói phải cùng Lôi Táp xuất môn nên nhanh chóng giúp hần kì cọ thân thể rồi mặc quần áo cho hần đi nhanh để đỡ phải nghe hần lải nhải thôi mà, kết quả lại thành khơi mào dục hoả trong người hần.....Ta thương xót cho cái thất lũng của ta nga.....Kì quái? Cận ngày hôm qua không phải là theo Lôi Táp phụng bồi cả ngày sao? Chẳng nhẽ tinh lực lại tốt như vậy? Cái bí kíp hoà thượng cho ta, lẽ nào là võ công vô địch thiên hạ? A.....thể này chẳng phải ta đã lỗ vốn nặng sao?

9. Chương 9

Cận theo Lôi Táp đi xa, Phiên bắt ta khám giả cho hần thành bị sỏi để lừa lâu chủ cho hần đi Âm Vân tự “duỡng bệnh”, Hần cùng với Hàn Huyền Dịch thì dính với nhau ân ái như keo sơn không gì sánh bằng được, chỉ có mình ta rơi vào cảnh buồn chán cực độ không có việc gì làm, cả ngày lang thang quanh quẩn.....

Ngày thứ nhất, ngủ một mạch thẳng đến trưa, buổi tối tiếp mấy lão nhân uống rượu.

Ngày thứ hai, lân lê đi qua không ít xuyên môn, nghe được bao nhiêu tin tức kì lạ khắp nơi. (hóng hớt ý mà ^^)

Ngày thứ ba, phơi nắng một mình, ngắm con kiến dọn nhà. (tự kỉ đấy! Giống có đợt mệnh hứng lên đi ra vườn hoa Nhà Kèn đếm chim sẻ^^)

Ngày thứ tư, một người có khuôn mặt hồng hào quắc thước đến lâu, đích thị là một thương gia nhiều tiền, ta vô cùng cao hứng định đi mời chào một phen, nào ngờ nửa đường thấy hần bị con cọp mẹ tới tận nơi bắt hần trở về. Sau đó nghe nói là hần đi ở rể, Phu nhân quản thực rất nghiêm khắc.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu.....

Không ai bồi nói chuyện, không có mỹ nhân trước mắt, không có Tiền lão đầu tới cửa(ý em ý là lão gia lắm tiền =”= Phong hay so sánh thực bựa).....Ta có cảm giác hai mắt mình có thể rơi lệ tới nơi rồi.

Ngày thứ tám, toàn bộ trong lâu có cảnh gà bay chó sủa, bao nhiêu người quét tước để cung nghênh khách quý tới cửa. Người là do Hàn Huyền Dịch mang đến, nghe nói là thân phận tôn quý không gì sánh được, đáng tiếc là lại bằng tuổi Hàn Huyền Dịch. Đột nhiên nhớ tới Hàn lão gia và lão Phương mập mập, bọn họ lâu rồi chưa tới. (Ra là em Phong thích hàng già, khẩu vị không tồi nga)

Tận lúc trời chạng vạng, Hàn Huyền Dịch mới cùng vị khách nhân kia đến. Người này có dáng vóc to lớn, long hành hổ bộ, luôn cười vui trông khá cởi mở, đi vào nhìn thấy hần, một bộ dạng đĩnh đạc đoan chính, rất hoà ái, nhưng kì thực vẫn có cảm giác cao ngạo toát ra một cách rục rịch.

Một lúc sau, lâu chủ là người mở lời trước, nâng chén kính rượu:” Lục công tử giá lâm bản lâu, thật là vinh hạnh cho chốn hèn mọn này. Thỉnh công tử tối nay tha thích hưởng thụ, hi vọng.....những tiểu đồng này có thể khiến công tử hài lòng.” Từ sau rèm đi ra sáu tiểu đồng, dung mạo tú lệ, đều là xử nam chưa bị phá thân. Ha Ha, xem ra lâu chủ rất có cảm tình mà ưu ái với vị hoàng thân này!

“Đã sớm nghe tiếng mỹ nhân của Tuý Phong lâu. Ta bắt quá chỉ đến chậm so với Huyền Dịch huynh có mấy ngày, không ngờ doạ lan nổi danh nhất lại bị người ta hái mất! Thử hỏi trong số những mỹ nhân nơi này, có người nào sánh với Diệp Hân công tử? Huynh thật may mắn a!”

Vị lục công tử này cũng nhắm trúng Hân? Một dáng dấp có vẻ thương tiếc, nhưng lại gợi chút hứng thú.

“Người ở kinh thành mỹ nhân vô số, đến chỗ này còn tính đoạt của ta sao?”

“Mỹ nhân tuy nhiều, nhưng bắt quá trong tay người lại là tuyệt thế giai nhân!”

Ha ha ha ha.....

Hàn Huyền Dịch lộ ra vẻ mặt tươi cười cùng với cả bộ dạng đắc ý, kéo Hân đang ngồi trên đùi hân lại gần để hôn một cái, làm cho Hân đỏ bừng cả mặt, chỉ thấy vị Lục công tử kia ngồi càu nhàu một bên, la hét lão Thiên không công bằng, nặng bên này nhẹ bên kia...

Chỉ trong chốc lát sau, tiếng đàn vang lên, mỹ nhân khởi vũ, trong không khí tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đang say mê trong lòng.....Sau tiệc rượu, tất nhiên có người hầu hạ hai vị khách nhân đi ngủ, mà thân hầu rượu như ta, không ai để ý tới, mừng rỡ mà đi tiêu dao.

Hai ngày sau, nhân lúc Hàn Huyền Dịch không có trong lâu, ta đi hỏi thăm Hân. Từ xa đã thấy mỹ nhân của ta ngồi bên cửa sổ, tiêu tiêu nhìn rất thương tâm.

“Làm sao thế? Ngày hôm nay nghe tiếng đàn của người cực kỳ u ám. Hàn Huyền Dịch không đối tốt với người?”

“Không có!” Hân thề thốt chối đi, thế nhưng nơi khoé mắt hân còn có lệ vương....

Ta không nói lời nào, cứ ngồi một bên mà nhìn hân, tới khi ta sắp chịu không nổi thì Hân lại nói ra.

“Vị Lục công tử kia chính là Lục hoàng tử Cảnh Hạo, hân đến đây là để báo cho Huyền Dịch.....Hân đã thuyết phục Thánh thượng gả Cửu công chúa cho Huyền Dịch.....Hôn sự sẽ tổ chức sau nửa năm nữa.....”

“Thế nên, bọn hân phải đi? Hàn Huyền Dịch liệu có mang người đi không?”

“Hân muốn kết hôn với công chúa. Thành Phò mã, sao có thể cùng ở chung một chỗ với ta?....Ta.....”

“Người cam tâm sao?”

“Không cam lòng thì phải làm sao? Người với thân phận và địa vị như ta, có cầu cũng không thể có lâu dài. Huyền Dịch thật tình đối đãi với ta mấy ngày nay, ta thực thỏa mãn rồi.....Mong rằng hân có thể thỉnh thoảng nhớ đến ta, đừng lãng quên ta.....”

“Hân, hân đối với người như thế lại là thật tâm ư?” Ta đột nhiên nảy ra một ý trong đầu, ta muốn xác định xem Hàn Huyền Dịch có mấy phần chân tình thực sự với Hân của ta.

“Hân là người khiêm tốn, đối xử với ta vô cùng tốt. Chúng ta thật tâm yêu nhau mà.....”

Yêu nhau? Chỉ sợ Hàn Huyền Dịch còn yêu quyền lực hơn. Bất quá.....

Hàn Huyền Dịch, ta chỉ mong người có chút phần thực lòng với Hân, có thể người là người tốt với Hân. Cậ! Hi vọng người không nhìn nhầm người này!

Đánh cuộc thử một lần đi!

Ba ngày nữa, Hàn Huyền Dịch cũng Lục hoàng tử sẽ hồi kinh. Ba ngày, ta sẽ chuẩn bị cho việc này thật tốt.

Đêm trước khi đi, Hàn Huyền Dịch theo thói quen ở lì trong lâu, cùng Hân nói lời tạm biệt. Khi tiệc rượu đã tan, hai người bọn họ cùng về phòng nghỉ ngơi. Tử Trúc theo kế hoạch của ta, mượn có linh tinh kéo Hân ra khỏi phòng một chốc.

Tiếp theo, ta đi vào trong phòng.

“Hân, người về nhanh vậy.....Làm sao lại là người?” Hàn Huyền Dịch vừa xoay người nhìn thấy là ta, không khỏi ngạc nhiên:“Giang công tử đêm khuya tới nơi này, không biết vì chuyện gì?”

“Ta tới nói lời từ biệt với tướng quân.” Ta thấp giọng nói chân tình, đi đến trước mặt nhìn hân.

“Vậy sao?” Trên mặt hân thoáng chốc xuất hiện một tia nghi ngại.

“Tướng quân ngày mai sẽ đi, mà ta thì có rất nhiều điều muốn nói với tướng quân. Qua đêm nay, không biết còn có cơ hội gặp lại. Thế nên mạo muội đến đây, mong không làm cho tướng quân phiền lòng.”

“Người có gì cần nói với ta?.....Hân, là người cố tình dụ hấn ra ngoài?” Hàn Huyền Dịch phục hồi về nhân nhả, nhìn ta cười nhỏ.

“Tướng quân có mắt nhìn thật hảo! Có đặc tội xin tướng quân tha lỗi.”

“Vậy có gì thì mau nói đi.” Hân đi đến trước bàn, cầm lấy một tách trà, chậm rãi thưởng thức.

“Ta cầu tướng quân đừng phụ Diệp Hân! Cầu tướng quân mang Hân theo để hấn thoát khỏi nơi này, quan tâm lấy hấn cả đời!” Ta ngay lập tức quỳ gối trước mặt hấn, nói ra mục đích hôm nay. “Hân thực rất yêu người! Hấn bản tính cao thượng, lại vô cùng si tình, cả đời hấn đều kí thác hạnh phúc trên người tướng quân rồi! Cầu tướng quân thương hấn!”

“Người tới nói cái này? Xong rồi sao?” Tiếp tục uống trà, Hàn Huyền Dịch thậm chí chẳng chút đổi sắc, mặt vô cùng lạnh lùng.

“Ta biết tướng quân có thân phận cao quý, không lâu nữa còn thành thân với công chúa. Hân tự biết thân phận không xứng đáng với người, cũng không muốn làm cho người khó xử, thế nên cái gì cũng không nói ra. Ta không đành lòng nhìn hấn thương tâm như vậy, không muốn hấn ân hận một đời, nếu Hân tướng quân dù chỉ có một mảnh tình ý với Hân, xin hãy mang Hân ra khỏi đây, cùng hấn tư thủ suốt đời. Hân không ham danh lợi, đời hấn cầu không nhiều lắm.....”

“Người với Hân có cảm tình thật tốt nga.” Hân vẫn giữ một biểu tình ấy.

“Chúng ta bị bán vào lầu cùng một ngày. Hân từ nhỏ đã đối xử với mọi người rất tốt.....Tướng quân ở cùng Hân cũng đã nhiều ngày, chắc hẳn phải rõ thái độ làm người của hấn!”

“Hấn là cầm kỳ nhưng đúng là người nói không sai.” Hấn chậm rãi uống một ngụm trà, “Người nói ta ắt sẽ suy nghĩ sau. Không có việc gì thì đi xuống đi.”

Tên họ Hàn này, người thật tàn nhẫn! Người căn bản không xứng đáng với Hân! Nếu không phải Hân yêu người! Nếu không phải Hân yêu người.....Ta.....

Lao nhanh đến đằng trước, ta cố gắng gào lớn:” Tướng quân, van cầu ngài! Van cầu ngài! Van ngài đấy!.....” Ta rặn ra một mặt dầu nước mắt nước mũi, dùng sức bám vào người hấn.

Hàn Huyền Dịch khó chịu càng đẩy ta ra, ta lại càng sống chết ôm lấy chân hấn không buông, đợi được tính phát tác.....

“Người mau tránh ra! Ngõ.....” Hấn mạnh mẽ đứng lên, nhưng nhanh chóng choáng váng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Tướng quân làm sao vậy?” Ta kinh hô, thừa dịp tiện tay kéo khăn trải bàn làm toàn bộ ấm chén rơi xuống đất vỡ tan, một mảnh nhỏ bắn ra xoẹt qua mu bàn tay hấn làm lộ chút máu.

Tiếng kinh hô của ta rốt cục cũng đưa mọi người chạy tới. Khi Hân chạy tới, Hàn Huyền Dịch đã nằm trên mặt đất, cuộn mình lại ôm lấy ngực, môi trắng bệch, trông thật khốn khổ.

“Hấn làm sao vậy?” Hân thoáng cái trên mặt đã không còn chút huyết sắc.

“Ta cũng không biết.” Ta khóc sụt sướt, vẽ mặt kinh hoàng:” Ta vốn đến cầu xin tướng quân chuộc thân cho người.....Ta không cần thận làm vỡ bình trà, làm bị thương tay hấn.....Rồi hấn lại đột nhiên ngã xuống.....”

“A! Ngài không phải là bị trúng độc chứ?” Ở xung quanh chợt có người kinh hô.

Hân nghe thấy, chưa nói một câu liền nắm ngay lấy tay đang bị thương của Hàn Huyền Dịch, lập tức đưa lên miệng muốn hút máu độc ra ngoài.

Dần dần, Hàn Huyền Dịch không còn co quắp nữa, hấn gương mặt nhìn Hân điên cuồng muốn chữa vết thương cho hấn, vẽ mặt kinh ngạc, thoáng cái không nói nên lời.

“Dịch, người thấy sao rồi?” Hân vừa hoảng hốt hỏi vừa trông rất đau lòng.

Ta biết người thương yêu hân còn hơn sinh mệnh bản thân mình. Người nhất định sẽ vô thức vì hân mà hút máu độc, cho dù có thụ thương vào thân cũng mặc kệ.....Tên gốc a.....Hân không hề thương người.....Lòng người có đau đớn nhưng hân cũng sẽ không quan tâm...Thế nên, Hàn Huyền Dịch, người cũng phải nếm thử cảm giác con tim đau đớn đến không nói nên lời đi.....Đau đến không thở nổi.....Đau không gì sánh được.....

Đại phu rất nhanh được mời tới, chẩn đoán tất cả đều bình thường, cũng không hề có dấu hiệu bị trúng độc. Ta bắt quá đã thả vào trong nước trà loại độc được làm cho tim đập nhanh đột ngột, nó cũng không hẳn là độc được, liều ít sẽ không cướp mạng người, được hiệu quả đi cũng không hề có chút dấu vết gì, cái này ta học từ trong quyển độc kinh lão nhân cho. Trong lâu ngoài Cạn ra, không ai biết ta có thể dụng độc được. Đương nhiên ta cũng chẳng dám làm càn, nơi này là sản nghiệp của Lôi Táp hắc minh quân (xã hội đen), cái lá gan nhỏ bé của ta không dám đắc tội với hân.

Thế nên chẳng ai có đầu mối gì mà tìm hiểu, mặt mày quan trọng dần dần tan đi. Trong lúc hỗn loạn, Hàn Huyền Dịch vẫn luôn lặng lẽ nhìn Hân, trong ánh mắt đến khó tin ấy, có thoáng thấy một tia cảm động. Thời gian bọn họ rời thành lui lại vài ngày, Hân cùng với người hân yêu thương bỗng nhiên lại có thêm mấy ngày được ở cùng nhau.....Hai ngày sau, Hân thập phần kích động chạy tới ôm chặt lấy ta.

“Hân đến nói với lâu chủ là chuộc thân cho ta.....Hân thực sự muốn cùng ta ở chung một chỗ.....” Hân không ngừng nức nở, từng giọt nước mắt lăn chã rơi xuống.

“Đây thực quá tốt, do người rồi, là người đã làm cho hân cảm động.....Hân lương thiện như vậy, chắc chắn sẽ hạnh phúc! Ta chúc phúc cho người!”

Ta tỉ mỉ lau đi nước mắt trên mặt hân. Hân, chẳng bao lâu nữa người sẽ ly khai khỏi chốn này, người phải học cách chiếu cố chính mình.....Chỉ mong sao cuộc đời người sau này thật bằng phẳng, vô tai vô kiếp, hạnh phúc mà sống hết quãng đời còn lại.....

10. Chương 10

Ngày hôm sau, trong sắc trời cuối thu, nói dối lâu chủ đi Vân Âm tự cầu phúc cho Hân, ta phần khởi muốn đến xem người của Phiên.

Tiểu hoà thượng dẫn ta vào tới thiên điện, chưa tới cửa đã nghe thấy âm thanh đang làm nũng.

“Nhạc, người có mệt không? Nhìn trán người đầy mồ hôi kìa, để ta thay người làm cho.”

“Không cần.”

“Nhạc, đến giờ ngọ rồi, nghỉ tay chút đi, ta làm điểm tâm cho người, người ném thử đi.”

“Ta không đói bụng.”

“Nhạc, uống miếng nước đã. Người khát nước không thể làm việc tốt được. Uống mới hồi khí lực.”

“Ta không khát.”

“Nhạc, người điêu khắc tựa như mây bay trên trời vậy, thực sự rất đẹp!”

.....

“Nhạc,.....”

“Phiên, đã lâu không gặp.” Ta nhin cười, thấy Phiên mặt mày tối sầm nhìn về hướng ta đang trêu hân.

“Người đến đây làm gì?”

“Tất nhiên là đến xem có Ma Tước của ta làm thế nào kéo đổ tên Mộc đầu nhân này (đầu gỗ- kiểu vô cảm ấy). Hình như không thành công a. Phiên này, mị thuật của người bị giảm sút sao? Cái tên Mộc đầu nhân kia, thậm chí còn không để người vào trong mắt nữa. Đại mỹ nhân lay động lòng người đi dâng trà hầu hạ,

lại còn hỏi han ân cần vậy mà hần cũng dĩ nhiên bỏ mặc!” Ta giả bộ tức giận, định đi lên giáo huấn tên Mộc đầu nhân kia.

“Ta cảnh cáo ngươi đừng có mà suy nghĩ tính kế gì. Đó là người của ta! Không có phải của ngươi! Ta mất bao nhiêu thời gian, mới có thể làm hần mở miệng nói với ta duy nhất một câu!”

“Là cái gì?” Ta hiểu kì.

“Ngươi đừng có quấy rầy ta nữa, không thể im lặng được sao?”

Phiên nghiêm trang thuật lại, trông thực rất tự hào. Ta thì lại nhin không được cười ha hả, cười đến đau cả bụng.

“Phiên a, đúng là chỉ có ngươi.”

“Hừ, trên đời này nếu không có Đầu gỗ thì đâu có ta hôm nay, ngươi dám phớt lờ cảnh cáo của ta, ta sẽ cho ngươi chết.”

Người đáng thương, ta chia sẻ với ngươi vậy.

“Ngươi tới rồi cuộc có chuyện gì?”

“Tìm người uống rượu.” Ta lắc lắc bầu rượu ở trong tay, “Cực phẩm Nữ Nhi Hương.”

“Chỗ này là chùa chiền, mà ngươi lại dám mang rượu đến, đúng là đại bất kính!”

“Ngươi thay đổi tính nết từ bao giờ vậy?” Mới mười ngày không gặp, hần ta sao lại có thể trở nên khác biệt quá như thế.

“Đột nhiên cảm giác phía sau có người, nhìn lại, hoá ra là cái người tên “Nhạc” kia đang dùng vẻ mặt tức giận mà nhìn ta.

“Phật môn là chỗ thanh tịnh, sao các người dám ở đây xôn xao tranh cãi âm ỉ, phá hư tư quy!”

“Xin lỗi, Nhạc. Bằng hữu của ta không đúng. Ta lập tức sẽ quăng hần đi. Không cho quấy rầy ngươi nữa.”

Không đợi ta kịp phản ứng, đã bị hần tha lời ra tới cửa điện. Ô.....Ngươi kéo nhẹ tay thôi.....Đúng là lòng dạ con người hiểm độc.....Kiến sắc vong nghĩa.....

Bước chậm rãi cùng nhau đi tới phía sau núi, bốn bề vắng lặng, ta nhin không nổi nữa.

“Ha ha ha, Phiên a, ngươi nói chẳng sai. Người kia chắc muốn xuất gia làm hoà thượng mất rồi. Ta thông cảm cho ngươi.”

“Cũng chẳng có gì quan trọng cả.” Phiên coi thường nhìn ta. “Hần nếu muốn xuất gia, ta cũng sẽ xuất gia. Đến lúc đó cùng ở bên nhau tu dưỡng Phật pháp, thật tốt! Hi hi....”

Ngô....Ngươi thật xảo quyệt.....Ta bắt đầu thấy thương cho con dê con tội nghiệp rồi.....

“Phiên, ngươi ở lì không xuống núi cũng không phải là cách hay a. Đã hơn mười ngày rồi, lâu chủ còn nhắn ta xem bệnh lại cho ngươi. Ngươi tưởng có thể giấu nổi hần mãi sao?”

“Biết phải làm sao bây giờ! Ta sống chết không đi khỏi đây, hần cũng không thể làm gì được, hần cũng chỉ là một chủ quản nhỏ nhỏ thay Lô Táp coi quán, nhiều người tưởng hần có quyền thế nhìn vào thấy sợ.....Ngươi không cần phải xen vào.....Ngươi nên trở về nhanh túm một lão nhân là lý khai nơi ấy đi, có thể an tâm nửa đời sau này.”

Có một số việc Phiên với Cận không nói cho ta, ta cũng không thắc mắc nhiều làm chi.

“Vậy ngươi cứ thế si ngốc đứng một bên mà nhìn hần khắc, khắc đến bao giờ?” Ta lắc đầu thở dài. Ai.....đụng đến việc yêu thương không lý giải được, còn yêu phải một tên đầu gỗ, mấy thứ thủ đoạn mỉa mai hoàn toàn không thể sử dụng được trên người hần, trên đời, khi đối mặt với vẻ đẹp khuynh thành vẫn không động tâm mới là chính nhân quân tử!

“Giống mây bay trên trời, Nhạc điêu khắc rất đẹp.” hần dùng vẻ mặt tự hào kể ra, trông bộ dạng thập phần phấn khích;

“Cũng tạm tạm, bắt quá nếu so ra thì vẫn không đẹp bằng người múa. Người múa cũng giống bay lên trời, giống như tiên tử hạ phàm vậy.....” Ta đứng là từ đáy lòng ca ngợi. Cài này không phải ta khoa trương, thực là Tiểu Phiên nhà ta múa là tuyệt đại vô song, đẹp lắm..... Nước miếng lại chuẩn bị chảy ra rồi, đành chỉ mau.

“Thật sao?” Phiên gắt gao nắm lấy tay ta, hai mắt tựa hồ phát sáng.

“Đau quá.....Là thực mà! Người thích a.....”

Còn chưa nói xong, ta đã bị hấn lùi chạy về điện. Chỉ có, khác một điều.....

Chúng ta về tới chùa, lấy cầm, đi thẳng đến thiên điện. Ở trước cửa điện toạ xuống, ta bắt đầu xướng tấu, tiếng đàn bắt đầu lan bốn phía. Tuy rằng so với Hân quả thực quá kém, nhưng cũng coi như nghe lọt tai.

Theo tiếng đàn, Phiên chậm rãi bắt đầu múa, vẫn như trước, Diễm lệ mà động lòng người.....Rất nhiều hoà thượng tò mò đã chạy đến xem, đều ngây dại, Tần Nhạc cũng từ trong phòng đi ra, không hề nhúc nhích nhìn vào Phiên, sợ hãi, si mê, thành kính.....Một lúc sau dừng múa, Phiên cười mà nhìn hấn. Bọn họ cứ đứng yên lặng nhìn nhau, dường như quên hết xung quanh.....Rốt cục, Tần Nhạc mặt mũi đỏ bừng, xoay người đi vào đại điện.

Ha ha ha ha ha ha.....

Phiên ơi, ta van người đừng có mà cười khoa trương đến như thế, đừng có mà huỷ hình tượng người như xuất trần tiên tử chứ.

Hai ngày tiếp theo, quan hệ của Phiên và Tần Nhạc đột nhiên càng ngày càng tiến triển. Tần Nhạc mới chỉ si ngốc nhìn thấy Phiên khởi vũ có một lần, bức điêu khắc bay lên trời lại có nét hao giống khi Phiên múa, vô cùng sinh động.....rất nhanh hoàn thành.....Cả ngày chỉ thấy Phiên cười khúc khích trông thực hạnh phúc.

“Lòng dạ con người thực tham!” Ăn xong cơm tối, chúng ta ngồi trong đình viện nói chuyện phiếm, Phiên bỗng nhiên thoát ra về cô đơn.”Ta trước đây nói chỉ cầu hấn nhìn ta lấy một cái, hấn đã nhìn, thậm chí còn đem ta ẩn hoạ vào trong bức điêu khắc.....Thế nhưng, ta hiện tại lại càng muốn nhiều.....Muôn hấn hôn ta, ôm ta.....Cùng ta tư thủ cả một đời.....Ta thực rất tham, đúng hay không?”

Hấn ôm lấy đầu gối ngồi trên đệm, toàn thân thu gọn lại, chỉ có.....

Con người vẫn là luôn có lòng tham. Người người đều như vậy. khi nhìn thất trước mắt một tia ánh sáng, chúng ta lại càng khao khát nhiều hơn.....

“Không bằng người thử câu dẫn hấn đi. Cái tên kia thành thật như vậy, nhất định sẽ muốn chịu trách nhiệm với người. Ai.....Ta biết người cũng có chủ ý này, chỉ là lại lo được lo mất, hấn là còn do dự.

“Người cũng nghĩ nên như vậy sao?”

Đây đích thị là bộ mặt giả hoạt nhưng vẫn tươi cười của Phiên.....Tần nhạc, người tự cầu phúc cho mình đi.....

Phiên luôn là người hành động nhanh lẹ. Làm trước nghĩ sau, lập tức chuẩn bị hết, tắm rửa thay y phục, chuẩn bị chăn đệm thật tốt, còn đốt thêm chút luân hương thơm lừng. Lúc này điều gã tiểu đồng đi mời Tần Nhạc tới.

“Phiên, đây là chùa chiền, có sợ không tốt không?”

“Yên tâm, nơi này là chỗ hẻo lánh bên trong tự, phương trượng mà không hạ lệnh thì các hoà thượng cũng không dám đến đây.”

.....

“Phiên, đây là mê hương thôi tình, người chuẩn bị từ bao giờ thế?”

“Hi Hi.....Lo trước không sợ gặp hoạ! Đây là mê dược hảo hạng nhất trong lâu, chẳng bao giờ bị mất công hiệu cả.”

.....

“Chúng ta bắt đầu đi.” Phiên cười đến xán lạn, cái nhãn thần mê người kia thật alf.....

“.....Được rồi.” Ta cúi đầu chấp nhận.

Hôn lên môi, âu yếm dây dưa, tiếng thở gấp rên rĩ.....Tựa như trước đây vốn luôn quen thân mật như thế này, triền miên cắn liếm lên tai, lên cổ người trước mặt.....Phiên luồn lưỡi vào trong miệng ta, càng lúc càng không ngừng khiêu khích chơi đùa.....Ta một chút liền cởi quần áo hần, vuốt ve da thịt trắng nõn, hôn môi, nhìn cái cổ thanh mảnh, khuyên tai lấp lánh trong ánh nến, cái cổ, xương quai xanh, lướt tay qua nụ hoa màu son trước ngực, rồi chậm rãi tiến xuống hạ phúc.

“Ngô.....Kĩ thuật đã tiến bộ rất nhiều nga.” Phiên một bên vuốt tóc ta, Ha hả cười, ngăn cản cái tay đang tiến xuống của ta

“Đó chẳng phải là công giáo huấn của người sao? Hảo sư phụ...” Ta phát ra âm thanh mê mị vô cùng, hai tay không theo an bài mà trượt dần xuống thắt lưng.

“Nếu nhận sư phụ, ta sẽ giáo huấn cho người thêm mấy chiêu, giúp người sau này đỡ phải bị ai đó khi dễ mà vô lực phản kháng.”

Phiên là cao thủ trên giường rồi, chốc lát đã xoay người đè ta xuống, tiện tay xoa tung mái tóc của ta ra, làm cho.....tóc đen thẳng mượt xoa tung trên đầu vai, môi và hai tay không ngừng công thành đoạt đất.....

“Hỗn đản, không cho người chạm vào đây!~ Ô.....”

“Giáo người lâu chưa vậy mà còn sợ cái gì chứ? Không dùng toàn tâm ra học hỏi, chờ đến lúc bị ai đó khi dễ thì sao?” Phiên một bên mắng ta, một bên lại dùng tay càng ác liệt trên đùa ta.

“Ô....A.....Không nên thế, Phiên, ta cầu xin người tha thứ mà.....Ngô.....”

Tần Nhạc vừa ào đến cửa liền trông thấy một màn quần quýt giao triền của ta và hần, chỉ biết ngơ ngác nhìn, tròn to hai mắt, cũng không hề nhúc nhích.

“Làm sao lại phát ngốc ra thế? Còn không mau qua đây, ngốc tử!” Phiên đứng lên, lòi Tần Nhạc đang ngây ngốc ra đến bên giường, cười đến thực quyến rũ. Tần Ngạc choáng váng, mai mắt vẫn nhìn chăm chú, chỉ có yên lặng để Phiên kéo đến bên giường.....

Đứng dậy mặc lại quần áo, ta xoay người đóng cửa phòng.

11. Chương 11

Gió mát thổi nhẹ, trăng treo trên cao, xung quanh yên tĩnh không có một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích. Dục vọng vừa bị châm ngòi, thân thể ta vẫn còn nóng hổi, đi một mình ra ngoài gió, có chút khó chịu, giống như mất mát gì đó. Trong căn phòng ta vừa bước ra, bây giờ đang tràn đầy tiếng rên rĩ, làm cho bản thân mình cũng thấy thật khó mà tự chủ nổi. Nếu như có Cận ở đây thì tốt rồi. Cận.....Rất nhớ người.....

Ta biết phía sau núi có một con suối nhỏ, cách chùa không xa. Xem ra tối nay khó nhịn nổi rồi, không bằng đi nơi nào đó giải nhiệt độ trong người. Kéo quần áo trên người, cầm theo vò rượu Nữ Nhi Hồng, nương theo ánh trăng, không lâu sau đã tới chỗ cần tìm. Bốn bề đều yên tĩnh, thật là lý tưởng.

Nhảy vào trong ao, làn nước ấm áp bao bọc lấy thân thể, thật thoải mái....Cầm bình rượu đặt trong làn nước ấm, cứ từng ngụm từng ngụm chậm rãi thưởng thức, hơi rượu nhập vào người, hảo ngọt a.....

Nữ Nhi Hồng, loại rượu bình thường người ta chuẩn bị cho con gái mình khi xuất giá.....Hôm nay, Hân có quý túc, tin rằng Hàn Huyền Dịch sẽ không ngược đãi hần, Phiên thì luôn là người nghĩ ra cách, tên ngốc tử Tần Nhạc kia chắc chắn sẽ phải đầu hàng rồi.....Cận, ta đột nhiên cảm thấy hạnh phúc ở bên chúng ta thật gần.....Ta thấy vui, nhưng lại cũng không dám tin tưởng.....Cận, chúng ta trước kia lúc nào cũng nói phải hạnh phúc, trong khi trong tay không hề có tia hi vọng nào, bây giờ lại thấy có ánh sáng le lói, ta không

dám tin, hết thấy những việc này liệu có phải thật không? Ta chính là có chút sợ hãi.....Người nếu ở bên cạnh ta thì tốt rồi, người nhất định sẽ chê cười ta.....

“Giang Hiểu Phong! Vì sao qua tất cả mọi lần người đều vô sự, thế nhưng những người khác đều bị dày vò tới chết!” Thật nhiều tiếng nói đang chất vấn ta.

Là ai? Tại sao lại nói chuyện đấy?

“Hừ, ta làm sao biết. Khách nhân đều thích bọn họ, không cần ta hầu hạ, ta có biện pháp chống đối sao?”

Cái gì.....Ta đúng là đang nói chuyện.

“Người rốt cục đã dùng thứ quý kể gì??”

“Mặc kệ các người!”

Ta đã dùng cái quý kể gì sao? Ha Hả, hình như là một loại cỏ nước, mang theo người có thể đề phòng muỗi cắn, thế nhưng mùi thì cực kì kinh khủng, ở gần người là sẽ ngủi thấy. Nông dân vẫn thường hay dùng thứ này, nhưng mấy loại quan to quý tộc thì không chịu được.....Rất nhiều khách nhân lôi ta lên giường, người thấy mùi này ngay lập tức một cước đá văng ta ra, ngược lại sẽ trút giận lên những người cùng hầu hạ bọn hắn.....Dùng cách này, ta tránh được rất nhiều loại khách nhân hung bạo, thế nhưng, những người bị triệu gọi cùng nhóm với ta, quả thực rất bất hạnh.....Bọn họ bị khách nhân hành hạ thê thảm.....Các sư phụ dạy chúng ta rằng hầu hạ nhóm sẽ có thể chiều lòng khách nhân mà tìm đường chia cho nhau, sẽ dễ sống và ít đau hơn, thế nhưng.....Ta.....Sợ.....Chạy trốn.....Mặc kệ đồng trang.....Sau một thời gian, không ai thêm ngó ngang tới ta, khinh bỉ ta.....không ai muốn quan hệ.....chỉ cần có thể sống thêm một chút.....Dù cho ta có phải phụ lòng người trong thiên hạ, ta cũng vẫn muốn sống sót....

Không ai muốn cùng nhóm với ta khi hầu hạ khách nhân nữa! Ngày đó, cái người kia lại đến nữa! Cái tên đã làm cho đêm đầu tiên của ta trở nên kinh hoàng, một tháng không xuống được giường! Ta sợ muốn chết! Toàn thân run rẩy cả lên...

Ta nghe thấy được! Hắn cùng với mấy vị khách nhân khác đang nói chuyện về hồng bài của Tuý Phong Lâu, những người khác đều coi hắn là con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, bởi vì chẳng có tư cách, tiền cũng không có, hồng bài của Tuý Phong lâu, Cận, Phiền, Hân, giá của bọn họ tới hàng vạn lượng, không có mấy ai dám vùng tiền.....Người muốn bọn họ sao?.....Ta liệu có thể tránh được kiếp này không?.....

Hân là người có lòng tốt, cùng với ta giao hảo rất thân, vừa vặn ngày đó Hân không phải tiếp khách,.....Thế nên.....Ta chỉ nghĩ tới việc muốn sống, muốn sống lâu dài thêm chút nữa.....

Ta im lặng ngồi trong một góc, Hân bị ta lừa dối đến, đã bị người kia đè xuống cuồng bạo. Mắt ta nhìn hắn không ngừng giãy giụa, tai ta nghe thấy tiếng hắn hét chói tai, hình ảnh những đồng bạn trước đây bị cưỡng bạo trong khi ta ngồi an toàn lại hiện lên trước mắt, lỗ tai ta nghe thấy những tiếng hét chói tai thống khổ quá nhiều đã muốn điếc mất rồi.....Lại nhìn thấy trước mắt có máu, thật nhiều máu.....Càng không ngừng chảy ra.....Trong mắt ta chỉ còn nhìn thấy một khoảng lớn nhiễm huyết.....Cực kì sợ hãi.....Cực độ hận thù.....Tất cả đều quá to lớn...

Khi ta tỉnh táo lại được, nam nhân kia đã nằm trong vũng máu, đầu có một vết thủng lớn, hạ thân khốn nạn kia bị cắt rời một mảnh, ta chỉ nhìn chăm chú hai tay mình đang cầm một mảnh sứ lớn, dính đầy máu, cả của ta và cả của nam nhân kia.....(có ai hiểu không? em Phong đã đập chết thằng ấy và đã thiến nó trong tình trạng không suy nghĩ => có tổ chất điên)

Ta bị nhốt trong tù thất ba ngày trời, ba ngày, lặng lẽ, hắc ám, vắng vẻ, trầm mặc, băng lãnh.....

Ba ngày sau, ta được thả ra, ta không biết vì sao mà lâu chủ không nghiêm phạt ta?

Ta tới nhanh Nhạc Âm cư, Hân đang nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, trong phòng ngào ngạt mùi thuốc bắc.

Ba! Cận hung hăng giơ tay cho ta một cái bạt tai.”Vì sao?”

Vì sao? Bởi vì ta không muốn chết! Dung mạo ta tầm thường, cảm kỹ cũng tầm thường, thi từ ca phú cũng tầm thường.....Ta chỉ có thể chìa ra một thứ công cụ là cơ thể mình để hầu hạ khách nhân! Vĩnh viễn co ro, vĩnh viễn bị ăn đòn roi.....Thực sự đau lắm.....Các người là hồng bài sẽ không thể hiểu được đâu.....

“Xin lỗi.” Ta xoay người rời đi, không dám đối diện nữa.

“Chờ một chút đã! Phong!” Đúng là tiếng của Hân. Giọng hân khàn khàn, hânHình như rất yếu.....

“Người có biết bị bằng hữu phản bội, ta đau lòng như thế nào không! Ta bắt đầu hận người! Nhưng khi chính mắt ta nhìn thấy thời điểm người giết kẻ kia, ta không còn hận nữa.....Ta đau, thực đau xót. Bằng hữu của ở ngay trước mặt, lại giống như Tu La, như là tên sát nhân, trông lúc ấy đáng sợ thế mà người lại có thể cười! Khi người tỉnh lại còn kinh hoàng hơn, không thèm đi kiểm tra người nam nhân kia còn sống hay tắt thở, lại còn cho.....Cho hân thêm một đòn chí mạng! Ta không thể tin nổi! Người trước mặt kia mỗi ngày đều mỉm cười với ta, làm cho ta vui vẻ, là bằng hữu vẫn luôn cổ vũ ta phải sống kiên cường, người vẫn luôn khi đêm mưa bão lại chạy tới phòng ta nói dối là sợ sấm chớp để trèo vào ngủ với ta, người kia mỗi lần ta làm sai bị sự phụ mắng lại dần cho ta nghe.....Bằng hữu tốt như vậy, đã thật lâu rồi không thấy người cười, bây giờ lại như đang dần biến mất.....Ta biết người ở bên ngoài kia đã phải hầu hạ đủ mọi loại khách nhân thực rất thâm, đã đau khổ nhiều, cho nên, Phong, ta không hận người, không thể hận người, ta không nói sự thật cho lâu chủ.....Phong, ta không hận người,.....người mau trở về với ta đi”

Phía sau truyền đến tiếng khóc nhỏ nhẹ. Hân vẫn là giống như trước đây, rất thích khóc, giống y như tiểu muội của ta vậy, cũng rất hay khóc.....Mỗi lần ta đều dỗ dành nàng, cho nàng nín khóc rồi cười, thấy khuôn mặt tròn tròn tươi cười, má hồng hồng, trông thật non nớt.....

Chỉ có điều, Hân, nhân sinh là như thế.....Thống khổ, phản bội, tranh đấu, tuyệt vọng, máu.....Rồi sẽ là chết.....Bị quên lãng.....Cái gì cũng không thoát.....Hận cũng thế, không hận cũng thế.....Kì thật chẳng có gì khác nhau.....

Ta giống như thần trí bị phủ sương, rồi lại đột ngột thanh tỉnh.....Ở vườn cây nào đó.....Đã lâu, rất lâu.....Trên cây lá đều rụng hết, gió rất lớn, rất nhanh sẽ bị lãng quên.....

“Phong, ta không hận người! Phong, trở về đi!”

Không cần gì thêm nữa, những người khác cũng đối tốt với ta như vậy có phải hảo không? Đừng gọi ta là Phong! Cái này không phải tên của ta! Cha mẹ ta đều gọi ta là Tiểu Ba! “Phong” là vào lâu rồi mới có tên này.

Ta trước kia sao lại cười được chứ? Ta trước kia vì cái gì mà nói?” Không sao đâu! Sau này còn phải sống thật tốt! Chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Ha ha ha ha ha.....

Lúc ấy đã ngu ngốc tới mức nào, chưa bao giờ nghĩ tới sống chết không hề giống nhau!

Chính là do ta sợ chết! Ta không muốn chết.....Ta còn mơ được về nhà..... Ăn trứng đánh đường của mẫu thân.....Mỗi lần sinh thân, mẫu thân đều làm cho ta ăn.....Ta mơ phụ thân sẽ dẫn ta đi săn thú, nghe ca ca mắng, thấy đệ đệ muội muội chơi đuổi bắt phía sau.....Chín tháng nữa ta mới mười bốn tuổi.

Về tới phòng mình, vẫn còn một đồng hồ độn.....Có mùi máu.....Có cả mùi tinh dịch tanh tưởi của nam nhân.....

Bỗng nhiên nhớ tới nửa năm nay, tại nơi này ta đã bị bắt ép nuốt không biết bao nhiêu tinh dịch nam nhân.....Ha ha ha ha a a.....Thế mà cái miệng này, sau đó vẫn có thể ăn cơm.....Thật sự khó chịu.....Dạ dày của ta không chịu được.

Oa.....

Cũng không thể nhịn nổi được nữa, thật khổ sở.....Ta muốn nôn tất cả những thứ không sạch sẽ ra khỏi bụng.....Vẫn nôn.....Trong bụng đã trống rỗng rồi cơ mà.....Màu đỏ.....Có máu.....Dù cho có là gì, con người sinh ra ắt phải chết đi.....Sao ta lại cố gắng chống đối? Chẳng phải kết quả đều như nhau ư? Làm bao nhiêu chuyện dầy vò lương tâm như vậy vẫn là cuối cùng phải chết cơ mà.....

“Đi lấy nước!” Có tiếng người ở bên ngoài đang kêu to.

Có cháy ư? Nghe nói rằng ở địa ngục có nghiệp hoả.....Ông trời cho ta tịnh thân nhanh vậy ư? Sinh mệnh ta.....Đến lúc dừng rồi sao.....

“Đồ ngốc, vì sao không chạy đi?” Nhìn.....Cận.....Rất tức giận.....Nắm lấy hay vai ta không ngừng lắc.

“Không đi được, không còn hơi sức.....Ồ bên ngoài đau khổ như thếKhông bằng cứ dừng ở đây.....rất an tĩnh.....”

Ba! Lại một cái bạt tai nữa!

“Là ai vẫn thường xuyên nói với ta nhất định phải sống sót? Là ai nói muốn báo thù thì phải có bản lĩnh? Là ai nói sẽ phải về đoàn tụ với gia đình bằng được? Giang Hiểu Phong, ngươi là đồ nhu nhược! Đại hỗn đản! Ngươi nói muốn kiếm một đại gia phải đợi cơ hội tốt! Phải kiên trì! Vì sao lại chạy trốn một mình? Vì cái gì mà bỏ lại bằng hữu? Ngươi luôn nói chỉ cần nỗ lực sẽ có hi vọng mà?”

Cận dừng khóc, dừng khóc, ta vẫn còn sống mà....

“Muốn sống cần phải nỗ lực hơn! Mong muốn thay đổi số phận cần cố gắng! Không được chạy trốn một mình! Không được bỏ lại bằng hữu! Không được bỏ lại ta!”

Cận xoay lưng bỏ ta ra khỏi đám cháy.....Ta nằm hôn mê ba ngày.....Khi tỉnh lại, câu đầu tiên là nghe Phiến nói với ta:” Cái tên Phong vô dụng nhà ngươi! Để chiếu cố cho cái tên ngốc tử như ngươi, ta sẽ dạy ngươi mấy môn tuyệt chiêu bí thuật của phòng the. Đây là chính do lão nương cùng các vị sư thúc đức kết nhiều năm tâm đắc để lại. Ngươi nhất định phải hảo hảo học!”

Kỳ thực, địa ngục với thiên đường cách nhau không xa.

12. Chương 12

Vẫn đang suy nghĩ mông lung thì chợt nghe thấy một trận tiếng động, giống như tiếng đao kiếm va chạm, đang dần hướng đến mình. Chỉ chớp lát sau đã xuất hiện hai bóng người, người chạy ta truy, người đánh ta né, cuối cùng lại dừng ngay trên bãi đất cạnh ôn tuyền. Trong đó có một người mặt y phục màu đen, xoay sở thật là chặt vật, còn người kia là nam tử cao lớn mặc một thân hoa phục, còn cầm trong tay một thanh trường kiếm, khí thế áp bức người khác.

Xem ra trên thế gian này chẳng có nơi nào thanh tịnh cả. Đành vậy, ta rời đi, không quấy rầy nhả hứng hai vị này nữa.

Không bao giờ lại nghĩ nhanh như vậy, đang lúc ta định ra khỏi ôn tuyền rồi đi, oanh một tiếng, một vật nặng vung xuống làm cho bao nhiêu đất đá vụn bắn lên người ta, sau đó, trong chớp mắt, một thanh trường kiếm chìa thẳng vào cổ họng ta.

“A! Đại hiệp tha mạng a! Ta lùi nhanh vào trong nước. Ngẩng đầu nhìn lên. Cái gì? Đây không phải là Hàn Huyền Dịch sao!

“Hàn.....Hàn tướng quân!” Ta khiếp vía, lấp bắp trông thật đáng thương, nhân tiện rặn ra hai giọt nước mắt. Hóa ra là người quen, chắc sẽ không nguy hiểm gì cả.

“Là ngươi? Ngươi đang làm cái quái gì ở chỗ này hả?” Ta có cảm giác trường kiếm lại tiến sát một chút.

Ngươi nhìn ta một thân lông thể đang ngấm trong nước, lại còn cố tình không hiểu sao?

Chúng ta mắt to mắt nhỏ nhìn nhau cả nửa ngày, hần đột nhiên lại nở nụ cười. ” Giang công tử thật có nhả hứng! Là Hàn mỗ quấy rầy mỹ nhân ngấm mình rồi.”

Ánh mắt hần không ngừng lượn lờ trên thân thể ta, ta đành cắn răng.

“Tướng quân, nơi này còn nguy hiểm, không nên nán lại lâu, xin cho phép ta mặc quần áo vào trước đã!” Liếc mắt nhìn cái người đã ngã xuống trên đất kia, chết không nhắm mắt.

“Xin cứ tự nhiên...”

Trường kiếm rốt cục cũng chịu dời đi, ta lúc này mới dám nhẹ nhàng thở ra. Bất chấp xấu hổ, ta nhanh chóng lên bờ mặc quần áo. Nguyên cái áo choàng màu bạc bị lấy dính vài giọt máu, thật rất chướng mắt.....

“Tướng quân, chúng ta mau rời khỏi chỗ này thôi.” Quay người lại thiếu nữa thì ngã vào lòng Hàn Huyền Dịch, không biết hắn đã đến gần mình như thế từ lúc nào.

“Người đang ở chỗ nào? Ta đưa người về.” Cảm giác có hơi thở thật mạnh mẽ đang ve vãn bên tai, cái loại cảm giác ám muội này....

“Không cần. Ta đang ở ngay trong Vân Âm tự ở đằng trước thôi. Không xa.....Tướng quân hãy nhanh trở về thì hơn, Hân chắc chắn sẽ rất lo lắng cho ngài.”

“Hân sẽ không biết chuyện đêm nay. Đừng lo lắng. Nhưng mà chính ra ta hình như nên tránh xa người một chút, nói không chừng chút nữa lại nằm lăn ra đất, chính mình chết như thế nào cũng không biết.” Một bàn tay thuận thế đang ve vãn thắt lưng ta, tay kia thì tham lam luồn vào vạt áo không ngừng làm càn.”Khi mới gặp thì là bộ mặt mềm mại quyến rũ khách nhân, như một tên kỹ nam ghê tởm, tái kiến đã thành con rắn độc, bất ngờ làm cho người ta trúng độc.”

“Tướng quân, ta không có.....”

“Chuyện đêm đó trong lòng ta và người đều biết rõ ràng. Không lưu lại chứng cứ thì không có nghĩa người không có sơ hở! Hôm nay gặp ta giết người ngay trước mặt mà vẫn ung dung, người đúng là không giống những hồng bài khác a.”

“Không phải đâu, tướng quân. Ta thật sự có sợ hãi.....” Thân hình mềm hắn xuống dựa vào người hân.

“Lòng của người vững vàng như vậy, loại bộ dạng này mà là đang sợ sao?” Một tiếng cười lớn vang lên, cười đến đắc ý, cười đến mức làm cho kẻ khác phát run.

Bàn tay thô to bóp chặt lấy cổ ta, quay mặt ta đối diện với hân, làm cho ta lộ nguyên hình.

“Tướng quân, Hiểu Phong chưa bao giờ có tâm hại ngài.” Ta muốn nói một đằng, nhưng trong lòng chửi đổng lên rồi, nếu người không phải là người trong lòng Hân, ta đã sớm làm thịt người rồi. “Tướng quân, cầu ngài hãy tin ta.” Kèm theo vài tiếng nức nở.”Ta thực sự không có gan mà hại ngài, nếu ta có nhất thời hồ đồ mạo phạm ngài, ngài cứ việc nghiêm phạt, nhưng cầu tướng quân tha thứ cho Hiểu Phong nhỏ tuổi không hiểu chuyện.” Ta quỳ rạp xuống đất, ôm lấy chân hân.”Hiểu Phong biết sai rồi, cầu tướng quân tha thứ.....”

Một tay hân kéo ta lên, làm cho đôi mắt ngập nước của ta đối diện với hân.” Mấy trò tiểu xảo của người thật nhiều. Dám chắc ta sẽ không giết người ư?” Trong mắt hân có phần nộ, đầy sát khí, lại còn, có cả khinh thường.....”Để ta xem người định bồi tội cho ta thế nào.”

Chúng ta về tới Âm Vân tự. Ta đốt đèn lên, ánh sáng làm cho căn phòng rõ ràng hơn một chút. Hàn Huyền Dịch ngồi ở trên giường, cười nhạt nhìn ta. Cười quyến rũ với hân, ta đi tới trước, từng chút từng chút một cởi quần áo trước mặt hân, bỗng thấy khí lạnh thảng chín xâm lấn vào người.....Ta quỳ gối xuống hai chân Hàn Huyền Dịch, giúp hân cởi quần áo, cúi đầu, đưa thứ dục vọng kia ngậm vào miệng.....Biết người như biết ta, ta biết rõ phải làm sao để lấy lòng nam nhân, ta với họ đồng tính, so với nữ nhân còn tốt hơn, bởi vì so với các nàng, ta biết rõ nam nhân cần cái loại cảm giác gì.....

“Người thực sự dâm tiện!” Hân nói mà không cần suy nghĩ.

Ta cười – quyến rũ nhìn hân, đôi mắt câu hồn, trong miệng càng ra sức mút vào.....Hàn Huyền Dịch, người muốn loại nam kỹ ngàn người dè dặt người cười trước mặt người lại đi tỏ vẻ thanh cao, điều này chẳng phải đáng cười sao?

“Đủ rồi, nằm úp sấp lên mặt đất đi.” Hiểu lời, ta nhanh chóng xoay người lại, ghé trên mặt đất lạnh lẽo, nhếch cao cái mông lên, mái tóc dài theo vai rơi tung xuống nền đất, cũng đủ che đi biểu cảm trên mặt ta.....Cắn chặt răng, im lặng đợi hậu huyệt bị dị vật tiến nhập, sẽ cố gắng thả lỏng mình ra, đau đến lúc đầu sẽ nhanh chóng tiêu trừ.....

.....Thành nam lão Trương mập mạp có mùi hoa cỏ nồng nặc trên người, hình như lâu rồi không đến lâu.....

.....Nhớ tỷ tỷ làm bánh đậu xanh trong thành, rất ngon, ngày mai muốn đi mua.....

.....Mùa xuân đến phải mở vò Hạnh Hoa tửu đã ủ lâu rồi, chờ Cận về rồi uống mừng Hân đã có chốn yên tâm.....Nhớ lại mà tức người, Cận.....Hồn dẫn.....

.....Cận, đêm đó trước khi đi, người và ta hoà cùng nhau.....Triền miên.....Tiêu hồn.....

Tóc bị kéo mạnh về phía sau, đầu ép ngẩng cao. Đau quá.....

“Giang Hiểu Phong, xem ra người có lá gan thật lớn! Lúc đang như thế này mà cứ nhiên dấm gọi tên kẻ khác! Cận? Tình lang của người sao?”

Đau quá.....Liếc nhìn chỉ thấy sắc mặt Hàn Huyền Dịch đã gay gắt tới cực điểm, nhãn thần băng lãnh tán khốc nhìn ta.....

Tình lang? Ta đã gọi tên Cận sao? Sao lại có thể ngu ngốc như vậy được?

Một cái bạt tai không lưu tình nhắc nhở ta đã ngu xuẩn như thế nào.....

“Tướng quân, ta sai rồi, cầu ngài tha cho ta đi.....”

Hắn không thèm để ý câu trả lời của ta, trong chớp lát thân thể bị ôm lơ lửng rời khỏi mặt đất.

“Mở lớn mắt ra nhìn cho rõ người người đang hầu hạ là ai!”

Hắn ôm ta ngồi xuống trên giường, tách hai chân ta sang hai bên đùi hắn. Sau một khắc, đâm sâu vào trong khiến cho ta la hoảng lên. Dừng mà.....Sâu quá.....Không sao chịu được. Mỗi lần xô xuyên qua đều không chút lưu tình.....Còn chưa hết, thắt lưng ta bị đè mạnh xuống, làm cho dục vọng của hắn càng vào sâu tới tận cùng, vật thô to cực đại không ngừng làm cho ta đau đớn, loại thống khổ này, đã lâu ta không phải chịu qua.....

“Tướng quân, tướng quân.....Dừng mà.....A.....Cầu xin ngài.....Ta sai rồi.....Ta sai rồi, ta không dám như thế nữa.....” Cả người vô lực, mỗi lần đâm sâu vào đều làm cho ta run rẩy, muốn chạy trốn, nhưng thắt lưng lại bị gắt gao túm lấy, chỉ có thể không ngừng lắc đầu, không thể kiềm chế mà khóc lóc trên vai hắn.

Tướng quân.....Dừng mà.....Dừng lại.....Làm ơn....Hàn.....Huyền Dịch. Không.....Xin người.....Dừng lại đi.....Ta thực sự không chịu nổi nữa.....

Đêm nay xem ra ta được người này dạy cho một bài học nhớ đời: Hầu hạ khách nhân thì phải chuyên tâm, tai mắt đều phải nghe ngóng, tai thính mắt tinh hết lòng hầu hạ!

“Phong, tỉnh mau! Đứng dậy đi!” Có người dùng sức lay động cơ thể ta.

“Phiên, đừng có lắc nữa. Để ta ngủ thêm chút nữa.” Xoay người vào trong.....Ôi, đau quá.....Toàn thân rã rời cả, thắt lưng đau nhức, phía dưới vẫn còn dính dính.....Đêm qua chẳng còn sức mà lau người, quả này đau bụng chắc rồi.

“Ha ha, tối qua kiếm được nam nhân cường tráng nào thương yêu người cả đêm thế? Cái miệng la hét rên rỉ của người thật lợi hại a!”

“Vô duyên, quấy nhiễu mộng đẹp của ta.” Đánh hắn một cái, ta quay đầu vào trong ngủ tiếp.

“Ta không cho người ngủ. Ta không phục a, nguyên lai có người công phu còn cao hơn ta, có khả năng dạy dỗ giáo huấn cho người la to như vậy. Trên người còn đầy hồng ngân với mấy vết xanh tím, còn hôn sưng cái miệng nhỏ nhắn của người thế kia. Phong, người đi kiếm cái vị sư phụ ấy lại cho ta! Chúng ta nên nhờ vị này đặc biệt huấn luyện cho lâu, đúng không?” Phiên nói như thật, hai tay bắt đầu lộng hành trên người ta, nhất quyết không cho ngủ.

“Ta đầu hàng! Đó là Hàn Huyền Dịch!” Đầu không lại với hắn, chỉ đơn giản thế thôi.

“Hoá ra, người chơi Hàn Huyền Dịch một vở, khiến hắn chuộc thân cho Hân!” Phiên càng cười tới híp mắt, cười tà, “Người có lá gan không nhỏ a!”

“Đừng có lo, Phiên a!” Ta nhanh nhẩu khuyên nhủ hắn.”Hàn Huyền Dịch chỉ là bốc khí trả thù thôi, sau này chắc cũng không còn cơ hội báo thù nữa. Hắn sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, còn đương muốn về kinh làm Phò mã. Chỉ là tên Hân ngốc tử một lòng một dạ quyết tâm đi theo hắn.”

“Người chắc chắn hấn nguôi giận chưa?”

“Một đời danh tướng đến chút chuyện con con vậy cũng để bụng thì có ngày mất xác trên sa trường, người đừng lo lắng nữa, còn không bằng vui vẻ với tiểu tình nhân của người đi. Ngày hôm qua là lần đầu của người ta nga.....Nhưng trông người cười hắc đạo vô sỉ thế kia.....”

“Ta nói cho người nghe, Nhạc thật sự thật đáng yêu! Tối hôm qua ta trước... Sau đó... Tiếp theo... Hiện tại, hấn toàn thân từ trên xuống dưới, phía trước phía sau, trong trong ngoài ngoài toàn bộ là của ta hết rồi! Ha ha ha ha...!”

“Cẩn thận hấn bị những người khác nhìn trúng đoạt đi mất đấy.” Thật sự chịu không nổi cái loại bộ dạng sung sướng của Phiên.

“Ai dám! Dám để ý bảo bối của ta, xem ta đem hấn tiền dâm hậu sát, rồi cho năm ngựa xé xác, hóa thành thịt nát cho cầu ăn!”

13. Chương 13

Buổi chiều, trong lâu phái người đến đón chúng ta về, Hấn cũng đang cùng Hàn Huyền Dịch chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai, bởi thế nên Lâu chủ bắt ta với Phiên trở về vì sợ thiếu người. Trước khi đi, chúng ta đến chỗ trụ trì chào từ biệt. Đi tới trước thiện phòng, từ xa xa đã nhìn thấy hai người ngồi trước thềm đánh cờ, ta thoáng do dự trong chốc lát, rồi cũng đi lên phía trước, cúi đầu thật sâu.

“Đại sư, chúng ta đến chào từ biệt ngài.”

“Thời gian qua ta đã quấy rối tại nơi này, cảm tạ trụ trì khoan dung độ lượng, không đuổi ta ra khỏi tự.” Phiên cũng kính hành lễ chu đáo.

“Cảm tạ đại sư đã chiếu cố chúng ta. Ân đức đại sư chúng ta sẽ khắc trong tâm khảm.”

“Hong trần thời nay hỗn loạn đen tối, hoa trong gương, trăng dưới nước. Giang thí chủ liệu có hạ quyết tâm xuất gia không thì ta luôn rộng mở thu nạp?”

.....

Sở dĩ ta không muốn đến nơi này, là do mỗi lần đều khuyên ta quy y. Nghĩ ta đang một đầu đầy tóc đen thế này mà biến mất hết chẳng phải tiếc lắm sao.....Ta trăm mặt không nói gì.....

“Ha hả, nguyên lai là do vị này đã khiến cho người đau đầu không ngớt sao? Là người mà sư phụ người chỉ đích danh thu nạp đệ tử đó hả? Rất tuần tú, biết lễ nghĩa, quả nhiên là khác với thường nhân.” Có một thanh âm ôn hoà vang lên, ngẩng đầu vừa nhìn, thanh sam nho nhã, nhón tay đang vuốt mấy lọn râu dưới cằm, đang nhìn thẳng ta mà cười.

“Hàn đại nhân.....” Ta có chút giật mình, không nghĩ sẽ gặp hấn ở nơi này.

“Hàn huynh chớ có chê cười, Hiểu Phong là người thông minh, nhưng cũng một lòng cố chấp, biết rõ trần thế nhưng vẫn không buông tay được, chưa hạ được quyết tâm giải quyết hết chuyện nhân duyên, cứ tiếp tục ở tại Tuý Phong lâu nguyệt tràng kỷ chịu khổ. Bất quá, hấn lại là hài tử có tình khí quật cường vô cùng. Ai.....”

Họ vẫn luôn là người tốt, đối với ta cực kì chiếu cố, thế nên mỗi lần mà cự tuyệt người ta thì chính ta cũng thấy vô cùng hổ thẹn. Thế nhưng đúng là ta thực sự không hạ được quyết tâm.....

“Không buông tay được? Tiểu tử, người nói Tuý Phong lâu cùng với Âm Vân Tự thì nơi nào tốt hơn?”

“Tất nhiên là Âm Vân tự tốt.”

“Lưu lạc phong trần cũng với xuất gia vi tăng người nguyện chọn cái nào?”

“Tất nhiên ta muốn xuất gia vi tăng.”

“Vậy người tội cùng vì cái gì mà không buông tay được?”

Một màn lạc toan bao nhiêu thống khổ hiện lên trong đầu, thương tâm có, thống khổ đau đớn cũng nhiều, những lần tan nát cõi lòng và tuyệt vọng không sao đếm hết, nhưng người ngoài lại không ngừng thương hại làm cho chính mình cũng cảm động,.....Thế nhưng sống trên đời để được thương hại lại vừa đáng cười vừa đáng giận làm sao....

“Ta không biết!”

“Đại thiên sư rõ ràng khuyên độ người xuất gia, thân là nam kỹ, đó là may mắn của người! Vì sao người nhìn không ra?”

Ta đương nhiên biết mình may mắn, chỉ là....

“Tiểu tử ngu dốt, không dám nhận....Phụ tâm ý của đại sư.” Bất đắc dĩ ta cúi đầu thật thấp xuống, vái chào. Ta nói tất cả đều là sự thật, ta biết rõ cái gì mới là tốt nhất, nhưng đối với hồng trần, ta không bỏ xuống được.....Luyện tiếc một ít nhưng căn bản ta lại không biết rõ nó là cái gì.....

“A di đà phật.....Có thể thiên ý đã vậy, người cứ tiếp tục với trần duyên, người.....Hãy tự giải quyết cho tốt! Nếu ngày nào đó suy nghĩ đã thông suốt thì hãy trở lại đây.”

“Đa tạ đại sư!”

“Không bằng để cho hần đàm đạo với ta. Người này tuổi còn trẻ, cũng thông minh hảo hỉ, biết viết văn, ta đang vừa lúc thiếu một chân thư đồng châm trà rót nước dọn dẹp trong thư phòng. Không bằng để ta cho hần theo ta về kinh, trong nhà ta an tĩnh hảo hảo tham phật, khi nào thông suốt sẽ cho hần trở về. Nguyên Nhân đại sư, người thấy sao?”

Đại sư nhìn ta, sững sốt một chút, thở dài, rồi khẽ hạ mi mắt:” Như vậy là làm phiền Hàn huynh rồi,”

“Chúng ta đã có hai mươi mấy năm giao tình, việc nhỏ ấy vốn chỉ như cái phất tay, có chi đâu. Ha Hả.....” Khuôn mặt Hàn lão đầu tươi cười ôn hoà, thoát nhìn đặc biệt thân thiết, đúng là người tốt.....

“Hàn đại nhân! Ta.....Ta.....” Cảm tạ. Hay là cự tuyệt? Ta trong thoáng chốc không biết nên làm như thế nào.

“Làm sao vậy? Là rất cao hứng không nói lên lời, hay là không muốn theo ta ly khai?”

“Đương nhiên là vui mừng không nói lên lời rồi.” Phiền đứng ngay bên cạnh ôm lấy vai ta, một tay túm lấy eo ta, không cho ta động đậy, một tay thì nhéo vào bắp tay ta, đau đến không thốt ra lời. Hần đang mặc bộ có tay áo rộng thùng thình, ai cũng không nhìn ra nổi ta đang bị vu nhân quần chế.” Được Hàn đại nhân thương hại, là phúc khí của Hiếu Phong, hần bình thường thông minh, nhưng cũng có lúc mơ hồ suy nghĩ, hần bây giờ đang ngơ ngẩn, Hàn đại nhân xin đừng trách hần. Về sau này đành phiền toái cho đại nhân, Phong không hiểu chuyện mong đại nhân sẽ hảo hảo dạy dỗ hần. Kỳ thực đứa nhỏ nhỏ này rất biết đối nhân xử thế, Hàn đại nhân có lòng tốt bao dung hần, nhất định lão thiên sẽ phù hộ ngài đa phúc đa thọ trường mệnh bách tuế.....” Nói liền thoáng một tràng rồi vận nội công liên thủ thêm chiêu đòn ra một ít nước mắt, rõ ràng là như một bức từ mẫu gả con gái đi lấy chồng. Chuyện này là đại sự cả đời ta mà hần diễn như tuồng vậy rồi quyết định sao.....

Không được cự tuyệt, không được quay đầu lại! Ly khai khỏi tuý Phong lâu đã, không được lưu luyến nữa! Không nghĩ đến ta trước đây nữa, lại càng không được nhớ lời hứa với Cận nữa! Đã quên đi, quên nhanh đi, rồi trở lại với cuộc sống sinh hoạt của một người bình thường!.....

“Phong, đang suy nghĩ cái gì thế?” Hần nhẹ nhàng cầm tay của ta, lắc lắc ta mấy cái làm cho ta tỉnh lại. Chúng ta đang trên đường về kinh đô. Bánh xe lỏng lẻo làm cho đi càng xóc nảy, cũng may là trong xe đang bố trí rất thoải mái, nên cũng không khó chịu cho lắm. Từ tối qua đến bây giờ giống như đang nằm mơ, rất mơ hồ, rất không thực, thậm chí không nhớ nổi mình đã nói gì, đã làm gì, chỉ mơ hồ nhớ rằng Phiền đã ở bên tai ta lải nhải liên tục. Bây giờ hồi tâm một chút, thì đã đi xa hơn hai mươi dặm khỏi thành rồi.

“Ta đang suy nghĩ.....”

Phiền chắc chắn sẽ bám lấy bảo bối của hần, Cận thì hần là mười ngày nữa sẽ trở về.....Không được! Ta đã ra đi thì không thể lưu luyến, không thể quay đầu lại, không thể ham muốn cái gì nữa!

Trộm cười, ta lật lại cầm lấy tay Hân:” Ta đang nghĩ xem Kinh thành sẽ to lớn như thế nào, Hân phủ có to đẹp hay không, Hân gia phụ tử cho bao nhiêu phòng thê thiếp, khi nào thì ta có thể thủ thê sống chết rồi đi. Người xem, ta vốn tích trữ nhiều tiền riêng như vậy, Phiên còn cho ta thêm một cái vòng đá hồng ngọc, đẹp chưa!” Ta lật vạt áo lên, móc ra vật quý khoe với Hân.

“Người cứ chờ dần mãi, gọi người thì người đi, bảo người đứng lại thì người đứng lại, giống y như người mất hồn. Hiện giờ cuối cùng cũng phục hồi rồi.” Hân nhàn mày làm mặt xấu trên ta.

“Ta không sao. Chỉ là mọi việc đột ngột quá, có chút sững sờ. Mà đúng rồi, Hân Huyền Dịch không thích ta, sau này người nhất định phải giúp ta.”

“Huyền Dịch rất độ lượng, sao có thể khi dễ người? Người đã đắc tội với hắn bao giờ thế?”

“Không có, chỉ là ta trông không xuôi mắt hắn thôi. Hân Hân bảo bối của ta bị hắn đoạt đi rồi, ta không cam lòng chút nào cả.” Ta ôm lấy Hân giả trò, làm cho mặt hắn đỏ tới tận mang tai, nhỏ giọng cầu xin ra tha thứ.

“Phong, mau dừng tay! Dừng như vậy.....A, dừng.....Không nên.....” Tiểu mỹ nhân không có nửa điểm khí lực tựa ở bên người ta làm cho ta muốn làm gì thì làm. Lúc này mã xa vốn đang lao đi dừng gấp lại, làm cho ta đang ngồi, ôm luôn Hân ngã nằm ra phía đệm đằng sau.

“Hân, phía trước có.....” Hân Huyền Dịch xốc mành xe lên thò đầu vào nói thì nhìn thấy khung cảnh bên trong, Hân sắc mặt ửng đỏ, quần áo bán khai mở, mà tay ta hiện tại lại đang dán lên ngực hắn.....Hân Huyền Dịch đầu tiên ngẩn ra, sau đó nhú mày, hung hăng trừng mắt liếc ta một cái, chỉ bỏ lại một câu:” Bên ngoài loạn, các người đừng có đi ra.” rồi rời luôn.

“Hi Hi.....Hân Huyền Dịch ghen rồi, Hân, phải làm sao bây giờ? Hắn liệu có bắt gian phu rồi xẻ làm tám miếng không?”

“Người nháo loạn như thế bảo sao có thể bảo toàn chứ? Bây giờ gặp chuyện rồi. Người còn cợt nhả nữa.....”

“Hắn ghen tức là rõ ràng hắn quan tâm người mà, phải vui sướng mới đúng chứ. Hảo hảo hảo, ta cam đoan sau này sẽ vào quy củ, người đúng có sinh khí như thế.” Hân bĩu môi, bộ dạng tức giận nhanh chóng biến mất, ta nhanh tay diu hắn ngồi lên, thay hắn chỉnh trang lại quần áo, không đùa giỡn hắn nữa.

“Ai, đúng là không có biện pháp với người, đúng rồi, trước khi đi Nguyên phương trượng sai người đưa tới một phong thư. Đây này.”

Mở tờ giấy ra, trên bề mặt chỉ có vền vền vài chữ ít ỏi:” Ghi nhớ lời bắt diên đạo trưởng nói, phương bắc đại hung! Mong người sớm sáng tỏ, giải quyết xong trần duyên.....”

“Đây là ý tứ gì?” Hân lại bắt đầu lo lắng cho ta, đứa ngốc này.....

“Không có việc gì đâu. Trước đây gặp đại thiên sư và bắt diên đạo trưởng có nói nhiều chuyện giết gân, nói phương bắc có diêm bất lợi hại ta, sẽ có hung hiểm. Thấy tướng số ấy mà, được mấy người nói chuẩn đâu, không cần để ý tới.” Tiện tay xé nhỏ bức thư đi, mở rèm cửa ra, thả đồng vụn giấy trong tay cho theo gió thổi đi, phiêu phiêu dang dang, uyển chuyển nương nhờ vào làn gió mà lay động giữa không trung.....

14. Chương 14

“Thực sự sẽ không có vấn đề gì chứ? Nghe nói bắt diên đạo trưởng là thầy coi số rất linh nghiệm đấy.”

“Những tin vịt tung ra tất nhiên phải bị khuếch trương lên rồi, không có việc gì đâu. Mau nhìn xem! Bên ngoài có thật nhiều người. Kêu loạn như vậy, không biết là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Mười mấy binh sĩ túm lấy ngựa, lợi dụng vóc dáng những con ngựa mà tạo thành vòng vây bảo vệ xung quanh mã xa. Hân Huyền Dịch cùng Lục hoàng tử Cảnh Hạo ngồi trên lưng ngựa, tay đã rút kiếm ra khỏi vỏ, dẫn hơn ba mươi kỵ binh cùng đoàn người kia đối đầu, mấy người tiểu thư đang bị cướp phía đằng trước thấy có người đến cứu vội vàng chạy tới hô to cứu mạng.

“Huyền Dịch lần này dẫn theo có năm mươi hộ vệ, không biết có xảy ra chuyện gì không đây?”

“Sẽ không có việc gì đâu. Hàn Huyền Dịch vốn là đích thân tuyển chọn hộ vệ, thiên thiên vạn vạn (Kiểu như vạn người chọn một) một người có thể đánh bằng mười người, rất lợi hại, huống chi bọn họ lại được trang bị hoàn hảo thế kia. Người nhìn đám tiểu phu kia, dù rằng quân số hơn trăm, nhưng thực chất lại toàn là ô hợp.”

Những người đó nhìn toàn là quần áo tả tơi, mặt mũi xanh xao vàng vọt, có cầm trong tay côn báng, có người cầm các loại nông cụ, già trẻ lớn bé, quay ra mà đối đầu với năm mươi kỵ binh huấn luyện thao trường đều đang sợ đến phát run.

“Các người là người phương nào? Cứ như vậy dám lớn mật đi lên tận quan lộ để làm cướp!” Hàn Huyền Dịch nhìn ra những người này không giống cướp thường, thúc thủ hạ không được không được vong động, dù sao thì họ cũng không đánh lại được mình.

Đám người kia châu đầu ghé tai bàn bạc, tới nửa ngày trời mới cử một người hán tử trắng kiện ra trả lời: “Bọn ta chỉ cướp tiền không muốn giết người, các người hãy bỏ lại tiền bạc, bọn ta cam đoan sẽ bảo đảm mạng sống cho các người, tha cho các người rời đi.”

“Hân, người nhìn ánh mắt bọn họ mà xem, chỉ toàn khiếp sợ, ở đâu ra loại đánh cướp người ta mà giống như xin cơm như thế này. Đúng là một đám tạp dân chứ không phải cướp!”

Chợt nghe thấy có tiếng ra lệnh, một loạt vũ tiễn rơi xuống cấm pháp ngay trước mặt người hán tử kia, thành một hàng rào bằng tên.”Chỉ cần các người có gan vượt qua đồng tên này, đừng trách ta không khách khí!”

Trong đám người nhỏ kia, không ít người sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Tự chúng đánh cướp, nhiễu loạn trị an, theo luật là phải sung quân đầy đi biên quan!” Hàn Huyền Dịch dùng mắt hổ đảo qua một vòng, mới nói một câu mà tựa như đã dọa đám người kia chết khiếp.

“Ta xem bọn họ một điểm cũng không giống nhưng tên cướp bóc bình thường, hẳn chỉ là một đám thường dân bị cùng đường thôi. Huyền Dịch, người hà tất phải hù dọa họ làm gì.” Thanh âm ôn hòa của Lục hoàng tử vang lên, làm cho bầu không khí căng thẳng nơi này được giãn ra không ít.”Ta xem hình như các người là lần đầu đi cướp bóc phải không?” Hắn cười tủm tỉm hỏi những người kia, bọn họ bị dọa cho bay hết hồn vía, chỉ biết gật đầu lia lịa. “Vậy các người mau nói đi, vì sao không ở nhà sống an ổn, mà lại đi làm những trò phạm pháp như thế này!”

“Đây là do đã không còn có cách nào khác nữa rồi.....Cái đói dồn đến đường cùng.” Không ít người đã nhỏ giọng khóc lóc kể lể ra.”Hai năm nay quả thực khổ cùng, căn bản đã cạn kiệt, thế nhưng thái thú của Diệp thành còn muốn bắt chúng ta nộp thuế, không có để giao nộp thì bắt bán con cái, bắt người đi xung quân.....Chúng ta bắt buộc dĩ không còn cách nào khác.....”

“Nói vậy! Triều đình ban thánh chỉ miễn thuế lao dịch cho Diệp thành ba năm, còn cho người đến giúp nạn thiên tai!”

“Đại lão gia, chúng ta thực không có lừa người. Không tin người hãy đi Diệp thành nhìn một lần sẽ biết, toàn là ăn mày, tất cả đổ vào thành xin cơm. Cái tên thái thú kia không hề muốn cho dân chúng ta sống a!” Mọi người đều ồn ào đứng lên, không ít người mắt đã đỏ lựng, liều mạng đứng lên.

Cảnh Hạo cùng với Hàn Huyền Dịch hạ giọng nói chuyện một lúc, nói rằng:” Chúng ta sẽ đi Diệp thành xem xét một chuyến. Nếu như đúng như lời các người nói, bản vương sẽ tự mình cho các người một công đạo. Các người hãy về Diệp thành mà đợi triều đình phóng lương đi.”

“Chúng ta phải dựa vào cái gì mà tin người chứ!” Có nhiều người trẻ tuổi không chịu tin Cảnh Hạo.

“Dựa vào việc ta là đương triều Lục hoàng tử Cảnh Hạo! Ta đi cùng vị này là chiến tướng Hàn Huyền Dịch, đang ngồi trong mã xa là lễ bộ thị lang Hàn Chính Đức đại nhân, vậy đã được chưa?”

Toàn bộ đám người ngồi ngây ngẩn một lúc, sau một hồi với khôi phục lại tinh thần:” Thật là Hàn đại nhân sao? Người hai mươi năm trước cai quản Diệp thành, ái dân như con, lương thiện đối với bách tính sao? Đại nhân! Người nhất định phải cứu chúng tiểu dân a!””Người thực sự là Lục hoàng tử sao? Hoàng tử đại nhân, chúng dân không hề lừa người, hãy làm chủ soi xét cho chúng ta a!” Hàn tướng quân, cầu tử của

tiểu nhân bị bắt ép xung quân đầy ra biên ải, đã lâu không thấy có tin gì cả, chiếu tướng liệu có biết tin gì của hần không?” Trong nhất thời, mọi người thi nhau quỳ xuống khóc lóc kể lể.....

Không muốn nhìn thêm nữa, ta buông rèm cư sở xuống.

“Hân, người nói chúng ta so với những người ngoài kia ai bất hạnh hơn? Vọng thành luôn giàu có và sung túc như vậy, là chốn thương nhân tập hợp, khách nhân của Tuý Phong lâu toàn là đại nhân quan lớn, xuất thủ khoáng tước, chúng ta cũng toàn hưởng cảm y ngọc thực, mà những người này.....Những người này.....Ta hảo lo lắng cho thân nhân của ta.”

“Người không phải thường xuyên nhờ người gửi tiền về cho họ sao? Bọn họ hần sẽ không có chuyện gì đâu. Tên thái thú Diệp thành là một tên hỗn đản.” Hân ôm nhẹ lấy vai ta, không ngừng vỗ về khích lệ, nhẹ giọng nói giúp cho ta thoải mái hơn.”Yên tâm, khi tới kinh thành rồi, ta sẽ cầu Hàn Huyền Dịch cho người đi tìm thân nhân của người, đừng lo lắng....”

“Vì sao trên thế gian không hề có công bằng? Vương tôn quý tộc cự cổ phú thương xa hoa dâm dật, mà dân chúng cùng đắc liên phận đều chật vật không dậy nổi, thậm chí tôn nghiêm cũng không có! Vì sao?” Nắm chặt lấy tay, ta thực sự không cam tâm.....

“Ta không biết, cũng không hiểu! Ta cũng không muốn tìm hiểu. Phiên luôn cười nói rằng ta nhu nhược, hần nói rất đúng. Ta không dám nghĩ, không dám nhìn, ta.....Thực khác với người, người luôn kiên cường..... Trước đây trong thế giới của ta chỉ có âm luật, hiện tại có thêm Huyền Dịch, ta chỉ cầu mỗi ngày tĩnh tâm nghiên cứu âm luật, cùng hần gần nhau đến già.”

“Người sẽ không sợ hần một ngày kia sẽ thay đổi sao?”

“Sợ chứ! Ta đã nghĩ rất nhiều lần, có thể gặp được người mình ngưỡng mộ đã là cực đại duyên phận trong đời, huống tri hần cũng là tri kỷ của ta, đây là phúc phận của ta. Nam tử thế thiếp thành đàn, ta chỉ là một tên nam thiếp nhỏ nhoi, làm sao có khả năng cầu hần toàn tâm toàn ý? Ta chỉ cầu mình có chốn dung thân trong Hần phủ, làm một nhạc công, lúc Huyền Dịch phiên nào thì đánh đàn giúp hần giải sầu, chỉ cần hần trong lòng có nhớ ta, một chút thôi cũng là tốt rồi.....Thật yên lặng mà sống hết đời này.....”

“Hân, tâm tình người thực tốt, luôn suy nghĩ cho người khác, như thế sẽ có hại cho người” Ta đưa tay vuốt ve khuôn mặt hần, nếu như ta có bản lĩnh, nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ người không bị người khác khi dễ.....Nếu như ta có bản lĩnh, ta có thể bảo vệ thân nhân của ta, bằng hữu của ta.....Nếu như ta cũng có quyền thế trong tay.....

Mã xa lại bắt đầu đi tiếp, chẳng bao lâu đã đi tới Diệp thành. Ta cùng Hân lưu lại dịch quán, Hàn gia phụ tử cùng Lục hoàng tử đi tới Thái Thú phủ, bầu trời tối đen mới về tới.

Một thanh âm vang lên, cái chén phanhtắc một cái vỡ tan tành trên mặt đất.

“Ghe tởm! Cái tên kia dám ỷ thế vào Chu gia mà đối với ta bằng mặt không bằng lòng, dám đem Nhị hoàng huynh ra trấn áp ta! Một ngày nào đó, ta sẽ.....”

“Điện hạ, bình tâm một chút nào.”

“Lão sư, ta có thể nào không vội! Quốc gia sẽ bị những người này làm cho bại lợi hết! Chúng ta mang danh hoàng tộc sao lại có thể không nóng vội với mối nguy cơ này! Ta hảo hận!”

“Lão phu minh bạch tâm tình của điện hạ! Thế nhưng thế lực trong triều đang do họ Chu cầm trịch, lâm lưỡng đảng trong tay, chúng ta chưa có thực lực chống lại bọn họ! Điện hạ! Người phải nhẫn nại!”

“Ta minh bạch..... Lão sư yên tâm, ta sẽ không chế tốt tính tình, sẽ không phá hủy đại sự.”

“Cái này hảo. Huyền Dịch, người đi giám sát Diệp thành thái thú khai chiếm giữ những gì, giúp nạn thiên tai, sự tình khác chúng ta quay về kinh sẽ xem xét hơn nữa.”

“Vâng, phụ thân.”

Ba ngày sau chúng ta lại lần thứ hai lên đường. Dọc theo đường đi chỉ thấy ruộng tốt hoá thành hoang vu, người người quần áo tả tơi lưu lạc xin cơm, đều là bản cùng dân chúng. Không nghĩ tới hai năm đại hạn

lại nghiêm trọng như vậy! Đại gia đã không có hứng du sơn ngoạn thủy nữa, ra roi thúc ngựa chạy về phía Kinh thành.

15. Chương 15

Vào thời điểm Kinh thành đã lên đèn rực rỡ rồi thì chúng ta mới đến nơi, đi qua Nam Hoa Môn vào trong thành, qua một khu chợ rất náo nhiệt, các quan lại và phú thương giàu có đều ở trong nội thành, khu này rất ít có người đi lại trên đường, xung quanh toàn là nhà cao cửa rộng, hai bên trái phải toàn là tường gạch xây cao, ảm đạm trong ánh trăng, càng làm cho nó có dáng vẻ u ám. Xuống xe ngựa trước cửa Hàn phủ, có rất nhiều người hầu đã đứng sẵn thành hai hàng quỳ trên mặt đất cung nghênh Hàn gia phụ tử. Quy mô của Hàn gia thật rất lớn, bất quá thì trước cửa không có sư tử bằng đá hay mấy thứ bằng hiệu trang trí sơn son thiếp vàng như hần tướng tượng, cửa chính sơn đen, chỉ có một tấm biển trông rất cổ kính, không hề làm mất đi vẻ tôn quý đường hoàng.

Vừa vào cửa đã bị hạ nhân hầu hạ dẫn tới thiên viện ở trong hai ngày, rồi tới ngày thứ ba mới được trông thấy mặt tên Hàn Huyền Dịch.

“Hân, Ta xin lỗi, nhanh chóng quay về kinh vì có quá nhiều việc phải giải quyết, không chăm chú tới người. Đừng nên tức giận, ta vừa mới rảnh một chút là lập tức quay về tìm người ngay, liên mẫu thân còn chưa đi thỉnh an được kia.” Hân nhanh chóng ôm lấy Hân, nhẹ giọng nói ngọt.

“Đại trưởng phu luôn phải lấy việc lớn làm trọng, còn có sự nghiệp, tinh trung báo quốc mới là chính sự, ta sao có thể trách người việc nhỏ nhặt như thế. Chạy đi lo nhiều việc vậy chắc chắn mệt lắm rồi, có muốn ta đi chuẩn bị cho người chút thức ăn không? Hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Ta không sao đâu. Người luôn là người lương thiện hiểu ý người khác như vậy, làm cho ta không thương người không được.” Hân cười cười hôn môi của Hân. Biết ta đang ngồi lù lù ngay bên cạnh không thèm nhìn trộm mà coi công khai luôn nên Hân đỏ bừng cả mặt, vội đầu vào ngực hân không dám hé mặt ra.

” Ta sai người đi dọn khu biệt viện trong vườn đông rồi, nơi đoạ thanh tịnh, bốn xung quanh hoa cỏ nở rộ quanh năm, cho người tới chỗ ấy ở, có thể chuyên tâm nghiên cứu âm luật rồi, ta mỗi ngày sau khi xong công vụ sẽ về với người, có chịu không?”

“Tất cả đều theo ý người sắp xếp đi.” Hân cứ rúc vào lòng hân trông thực hạnh phúc, làm cho tâm tình của ta cũng tốt hơn.

“Chúng ta bây giờ đi luôn đi.”

“Chờ một chút. Phong thì làm sao bây giờ? Chúng ta sao có thể để hân một mình ở chỗ này được.”

“Tiểu tử ngốc. Yên tâm đi, đợi Lưu bá đến chuẩn bị an bài chỗ ở cho hân. Phụ thân chuộc hân về làm thư đồng hầu hạ trong thư phòng, mong muốn cho hân thay đổi tâm tính.”

“Thiếu gia yên tâm đi, tiểu nhân nhất định sau này sẽ an phận thủ thường. Cậu ấm mau đi thông thả, buổi tối thỉnh không nên miệt mài quá độ, Hân vốn thân thể không hảo, sợ là hưởng thụ của cậu không trụ nổi.” Ta mở ra đáng cười đến xán lạn, cúi đầu khom lưng dâng hoàng như nô tài siêu hạng, nhìn theo dáng hân hậm hực ôm mỹ nhân đi mà không nói lại được câu nào.

Một lúc sau, có tên quản gia Lưu bá đi tới, hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn ra đã thấy rất chuyên tâm tới công việc.

“Người là Giang Hiểu Phong?”

“Thỉnh an quản gia. Hiểu Phong được lão gia thương hại mua vào phủ, cái gì cũng không biết, làm phiên quản gia hãy giáo dục ta.” Ta kính cẩn cúi đầu thành khẩn, thu hồi cái vẻ lòng bông lúc nãy, quy củ mà trả lời. Ta biết những quản gia của phú hộ hay quan lại giàu có đều cực kì nghiêm khắc mà, tuyệt đối không thể đắc tội.

“Nghe nói người cũng Diệp công tử xuất thân như nhau. Sau này trong Hàn phủ phải trở nên an phận thủ thường, cẩn trọng từ lời nói đến việc làm, đừng có làm mất mặt lão gia hay cậu chủ! Hàn gia chúng ta là vương tộc trăm năm thư hương thế gia, mỗi hành động đều có lễ nghĩa! Đã hiểu cả chưa?”

“Tiểu nhân đã minh bạch. Sau này nhất định sẽ vào quy củ, thỉnh lão quân gia yên tâm.”

“Ta cũng chỉ hi vọng như thế mà thôi. Nếu như người phá vỡ luật lệ, đến lúc đó có dùng gia pháp dạy dỗ thì đừng có trách ta! Lão gia nói cho người tới thư phòng hầu hạ, thế nhưng đó cũng là nơi mà lão gia toàn tiếp khách trọng yếu. Người vừa mới tới cái gì cũng không biết, sợ phá hủy chính sự, cho nên trước tiên cứ trông coi hậu phòng đã. Nơi nào cũng là trọng địa trong Hàn phủ, người hãy tỉ mỉ làm việc của mình thôi, đừng có làm gì sai lầm đấy!”

“Đã biết.”

Hàn phủ có hậu viện ở sâu trong hoa viên, cứ vài bước lại thấy một cái vườn nhỏ, bên trong đủ loại liễu thúy trúc, chính giữa còn đào một ao nhỏ, đường đủ loại kỷ vĩ kim ngư, có cả vài cọng hoa sen, bây giờ không phải mùa, nên đã khô héo, rồi lại theo con suối nhỏ phía tây dẫn nước từ phủ ngoại đi vào trong đích viện, bên trong ao còn có một tòa các nhỏ, nổi trên mặt nước, đông ấm, hạ mát lạnh, bên trong chứa những thư tịch về lịch sử của tổ tiên Hàn gia, căn cứ theo chủng loại mà sắp xếp trong gian phòng, trong đó còn có không ít sách cổ quý hiếm, còn bao nhiêu là tranh chữ trân quý, giá trị thật xa xỉ.

Hành lí của ta đều đã được mang đến đây, để vào căn phòng nhỏ dưới tầng, ta mặc bộ quần áo vải thô dành cho nô bộc, bắt đầu làm việc. Công việc cũng rất nhẹ nhàng, mỗi ngày chỉ cần phủ bụi, chỉnh lý thư tịch, một mình đi lại trong khoảng vườn nhỏ, không được đi lung tung nơi khác trong Hàn phủ, thỉnh thoảng sẽ có người tới mang danh sách các loại sách mà lão gia cần, hay trả lại sách mà họ mượn đọc, vội vã đến, vội vã đi, không có nói thêm bất kể câu gì nữa. Mỗi ngày ba lần cứ đúng giờ thì xuống nhà bếp lĩnh cơm ăn. Cái loại khuôn mặt cười ngênh nhân ăn khách của ta ở tại lâu nếu trưng ra ở đây chỉ càng làm cho lũ hạ nhân căm ghét xa lánh ta hơn, cả nam lẫn nữ không những chỉ trở vào ta nói nhỏ, nhưng ta quay lại thì họ ngay lập tức tán đi. Vì vậy chỉ im lặng ăn, đồng tai nghe mọi người buôn chuyện linh tinh làm vui, thu thập chuyện thiên hạ. Nguyên lai hóa ra lịch sử Hàn gia đã có từ lâu, thừa tướng, chiếu tướng, quan lại, hoàng hậu, cung phi gì đó đều có đủ, đáng tiếc bây giờ chỉ còn lưu lại duy nhất mạch của Hàn gia phụ tử; Hàn lão gia cực thủ lễ chế, chỉ thú có duy nhất phụ nhân là chính thất, bình thường luôn bận quốc sự, lúc cung tạn tụy, ở trong triều rất được nhiều người ngưỡng mộ. Hàn phu nhân hiền lương thực huệ, cả ngày tụng kinh lễ Phật, mọi việc trong nhà đều do một tay quản gia Lưu Bá lo liệu hết thảy. Việc Hàn Huyền Dịch cưới công chúa đã chiêu cáo toàn thiên hạ, quyết định là mười tám tháng ba năm sau, thời gian chỉ còn nửa năm nữa, thành ra cả Hàn gia đã trở mình chuẩn bị tấp nập.....Có lúc ta len lén nhìn Hán đánh đàn, hần lẫn nơi đó đều quanh quệ như nhau, ngoại trừ có Hàn Huyền Dịch thường xuyên tới bồi hần, còn lại chỉ có gã sai vặt tên Hàn Bích hay ở bên cạnh. Việc đại hôn sự, hần cũng không nhắc một từ, mà ta cũng chẳng biết nói gì cho phải. Vì thế, hần lặng lẽ đánh đàn, ta lặng lẽ nghe, nhìn trong biệt viện Thu Cúc của hần như chẳng có tí xúc cảm nào.

Ngày ngày vẫn là một khoảng không im lặng bao lấy ta, lẳng lặng quét tước, lẳng lặng ăn, lẳng lặng nghe đàn, lẳng lặng đọc sách, lẳng lặng chờ người ra.....Số lần ban đêm giật mình tỉnh giấc ngày càng tăng. Ta càng lúc càng sợ hãi nhận ra ta thêm hơi ấm của người khác như thế nào, ta vẫn luôn quen được người khác bao bọc lấy mình....Bây giờ.....Hảo lạnh lẽo.....Rất hoài niệm những đêm điên cuồng giao hoan trước đây, mặc dù cho có rất nhiều thống khổ, nhưng có thể để cho tiếng khóc tiếng cười tha hồ vang lên chẳng cần kiêng nể điều gì....Bên cạnh còn có bao kẻ bầu bạn!

“Phong, cơm người nấu thật là khó ăn.”

“Phong, bên ngoài rất lạnh, mau mặc thêm áo đi, nếu bị cảm ta không quản nổi người đâu.”

“Phong, sao đi đứng kiêu gì mà dễ bị thương vậy? Định làm yếu nhân sao? Định bắt ta cả đời dính lấy người sao?”

Thanh âm ôn nhu cứ văng vẳng bên tai, có khi nỉ non, từng câu từng câu, làm cho kí ức mờ nhạt càng lúc càng rõ ràng, giống như phảng phất có bóng dáng người đó đang bên cạnh ta.....Chưa từng nếm qua cái cảm giác này.....Cực kì trống vắng, bốn bề an tĩnh làm cho ta phát cuồng.....

Càng lúc càng khao khát có người ôm mình, cái phương pháp tự an ủi đã không thể thỏa mãn dục vọng của bản thân, ta chỉ nghĩ tới nam nhân, vô luận là ai đều được, chỉ cần sưởi ấm cho cơ thể ta.....Cái thân thể này thật bất lực, không thể ly khai nổi nam nhân.

Ha ha ha ha.....

Ta cười ngả lẩn ra trên giường, lẩn hết bên này sang bên khác, thế nhưng vẫn không có ai cần ta một cái, ôm ta, hay văng vẳng câu nói” Tưởng đi chơi nơi khác rồi chứ, dám trở về làm loạn giường của ta sao?” Chúng ta lại chăm chú ôm nhau, chơi đùa suốt đêm làm loạn cả phòng lên tới sáng hôm sau.

Có điều, Phiên à, ta đã đáp ứng với người quên đi quá khứ đau thương, thế nhưng ta sao lại không thể quên được! Ly khai càng lâu, nghĩ lại càng thấy khó trụ! Ở nơi này không có bằng hữu hỏi han ân cần.....Ta biết thường nhân luôn khinh rẻ chúng ta, cũng là người mà bị người ta phỉ nhổ thật sự khó chịu. Đêm nay sự tỉnh, cũng không thể ngủ lại được nữa, đánh phải khoác thêm kiện áo choàng ra hoa viên đi dạo. Hàn phủ chết tiệt, quy củ quá nhiều, làm cho ta còn chẳng có cơ hội đi câu dẫn một tên nam nhân bình thường nữa, có muốn thoát ra ngoài tìm cũng chẳng biết đường, còn nghe nói bốn phía Hàn gia phủ có thuê hộ vệ canh phòng, dám thoát ra không bằng đi tìm đường chết, tường xây cũng quá cao, làm cho công phu mèo con của ta cũng không sao dụng võ, Ai! Thật đau lòng.

“Sự tình đã định như vậy rồi, người hãy lo cho nhanh, cẩn thận gián điệp phát hiện ra!”

“Vâng! Tướng quân!”

Đến gần chòi hóng mát, không hề nghĩ lại được gặp Hàn Huyền Dịch cũng một thân hắc y nhân đang bí hội, vốn định im lặng lui đi, lại làm cho bọn họ phát hiện ra.

“Thỉnh an thiếu gia!” Bất đắc dĩ lại phải quỳ xuống thỉnh an hắc y nhân kia cấp tốc ly khai, đã quỳ thật lâu, nhưng Hàn huyền Dịch không hề có ý nhượng ta đứng dậy.

Nửa đêm người đi ra đây làm cái gì?”

“Tiểu nhân là do đêm nay không ngủ được, bởi vậy mới đi tản bộ ngắm trăng, không biết đã quấy rối thiếu gia. Kỳ thực ta chưa có nghe thấy cái gì, thực sự đó!”

“Ngủ không nổi sao? Còn chưa tới một tháng mà người đã không chịu nổi tĩnh mịch sao?” Tiếng cười khinh miệt lại vang vẳng bên tai ta.” Tóc tai bù xù, quần áo bất chỉnh, mắt lộ mị ý, thân thể nóng hổi, từng bước như vô lực, thực sự rất liêu nhân. Ta biết trong phủ thanh quy giới luật rất nhiều, nói vậy người có lẽ đợi rất khó chịu rồi. Đáng tiếc trong phủ chẳng có ai thèm để mắt tới loại người như người, người cũng chẳng tìm ra nổi lỗi nào đi ra ngoài lêu lổng, ta cảnh báo người, đừng có để ta nắm được thóp, bằng không ta sẽ cho người đi bắc cương xung quân, nơi đó có rất nhiều nam nhân, ta cam đoan với người là sẽ có ngày người vui vẻ quá độ mà chết trên giường đấy!”

Cầm bị hắc cũng lực túm lấy, rất đau, đầu bị hắc ép ngẩng cao, nhìn vào nhãn thần của hắc y nhân, băng lãnh, ta biết hắc y nhân không hề nói giỡn!

“Ta minh bạch, tuyệt đối không làm trò xằng bậy.”

Hàn Huyền Dịch ném văng ta đi. Ta quỳ quá lâu mà chân đã mỏi nhừ, chẳng đứng dậy nữa, đơn giản nằm trên mặt đất, xòe cả tứ chi, mở lớn con mắt ngắm bầu trời. Kỳ thực đêm nay không hề đẹp, ánh trăng mờ hồ chẳng rõ, trước đây ta nghe nói trên cung trăng có một mỹ nhân, làm bạn với nàng chỉ có chú thỏ và một cây cổ thụ, mấy trăm năm như vậy, không biết nàng có giống ta không? Cái cảm giác khó chịu thể này.

“Người còn nằm trên mặt đất nhìn ngắm cái gì?” Ta không biết vì sao hắc y nhân lại quay lại.

“Đâu có ngắm cái gì. Chỉ là hai chân tê cứng không đứng nổi thôi.” Nói nhiều sẽ thành hại mình, ta chẳng ham. Hàn Huyền Dịch cũng dường như thấu tỏ ta, tốt nhất thành thật vẫn hơn.

“Người không thích ở nơi này sao? Quá tĩnh mịch chẳng?”

“Không biết.....Chỉ là không ai nói chuyện cùng ta, không thể cười, trong ngực rất vắng vẻ, có điểm khó chịu. Trước đây chưa từng trải qua cảm giác này.....Nếu như kêu cái này là tĩnh mịch.....thì là ta rất tĩnh mịch.....Thiếu gia, người đã từng có cảm giác như thế này chưa?”

“Không biết. Quá bận rồi, ta không rảnh mà tịch mịch.”

“Ha ha ha..... Ngài thật là biết đùa.”

“Người không phải cũng giống thế sao?” Tay hắn đặt nhẹ trên đầu ta, xoa nhẹ mái tóc, giống như trước đây Cận vẫn hay làm.....

Ta túm được tay hắn:” Xin lỗi thiếu gia, ta vốn không thích ai chạm vào tóc mình.”

Nét đùa trên mặt hắn biến mất, chúng ta cùng trầm mặc một lúc lâu.....Hắn đột nhiên ôm lấy ta, bế ta bước nhanh về phía trúc lâu, trong ánh mắt hắn tràn ngập dự vọng, mà ta.....Cực độ khát vọng hơi ấm của người khác.....thế nên thậm chí chẳng có chút gì cự tuyệt, dịu ngoan nằm dưới thân hắn.....

16. Chương 16

Từng ngày từng ngày, bất tri bất giác mà đã qua một tháng, vậy mà lại có cảm giác giống như một năm dài đằng đặc vậy. Hàn Huyền Dịch cũng thường xuyên nương theo bóng đêm mà tới nơi này cùng ta hoan hảo, bình minh vừa hé thì cũng lặng lẽ rời đi. Hắn đúng là một tình nhân hoàn hảo, mỗi lần chúng ta đều cùng nhau điên cuồng tận hưởng, ta thường la hét tới chói tai vì đạt được cao trào, lại cũng có khi vì quá kích thích mà ngất đi, thế nhưng tất cả vẫn chẳng là gì, tới lúc tỉnh lại, trong lồng ngực ta, lại giống như cũ, trống trải. Ta chẳng dám hé chuyện nói với Hàn, trước mặt mọi người, Hàn Huyền Dịch vẫn đối xử khó chịu với ta như trước, thỉnh thoảng có ít nỗ lực tình cờ gặp phải chúng ta, thế nhưng tất cả đều im lặng, chẳng ai dám do he nói gì. Mặc dù con mắt tất cả bọn họ đều nhìn ta hạ lưu khinh miệt, thế nhưng cũng không dám nói ta nửa lời. Cuộc sống của ta lại như trước, sóng yên bể lặng không người quấy rối. Ta vẫn nhớ kỹ lời Hàn lão gia nói, chuyên tâm đọc thuộc kinh Phật, thế nhưng có cố gắng bao nhiêu vẫn không thể động tâm, ta cũng chẳng rõ mình còn luyện tiếu cái gì.

Có một lần sau khi giao hoan, Hàn Huyền Dịch hỏi ta liệu có phải rằng ta nuốt tiếu tên tình lang trước đây, cái người tên Cận ấy, làm cho ta chột cười: “Cận chỉ là bằng hữu tri kỷ của ta mà thôi, là ân nhân cứu mạng nữa, là đồng hương của ta.....Nhưng hắn lại là tình nhân của Lôi Táp.....Một ngày nào đó, hắn sẽ cùng với Lôi Táp ly khai khỏi lâu, giống như Hàn về với người vậy thôi. Ta chỉ hảo hảo chúc mừng hắn tìm được nơi tốt mà quy ẩn, sao có thể gọi là luyện tiếu hắn chứ?”

Cho tới một ngày, Hàn đột nhiên tìm tới chỗ ta:” Phong, người có thể giúp ta chuẩn bị một ít thuốc tốt nhất của người không? Huyền Dịch muốn ra chiến trường, ta lo lắng quá!” Hai mắt hắn còn đang ngấn nước, chắc chắn là vừa mới khóc xong.

“Sao tự dưng lại có chiến tranh? Tháng mười hai tới nơi rồi, trời rét mướt như vậy! Huống chi năm nay thu hoạch thất bát, dân chúng còn chưa đủ khổ sao?”

“Phương bác truyền đến tin bọn mọi rợ lại bắt đầu rục rịch, mấy vạn quân của chúng đã định xâm nhập xuống phía nam. Hôm nay lâm triều hoàng thượng phán thánh chỉ yêu cầu Hàn Huyền Dịch nắm giữ ấn soái, đem quân bảo vệ cương bắc, ngày mốt sẽ xuất phát.”

“Bọn mọi rợ lại trở lại sao? Không phải mới năm ngoái đã đánh lui khỏi biên giới sao? Đừng có hoảng, thiếu gia là chiến tướng nổi danh thiên hạ. Còn có một ngày đêm mà chuẩn bị, sẽ kịp thôi. Chúng ta tới gặp Lưu quản gia xin phép, cho người ra hiệu thuốc mua được liệu.”

Sau đó là một trận bận rộn tới tận khuya, vừa mới hé qua giờ tỵ, ta đang cùng Hàn giúp Hàn Huyền Dịch chuẩn bị quần áo và đồ dùng hàng ngày, thì từ chính viện có tiếng hét chói tai, sau đó là cả một trận ồn ào làm cho chúng ta cũng thấy bất an. Đúng lúc đó thì Hàn Bình chạy lao đảo tới:” Không tốt rồi, không tốt rồi.....Thiếu gia xảy ra chuyện rồi, hắn....ô.....ô.....”Hàn vừa mới nghe chưa dứt đã dường như mềm nhũn, lao đảo ngồi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, ta nhanh tay đỡ hắn dậy quay sang hỏi Hàn Bình:” Nói rõ ra xem nào? Người chết hay còn sống?”

“Thiếu gia bị ám sát trên đường về phủ, nghe nói hiện tại hôn mê bất tỉnh rồi, ô ô...”

“Người còn chưa có chết, khóc cái gì mà khóc! Còn không mau dẫn đường!” Tên Hàn Bình chết tiệt, người còn chưa chết mà dám khóc, hắn mà có việc gì thì quay sang sẽ rạch mồm của người.

Ta đỡ Hân lão đảo chạy tới nơi, trong phòng có rất nhiều người, mấy bọn nha đầu đều thi nhau thút thít, khi vào trong phòng, thấy Hân lão gia ngồi trong phòng, hai mắt nhìn chăm chăm đứa con đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, phu nhân ngất lên ngất xuống mấy lần ngay bên cạnh, càng làm cho mọi người luống cuống hơn. Hân Huyền Dịch sắc mặt cực kì tệ, vết thương trên cánh tay bị chém vào sâu thấy cả xương, còn có máu đen không ngừng tứa ra. Một người hán tử cao lớn nắm lấy tay áo đại phu, không ngừng lay: “Đại phu! Đại phu! Ngài có cách nào không?” “Tiểu nhân mới chỉ học giải độc được trong thời gian ngắn, vô kế khả thi..... Ôi, quan gia, ngài đừng ...đừng lay nữa...ta thực không có cách nào...”

“Huyền Dịch trúng độc sao.....Đại Phu, ta giúp hân hút máu độc ra thì hân sẽ vô sự đúng không?” Hân vội nhào tới, cúi đầu xuống muốn dùng miệng hút máu độc ra ngoài, ta nhanh tay cản lại hân được. “Người điên sao! Như vậy chính người cũng chết! Hân trúng phải loại độc rất lợi hại, có thể cầm cự tới giờ đã là mạng hân lớn, người tội tình gì muốn chết theo hân chứ! Không có hân người thực không sống được sao?”

“Câu trả lời của ta không phải là người đã sớm biết sao?” Hân nở nụ cười nhẹ, cười đến vân đạm phong thanh, cùng với vẻ mặt quyết tâm.

Người là tên điên, là kẻ ngu ngốc, một mình mình sống có gì không tốt.....Vì sao mà không sống nổi.....Trước đây chẳng phải chúng ta vẫn luôn sống tốt đó sao?.....Ta thực sự không hiểu nổi thứ gọi là ái tình.....Vì sao còn sống chết nguyện ước.....Đã chết thì cái gì cũng sẽ biến mất hết.....Người có hiểu hay không?.....Người là huynh đệ tình thâm với ta, người có đâm đầu tự đi tìm cái chết, ta cũng không có thể đứng yên nhìn người chết.....Người mà chết, thì lòng ta đau.....

“Mau đi tới phòng ta đi, dưới giường có một cái rương, bên trong đó còn có một cái hộp gỗ, mau đi nhanh đi, bên trong có thuốc giải độc.” Ta đẩy hân ra, xoay người hỏi mượn đại phu bộ kim khâu vết thương, chạy qua khâu vết thương lại cho Hân Huyền Dịch, rồi lại từng ngụm từng ngụm hút máu độc ra cho hân. Cái hộp gỗ rất nhanh được mang tới, ta dốc cái bình sứ lấy ra ba viên “Bồ đề lệ.” cho Hân Huyền Dịch uống, rồi lau rửa vết đau, một lúc sau thì máu ngừng chảy.

“Hãy đi chuẩn bị sắc loại lá giải độc rắn, cứ ba canh giờ cho thiếu gia uống một lần thì sẽ nhanh chóng tan hết dư độc.” Hân Huyền Dịch trúng phải loại Nam Cương ngũ bộ xà kịch độc. Người bình thường trúng phải, chỉ giờ tay một cái hay bước chưa ra cửa đã bị độc kích xung tim mà chết. Hân Huyền Dịch thực có mạng lớn, có thể duy trì lâu như vậy. Mà trong tay ta lại có “Bồ đề lệ” do tay đạo trưởng điên kia luyện cho, hân tinh vu dụng độc, nhưng tối đặc ý chính là chế ra loại dược trị giải trăm độc này. Sở dĩ trong lâu không đủ nguyên liệu chế tác nên ta cũng vô pháp luyện chế, lão chỉ cho ta có mười hai viên, ta đưa cho Cận ba viên để phòng thân, còn lại thì ta đã định để dành cho ta cùng với Hân, bây giờ lại phải dùng cho Hân Huyền Dịch. “Hân, còn ba viên này, người hãy cầm lấy đề phòng bất trắc.”

“Phong, sắc mặt người không tốt, thực sự không sao chứ?” Hân cẩn thận nhận lấy bình sứ, hân giao lại mấy việc cho Lưu quản gia, ông ta vẫn còn nhìn ta run run hỏi lại: “Thuốc này thật sự linh nghiệm sao? Thiếu gia thực sự không có việc gì rồi chứ?”

“Khi tỉnh lại sẽ vô sự thôi. Hân, đừng có lo, ta chỉ cần uống thuốc trị độc thường là được rồi. Nhanh tới bên Hân Huyền Dịch đi, hân cần người chiếu cố hơn ta.” Miên cưỡng cầm cự, treo cái mặt cười cho hân yên tâm. Trước đây len lén học độc, đều toàn thử thuốc trên chính mình, thế nên ta có thể cầm cự giỏi hơn người thường. Vốn suy tính học thật giỏi mơ mộng sau này có thể kiếm nghề sát thủ kiếm tiền và cải biến thân phận, nhưng hình như trời cao chẳng bao giờ ưu ái ta

Khi bình minh đến thì Hân Huyền Dịch tỉnh lại, lão gia cùng phu nhân không ngừng cảm tạ ơn cứu mạng.

“Hiếu Phong à! Lần này lão phu chân thành cảm tạ ơn cứu mạng của người.” Hân lão gia cuối cùng cũng khôi phục vẻ thông dong bình thường. Hân phu nhân ngồi ở bên giường nắm lấy tay Hân Huyền Dịch mà khóc, hân cũng phải gắng gượng đỡ cho mẫu thân nhu nhược của hân. Hân đứng ngay bên cạnh, vừa khóc vừa cười. Quản gia Lưu bá đứng bên cạnh cũng nước mắt ngấn nước mắt dài “Thiếu gia hồng phúc tề thiên, cuối cùng cũng tỉnh được rồi. Lão thiên gia phù hộ!” Bỗng nhiên ta nhớ tới khi còn nhỏ, những khi ốm đau đều là người nhà vây quanh ở cùng nhau, còn những khi ở lâu nữa, nhờ có sinh bệnh đều được bằng hữu xung quanh chiếu cố, Hân sẽ khóc tới rồi tỉnh rồi mù, Phiến sẽ ngồi cạnh mắng ta là đồ vô dụng, Cận thì không thèm nói một lời mà phẩm phẩm kéo ta ra sân luyện võ rèn thể lực.....Ta thấy chính mình đứng là không hối hận khi cứu Hân Huyền Dịch một mạng.

“Lão gia, tiểu nhân không có công lao gì, bất quá là do trước đây có quý nhân để tâm, ngẫu nhiên được tặng thánh phẩm. Lão gia nếu thực có mang ơn, xin ngài sau này hãy đối xử tử tế với Diệp Hân hơn, hãy coi hân như người trong nhà.”

.....Hân nhìn ta trầm ngâm một lúc lâu, mọi người cũng nhìn ta, Hân ở bên cạnh thấy vậy không ngừng xua tay không muốn ta xin cho hân.

“Lão gia, thiếu gia, phu nhân, Ta cùng với Diệp Hân lớn lên cùng nhau, hân từ nhỏ vẫn luôn có phẩm chất cao thượng, mặc dù do bất hạnh mà lưu lạc phong trần, nhưng một cái xấu cũng chưa từng học qua, giống như hoa sen ở trong bùn mà bất nhiễm. Hân đối với thiếu gia là toàn tâm toàn ý tình bì kim liên, vì thiếu gia mà tính mạng cũng không từ. Hân từ nhỏ đã mệnh khổ. Thỉnh lão gia và thiếu gia, phu nhân hảo hảo chiếu cố cho hân.” Ta quỳ trên mặt đất, vừa nói vừa không ngừng dập đầu.

“Phong đừng như vậy.....”Hân chạy tới ôm lấy ta, khóc không thành tiếng.”Ta không xứng đáng để người đối tốt như vậy.....”

“Diệp Hân tính tình lương thiện, đối mới Dịch nhi là toàn tâm toàn ý, khó lắm mới có người như hân. Dịch nhi, người sau này phải đối đãi thật tốt với Hân nhi. Hân nhi, sau này thiếu gì cứ nói với Lưu quả gia một tiếng, người đã vào Hân phủ của chúng ta thì chúng ta cũng không thể ủy khuất người được.”

“Ta biết, phụ thân. Hân chịu theo ta là phúc khí của ta.” Hàn Huyền Dịch đã xuống giường mà đi tới chỗ bọn ta, hân liếc ta một cái, rồi kéo Hân dậy ôm vào ngực.” Hân, ta sẽ không bao giờ phụ người!”

“Huyền Dịch, người đối với ta vô cùng tốt, mọi người với ta cũng vô cùng tốt, ta....”

“Đại hôn xong sẽ tuyên bố nạp người làm thiếp, hiện tại ta còn phải đi bắc cương lo chiến tranh, phụ thân và mẫu thân sẽ lo lắng cho người.”

“Ta sẽ hảo hảo hầu hạ lão gia và phu nhân chu đáo, người hãy cứ yên tâm mà đi.”

“Ngốc tử, còn gọi lão gia phu nhân, sau này phải gọi là phụ thân mẫu thân.” Hàn Huyền Dịch cười nhéo nhéo mũi hân, ôm hân đi tới trước mặt Hàn lão gia.”Phụ thân mẫu thân, thời gian ta không ở nhà hãy thay ta hảo hảo chiếu cố cho Hân.”

“Thế nhưng thiếu gia, thân thể của người còn rất suy yếu.....” Thân thể còn không có phục hồi như cũ mà đã thượng chiến trường, vạn nhất chết ở bên ngoài, không phải nhượng Hân thành quả phu sao?

“Bắc cương chiến sự cấp bách, người của hai phái Nhị hoàng tử với Tam hoàng tử luôn nhăm nhe, lần này nếu làm không tốt thì tuyệt đối không có đường lui. Nếu vô cớ hoãn ra chiến trường thì chỉ sợ đúng ý bọn họ thôi. Huống chi hai phái chẳng có ai kham nổi đại tướng quân, binh quyền rơi vào tay họ, chỉ sợ hỏng việc.”

“Ai, không nghĩ tới có ngày hai phái giành quyền với nhau mà không để ý tới an nguy của quốc gia nữa, chính chúng ta còn chẳng có biện pháp. Hoàng thượng năm đó nếu không hồ đồ thì đã không trao đi lắm ruộng đất như vậy. Dịch nhi, lần này khổ cực cho người rồi. Trong triều còn trong tay ta, nhưng người vẫn nhất định phải thắng trận, bằng không chúng ta không thể kham nổi.”

“Thế nhưng thương thế của Thiếu gia.....”

“Hiếu Phong a! Chính Hân nhi cũng nói y thuật của người cao minh, đã từng cứu sống nhiều nam quan suýt chết, có chút công phu, lại còn thông minh sáng dạ hơn người, đại ngu thiên sư và bất diên đạo trưởng đều truyền qua cho người một ít bản lĩnh, nguyên nhân lão bằng hữu của ta cũng khoe người thông tuệ.....”

“Lão gia, quả thực tiểu nhân không có được nhiều tài như vậy.....” Từ xưa tới nay có mấy ai khen được cho một tên nam kỹ đây?

“Dịch nhi thân thể còn đang suy yếu, thế nhưng ngày mai đã phải xuất phát rồi, đi tới Bắc cương tới hơn một nghìn dặm, cực khổ ba ngày đường mới tới nơi, rất là khổ cực. Thế nên ta mới định cho người đi theo hảo hảo tiện chiếu cố hân.”

“Lão gia, ta.....”

“Phong, vì Huyền Dịch của ta mà ta van người đó. Các người ngàn vạn lần phải bảo trọng. Người là lần đầu tiên ra chiến trường, chỉ cần theo sát bên người Hàn Huyền Dịch, tự nhiên sẽ có người bảo hộ người. Phương bắc rất lạnh, ta sẽ chuẩn bị áo bông cho người. Hãy nhớ kĩ luôn phải mang theo một thanh chủy thủ(kiếm nhỏ) phòng thân, cẩn thận đừng có để mình bị thương, đừng có ngây ngốc hay đứng mơ hồ ra đó.....Ra chiến trường bảo vệ quốc gia, hảo nam nhi chinh chiến tứ phương. Phong, sau này người có thể chân chính làm nam tử hán rồi.”

“Hân.....” Kỳ thực ta nhất gan luôn sợ đau, không hề am hiểu trong chinh chiến, chỉ thích hợp nơi khuê phòng như nữ nhân thôi.

“Ta còn phải chỉ huy bộ binh, nếu bọn họ mà biết cơ thể ta không hảo, nhất định sẽ có loạn. Giang Hiểu Phong, người mau đi chuẩn bị thuốc giảm đau cho ta, không được khiến cho ta bị người ngoài phát hiện có sơ hở gì. Trọng Võ, người cũng phải cẩn thận mồm miệng, bảo hộ hân đừng có để lộ ra dấu vết.”

“Vâng, tướng quân.”

“Người nếu không chăm sóc cho thiếu gia thật tốt, có đi tới nơi nào ta cũng tìm ra mà lột da người.” Lưu quân gia dắt ta ra khỏi phòng, chỉ thì thầm vào tai ta.”Đã biết ôi mẹ ơi! Nhẹ tay thôi.” Cái tên ngốc kia thấy ta đồng ý thì cười toe toét, mọi người ai cũng yên tâm, không ai biết lão quân gia khó chịu cái đầu điên.

“Giang Hiểu Phong, còn đừng sờ sờ ra đây làm gì? Mau đi chuẩn bị đi. Chúng ta còn rất ít thời gian. Sáng sớm ngày mai là xuất phát rồi. Người có biết cưỡi ngựa không? Đợi ta sai người tới chuồng ngựa kiểm con ngựa nào hiền hiền cho người.”

.....

“Thiếu gia chỉ vì mất máu mà nhợt nhạt, điểm son một chút là hảo rồi.....”

17. Chương 17

Tây Phương quốc có bốn mặt là núi cao, trung tâm địa thế lại bằng phẳng, khí hậu ôn hòa, phía tây có núi tuyết lớn, từ bắc xuống nam kéo dài mấy trăm dặm, càng làm cách trở đường đi. Có vài sông lớn từ trong núi chảy ra, nhằm theo hướng đông nam mà chảy qua bình nguyên, nhập dòng với sông Thương Lan càng thêm chảy mạnh. Thương Lan giang chảy từ tây sang đông, dòng nước chảy rất xiết, thượng du có đá ngầm, gặp ghềnh khó đi, tới đoạn sông hội tụ lại càng nguy hiểm, từ một khe nước rít gào mà thoát ra khỏi núi, nhưng lúc ra tới biên giới, thủy thế lại thành bằng phẳng. Tây Phương cùng Nam Cương là chung biên giới, những đèo núi phụ cận được tu sửa thành thương lộ, thế nhưng người dưới xuôi đi thuyền lên cũng chỉ có thể dừng tại chỗ này chứ không đi thêm lên được nữa. Phía nam đất nước ít loạn, thương nhân thì nhau tập hợp tại đây dần dần qua hai trăm năm phát triển thành trấn thương nghiệp lớn nhất phía nam. Phía đông còn có.....có thể nói là một lá chắn tự nhiên mà trời cho, chặn được những cuộc xâm lăng của nước khác. Cao hơn mấy nghìn thước, quanh năm mây phủ trên đỉnh, sơn thế gấp ghềnh, rất khó vượt qua, kéo dài tới tận bờ sông Thương Lan, muốn qua núi chỉ có duy nhất khả năng đi qua một cái khe sâu là không gặp trở ngại. Kinh qua bao đời hoàng đế đã định, nơi đó phát triển thành đồn trú, xây thành Ma Vân quan tường cao bích hậu, đồn trú nhiều trọng binh, chặn mọi cuộc tiến công của các nước phía đông. Bảy mươi năm trước Chiêu Quốc một tay diệt hết các nước phía Đông thống nhất thiên hạ, cũng đã điều quân lai phạm tới đây không ít lần, nhưng cũng toàn trở thành sát vũ, thương tâm mà về, biên giới hai nước từ đó yên ổn trong mấy chục năm, quan binh khuyến khích thương nhân, cho nên Ma Vân quan dần trở thành nơi phồn thịnh. Ở phương bắc này, có đại tuyết sơn hòa cùng Vân sơn thành bao nhiêu nhánh núi kéo dài không dứt, mặc dù cả một dãy núi không có nơi nào là không nguy hiểm, khiến cho Tây Phương quốc thành ốc đảo duy nhất tại phương bắc là không thể công phá, lối ra vào duy nhất chỉ có đi qua Hòe thành, đi thêm nửa ngày khỏi biên giới sẽ tới chỗ thảo nguyên mà bọn mọi rợ hay tụ tập. Hàng trăm năm trước Thánh Võ Hoàng đế đã đánh đuổi quân mọi rợ mở rộng biên giới đất nước ra thêm hàng trăm dặm bên tận bờ sông Nam Ngạn, rất nhiều người nghèo tha hương tìm tới đây làm nhà, kinh qua trăm năm sinh sôi nảy nở, nơi này cũng dần phồn thịnh hẳn lên, thế nhưng do chiến hỏa nhiều lần, thành ra nơi đây vẫn còn thua xa phương nam trù phú yên ổn kia.

Ra xa khỏi nơi thành thị khí hậu thực ôn hòa, mùa đông cũng không quá lạnh, thế nhưng chưa tới Hòe thành, vừa mới đi, gió bắc thổi lạnh thấu xương, ngồi trên lưng ngựa đi không ngừng nghỉ, gió bắc lạnh lẽo giống như dao cắt vào mặt. Ta vốn da kiêu thịt nộn, lại chẳng bao giờ cưỡi ngựa cả, chỉ có thể giữ cho chính mình ngồi thẳng trên lưng ngựa, còn lại do một tên lính khác lai dắt, một đường đi toàn xóc nảy lên xuống, đầu khớp xương của ta tưởng đã rụng rời hết cả ra rồi, bên trong hai mắt đều cũng đỏ tấy lên, thời gian nghỉ ngơi còn phải chăm sóc cho Hàn Huyền Dịch. Sắc mặt hần tái nhợt, lòng bàn chân sưng cả lên, vẫn luôn cần rằng không ngã xuống, còn ta thì lại cố gắng cần rằng không lả người đi. Cái tên Lưu Trọng võ ngọc tử kia thấy ta luôn trưng ra một cái mặt khó chịu thì quát: “Người bị làm sao vậy? Thân thể gì mà yếu xìu như một con đàn bà. Đi, ta sẽ đi dạy ngươi luyện cưỡi ngựa, tập ra chiến trường, đừng có để mất mặt tướng quân chúng ta.” Càng làm cho đám tướng sĩ cười ha hả.

Hàn Huyền Dịch khi đi là dẫn theo năm nghìn trọng giáp kỵ binh, khi tới Hòe thành là ngay lập tức lệnh cho Lưu Trọng Võ thu xếp cho quân lính còn bản thân mình thì dẫn theo trăm thân binh đi tới thẳng Dương thành, tòa thành to lớn duy nhất trên thảo nguyên. Khi chúng ta vừa đến nơi, Thái thú Dương thành đem người ra tận cửa tiếp đón.

“Hứa đại nhân, quân dịch có động tĩnh gì không?”

“Khởi bẩm tướng quân, có trinh sát hồi báo, lần này tới xâm phạm chính là Phi lang tộc, quân thì ước tính hơn năm vạn người, bọn họ đã bị quân của Chiêu quốc đánh từ sông Nguyệt Hà tới nơi này, nhưng bọn họ cũng không ít lần tiến quân tới khiêu khích chúng ta, đại chiến là không thể tránh khỏi rồi. Hàn Tướng quân, quân lính của ta có khoảng sáu vạn, mà Phi lang tộc không giống những tiểu tộc dễ đối phó trước đây, triều đình liệu có ra quân tiếp viện không vậy?”

“Sáu vạn quân vậy là đủ rồi. Bản soái tự khắc có kế phá địch. Người tức tốc phái người ra bờ sông Nguyệt Hà, lệnh cho Cao lão tướng quân lập tức rút toàn bộ quân về thành, cho người loan báo những bách tính xung quanh mau mau về Hòe thành tị nạn.”

“Thế nhưng thừa tướng quân, lương thảo của chúng ta chỉ có hạn....”

“Yên tâm, triều đình đang đưa tới đây hai mươi vạn bao lương thảo, còn có năm nghìn tù binh tới Dương thành xây công sự. Phi lang tộc tuy số lượng hùng hậu, nhưng đã chiến đấu qua với Chiêu quốc, nguyên khí đã không còn như trước. Triều đình đang đi cử người đi kết liên minh với Chiêu quốc, tiền hậu giáp công, khỏi lo. Được rồi, không cần nhiều lời. Nhanh đi triệu tập chúng tướng quan lại đi vào phủ Thái thú họp gấp.”

Vào Thái thú phủ, ta đầu tiên là giúp hần trị thương, bốn bề không gian im ắng, nhện không được đành phải mở miệng hỏi: “Thiếu gia, ngài sao lại lừa gạt tên Thái Thú kia? Triều đình không hề đưa tới nhiều lương thảo như vậy, ta cũng chưa từng nhìn thấy tí tù binh làm công sự nào.”

“Trên chiến trường nhiều khi không thể chỉ lừa gạt địch nhân mà còn phải lừa chính người của mình.” Hần cười cười rồi lại nói: “Ta bây giờ quân lực không hề hạo, trước tiên là phải làm cho mọi người yên tâm, thế mới có khả năng đánh thắng. Tây Phụng quốc của chúng ta nhỏ bé, nhân khẩu chỉ có khoảng hơn một trăm vạn hộ, binh sĩ cả nước bất quá khoảng hai mươi vạn, còn có các nơi đang canh phòng ở đông tây nam bắc thêm hai mươi vạn nữa. Vì nhiều nguyên nhân, mà lần này triều đình chỉ cấp cho ta có năm ngàn kỵ binh, địch với ta nếu so người thì đại thể là có tương đương, thế nhưng dân mọi rợ ấy vốn sinh ra trên lưng ngựa, nếu so kỵ binh thì chẳng ai thắng nổi chúng, bọn chúng ai ai cũng đều tinh thông kỵ chiến (chiến đấu trên lưng ngựa). nếu trực tiếp đem quân đón đánh, chúng ta sẽ không thể chiếm thế thượng phong, lúc này chúng ta lại còn ở bên cường địch, không bằng tìm cách bảo toàn lực lượng. Sông Ngọc Hà đã đóng băng, bây giờ không thể cản bước quân thù, nơi này là bình nguyên, không hề có bí công phòng sự, cũng không có phương pháp bí mật gì cả. Chúng ta chỉ có thể bày sẵn bộ binh, trận pháp, lợi khí, cố gắng mà chờ đợi. May sao Dương thành còn có chút địa thế, ngoài thành còn có rừng rậm, có thể giấu diếm phục binh. Hiện tại quân chủ lực của địch còn chưa có tới, nếu thắng trận này, trận sau lại phải nghĩ kế khác.....”

“Thiếu gia, chúng ta thực sự cùng Chiêu quốc kết liên minh sao?”

“.....Lúc còn ở Kinh đô có nghe ra Chiêu quốc có một vị chiến tướng vô địch, được Chiêu quốc hoàng đế phong làm Kỳ vi đại nguyên soái, thống lĩnh binh mã phương bắc, không nghĩ hần lại thực sự lợi hại như

vậy, liên tiếp đánh cho mấy bộ lạc mọi rợ thảm nặng như vậy, lại còn chỉ suất có hai mươi vạn kỵ binh truy đuổi.” Hãn nhíu mày, thở dài thật sâu.

“Bọn mọi rợ không phải rất lợi hại sao? Sao lại dễ dàng bị thảm bại như vậy? Chẳng phải trước đây Đại á vương thống nhất thiên hạ cũng không làm gì được bọn mọi rợ, thường xuyên tặng vải vóc lụa là, hòa thân chờ phương thức chiêu an sao?”

“Người có đọc qua sử sách rồi sao?”

“Trong thời gian trông coi Mạc Trai thì không có gì để làm cả mà.”

“Đại á vương triều thì cũng bị diệt vong ngay sau đó. Đại quốc tiểu quốc san sát, phương bắc với phía nam thì man tộc cũng nhân cơ hội chiếm lĩnh phần lớn đất đai. Chiêu quốc cũng phải kinh qua trăm năm chinh chiến, thì mới có thể thống nhất thiên hạ. Chẳng qua Tây Phương quốc chúng ta có địa thế đặc thù, thế nên mới có thể tồn tại đến bây giờ trong chuỗi các quốc gia phương bắc. Mấy chục năm gần đây, các hoàng đế của Chiêu quốc toàn là anh minh tài giỏi, không ngừng tu dưỡng sinh lợi, hiện tại ở Chiêu quốc, nhân khẩu đã hơn ta tới mấy trăm lần, quốc gia phồn vinh, nhân tài xuất hiện như nấm mọc sau mưa, so với Đại á vương triều xưa kia thì còn hưng thịnh hơn nữa.....Mà các lang tộc phương bắc, từ hai mươi năm trước khi mà Đại Thiên Vu quy tiên, đại bộ phận thì nhau tranh cướp ngôi vị thủ lĩnh, bị thảm bại ngay lại trong lòng lang tộc.”

“Chúng ta liệu rằng có khả năng thắng không?”

“Bọn mọi rợ mới bại trận, thiếu binh ít lương. Nếu như nghe nói Dương thành có rất nhiều lương thảo, binh lực lại không hảo, có kèm theo rất nhiều tù binh, nhất định sẽ khẩn cấp tiến đánh Dương thành. Thuốc trị thương đã làm xong nhiều rồi phải không? Người mau tới quân y báo danh. Đại chiến sắp tới, chắc chắn sẽ cần nhiều đại phu.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tối hoàng hôn ngày thứ hai, ba nghìn kích trọng binh cùng rất nhiều chiến mã, vũ khí, cung tên, có cả hai nghìn tù binh đi tới Dương thành. Ta đi ngang qua một đội tù binh, đột nhiên phát hiện tên đầu lĩnh ăn mặc như tên mọi rợ cứ nhìn ta chằm chằm mà cười cổ quái, ta khó chịu liếc nhìn lại, hóa ra chính là tên gốc Lưu Trọng Võ.(Dịch ca cho quân của mình cải trang làm “tù binh”)

Mấy Ngày kế tiếp, không ít bách tính chạy vào trong Dương thành tránh chiến tranh, ở đây cả hai bên đường, rồi lại đi báo danh với quan phủ xong lại hành hương đi Hồ thành lánh nạn. Có lẽ tại nơi này chiến tranh đã thành chuyện hàng ngày, thành ra tất cả mọi người dường như quen cả rồi, không hề tỏ ra sợ hãi hay khủng hoảng gì cả. Đại quân nơi tiền tuyến cũng rút về tới Dương thành. Vừa nghỉ ngơi chút chỉ để kịp phục hồi sức lực là lại cùng với bọn “tù binh” bắt đầu xây dựng công sự xung quanh thành để phòng ngự.

Tối sáng ngày thứ năm, vừa mới qua chính Ngọ, ta còn đang ngồi phòng trong giúp cho Hàn Huyền Dịch thay thuốc trị thương, có một tên binh sỹ vọt tới cấp báo:” Đại Tướng quân thám thính ở tiếng phương báo rằng quân mọi rợ đã nổi lửa, đại quân mọi rợ đã tới gần Dương thành.”

“Truyền lệnh cho chúng tướng cứ theo kế hoạch mà chuẩn bị. Cấp tốc bày binh bố trận.” Hãn đột ngột đứng lên, đi nhanh ra ngoài trường. Đi tới cửa thì lại lập tức quay đầu nhìn ta:”Giang Hiểu Phong, có muốn lên lầu quan của thành quan sát trận chiến không?” Do dự chỉ trong chốc lát, ta lập tức theo hãn đi.

Đứng trên thành lâu, chỉ thấy nơi xa xa như có tầng mây đen kịt đang hướng nhanh về phía Dương thành, cảm giác được đất dưới chân mình đang rung chuyển dữ dội. Những chiến binh bốn phía xung quanh tay lăm lăm vũ khí. Ta bám lấy thành tường, cố gắng trấn an trái tim đang đập dồn dập của mình. Hàn Huyền Dịch cùng với đám tướng quân tham mưu đang đứng ở bên ngoài, mặt hãn tràn đầy sát khí, dù nhìn qua không hề thấy có chút biến chuyển nào nhưng tất cả chỉ bằng mấy lời nói nhẹ như không, ngầm biểu đạt mọi mệnh mệnh. Bắt đầu truyền lệnh mở quan môn, huy động tướng sỹ, giơ cao quân kỳ, bắt đầu kéo ra ngoài thành đón giặc.

18. Chương 18

Ngoài thành hai trăm dặm có dựng tạm một hàng rào đơn sơ bằng trúc, quanh co khúc khuỷu, chỗ cao chỗ thấp, bên trái của Dương thành có một khu rừng rất lớn, cách thành chừng một dặm. Hàn Huyền Dịch chỉ huy năm trăm lính đón đầu đứng chỗ hàng rào bày binh bố trận. Hai nghìn thuẫn binh xếp thành một hàng, nửa quỳ trên mặt đất, dùng vai nâng giáp lên che chắn trước người. Bốn nghìn lính dùng thương cầm lăm lăm trong tay bát xích trường mâu đứng ngay đằng sau, trường mâu đưa ra ngoài khiên, đầu thương sáng loáng cùng với tấm khiên đen sì, nhìn từ trên cao thể trận giống y như trắng lười liềm. Sáu nghìn cung thủ ẩn nấp ngay đằng sau, tên đã giương sẵn trên nỏ, nhắm vào địch nhân phía bên kia, trăm bước xung quanh còn bố trí một vạn năm nghìn đao phủ, còn có hơn một vạn kỵ binh đang ở vòng ngoài hai bên sườn đội hình. Lúc này, đạo quân mọi rợ chạy hùng hục từ phía xa đã dừng lại, hai bên cứ thế gườm gườm nhìn nhau, giằng co một hồi, gió bắc không ngừng gào thét, chiến mã hí vang trời, trong ngực ta tim đập không sao kiểm soát nổi, ngoài kia từng tiếng lại từng tiếng vang lên, làm cho ta nghe không rõ cái gì. Lúc này thì địch nhân bắt đầu tiến công. Tiếng vó ngựa rền vang, la hét gào khóc chói tai, theo làn gió lạnh lẽo mà mạnh mẽ, ập tới.

Quân mọi rợ chia làm hai hướng tiến công, một hướng đánh thẳng chính diện, một hướng thì vòng sang phía bên phải tìm đường đánh úp. Ngay chính diện, bọn mọi rợ phi ngựa nhanh chóng vượt qua hàng rào, giơ cao trường mâu, xếp thành mấy chục hàng phi thẳng vào giáp trận quyết giết. Tên bay đầy trời nhượng cho không ít kẻ ngã ngựa, thế nhưng vẫn không làm cho bọn mọi rợ giảm chút tốc độ nào. Xông vào đầu tiên, bọn mọi rợ không thèm để ý tới tính mệnh, lợi dụng sức ngựa phi thẳng vào trong giáp trận, giơ cao trường mâu mà đâm vào đội giáp.

Tiếng vó ngựa nặng nề lao tới, theo quán tính đâm ập lên những tấm khiên. Bên ta binh sĩ còn chưa kịp rút thương ra, đã bị trúng trường mâu mà chết. Chỉ qua một chốc, phòng tuyến đã lộ ra vài lỗ hổng, quân mọi rợ theo đó mà lao vào trong, để lại đằng sau một đám thương binh và xác chết. Hỗn chiến lan tới chỗ của đội cung thủ, vì không thể phát huy đánh giáp lá cà mà đội cung thủ gần như vô tác dụng, chỉ có thể tìm đường thoái lui ra sau. Chỉ trong nháy mắt, phòng tuyến đã bị nứt ra càng ngày càng nhiều rồi vỡ hẳn, đẩy hỗn chiến sát về biên giới.

May mắn làm sao, đại quân mọi rợ tiến công từ phía bên phải bị quân ta chặn lại rơi vào hố bẫy nên chúng không thể tập hợp. Nguyên lai phần đất phía bên ấy có đào rất nhiều hố cao thấp, từ xa nhìn lại thoạt nhìn như hoàn toàn bình thường, nhưng chiến mã vào đây không sao thoát ra được, lại một bầu trời cung tiễn lao tới, làm cho bọn mọi rợ phút chốc bị nhốt tại phòng tuyến bên ngoài.

Đại quân thứ hai của bọn mọi rợ nhanh chóng tiến đến giải thoát cho chúng. Đám đao phủ cùng ở bên trái và trong giữa trận bắt đầu xung phong liều chết đi lên. Ngay khi bọn mọi rợ vượt đến hàng rào cuối cùng thì có một tiếng vang thật lớn, một mảng đất lớn dài hơn một dặm được chôn đầy thuốc súng, sát thương không ít người, đem đại quân của mọi rợ chặt đứt. Trên chiến trường khói thuốc súng tràn ngập, lúc này đạo quân ẩn giấu trong rừng mới thừa cơ ào ra, giống như một con dao sắc bén, đi tới đâu cũng quét ngang dọc, đem theo thương thế và máu đầy đường. Trọng giáp kỵ binh toàn thân được trang bị giáp sắt, chiến mã dưới thân cũng phủ đầy khiên giáp, lực phòng ngự so với những bộ giáp da của quân mọi rợ còn hơn rất nhiều, hơn nữa còn được trang bị cả thương, nỏ, trường kiếm, đi tới chỗ nào là địch ngã quỵ dưới vó ngựa, những thương binh trên chiến trường cũng thuận thế ào lên tấn công, từng bước tiến lên cho dù là chém bừa, một cảnh huyết quang kiếm ảnh đầy trời, thi hài đầy trên mặt đất.

Hỏa dược nổ mạnh tạo trên mặt đất những hố to hơn mười thước, làm cho quân mọi rợ không thể tiến đến, đành phải quay sang bên phải đi vòng tiến đánh. Kỵ binh trong thành liều chết xông ra ngoài, năm nghìn đao phủ theo sát ngay phía sau, hai quân hỗn chiến, lưỡng thế giằng co, bọn mọi rợ kiên cường tập hợp lại quyết tâm xuyên thủng phòng tuyến.

Sau bao lâu ác chiến, quân mọi rợ vẫn không chiếm được một chút thế thượng phong, rốt cục rút quân. Hàn Huyền Dịch cũng không hề hạ lệnh truy kích, chỉ phân phó thuộc hạ quét tước chiến trường, cứu trợ thương binh.

Một trận đại chiến như vậy cũng kết thúc. Đất đầy mùi thi hài, nhuộm một màu đỏ tươi chói mắt, đất đen lại thành bị nhuộm đỏ, mùi máu tanh theo gió bắc truyền đi càng xa. Mùi máu này không phải là quá xa

lạ với ta, ta đã cho rằng chuyện đau đớn, máu chảy hay sinh ly tử biệt với mình đã chẳng còn sợ hãi, nhưng trước mắt ta là cả ngàn vạn cổ thi thể nằm cạnh nhau một lúc, ta lúc này mới cảm nhận được cực độ kinh khủng như thế nào, chỉ biết trừng mắt gắt gao nhìn chăm chăm từng cổ thi thể, từng mảnh nhỏ thi hài, bước không thoát nổi nơi này. Cứ như vậy cứng nhắc đứng yên tại một chỗ, tới tận khi có người lay động ta, làm cho ta tỉnh táo trở lại, tiếng nói lao xao không ngừng bên tai, mới làm cho ta có một điểm bình tĩnh lại.

“Ngoan nào, đừng sợ, tất cả kết thúc cả rồi. Người xem, ở nơi đây có rất nhiều thương binh cần phải chữa trị, bọn họ cần đại phu, bọn họ đều là đấng nam nhi hảo hảo bảo vệ quốc gia, là những trang hán tử kiên cường, chúng ta không thể cứ nhìn họ như vậy mà chết đi, đúng không? Ngoan nào! Người giỏi y thuật, có thể cứu sống được nhiều người, hiểu chưa? bọn họ cần người!”

“Ta đã biết nên làm thế nào, thiếu gia. Ta lập tức đi hỗ trợ mọi người..... Ta biết nên làm như thế nào.” Hít vào một hơi thật sâu, vẫn như trước cảm nhận được mùi máu tươi tanh nồng, cổ nén lồng ngực đang xôn xao, bước nhanh về hướng y trại. Trên chiến trường vẫn luôn có người chết đi, ta sao có thể đứng ở ngay đây mà run rẩy được.

Trong trại thương binh la liệt là người, hàng trăm tên thầy thuốc đi ra đi vào, trên trán căng thẳng đầy mồ hôi. Tiếng binh sỹ bị thương không ngừng rên rỉ gọi đại phu làm cho ta tỉnh người, hướng sang người bên cạnh hỏi rõ bệnh tình, lập tức phụ hẩn chữa trị vết thương cho người ta.

Liên tục ba ngày đêm, chúng ta không hề ngơi nghỉ, có vị đại phu tuổi già vì làm quá độ mà lại đổ bệnh rồi, làm cho chúng ta lại càng thêm thiếu người. Một vạn thương binh, chúng ta chỉ có thể xem xét đánh giá vết thương, xem phải chiếu cố tới trọng binh nào, còn lại cố gắng hướng dẫn họ tự cố gắng băng bó vết thương nhẹ, còn có rất nhiều người không thể cứu sống, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn bọn họ rên rỉ khóc lóc bị khiêng đi. Bên này vừa mới bớt chút thời gian, lại có lệnh trên truyền xuống bắt chúng ta sang chữa trị cho cả bọn tù binh mọi rợ. Tất cả quân y đều không cam tâm tình nguyện, thế nhưng quân lệnh như núi, đành phải vác xác với cái hòm thuốc sang trại giam kia.

Nơi nhốt tù binh là ở phía tây, bốn ngàn tù binh, bị chia ra nhốt vào bốn cái lều trại tạm bợ dựng bằng cỏ tranh, bọn họ bị cột lại với nhau bằng một cái dây thừng thô và rất to, chẳng ai kêu rên một tiếng, cũng chẳng ai để ý tới chúng ta. Bọn ta vừa bước vào, tất cả đều chằm thềm liếc chúng ta lấy một cái, đồng loạt quay đầu đi. Chúng ta cũng chẳng nói lời nào, mỗi người một nơi, thấy bệnh nặng thì lao vào trị trước.

Trong góc có một người vóc dáng nhỏ bé, trên người toàn máu, trong lòng còn ôm một người nữa, trên người hẩn có mặc một tấm giáp, cái áo bông bọc lại thân thể đang môn mê trong tay kia, ôm chặt. Ta đi tới, ngồi xổm xuống nhìn thương tích trên người hẩn, vừa mới chạm vào tay, hẩn đã nặng nề mở mắt ra.

“Cút ngay, những loại người cường bạo lừa đảo dơ bẩn như các người! Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào thân thể của những dũng sĩ trong lang tộc chúng ta!” Hẩn đem con mắt căm thù vẫn đầy tơ máu gắt gao nhìn ta, sát ý trong câu nói không hề che giấu.

“Ta chỉ muốn cứu hẩn thôi, các người nhiều lần xâm phạm biên cương chúng ta, giết bách tính của ta, cướp đoạt lương thảo, các người mới chính là loại cường bạo.” Thật không hiểu Hàn Huyền Dịch nghĩ cái gì lại muốn đi trị thương cho bọn hẩn. Trước đây chúng ta dù có cướp tù binh mà bị thương cũng chỉ để mặc, quá nặng mới chữa qua loa, rồi lập tức tống vào mỏ thành cu li.

“Đại thảo nguyên vốn là của chúng ta. Là do thần trên trời ban cho Lang tộc! Là các người! Giết đi những hơn mười vạn người! Các người không chỉ cướp sạch trâu bò dê ngựa, còn giết sạch già trẻ trai gái, đến trẻ con mới sinh cũng chẳng buông tha, thật nhiều bộ lạc đã bị giết dưới tay các người! Các người.....những tên dê tiện cường bạo các người, nhất định sẽ bị thành thần trừng phạt.” Tên đó ngẩng đầu trừng mắt nhìn thẳng vào ta, ta cắn chặt răng không nói được lời nào, đó là cái loại cảm giác..... Giống như con thú yếu ớt bị gây cánh trước loại dã thú ngông cuồng.

“Chúng ta còn thần phạt của chúng ta phù hộ cho mình. Các người nếu muốn đời thần phạt mình chữa trị chứ không cho ta chạm vào thì cũng được, mặc kệ.” Ta vốn dĩ đã mệt mỏi rã rời, ta muốn chán chúng rồi. Quân lính chúng ta giết qua biết bao nhiêu trẻ sơ sinh sao ta có thể quản nổi chứ.

“Người dám vũ nhục thành thần của chúng ta, ta giết người!”

Tên kia nhanh chóng tóm lấy cổ ta, may là dây thừng đã buộc chặt, hơn nữa người trong lòng hắn đang bắt động nên làm cho hắn bất tiện, ta nhanh chóng giãy ra được, trên cánh tay có rất nhiều vết máu, những người khác vội lao tới.

“Được rồi, không sao đâu, còn đánh nữa bọn họ sẽ chết mất.” Thương thế càng nặng chỉ càng làm khổ cho đại phu thôi.

Bọn lính chậm rãi dừng tay, ta tiến tới, kiểm tra mấy vết thương của tên hung hãn kia, không sâu, không phải lo nhiều, quay sang người đang hôn mê kia bắt mạch, hắn bị giữ ở một bên hận thù nhìn ta, nhưng lại cũng có điểm chờ mong. Ta lúc này mới nhìn rõ dáng vóc hắn, bất quá cũng chỉ là tên thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mà người đang hôn mê này, quần áo đơn bạc, cũng chỉ tầm mười ba tuổi là cùng. Nhìn tên mọi rợ kia đang dùng ánh mắt thân thiết nhìn âu yếm hài tử này, ta đột nhiên có chút không đành lòng. Thở dài thật sâu:” Hắn đã chết rồi. Thi thể đã lạnh rồi, mấy ngày rồi.....”

“Không thể thế được, Đệ đệ của ta không chết được! Ta vẫn ôm hắn mà, hắn vẫn luôn nằm trong ngực ta mà.....Người còn sờ sờ ở đây.....” Hắn giãy ra khỏi bọn lính, nắm chặt tay ta:” Người hãy kiểm tra tử mĩ lại đi, các người luôn có tiếng là y thuật cao minh cơ mà, người có thể cứu sống được hắn.....Hắn còn chưa chết! Ta chỉ còn có suy nhất một đứa em trai làm người thân.....Ba chết trận, mẹ cũng bị giặc giết chết.....Bây giờ ta chỉ còn có em trai mà thôi.....Chúng ta chỉ có ước nguyện lên núi xanh chôn dê, săn thú đuổi ngựa.....Hắn còn chưa chết, người hãy cứu hắn đi....” Nhìn hắn trên mặt ngấn dài lệ ngân, không hiểu sao ta lại thấy hận hắn, hận một người còn nhỏ tuổi hơn cả mình xông pha ra trận.

“Hắn chết rồi.” Trừ câu này, ta không còn biết có thể nói cái gì. Chỉ có thể đứng nhìn hắn khóc rống lên, tay bị hắn nắm chặt lấy, rất đau.

Từ trong trại tù binh đi ra, ta vô thức nhìn chuyển động của đường phố, cứ vài bước chân là lại nhìn thấy một nhà treo đèn lồng trắng, tiếng khóc tang thương kéo dài không dứt. Những hương dân trốn được trong thành đèn hộp nhau túm tụm lại nhóm lửa sưởi ấm. Tất cả mọi người đều không có gì để nói, thấy đám lính đi tuần nào băng qua, thì vội vàng tiến tới hỏi tin tức thân nhân trong quân đội. Tiếp tục đi tiếp, đi qua một giáo đường, bên trong truyền tới tiếng đọc sách của hài tử.

Quân địch băng qua hàng chiến giáp, xa thác giày xéo những đoàn binh.

Cờ che mặt trời gạt mây bay, dù thế nào cũng quyết thề bảo vệ đất đai hoàng thổ.

Cả xâm phạm và chà đạp, tả cưỡi ngựa hữu sát thương.

Khói bay đầy trời bao vây lấy, tiếng trống thúc giục vang giòn giã.

Thiên thời cũng phát uy linh, nghiêm khắc giết sạch trên đồng cỏ.

Bước chân đi không hề quay đầu lại, bình nguyên hiện lên vạn con đường.

Đeo trường kiếm bên người, thủ bất ly thân nhân tâm loạn.

Quả thực gan dạ lại giở võ, chung kiên cường không thể thất bại.

Thân thể có chết về với thần linh, hồn phách kiên quyết sẽ hi sinh oanh liệt.

Nghỉ chân nghe, hồi tưởng lại lúc chứng kiến thảm cảnh chiến trường, không khỏi lệ rơi đầy mặt. Ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào tuyết bắt đầu rơi, trong tuyết trắng đã nhuộm màu của khói bụi đen xì bám vào. Hơn một vạn quân đã chết, thi thể nhiều lắm, không thể chôn cất, chỉ có thể hỏa táng.

Người có chết, chôn ở trong đất lại biến thành đất nuôi dưỡng hoàng thổ, dùng cách hỏa táng lại biến thành khói bụi, cuốn theo gió mà biến mất. Chỉ chừa lại nơi này, dành lại cho những người còn sống không ít đau thương.

19. Chương 19

Bóng đêm dần buông xuống, ta trở về phủ thái thú, vừa nghe nói Hàn Huyền Dịch đang tìm, ta lập tức chạy tới phòng nghỉ của hắn.

“Thiếu gia! Ngài tìm ta?”

“Người đi đâu thế?” Hần buông vội công văn đang xem trong tay ra, cau mày nhìn ta.”Cả buổi chiều không trông thấy bóng dáng của người. Nghe nói có tên tù binh mọi rợ suýt nữa thì làm cho người bị thương có đúng không?”

“Ta không sao, thiếu gia. Chỉ là hơi mệt, nghỉ mấy ngày sẽ hồi sức thôi. Mấy ngày hôm nay bận quá! Quên không giúp cho ngài thay thuốc, ta sẽ đi chuẩn bị ngay.”

“Không cần. Người lại đây.” Vừa mới xoay người muốn chạy đi, lại bị hần tóm lại, đành phải đi tới bên cạnh hần.”Thiếu gia! Ngài có điều gì cần phân phó?”

“Khí trời đang lạnh như thế mà người ăn mặc mỏng manh như vậy chạy loạn ở bên ngoài sao. Tay người lạnh quá, môi cũng tím tái như sắp chết tới nơi vậy, lại đây ngồi cho ấm đi.” Bị hần cầm tay ngoài ý muốn, làm cho ta bất chợt không biết phải làm sao.

“Không sao, thiếu gia. Ta sẽ trở lại.....”Ta vừa định rút tay về, lại bị hần bắt ngờ ôm vào trong lòng, ngồi cạnh lò sưởi, hần dùng cái áo choàng rộng thùng thình ấm áp bao lấy cả hai người.

“Thiếu gia....”Ta chợt thấy sợ hãi.

“Lần đầu ra chiến trường quá khổ cực. Người đã khóc, hai mắt đều sưng lên cả rồi.” Mặt hần kề sát vào mặt ta, râu của hần còn đâm vào mặt ngựa ngựa.

“Ta không sao, thiếu gia. Chỉ là do mấy ngày hôm nay đã nhìn thấy quá nhiều người chết rồi.....Nghĩ lại quả thực quá đau xót....”

“Ta.....”Đã nhìn nhiều tới mức thành quen. Rất nhiều đồng bào máu thịt của ta đều chết trận tại biên quan.....Rồi cũng sẽ một ngày tới phiên ta thôi.....”

“Thiếu gia, Ngài đừng có nói như vậy.” Ta nhìn sang, chỉ thấy mặt hần vẫn tươi cười, lại càng làm cho lòng ta đau nhức.”Thiếu gia, lão Thiên phù hộ cho ngài.....Còn có lão phu nhân, Hần.....Tất cả mọi người lo lắng cho ngài.....Ngài nhất định không thể xảy ra chuyện được.”Ta hạ mắt, không dám nhìn nữa. Sinh mệnh con người quả thực rất mỏng manh, chỉ trong nháy mắt, không có gì là không thể.

Hần ôm ta càng chặt hơn, yên lặng ngồi một lúc lâu.

“Quân chủ lực của bọn mọi rợ đã tới bờ sông Nguyệt Hà. Ngày mai ta sẽ lên đường đi tới chỗ Khả Hần của Phi Lang tộc để đàm phán chuyện đình chiến.”

“Thiếu gia!.....Làm như vậy quá nguy hiểm. Mọi rợ cùng với chúng ta cừu hận cao hơn trời, bọn họ làm sao lại có thể bỏ qua cho ngài?” Ta thất kinh, nhưng ngẩng đầu lên lại thấy hần đang bắt đấm dĩ nhìn ta cười.

“Đã vài năm rồi triều đình không hề tăng cường binh lực cho bắc cương. Chúng ta đánh trận này, đã tổn thất rất nhiều nhân mã. Nếu tiếp tục đánh.....Không thể thắng.”

“Nhưng không phải chúng ta còn quân đồng minh với Chiêu quốc sao? Ngài đã nói triều đình đã muốn hòa sự cùng bọn họ mà?”

“Khi đã sẵn hết lang sói của thảo nguyên, thợ săn tự khác sẽ đi tìm con mồi khác. Rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta thôi.”

“Ngài nói Chiêu quốc sẽ tìm cơ hội đánh chúng ta?” Phía đông đã lâu rồi không có chiến tranh, nhân dân mười năm nay luôn sống trong thái bình, thật không tưởng tượng được nếu có chiến tranh sẽ thành cái gì.

“Mỗi một hoàng đế đều muốn tên mình in đậm trong sử sách. Chỉ có thống nhất thiên hạ, để cho cả thế gian dưới sự cai trị tuyệt đối của mình, thì mới tới đích huy hoàng.” Hần thở dài, trán nhăn lại trông thực sự uể oải.

“Thiếu gia! Ngài thực sự nghĩ chúng sẽ liên kết với ta sao? Ngày hôm nay nhận lệnh đi trị thương, ta thấy trong mắt chúng thực sự chỉ toàn có cừu hận.....Ta không rõ vì sao ta hận hần, cũng chẳng rõ vì sao chúng hận ta.....”Cái loại cừu hận không có lý do gì lại càng làm cho con người ta điên cuồng.

“Mấy nghìn năm nay, bao nhiêu quốc gia bộ tộc luôn luôn chiến tranh không ngừng. Ai cũng không biết vì ai, vì cái gì,.....Thế nhưng còn sống là còn phải chiến đấu, bằng không người chết sẽ là chúng ta. Các tướng sĩ tại biên quan chiến đấu hăng hái quên mình, tất cả là do nghĩ tới người thân được an toàn, hòa bình ở quê nhà.....Phi lang tộc bây giờ cũng không có cách nào cả. Người cũng thấy rồi đó, quân lính bọn họ toàn là hài tử thiếu niên, cũng có thể nói hiện tại họ như cái nỏ mạnh nhưng đã mất đà. Chỉ cần bọn họ có một thủ lĩnh sáng suốt, ắt sẽ biết làm cách nào để không bị diệt tộc. Họ cũng không thể tiến công Chiếu quốc thuận lợi như trước, chúng ta phải biết nắm chặt cơ hội.”

“Nhưng ngài cũng đâu cần phải xông pha vào nguy hiểm! Để cho sứ giả đi không phải là được rồi sao?”

“Lần này quan sự trọng đại, ta phải đích thân đi. Ta không ra mặt, sẽ làm cho đối phương nghĩ chúng ta không có thành ý. Người.....đang lo lắng cho sự an nguy của ta sao?”

“Sự an nguy của ngài là quan trọng, ta làm sao dám qua loa.” Xem ra ánh mắt Hàn Huyền Dịch nhìn ta so với trước kia thay đổi rất nhiều, làm cho ta không dám đối diện cùng với hắn.

“Nếu ta chết, người có thương tâm không?” Hắn nâng cằm ta lên, lặng lẽ nhìn ta.

“Thiếu gia, nếu ngài mà xảy ra chuyện gì, thì tất cả mọi người đều rất thương tâm.”

“Ha ha ha.....Ta sao lại đi hỏi người một vấn đề ngu xuẩn như vậy nhỉ! Người chắc chắn sẽ không thương tâm, lần trước nếu không phải vì Hân, người chắc chắn sẽ không cứu ta.”

“Thiếu gia.....”

“Người hơn phân nửa thời gian ở bên ta đều bằng mặt mà không bằng lòng, người hãy tự vấn lòng mình đi. Người thương yêu chính là cây dâm bụt Cận của người, không phải ta, thì sao có thể thương tâm cho ta? Ta rõ ràng là biết, thế mà sao vẫn cứ ngu ngốc hỏi?” Hắn dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta, mê mèm nhìn ta, làm cho ta không sao thốt lên lời.”Ta rõ ràng là yêu thương một Hân xinh đẹp hiền dịu động lòng người kia, cũng ở một chỗ với hắn làm cho ta như quên đi mọi lo lắng trách nhiệm, say mê cùng hắn đắm mình trong thơ ca âm luật phiêu diêu tự tại.....Ta rõ ràng biết người là loại người hèn mọn nhỏ mắt, trong ngoài không đồng nhất, lại còn luôn tỏ ra tiểu ý nhắm vào ta, người không có chút gì gọi là hảo tâm với ta, thế nhưng một lần ném qua người thực sự không đủ.....Ta sao có thể nào coi trọng người như vậy? Làm thế nào mà không thể quên được đêm đó, bóng dáng mái tóc rối tung của người đứng trong ôn tuyền, ánh trăng sáng chiếu vào da thịt xích lỏa như thể trong suốt mê hoặc kia. Quên không được khuôn mặt tươi cười của người khi cùng với Hân trêu đùa một cách tinh quái, khác hẳn lúc ở cùng ta. Quên không được những đêm triền miên, dáng dấp người khóc lóc cầu xin tha thứ, vừa đáng thương hại vừa muốn yêu, càng làm cho ta muốn hảo hảo khi dễ người.....Thế nhưng người lại chỉ luôn gọi tên một người lúc hoan ái cùng ta, người luôn gọi tên Cận của người. Mỗi lần như thế, ta lại chỉ tức giận muốn lập tức ăn sống người, hay là giết chết tên cây dâm bụt của người cho người khỏi nhớ nhung hắn nữa....”

“Thiếu gia, ngài hiểu lầm rồi, ta không hề yêu Cận, ta.....” Chưa bao giờ nghĩ trong lúc mê mang trong cơn tình với hắn, ta lại thành ra có cái bộ dạng như vậy, khiến cho ta trở tay không kịp.

“Người là tên tiểu quỷ, thích gạt người, lại càng thích lừa gạt mình. Hân đã cho ta biết, người cũng với bọn họ vốn là tình cảm sâu đậm, tựa như quan hệ huyết thống. Thế nhưng người thân nhất vẫn là tên Cận kia, các người hầu như là cùng ăn cùng ở. Người nửa đêm mộng du nói mơ, kiểu gì cũng là gọi tên hắn, không phải Hân, không phải Phiền, mà là cây dâm bụt Cận của người. Người đối xử với Hân đã như vậy, thế thì còn đối xử với hắn như thế nào nữa. Người luôn nói rất thích Hân, thế nhưng đối với hắn còn sâu nặng hơn, chẳng nhẽ không phải là yêu sao?”

“Ta đều rất thích bọn họ, giống như tình cảm của huynh đệ vậy. Bọn họ là bằng hữu tốt nhất của ta.....Ta đều mong muốn bọn họ thật hạnh phúc, mong cho tới ngày có ai đó hảo tâm dẫn bọn hắn ly khai khỏi lâu.....Ta sẽ rất hài lòng, mỉm cười nhìn bọn họ ly khai.....Chúng ta vốn không có khả năng ở chung với nhau.....Không có khả năng. Dù ta có muốn nhưng cũng không thể nhìn những người khác hạnh phúc tới đâu bạc răng long.....Ta không có tấm lòng to lớn như vậy. Ta lại còn là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng nổi điên mà giết người, ta sao có thể yêu thương ai chứ? Ta không thương! Thực sự không hề yêu.....Thiếu gia, ngài là thiên chi kiêu tử, không có gì là ngài không chiếm được, sở dĩ ngài không hiểu rõ chuyện này, ta thích Cận, thế nhưng điều ấy tuyệt đối không phải là yêu.....Chắc chắn không phải.....”

Chẳng bao giờ nghĩ tới ái tình, vì sao lại phải yêu thương một người nào đó? Kì thực chúng ta sống chung lại trong lâu điều kiện cũng rất khá rồi, vẫn luôn như vậy mà, vì sao lại còn phải hỏi ta yêu hay không yêu hẳn? Yêu hay không yêu? Kết quả vẫn luôn như vậy! Cạn.....sẽ có ngày theo Lôi Táp ly khai khỏi đây.....Chúng ta lại vô pháp vô duyên gặp lại. Sở dĩ chưa bao giờ tự hỏi mình, bởi vì đáp án ấy chưa từng nói ra.

“Đừng khóc nữa, tiểu quý của ta.” Hấn nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta.”Hãy quên hẳn đi. Sau này hãy thanh thản mà ổn định theo ta, ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi. Chưa bao giờ trông thấy ngươi khóc, hóa ra tiểu tử tình nghịch của ta, lại trông đáng thương giống một con thú nhỏ thế này.” Hấn ôm lấy ta, đi vào phòng trong đặt lên giường.

“Thiếu gia, chúng ta không thể cứ như thế này, Hấn sẽ biết mất.....”

“Ta thích ngươi, ta cũng thích Hấn. Ta sẽ hảo hảo đối thật tốt với cả hai ngươi.”

Hàn Huyền Dịch hôn ta làm cho ta vô pháp nói thêm được câu nào. Hấn hôn thật kịch liệt, vừa hôn vừa cắn, vô miệng đầu triển miên, tới tận lúc ta đỏ ửng mặt không thở nổi.

“Tiểu quý của ta, ngươi luôn dễ dàng khơi dậy toàn bộ dục vọng của sao.” Hàn Huyền Dịch đã thở gấp, không đợi ta hít đủ không khí đã lại lao vào nụ hôn tiếp theo, đôi bàn tay thô to tham lam đi vào vạt áo ta tìm đến chỗ mẫn cảm.

“Thiếu gia, đừng như vậy.” Ta cố sức đẩy hấn ra để xuống giường. Chúng ta vẫn luôn dây dưa bất đồng như trước đây, ta thực không muốn tiếp tục phát sinh sự tình này.

“Ngươi chưa bao giờ cự tuyệt ta cả.” Hấn không hề tức giận, trái lại còn cười trông rất hài lòng.”Trước đây mỗi lần hoan hảo, trong mắt ngươi của thực trống rỗng,rất nhu thuận mà theo ý ta, căn bản là do ngươi mơ hồ không biết người bên cạnh mình là ai. Ngày hôm nay ngươi không giống thế. Ngươi hôm nay trông rất đẹp, ta thích bộ dạng hiện tại của ngươi.” Hấn liếm môi.”Tiểu quý! Hôm nay ta sẽ cho ngươi phải thuận phục.”

Ta bị hấn ôm gắt gao trong lòng,kịch kiệt hôn lên mặt ta, hôn lên môi, vành tai, cả trên cổ. Hấn nhẹ nhàng cắn yếu hầu của ta, làm cho ta phải ngẩng đầu lên, dây cột tóc bị khai giải, làm cho cả suối tóc đen nhánh đổ xuống vai.

“Động mất liếc một cái trông ngươi thoát rất bình thường, thế nhưng tóc vừa xõa xuống trông thực khác xa, vẫn hàng lông mi hay đôi mắt ấy, nhưng cảm giác không còn giống vậy nữa, nhìn vào ảm đạm, nhưng lại có ẩn tình quyến rũ, về sau khi đã hoàn toàn nằm trong tay ta thì lại bộc phát hết ra. Sau này, ngoài lúc ở với ta thì không được phép cười câu dẫn người khác. Nghe nói rằng ngươi đi trị thương trong trại thương binh lại thành ra bao nhiêu người bị ngươi câu dẫn đến chẳng còn hồn phách mà kêu đau. Xem ta nghiêm phạt ngươi thế nào.”

“Thiếu gia, ta không hề có...”

“Ngươi còn nói có hay không, bọn họ đều nói rằng ngươi y thuật hảo, phải để ngươi lại nơi bắc cương kia. Chủ ý mấy tên đó nói gì ta chẳng lẽ lại không biết, đến cả tên Lưu Trọng Vô gốc tử kia cũng chỉ biết nghĩ trong đầu tìm cách cùng ngươi thân cận. Ta mới chỉ có rời mắt khỏi ngươi chốc lát, thế mà ngươi.....dám.....Lưu ý cho ta, nếu ngươi còn dám đi ra ngoài tìm nam nhân câu dẫn, ta sẽ xử ngươi tội dám phụ ngoại tình đó.” Hấn hung hăng vừa cắn vừa mắng, làm cho ta quả thực đỏ khóc đỏ cười.” Ta thừa nhận là do tình hình đặc biệt lúc ấy mà ta có bất giác sử dụng mị thuật, cái ấy là loại phản xạ đã luyện thành từ trong lâu, nhưng bây giờ ra khỏi nơi đó ta quả thực cũng rất hạn chế rồi. (Vâng!=”= bạn Phong thật xảo biện! hạn chế mới có nửa cái doanh trại thôi vs thẳng tướng soái chứ nhiều nhận gì nhể!)

Hấn cũng chẳng cần ta giải thích gì nhiều, dùng sức khai mở quần áo ta, đem hai tay ta vắt chéo sau lưng, hôn lên hai chấm nhỏ màu son trên ngực, chậm rãi đi xuống, từng chút từng chút một, dần dần tới bên dưới. Không khí hàn băng làm cho ta lạnh run lên, thế nhưng ở những nơi hấn hôn qua bắt đầu phát nhiệt. Thân thể như nhiều xuống nằm dần xuống giường.

“Thiếu gia...”Ta nhin không được bắt đầu rên rỉ, nếu hấn cứ tiếp tục xuống bên dưới thì ta sẽ chẳng không chế nổi bản thân mất.

“Tiểu quý! Không phải người định chưa bắt đầu mà đã rên rĩ xin ta buông tha rồi chứ? Làm cho người khác thấy yêu thương người đúng là trò sở trường của người.” Tiếng cười khàn đục lại nhẹ nhàng vờn bên tai ta.” Những trò tiểu xiếc vô dụng của người nhiều lắm mà, đâu hết rồi? Còn không mau lói ra dùng đi, không là đêm nay người sẽ phải chịu khổ cực nhiều lắm đấy.”

20. Chương 20

Sáng sớm tỉnh lại, Hàn Huyền Dịch đã đi rồi, mở to mắt nhìn đỉnh màn trướng, bỗng nhiên lại thấy rất là buồn cười. Trước đây không phải là luôn trông mong kẻ có tiền tới cửa lâu rước mình thoát đi sao? Đối phương đâu có là ai thì cũng là như nhau, có chuyện gì mà phải phiền não đây?

“Từ nay về sau, người đã là người của ta. Trong lòng không được tơ tưởng đến bất kỳ ai khác nữa.” Hắn rất bá đạo, bất quá nam nhân có tiền trên đời được mấy người bá đạo như hắn đây?

Hàn Huyền Dịch, từ nay về sau người đã thành chủ nhân của ta, ta sẽ dùng thân thể mình làm công cụ phát tiết cho người. Người không cho phép ta trong lòng suy nghĩ tới người khác thì ta cũng sẽ không nghĩ tới nữa. Vĩnh viễn không có được thì không được phép mơ tưởng, nhân sinh thế thái không nằm trong lòng bàn tay ta, không cầm nổi thì nhất định phải buông tay ra. Đây là thứ đạo lý ta được học từ rất sớm, ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng, thế nên càng sẽ không có gì luyến tiếc.....

“Giang Hiểu Phong, từ hôm nay trở đi, người thành tư sủng của Hàn Huyền Dịch, thứ duy nhất có thể làm là tạo niềm vui cho chủ nhân. Chủ nhân dưỡng người, nên người phải hảo hảo bồi đáp hắn.....” Từ nay về sau, người không được phép rơi lệ vì những chuyện cũ, một giọt cũng không.....” Không biết vì sao mà rơi lệ, không biết vì sao mà thất lạc, không biết vì sao lại đau lòng.....Cái gì cũng không cần biết nữa, cứ để như thế mà tan thành mây khói đi.....

Ta lại tới trại thương binh giúp mọi người, quen biết rất nhiều đại phu, cùng bọn họ thảo luận trao đổi y thuật lẫn kinh nghiệm chiến trường, thu hoạch cho mình rất nhiều. Năm ngày sau, Hàn Huyền Dịch trở về, cầm đi cùng với sứ giả của Phi Lang tộc. Tất cả mọi người đều rất cao hứng, vui mừng, xem ra Bắc cương sẽ được yên ổn trong thời gian tới rồi.

“Thiếu gia, ngài đã trở về. Tất cả đều đã chuẩn bị chu đáo cả, đi tắm một lúc đã rồi có thể hảo hảo nghỉ ngơi rồi.” Ban đêm, ta đứng ngoài cửa phòng tươi cười chào đón hắn trở về. Trông hắn thực uể oải, trán nhả lại, có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì đó khó khăn lắm.

“Thiếu gia, bất luận có chuyện gì xảy ra, cuối cùng cũng sẽ không thay đổi gì cả, chi bằng bây giờ cứ hảo hảo nghỉ ngơi mà còn lo đối sách.” Lúc hắn tắm, ta tỉ mỉ ngồi cùng giúp hắn xoa bóp tiêu trừ mệt mỏi.

“..... Thực sự là một đứa bé lạnh lợi..... Người nói rất đúng, có rất nhiều chuyện không bao lo hết được. Hơn nữa bây giờ ta còn đang ở biên quan xa xôi, trong kinh thành nhất định phụ thân sẽ có cách đối phó.....”

“Thiếu gia, bọn mọi rợ liệu có đối ý không? Tất cả mọi người đều muốn biết lần này đình chiến được trong bao lâu.”

“Cũng sẽ phải mất tới năm, sáu năm thì Phi Lang tộc mới có thể khôi phục nguyên khí, thế nên Bắc cương chắc cũng sẽ có một giai đoạn yên ổn được rồi. Mấy ngày nay người làm cái gì? Có nghĩ tới khả năng ta có thể không về nữa không?”

“Không có.” Ta cười hiền nhìn hắn.”Ta biết bản lĩnh thiếu gia hơn người, dù bọn mọi rợ hung ác đáng sợ thế nào, ngài cũng có thể ứng phó được.”

“Thật là miệng ngọt như đường, có muốn bắt tội người cũng không tìm ra chỗ hở. Tiểu yêu tinh, người thật giỏi biến hóa, đã vài ngày không nhìn thấy dáng dấp mê người của người rồi.” Hàn Huyền Dịch muốn gì đều đang lộ rõ cả trên mặt, ta tuy cười nhạo hắn nhưng vẫn rúc vào cổ hắn, đã lâu rồi mới có cảm giác có người cần mình. Nhân thế giống như màn kịch, nếu đã diễn mà làm cho mọi người vui lòng, thì thôi cứ giả cũng tốt, ai ai cũng sống hồ đồ xem ra dễ sống hơn.

Phi lang tộc chấp nhận thuận phục Tây Phương quốc ở phía tây, cả bộ tộc di chuyển vào trong thảo nguyên bên bờ sông Nguyệt Hà. Tuy rằng hai bên đã đình chiến, thế nhưng dân chúng cũng chẳng hoan nghênh bọn họ, thế nên hai bên tranh cãi suốt ngày, Hàn Huyền Dịch mỗi ngày rất bận rộn ban bố pháp quy, dẹp loạn mấy vụ tranh cãi. Bởi hấn đoạn sự công chính, song phương cuối cùng cũng chịu phục. Trải qua hai tháng ròng khổ cực, Bắc cương cuối cùng cũng yên ổn trở lại.

Đầu tháng ba, xuân về hoa nở, mặt đất phủ đầy màu xanh mát, sông Nguyệt Hà cũng không còn đóng băng nữa, những dấu máu khỉe từng trên chiến trường cũng dần dần được ý xuân che lấp hết, không còn thấy hình bóng. Từng đàn lớn dê ăn cỏ trên thảo nguyên rộng lớn, tuần mã cũng chạy khắp nơi, bách tính trong thành lại bắt đầu tiếp tục cuộc sống mới. Đứng trên lầu cao ở trên thành, nhìn ra xa bốn phía, nghe lẫn trong gió là tiếng cười đùa, lời ca, mẩu truyện cười...ta thực không biết cái gì là thật cái gì là mộng, cứ như thể tất cả chết chóc thù hận đều chưa từng phát sinh tại nơi này.

“Gió trời còn lạnh, người đứng chờ người ra ở trên này, cẩn thận sẽ bị cảm.” Hàn Huyền Dịch đi tới bên cạnh ta, lấy áo bông ta khoác cho ta.

“Sắp phải đi rồi, muốn nhìn nơi này lần nữa. Chỉ sợ sau này không bao giờ có cơ hội nhìn thấy nữa.” Ta rúc vào ý ôi trong lòng hấn, hít mắt nhìn theo một cách điều đang lên trong gió, cho tới khi nó khuất dạng khỏi tầm nhìn của ta.

“Đi thôi. Hứa đại nhân có thiết đại tiệc tiễn chúng ta. Hô Tà Khả Hấn còn muốn cảm tạ người đã trị thương cho con trai hấn.”

“Hấn không phải đã tạ ơn rồi sao?”

“Ở chung lâu mới phát hiện ra người của Phi Lang tộc lòng dạ quang minh, rất ít loại người khẩu thị tâm phi, ở cùng bọn họ không cần tốn tâm tư suy nghĩ thận trọng. Ta thực cũng không muốn rời đi, đáng tiếc.”

“Ở đây thoải mái hơn nhiều nơi khác.....Mau đi thôi, thiếu gia, tất cả mọi người còn đang chờ ngài.” Ta mỉm cười rồi đẩy vai hấn ra.

“Người không đi cùng sao?”

“Không đi được,. Ta còn phải đi thu dọn hành trang. Còn phải chỉnh lý ít sách thuốc về thảo dược để giao cho Đại phu.” Trắng bên ngoài vẫn sáng trong, chỉ thích hợp cho một mình cô độc. Trải qua một đêm, ta không hiểu sao lại nghĩ tới ngày trước, sân dương liễu, nước chảy róc rách từ hòn non bộ, hoa mai theo dòng nước vờn quanh dưới tay áo, trời không hề có gió lạnh thấu xương.....

Ba ngày sau, chúng ta thúc ngựa đi về tới Kinh Thành. Đã tới ngày mừng chín tháng ba, đại hôn của Công chúa và Hàn Huyền Dịch là ngày mười tám. Tất cả mọi người trong phủ đều rộn ràng, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ đến ngày đó.

Ta lại trở về Mạc trai, ở đây vẫn vậy, ít người lai vãng đến, chỉ thấy yên lặng và tảo nhã. Đi ra ngoài đã ba tháng, lần thứ hai trở về lại cảm nhận được sự yên lặng hiếm có ở nơi này. Ta mở cửa sổ, phả ra ngoài rất nhiều bụi. Ánh dương từ bên ngoài ủa vào, làm cho đám bụi lại lấp lánh, nhìn thực ảm áp.

“Từ nay về sau, ta sẽ mãi mãi ngụ tại nơi này. Dù cho cuộc đời còn lại bao nhiêu ngày, sẽ chỉ ở nơi này cố gắng vượt qua.....Khụ khụ khụ...” Trong lồng ngực bỗng dưng khó chịu, làm cho ta không thở được.

“Phong, người bị làm sao vậy?” Hấn vừa vặn đến tới nơi, thấy ta đang ho khan không ngừng, lập tức đỡ lấy ta, nhẹ nhàng vuốt ngực giúp ta thuận khí.

“Ta không sao.....Khụ khụ.....”Mấy ngày nay rất là mệt nhọc, khí trời lại lạnh, bị cảm lạnh nên ho khan thoi.....Khu Khụ khụ.....Không có việc gì đâu. Chút nữa ta uống chút thuốc là sẽ hết.....Người không đi cùng với thiếu gia sao, tới chỗ ta để làm gì?”

“Huyền Dịch phải đi tiến cung rồi.....Hấn, đem chuyện của hai người nói hết với ta rồi.....” Hấn quay đầu nhìn đi nơi khác.

“Xin lỗi người.....” Việc đã tới nước này, ta cũng không còn gì để nói.

“Người, không cần phải nói xin lỗi đâu.....Người được bao nhiêu người yêu mến, Huyền Dịch.....Hắn có thích người chỉ là chuyện thời gian mà thôi.....Ta nói với người rồi, ta cầu không nhiều lắm, chỉ cần trong lòng hắn có chỗ nhỏ bé cho ta thôi là tốt rồi.....Chúng ta như vậy cũng tốt,Sau này còn được ở cùng nhau.....Kỳ thực ta cũng không có oán thán gì.....”

“Hân!” Ta xoay mặt hắn lại, nhìn thẳng vào mắt hắn.” Hàn Huyền Dịch trong lòng luôn có người. Ở trong lòng hắn, người quan trọng hơn ta. Ta cùng với hắn, sẽ không có khả năng lâu dài. Mà với người, người có thể cùng hắn sống tới đầu bạc răng long. Sở dĩ.....”

“Vì sao? Hàn Huyền Dịch không hề tuyệt tình với người, hắn nói hắn thích người, sẽ hảo hảo chiều cố người.” Thực là một đứa ngốc, có thể khăng khăng lo lắng cho tình địch của mình.

“Hắn đối với ta là mê luyến nhất thời. Dĩ sắc thị nhân, sắc suy mà ái cũng chết. Làm sao có thể có lâu dài? Thế nhưng với người thì là không phải, thế nên, người cứ yên tâm đi.”

“Người, không thích Huyền Dịch sao?”

“Thiếu gia anh minh thần võ, chính trực nhân nghĩa, là một anh hùng. Ta phi thường tôn kính hắn.”

“Thế nhưng lòng người không hề dành cho hắn.....Người đã dành tình cảm cho người khác, cũng không thu trở lại được nữa.”

“Hân, có gì là là yêu?” Ta không nghĩ lại được nghe hắn ai oán nói mình. ” Cái gì mà là thật lòng? Chúng ta khác nhau. Ta không có tâm. Đã khóc lóc, giãy giụa qua, kết cục vẫn là như cũ bất biến. Yêu cũng tốt, hận cũng được, không chiếm được thì cũng như trước không chiếm được. Ta không thể cải biến số phận.....Tâm, ta đã sớm đánh mất rồi.” Đã không có tâm, sẽ không bao giờ để mình lại phải thương tâm nữa.

“Ta đi tới trước cửa sổ, nhìn chăm chú những con cá vàng đang chơi đùa trong ao, tiêu diêu tự tại, vẫy vùng cùng với ánh dương, một lúc sau mới mở miệng. ” Hân, đã quên ta vừa với gì sao? Ta hảo hảo cái gì cũng không muốn xen vào, người cứ thoải mái sống cùng Hàn Huyền Dịch đi.”

“Vậy còn người sẽ làm sao?” Tâm tư của Hân vốn luôn yếu đuối, nước mắt theo nhau giọt ngắn giọt dài rơi xuống, ta nhìn không được lại đưa tay ra hứng. Chúng ta lại nhớ tới trước đây, mỗi lần mà Hân khóc, thực thương tâm, hắn khóc nhiều, như khóc hộ cả phần của ta luôn, ta vẫn luôn nhớ kĩ.....Đường như trong hốc mắt ta không có nước mắt.

“Chờ hắn xuất gia, ta sẽ đi Vân Âm tự xuất gia. Ta đã nghĩ thông suốt rồi, xuất gia là thích hợp nhất với ta. Thôi nào, đừng khóc nữa.....Đội thiếu gia về thấy mất người sưng đỏ, lại tưởng ta bày trò khi dễ người mất. Nào, cười một cái đi.”

“Phong mau dừng tay.....Ha ha ha.....Không nên, buồn quá.....” Rốt cục thì ta cũng tìm cách chọc cho Hân cười.

Nhưng gì đã trải qua mới mẻ ban đầu sẽ không còn hứng thú, Hàn Huyền Dịch sẽ rất nhanh chóng chán ta, đến lúc đó, ta sẽ phải trở về thôi.....Nguyên lai hắn đối xử với ta cũng rất tốt.....Nếu như ta còn đủ thời gian sống đến ngày ấy.....Nhìn vết máu trên khăn mặt, thật là bất đắc dĩ, tránh này tránh nọ tránh sao nổi số phận mình. Chỉ ít ngày nữa sẽ được giải thoát rồi. Ta tỉ mỉ lau sạch vết máu ở khóe miệng, sau đó vắt cái khăn tay vào đồng lửa đốt nó thành tro.

21. Chương 21

Hôn lễ tổ chức cực kì long trọng, tuồng xướng liền ba ngày ba đêm, văn võ bá quan đều tới chúc mừng cả, trước cửa Hàn phủ ngựa xe như nước. Hơn nữa Hàn Huyền Dịch mới lập chiến công ở Bắc cương, thăng quan tiến chức, trong nhất thời, hắn thành người tân quý trong triều, thanh thế không hề thua kém ai cả.

Sáng sớm ngày thứ tư, toàn bộ nô bộc trong phủ đi bái kiến công chúa, ta đứng ở hàng sau, không thể nhìn thấy mặt, thế nhưng nghe nói vị Công chúa này đức hạnh vô cùng, hoàng hậu rất thương yêu. Chạng vạng, ta bị gọi đến tây buồng của công chúa, Hàn Huyền Dịch với Hân không biết đã đi đâu mất rồi.

“Tiểu nhân Giang Hiểu Phong xin bái kiến công chúa, thiên tuế.”

“Người mau đứng lên đi, tất cả mọi người đều là người một nhà cả, sau này người không cần dùng đại lễ quỳ lạy gì nữa. Phò mã đã đem chuyện của các người nói cho bản cung cả rồi, từ nay về sau hai người hãy hảo hảo cùng nhau thị hầu Phò mã. Phò mã bây giờ là trọng thần của triều đình, bình thường công vụ đã rất bận rộn rồi. Dù cho có chuyện gì, các người cũng phải chuẩn bị cho thỏa đáng, đừng có làm cho Phò mã phiền lòng.” Cảnh Nguyệt công chúa quả nhiên giống như lời đồn, ôn nhu hiền đức, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, mỉm cười nhàn nhạt, cũng không hề toát ra khí chất vương giả hoàng gia. Chỉ tiếc, một nữ tử chỉ mới có hai mươi xuân xanh, mà có cảm giác lòng đã già lắm rồi, khi ta ngẩng đầu lên, chỉ phút chốc rồi tránh đi. Trong đôi mắt ấy, chỉ thấy một sự thanh thản nhàn nhạt, như thể con mắt của một lão niên đã từng trải nhiều lắm rồi, không có lấy một gợn sóng sợ hãi.

“Tuân lệnh.” Ta rốt cục cũng yên tâm rồi, ta tin vị Công chúa này nhất định sẽ không hại Hân.

Sau đó vài ngày, đúng như ta đã đoán, mọi việc hoàn toàn bình thường. Cảnh Nguyệt công chúa thật sự là thận trọng lễ nghi trong từng lời nói hay việc làm, không hề có một ý xúc phạm coi thường ai, rất nhanh chóng đã chiếm được sự tôn kính từ trên xuống dưới của mọi người trong Hàn Phủ. Bất quá cũng có người khinh thường không hiểu chuyện, tỉ như chuyện Hoàng đế ban mỹ nữ cho Hàn Huyền Dịch, tên gọi Như Ý, là một người trông thoát nhìn có vẻ nhỏ nhắn ngọt ngào, rất ngây thơ, thế nhưng ý vào chuyện Hàn Huyền Dịch đã từng một thời sủng ái cô ta tại Viên Trung mà cực kì ngang ngược, không chỉ không tôn kính với Công chúa, mà còn rất hay khi dễ Hân. Ở sau lưng thường xuyên cười nhạo công chúa tướng mạo bình thường, không bằng cô ta, thế nên với loại nam thiếp từ nam kĩ trong lâu như ta và Hân thì lại càng thêm khinh miệt. Vậy mà nàng ta vẫn luôn vô sự là nhờ trong bụng còn đang mang thai hài tử của Hàn Huyền Dịch, thứ mà các thị thiếp khác vẫn luôn phải ước ao.

Một ngày, sau giờ Ngọ, ta đang cùng Công chúa ở tại Mạc Trai đọc sách, thì có một tỳ nữ chạy lại báo: “Công chúa, không hay rồi, Hân công tử bị ngã xuống ao.”

“Có phải Như Ý lại xung đột với hân, không cẩn thận bị ngã hả?” Nàng cũng không hề ngẩng đầu, tiếp tục đọc sách.

“Dạ thưa, không phải ạ, Như Ý phu nhân bước đi không cẩn thận bị ngã xuống ao trước, Hân Công tử đang ở gần đó chạy lại cứu, kết quả là bị kéo ngã theo.”

“Diệp Hân không có chuyện gì chứ?”

“Hân công tử được cứu ngay, chắc là không có xảy ra chuyện gì. Bất quá là Như ý phu nhân đã bị động thai, hiện tại đang la hét đau bụng không ngừng.”

“Đã biết. Người xuống phía dưới đi.” Nàng khép lại quyển sách đang xem, đặt lên bàn, tiện tay lại lấy một quyển khác ra xem tiếp.

“Công chúa, nô tỳ phụng mệnh của quản gia sang mời Phong công tử qua gấp giúp bắt mạch cho Phu nhân.”

Cảnh Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó cẩn thận gấp quyển sách trên tay lại.”Đi xem sao đi.”

“Vâng. Hiểu Phong xin cáo lui.”

Vội vội vàng vàng chạy tới Đông Sương Các của Như Ý, thấy trước cửa đã tụ tập rất nhiều người. Lưu bá chạy ra đón ta vào trong. Như Ý sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, hạ thể đã xuất huyết. Ta ngồi xuống bắt mạch cho nàng ta. Lưu bá ở một bên cuống cuống hỏi ta tình trạng của thai nhi.

“Không tốt rồi, Nàng ta mang thai mới có hai tháng, không cẩn thận, lúc này rất dễ bị sẩy thai. Huống chi Phu nhân dạo gần đây hình như không kị chuyện phòng the, ảnh hưởng lớn tới thai nhi. Ta chưa bao giờ chữa trị cho phụ nữ có thai, nên thực sự không dám tùy tiện. Thỉnh ngài mau đi mời một vị đại phu giỏi về để chữa trị.” Ta không thể ra tay cứu Như Ý, sở dĩ ông trời có quyết định cứu nàng ta hay không thì mặc kệ, ta không muốn.

Đại phu rốt cục cũng tới, nhưng bất quá lại tới chậm, cuối cùng không bảo trụ nổi cái thai kia. Như Ý khóc lóc lẫn lộn không ngừng, ta có nói nhiều cũng vô ích, đành phải quay về chỗ công chúa phụng mệnh. Công

chúa vẫn ở tại Mạc Trai lẳng lặng đọc sách, bên người chỉ có một hạ nhân hầu hạ. Đó là nô bộc cùng ở bên công chúa từ nhỏ, là tâm phúc duy nhất của nàng.

“Công chúa, Như ý đã không giữ nổi cái thai.” Ta đứng bên cạnh công chúa cung kính trả lời.

“Vậy sao? Người thế nào lại không ta tay cứu nàng vậy?” Nàng vẫn không buông quyển sách trên tay, không hề thay đổi thần sắc, chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

“Những chuyện công chúa không thích, Hiểu Phong cũng thực không dám làm. Huống chi, cái kia đích xác không phải năng lực của ta. Ta nghiên cứu y thuật chỉ để tự bảo vệ mình, không phải để cứu người.”

“Phò mã đúng là nói chẳng sai, người quả nhiên thông minh hơn người. Ma ma, người đi ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện mấy câu với hần.”

“Tất cả mọi người đều nói cha mẹ dựa nhờ vào con cái, sở dĩ tâm tư công chúa không hề khó đoán.” Ta rốt cục cũng đợi được tới ngày nói ra điều kiện của mình rồi.

“Người sai rồi, là con cái cậy nhờ vào cha mẹ.” Nàng chậm rãi nhấp một ngụm trà. “Ngồi xuống đi. Thân thể người đang không hảo, không thể chống đỡ lâu được. Trong thời gian gần đây người càng lúc càng nhợt nhạt, có to son hồng lên cũng không thể che giấu được nhiều.”

“.....Công chúa, người sơ với tướng tượng của ta còn lợi hại hơn nhiều. Hiểu Phong thực xấu hổ, vốn nghĩ rằng có thể ra điều kiện được với công chúa, kết quả lại thành một điểm ưu thế cũng không có.” Không thể ngờ rằng nàng ta cũng tinh thông y lý, ta chỉ còn biết lắc đầu cười khổ.

“Ta tinh thông y lý, có điều gì kì quái đâu. Ta không phải vừa mới nói sao, con cái cậy nhờ vào mẹ. Hậu cung của đế vương có tới ba nghìn mỹ nữ, đến nay hoàng đế mới chỉ có bốn vị hoàng tử, năm vị công chúa. Các loại nguyên do khác, có người chưa sinh ra đã sẩy thai chết, có người sinh ra rồi cũng vô lý do mà chết. Chỉ còn lưu lại bốn vị hoàng tử là Nhị hoàng huynh Cảnh Hân, mẫu thân là Chu quý phi, con gái của thừa tướng đương thời, Tam hoàng huynh Cảnh Tiêu, có mẹ là Lâm quý phi con gái của Nam Vương hệ trấn, Lục hoàng huynh Cảnh Hạo, vốn do chính cung hoàng hậu sinh ra, chỉ tiếc là trong hậu cung hoàng hậu hoàn toàn thất thế, vậy nên rất khó sắc phong thái tử, bất quá cha con Hân gia còn là chỗ dựa cho hần. Cuối cùng là Thập hoàng tử Cảnh Rừng, là song sinh với ta, chúng ta chỉ là con của một cung nữ bình thường, mẫu thân ta cũng luôn tâm niệm cha mẹ nhờ cậy con cái, kết quả.....Chính chúng ta đã ra đời tại lãnh cung, sở dĩ phụ hoàng không sắc phong cho mẫu thân, nên chẳng có mấy ai biết tới chúng ta tồn tại, tới tuổi trưởng thành phụ thân mới sắc phong, chúng ta bắt đầu trở thành tâm ngấm cho bao người, không thể không học chút hảo công phu mà tự bảo vệ bản thân, bất quá khi đó mẫu thân ta cũng đã qua đời, vô phúc hưởng thụ. Tỷ đệ chúng ta đánh phải tự mình hành sự mà sống, cố gắng không gây sự chú ý, đệ đệ ta từ nhỏ đã nhược thể đã bệnh, các thái y đều nói hần sống không quá hai mươi tuổi, bây giờ cũng chỉ có mỗi cái mạng mà thôi. Ta để coi sóc hần, mà ra sức học tập y thuật, coi như cũng có ít công phu. Thế nên mới nói, Như Ý dù có sinh ra đứa trẻ kia, cũng không có tác dụng gì đâu. Bất quá, ta chỉ không muốn có nữ nhân nào sinh con nối dõi cho Hân phủ, bằng không tương lai hài tử của ta được kế tục sự nghiệp của Hân gia sẽ gặp không ít khó khăn, tuy rằng sẽ không ác liệt như cuộc chiến chốn thâm cung kia của ba vị ca ca ta, thế nhưng vẫn thập phần đáng ghét. Tiếc rằng, Phò mã có quá nhiều thị thiếp trong phủ như vậy, tất cả lại toàn do phụ hoàng ban thưởng cho chàng, vô duyên vô cớ không thể phế bỏ các nàng đi. Thế nên.....”

“Thế nên Hiểu Phong có thể trợ giúp công chúa giải quyết bớt phiền não trong lòng.”

“Ta cũng không hề muốn đoạt mệnh các nàng, chỉ mong sao họ không đụng chạm tới mình là tốt rồi. Trong phủ này ta chỉ tin tưởng mình ma ma của ta, tất cả mọi người đều biết đó là tâm phúc của ta, rất khó mà hạ thủ. Chỉ có thể dựa vào người. Người yên tâm, ta sẽ thay người chiêu cố cho Hân. Hần tâm tính lương thiện hiền lành, tuyệt đối không đáng lo với ta. Huống chi hần có chỗ đứng trong lòng Phò mã, đối tốt với hần thì ta mới có lợi.”

“Công chúa, lời người nói đã tỏ lòng ta, thời gian ta còn lại không nhiều, chuẩn bị hậu sự dần dần cũng nên....Hơn nữa.....Người không cần phải nói nhiều, ta tất cả đều minh bạch.” Ta chỉ có thể bội phục khả năng nhìn thấu tâm can người khác của công chúa, nói điều gì cũng thực đúng.

“Lòng người không ở tại chốn này, thân thể cũng không hảo mà chống cự được bao lâu nữa, còn có, người không hề dễ dàng tin người quyền quý, ta nếu sai khiến người việc gì, chỉ bằng thẳng thần nói rõ, thì xem

ra ta có thể an tâm chờ người hành sự, sẽ không để lại bất luận một chút dấu vết vào chứ?.....Kỳ thực, ta ngoài trừ thân phận công chúa này ra, hoàn toàn chẳng còn gì. Phụ hoàng còn chẳng nhớ tới người công chúa như ta, ta sợ dĩ được hoàng hậu thương yêu vì người không có nữ nhi, ta được mượn hơi tâm phúc. Phò mã cưới ta chỉ vì ta mang họ Phượng (ý chỉ họ hoàng tộc), là đương kim cửu công chúa, thành ra mở rộng con đường tiến vào hoàng tộc của hắn. Song lớn hơn tất cả đó là quyền lực. Mà đối với Nhị hoàng huynh cùng Tam hoàng huynh mà nói, ta là chướng ngại vật, đã năm lần bảy lượt phá người ám sát ta, những tướng phá hư hôn sự của ta, bởi vì bây giờ chỉ có hai vị công chúa đã đi xuất gia, một là ta, một là Thập tứ công chúa Cảnh Trân, mà nàng ta tuyệt đối không thể so sánh với ta.....Phượng Cảnh Nguyệt, chỉ là thứ tượng trưng cho thân phận của ta, tuyệt đối không phải con người ta.”

“Công chúa.....” Nhìn khuôn nàng vô cùng bình tĩnh, lòng ta nặng trĩu, nói không ta lời.

“Liệu người có thấy con người của ta rất dễ tiện không? Giả vờ đáng thương để kiếm sự đồng cảm của mọi người?” Rồi nàng thản nhiên mà cười, tựa như đang giấu cột với chính ta.” Ta nghĩ rằng lòng người rất mềm yếu, sợ dĩ chắc cũng hay sử dụng tới khổ nhục kế đấy, thế nhưng....Những thứ quỷ kế ở trong cung tựa hồ mỗi ngày đều phải dùng tới, lúc nào rảnh rỗi để ta dạy cho người. Người ngoại trừ hay diễn trò trước mắt Phò mã, còn đâu bình thường rất là tùy hứng, nếu mà sống trong cung chắc đã chết lâu rồi, bởi vì người không biết ai có thể tin tưởng được, mỗi giờ mỗi khắc là đều phải đeo mặt nạ giả tạo.”

“Công chúa.....Cảm tạ người, ta sợ rằng mình chẳng có cơ hội mà dùng đến.....”Nhìn thần thái hăng hái bừng bừng của Công chúa, thực làm cho ta đỡ khóc đỡ cười.” Kỳ thực thiếu gia là một đại trượng phu, chỉ bất quá là tương đối đa tình. Công chúa sống cùng hắn một thời gian nữa sẽ minh bạch điều này. Thiếu gia sẽ không vô tình với nàng đâu.”

“Hắn đích thật là một bậc quân tử. Ta vẫn còn tốt số, được gả cho một vị phu quân tốt. Vinh nhục cả đời này đều gắn cả với hắn.....Kỳ thực ta với người đều giống cả nhau, đều như con chim bị người khác điều khiển, không thoát khỏi bàn tay chủ nhân, đáng thương cảm làm sao.....Luận tới tài học, các vị hoàng huynh chẳng ai bằng ta, thế nhưng mỗi lần giáp mặt lại phải ngậm ngùi giả ngu làm trò vui cho bọn họ. Nữ nhân vô tài mới là người tốt số, đó chính là vận mệnh của ta.” Mặt trời chiều chiếu lên người nàng ta, ảm đạm một điểm hồng quang, không có chút tia tức giận.

“Công chúa việc gì mà phải nghĩ bị quan như vậy? Còn hơn những người khác, nàng đã rất là may mắn rồi. Ta đã thấy rất nhiều người cơ khổ, chết đói có, chết lạnh có, mệt mỏi mà chết cũng có, cùng đường tự sát cũng có, bị lăng nhục mà chết cũng có.....Công chúa vẫn còn cao cao tại thượng không phải lo cơm ăn áo mặc, phu quân là một nam nhân tốt, tương lai sinh nhi dục nữ, như thế nào lại không hài lòng mà sống?”

“Ý người nói là ta có lòng tham?”

“Đã là người ai chẳng có lòng tham. Bất quá, có đôi khi sẽ thấy với mình là đủ rồi. Công chúa, người nói có đúng không?”

“Vậy là người thấy được mệnh mình sẽ không dài? Đã thấy đủ với người rồi sao?”

“Ai mà chẳng mong muốn mệnh mình đủ dài. Chỉ bất quá, ta hiện tại đã ngẫm ra, không còn có gì phải lo lắng nữa, có ra đi, cũng không có gì đáng tiếc.”

“Kinh mạch của người bị hao tổn, độc tố tích tụ lại trong lục phủ ngũ tạng, đã có chuyện gì thế?” Cảnh Nguyệt bắt mạch, cau mày hỏi ta. Không biết vì cái gì ta lại có thể thoải mái thẳng thắn nói chuyện cùng với nàng, cho nên không hề giấu diếm nàng ta.

“Trước đây ta có một bằng hữu khi luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma, ta vì cứu hắn mà lại thành đả thương chính mình. Bởi vì vô pháp có thể học võ lại, thế nên ta đành phải học độc phòng thân, bao nhiêu lần thử độc mà chút nữa giết chết chính mình. Bao lâu rồi không có sự gì cả, thân thể cũng rất khỏe mạnh. Lần trước đi bắc cương ta đã thấy phát tác nhưng không để ý tới, nào ngờ về tới Kinh thành lại càng trầm trọng hơn, tới mức không thể khống chế nổi. Chỉ có thể trách mình y thuật không tinh tường, tới chính mình bị bệnh mà vẫn không phát hiện ra sớm một chút.”

“Người đối với bằng hữu thật là quá tốt, Diệp Hân cũng thật may mắn có hảo bằng hữu như người, có thể không tiếc bản thân mà hi sinh cứu người khác.”

“Bởi vì hần là người quan trọng với ta.” Ta biết vị Công chúa này hoàn toàn hiểu lòng ta.”Người bên ngoài ai ai cũng nói ta thương yêu hần, đối với người khác luôn quyến luyến không thôi. Yêu một người, chỉ nhớ tới mình hần, bảo hộ hần, làm cho hần hạnh phúc. Thế nhưng ta không thể, ta chỉ biết làm điều mình có khả năng làm. Thế nên a, ta thực không có tâm đi yêu thương kẻ nào cả.....Chỉ là, hần với ta vô cùng trọng yếu, ta tuyệt đối không thể trọn mắt trông chừng mà nhìn hần vong mạng.....”

“Ta cùng từng có hai người mà quý hơn cả tính mệnh mình, để bọn họ có thể suốt đời thấy hạnh phúc, ta thậm chí không tiếc điều gì. Bất quá bây giờ cũng chẳng còn ai, chuyện nhân gian như nhau, người ắt thấu hiểu lòng ta.” Nàng thực sự trông rất thương tâm, từ từ nhắm hai mắt, cổ ngấn cho nước mắt trào ra.

“Công chúa.....” ta nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của nàng,”Đừng thương tâm nữa. Chuyện cũ vốn như làn gió, có đuổi theo cũng không thể trở về. Chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước thôi, có thương tâm thì hãy giải thoát ra ngoài, đừng có làm khó chính mình.”

“Người nói rất đúng, Chúng ta đều không thể quay đầu lại được, chỉ có thể hướng tới phía trước mà thôi. Cảm tạ người, người là bằng hữu đầu tiên ta có mà có thể nói hết lòng mình ra.” Nàng nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ, rồi mau chóng khôi phục lại dáng dấp..

“Có thể thành bằng hữu của công chúa là dung hạnh của tại hạ.” Ta không khỏi thở dài, vì chính ta cũng rất hợp tình tình với công chúa.

“Nhân sinh trên đời, có một người tri kỷ cũng là có bao nhiêu hạnh tai! Yên tâm đi. ta chắc chắn sẽ hảo hảo trị liệu cho người. Chỉ cần có muối hi thế được liệu ta có thể hảo hảo trị liệu người chóng khỏi.”

“Các thứ linh chi ngàn năm trên tuyết sơn đã là khó kiếm, chứ đừng nói mấy thứ khác. Tấm lòng của Công chúa, Hiểu Phong cảm kích vô cùng.”

“Yên tâm đi, ta đường đường là Công chúa nên nhưng được liệu đó không phải không thể tìm được. Trong kho thuốc hoàng cung có nhiều thứ được liệu thần kì, để không tại đó cũng thực là đáng tiếc.”

“Vây ta xin đa tạ người.” Mỉm cười, thật ngoài ý muốn, dĩ nhiên lại có thể cùng nàng kết tình bằng hữu.

22. Chương 22

Việc nhân sinh trên đời này nào có mấy ai quản được, tựa như việc ta cùng Cảnh Nguyệt công chúa kết bằng hữu vậy. Chúng ta cùng nhau học luyện độc thuật, điều chế giải dược, liên thủ cùng nhau đem thị thiếp trong phủ Hàn Huyền Dịch cho các nàng ta phải ra khỏi phủ, nếu có mỹ nhân mới tới, ta cũng làm nũng rồi ngấm ngấm ra tay sau lưng đuổi các nàng trở về, vậy là chẳng mấy chốc trong phủ Hàn gia chỉ còn có ba người thị thiếp an phận thủ thường sinh sống. Cảnh Nguyệt thay ta tìm kiếm được liệu, sử dụng thêm cả châm cứu khiến cho cơ thể ta dần dần hồi phục, rốt cục lại thành vớt vát được cái mệnh này. Lúc nhàn nhã, nàng lại kể cho ta nghe những chuyện thâm cung bí sử của hoàng tộc, ta dạy nàng làm rượu, hoặc là cùng nàng đọc sách, không thì lại ngồi nghe Hân đánh đàn, một khúc vong ưu, một chén rượu thanh, làm cho lòng người say đắm. Có lúc hứng khởi, ta lấy cành cây làm kiếm, hòa vào âm luật mà múa.

“Kiếm vũ của người thật là đẹp. Triền miên kiều diễm, giấu diếm sát khí. Giống y như lúc người làm rượu vậy, không có mùi vị gì cả, chỉ chứa có một chút dư hương trong miệng, thế nhưng trong bụng lại nóng như có hỏa thiêu, nhiệt khí bốc thẳng lên đỉnh đầu, chẳng mấy chốc mà thành say.” Cảnh Nguyệt mặt đã ửng đỏ, nhãn thần mê ly, rồi lại châm thêm một chén rượu, một ngụm ảm hạ.

“Cận mỗi ngày đều chăm chỉ luyện kiếm, ta ngồi xem mãi cũng học được mấy chiêu, tùy hứng khởi vũ, kỳ thực nhìn thì đẹp mà chẳng thể dùng được. Đối với rượu, cũng là do may mắn làm cho người uống say mới thành vậy, Công chúa, người cũng nên cẩn thận.”

“Không sợ, dù sao ở đây cũng chỉ có mỗi Hân và người, ta có lỡ uống rượu mà thất thố cũng không quan hệ gì. Ta trước đây hay có tật nói mơ, để bỏ thói quen không tốt này, đã ba tháng rồi chưa từng ngủ qua một giấc thật ngon.....Ta hiện tại rất muốn ngủ một giấc thật sâu.”

Ngày đó thì nàng thực sự đã uống rất say, lẳng lẳng nằm ngủ trên giường, cũng chẳng hề nói mơ, chỉ là nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

“Công chúa hình như trong lòng giữ rất nhiều chuyện thương tâm.” Hân quay đầu lại nhìn lò sưởi trong phòng, thở dài một hơi.

“Đi thôi, Hân. Mỗi người đều có phiền não riêng, nàng không muốn nói, người cũng không cần nhắc tới, đặc biệt là ở trước mặt thiếu gia.”

“Vì sao? Bọn họ là phu thê, thế nhưng trước mặt lại chỉ khiêm cung hữu lễ. không có lấy một chút thân mật gần gũi. Kỳ thực Công chúa là một người nữ tử rất tốt.....”

“Tại đại kinh thành này, phu thê nhà quyền quý đều như vậy, người đừng có quản chuyện người ta.” Ta từng cảm cho Cảnh Nguyệt một quyển đồng cung đồ, nào ngờ lại bị nàng cự tuyệt.

“Ta vì sao lại cần phải học cách lấy lòng Phò mã chứ?” Nàng cười nhạt.

“Các người dù sao cũng là phu thê, việc phải thân mật mới là việc tốt mà.” Ta đứng ở bên cạnh, ngưỡng nhìn cười.

“Người nên biết ta.....”Nàng thở dài,”Ta cùng là một người không có đích tâm, ta cùng với Phò mã cứ lãnh đạm với nhau như vậy là tốt nhất. Huống chi, ta nếu toàn tâm toàn ý yêu thương hắn, liệu hắn có toàn tâm toàn ý yêu ta không? Ta không phải là Diệp Hân, cũng không học được cái gọi là nhẫn nhịn. Ta cũng không như người, học được sự hào hiệp không toan tính. Bởi vì đời ta đã được định trước là sẽ phải sống tại đây hết quãng đời còn lại, mà người, sau này chắc sẽ còn có cơ hội đi ra ngoài, dứt bỏ tất cả những gì ở đây. Thế nên, ta hoàn toàn khác.”

“Ta hiểu được nàng nói. Lòng người mộ khi đã kết băng, thì dù có có phơi ra trước nắng gắt tháng bảy cũng không thể tan ra được. Thế nhưng Cảnh Nguyệt à, một mặt cổ chấp khắc chế tình dục cũng không phải là chuyện tốt. Tình dục, cứ để thuận theo lẽ tự nhiên là tốt nhất. Vì sao nam nhân thì thoải mái hưởng thụ, còn nữ tử thì không?”

“Ha ha ha.....Nếu như ta có học hết được mấy cái bổn sự mà người dạy cho ta, người nghĩ là Phò mã sẽ suy nghĩ ra sao? Hắn liệu có hoài nghi không chứ? Toàn bộ phủ gia đều nhìn thấu cái giao tình của chúng ta, bao nhiêu người đang chỉ trỏ vào ché cười ta và người? Bất luận quan hệ của ta và người có bao nhiêu thuần khiết, một lời đồn đại đều có thể giết chết chúng ta.”

“Ta mới không sợ những người đó, ai dám nói lung tung, ta sẽ cho biết tayTa tất nhiên đều biết rõ những điều nàng nói, ta chỉ là muốn cho người sống với một chút vui vẻ.....Sáng nay có rượu thì sáng nay say, nếu ngày mai không có thì chẳng nhẽ lại ưu phiền chất đống lên ư?”

“Người có thể, nhưng ta thì không thể. Không nhìn được kết cục của thế nhân, ta không cam tâm.” Lần đầu tiên ta thấy nàng toát ra sát khí, nắm chặt bàn tay, nhãn thần vô cùng băng lãnh.

“Người muốn giết ai? Không phải độc được sẽ giải quyết được sao? Không nên nhìn ta với ánh mắt coi thường, ta biết hoàng tộc các người tranh long đấu phụng không phải chỉ dùng ít độc được mà giải quyết được. Nếu muốn ta sẽ không nói nữa.” Nghe nàng kể rất nhiều cổ sự, biết được trong đó có bao nhiêu máu tanh.” Cảnh Nguyệt, người đã từng nói, một khi đã bị cuốn vào, không thành công thì chỉ có con đường chết. Những ngày đang sống hiện tại không phải là quá nhàn nhã rồi sao? Tại sao người lại lo lắng chuyện đó cho một.”

“Chúng ta thoát nổi khỏi chuyện này sao? Đừng quên chủ nhân của Phủ này là ai, đệ nhất phái trong triều.”

Ta sao có thể quên được, thường xuyên tới thư phòng hầu hạ sắp xếp văn chương, nghe lão gia chính lý công sự và văn tẩn, nhất phái bọn họ lại châm trà bàn chuyện, việc thiên hạ ta nghe được câu được câu mất. Nam Cương các tộc hỗn chiến, bắc cương chiến sự giằng co, nhị hoàng tử không thèm nghe mọi người can gián mà đi khuyên hoàng đế liên minh với nước khác, vô duyên vô cớ đi hủy hoại hành phúc của một vị công chúa, tam hoàng tử chẳng biết từ đâu mang về một tên yêu nghiệt làm dâm loạn hậu cung, lục hoàng tử ba bốn lần dâng tấu chương can ngăn đều bị cản lại, ở các nơi tham quan vô lại đều làm cho dân chúng khổ sở.....

“Hiếu Phong, người nghĩ thế nào là một hoàng đế tốt?”

Ta có phần kinh ngạc, không biết vì sao toàn bậc văn võ quan lớn trong triều lại bắt giặc hỏi mình một câu như vậy, thế nhưng ta vẫn nói về suy nghĩ thực trong lòng mình:” Thừa lão gia, Hiểu Phong quả thực không phải là người hiểu chuyện, không dám vọng nghị. Bất quá đối với dân chúng mà nói, chỉ cần mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình, thuế má nhẹ, ác nhân ít, thì dù có là hoàng đế nào cũng vẫn sẽ như nhau.” Ta nhìn thấy thần sắc thất vọng của lục hoàng tử, các người khác lại nói ta không hiểu lí lẽ nói năng nhăng cuội, lại có người giảng giải dài dòng cho ta làm hoàng đế phải như thế nào, làm bề tôi phải như thế nào, làm dân chúng phải như thế nào.....ta chỉ cúi đầu nghe, cảm thán trong đầu. Những người này toàn là người đọc sách thánh hiền a, tự dưng ta đi rước cái phiền toái vào thân.

Sau khi trở lại phòng, ta cười mà kể chuyện này cho Cảnh Nguyệt nghe, nàng rất nghiêm túc nhìn chăm chăm hỏi ta:”Người thực sự là nghĩ như vậy sao?”

“Cảnh Nguyệt, nàng đừng có đem mấy thứ đại nghĩa quân thần trung quân ái quốc mà nói cho ta nghe. Các người trong hoàng tộc tự giết chóc lẫn nhau vốn dĩ cùng ta không có liên quan, dân chúng cũng sẽ không có quan, chỉ cần cuối cùng người lên làm hoàng đế có thể khiến cho thiên hạ thái bình, cấp cho dân chúng một cái đường sống là tốt lắm rồi.”

“Nếu không thế thì sao?”

“Vậy thì dân ắt sẽ khởi nghĩa vũ trang, phế hấn đi. Bằng không thì lịch sử đã không có nhiều biến cố thay đổi vương triều như vậy?” Ta cười nhạt. Thiên tử thì sao có thể ngồi không chứ?

“Người có nguyện trợ giúp Lục hoàng huynh một tay để lên ngôi vị hoàng đế không?” Nàng nhìn ta một lúc lâu, sau đó cười cùng nhắm mắt lại hỏi.

“Cảnh Nguyệt, nàng có việc gì giấu ta sao? Nàng ta mà cam chịu như thế sao. “Ha ha ha.....Giang Hiểu Phong ta, làm gì có thứ bản lĩnh có thể giúp được lục hoàng tử lên ngôi vua chứ?”

“Phụ hoàng.....Sa lầy vào nam sắc, đối với quý phi hoàng hậu vốn không thuận.....Đương nhiên, chưa bao giờ có ai được sủng ái tới quá nửa năm. Thế nên Nhị hoàng huynh và Tam hoàng huynh mới vì phụ hoàng mà tìm không ít nam nhân vào hậu hạ tranh sủng, tùy theo tình ý của phụ hoàng, có thể đắc thế trong một khoảng thời gian.....”

“Vậy là hiện tại, Lục hoàng tử đã nhắm trúng ta rồi ư?” Ta cố gắng nén trong ngực không để cho ác khí trào ra.

“Công công cùng với phò mã đã thương nghị thế sự rất lâu, đêm qua đã ra quyết định. Xin lỗi.....Ta đã thành gây chuyện cho người.....Bởi vì đã không nói trước cảnh báo với người.....”

“Người cũng muốn giúp cho Lục hoàng tử kế vị?”

“Ta đã tiến vào làm người của Hàn phủ, bây giờ đều là vinh nhục cùng hấn, không thể có lựa chọn nào khác. Huống chi, người luôn muốn giết ta chính là Cảnh Hân và Cảnh Tiêu.....Người có nguyện ý giúp ta không? Cảnh Hân cuồng vọng tự cao tự đại làm xằng làm bậy, Cảnh Tiêu không tốt vô tình không từ thủ đoạn, Cảnh Hạo lễ nghi học hơn lại vô cùng nhân hậu thiếu ngoan,.....chỉ cần chúng ta liên thủ, có thể.....” Nàng cầm lấy tay của ta, rất là hưng phấn, nhưng ta chỉ thấy trong lòng mình đang nguội lạnh dần.” Công chúa, người vốn rất thông minh, sao chuyện này lại nhìn không ra? Thì là chúng ta liên thủ thì có thể làm gì chứ? Một người là nam sủng, một người là nữ tử, vô pháp có thể can dự vào triều chính. Không có cách nào, thì làm sao có thể làm nên nổi việc gì?” Ta giấy khỏi tay nàng, bước ra cửa, hít một hơi thật sâu.

“Chỉ cần người được sủng, sẽ có quyền lực, chỉ cần dẫn tới những người đó tới chỗ chém giết lẫn nhau là được. Vả lại, chuyện này người có muốn chối từ cũng chẳng được, người nên biết, quyết định cao giá này ở người đứng đầu chứ chính ta cũng không thể ngăn cản.....Lẽ nào, người không muốn thay đổi số phận mình? Cả đời an bài theo sự bày bố của người khác sao?”

“Liệu có thể sao?” Thành thật mà nói, câu cuối cùng chợt làm cho ta động tâm.

“Đương nhiên là khi người nắm vững đích tâm của Phụ hoàng, văn võ bá quan trong triều sẽ phải quỳ dưới chân người thì lễ, người sẽ rõ mùi vị của quyền lực là như thế nào, người vốn là một người thông minh, ta chắc không cần phải dạy người cách sử dụng thứ quyền lực đó như thế nào. Người yên tâm là ta sẽ trợ giúp

người. Khi sự đã thành công thì không ai có thể chế trụ người được nữa, Hàn Huyền Dịch cũng không, sau đó người tất nhiên sẽ chân chính có tự do của mình.

“Người cho rằng ta có thể làm được ư? Người cũng đã nói không ai được hoàng đế sủng ái qua nửa năm cơ mà.”

“Những người khác tất nhiên không được, nhưng người thì có khả năng. Tin tưởng ta, Phụ hoàng nhất định sẽ mê luyện người. Bởi vì trong lòng hắn vốn có nhiều tâm sự vô pháp nói ra, mà người thì có khả năng làm cho người ta vô thức buông rơi phòng bị. Người là người duy nhất ta kết bằng hữu, ta rất tự tin với khả năng của người.”

“Vậy còn người? Người còn muốn cái gì? ” Ta không có tự tin như nàng ấy, nhưng cũng nghĩ có thể thử một lần, liệu rằng kết quả có thay đổi được không.

“Đại cừu đắc báo. Hơn nữa ta không cam tâm cả đời này quanh quẩn trong góc vườn, không cam lòng để cả đời này thành thứ công cụ cho kẻ khác, ta muốn vì chính mình mà sống! Đây là cơ hội của ta và người, có thể là cơ hội duy nhất trong đời này, kinh qua bao nhiêu sóng gió, tâm đều đã chết, những tưởng mất hết cơ hội, ai biết được là nó lại tới nữa.....Thế nên, ta tuyệt đối không thể bỏ qua!”

“Ta rất thích bộ dạng hiện tại của người, nhất là cặp mắt kia. Giống y như ánh lửa chói mắt.” Ta bị mê hoặc rồi, nhìn không được đưa tay lên mặt nàng vuốt ve, trong trí nhớ của ta cũng từng có người có đôi mắt giống như vậy, làm cho ta phải cam tâm nguyện ý mà hi sinh hết thảy.” Vậy là như vậy đã định cả rồi, Ta giúp người. Huống chi, người đã cứu ta một mạng. Ta từ trước tới nay ân oán phân minh, tuyệt đối không quên ơn nghĩa của bằng hữu.”

23. Chương 23

Ngày thứ hai, Cảnh Nguyệt mượn cớ đi thăm Thập lục công chúa Cảnh Vĩ sắp đi sang Chiêu quốc hòa thân, mang theo ta vào tiền cung để gặp gỡ với người cùng phe phái của nàng ta trong cung. Đầu tiên là tới cung của Hoàng hậu để thỉnh an, vòng vo đi mất hồi lâu, mới đi tới nơi ở của công chúa trong Hướng Hoa cung. Trong Lưu Vân điện, hai bên hành lang treo đầy lụa trắng, theo chiều gió mà không ngừng phiêu động. Giữa hoa đình có một nữ tử đang ngồi, mũi cao thẳng, da thịt trắng như tuyết, quay lưng lại phía chúng ta, đang chuyên tâm chỉnh sửa cho một chậu trúc cảnh.

“Trân, ta đến đây.”

“Từ tối hôm qua nhận được thư tín của người, ta vẫn chờ đến tận bây giờ.” Tay nàng vẫn đang không ngừng làm việc.”Người thực sự định động thủ rồi sao?”

“Đúng thế. Bất luận lão Nhị lão Tam ai được cái ngôi hoàng đế, Hàn phủ chắc chắn sẽ không tránh khỏi họa diệt vong, chỉ có cơ hội hiện tại mà thôi. Yên tâm đi. lão Lục cũng không biết hành động của chúng ta, mà cho dù có biết, cũng chỉ có thể trợ lực cho chút ít. Chỉ bất quá.....”

“Chỉ bất quá, căn cứ theo luật lệ hoàng tộc, nữ tử tham gia chính sự, cả đời sẽ bị giam cầm vào lãnh cung. Bọn họ lúc đó ắt sẽ gạt bỏ chúng ta như không có chuyện gì.....”

“Liệu quyết định của người thì đúng lắm sao?”

“Nguyệt tỷ tỷ, người từ bao giờ mà trở nên vội vàng như thế?”Tiếng cười khanh khách vang lên, mỹ nhân chậm rãi xoay người lại, mỹ nhân xoay cái xe đẩy mình đang ngồi. Trên má phải của nàng có một vết thương trông thực dữ tợn, bên trong vấy chỉ lộ ra có một chân. Khuôn mặt thì rõ ràng là ôn nhu tươi cười, bên trong mắt nhìn Cảnh Nguyệt lại băng lãnh.” Việc tốt thế này sao không để cho tiểu mỹ nhân của chúng ta tự quyết định đi.”

“Giang Hiếu Phong khẩu kiến thập tứ Công chúa.” Ta vội vàng quỳ xuống hành đại lễ.

“Hoàng tỷ, hắn nhìn qua không có gì đặc biệt. Nếu như vậy thì không thể làm cho Phụ hoàng chú ý tới hắn ngay lần đầu tiên được, rất khó.”

“Mỹ nhân này là người đặc biệt, có mấy người ở bên phụ hoàng được sủng ái lâu dài? Phụ hoàng có bên người quá nhiều tuyệt sắc mỹ nhân, thay đổi khẩu vị cũng tốt chứ sao?”. Cảnh Nguyệt đi tới trước, đẩy xe cho nàng.

“Nếu lão lục muốn làm, người ở bên cạnh định quấy rầy cái gì chứ? Người phải biết rằng vào cung thì vô pháp quay đầu lại, chúng ta trước đây khổ tâm tiến hành, không hề dễ dàng gì.” Thập tứ công chúa cau mày.”Người phải suy nghĩ cho rõ ràng.”

“Nếu như bao nhiêu lâu tính công tính kế mà biến thành vô dụng, còn có ý nghĩa gì chứ? Người nên biết đạo gần đây thời cuộc bất ổn, chuyện xấu rất nhiều.”

“Người định làm như thế nào?” Nàng vươn tay, giơ lên khuôn mặt ta, tỉ mỉ quan sát từng chút một.

“Đương nhiên cần người cho chút nỗ lực, giúp lão Lục có một cơ hội đem mỹ nhân tiến cung. Người nên biết bọn họ hay chết vì sĩ diện, trước đây vẫn luôn mượn việc này chê bai lão Nhị, lão Tam bại hoại triều cương, hiện tại là bất đắc dĩ, dù sao cũng cần có một cái cớ để mượn vào. Huyền Dịch hôm trước còn mượn cớ dò hỏi ta, xem Phụ Hoàng yêu thích người như thế nào.....Thập lục công chúa tới rồi, Hiểu Phong, lui ra đứng đằng sau đi.”

Một dáng nhỏ nhắn xinh xắn từ đầu hoa viên chạy tới, tới gần thì thấy, đó là một tiểu nha đầu cực kì khả ái xinh xắn.

“Nguyệt hoàng tỷ, Trân hoàng tỷ, hóa ra các nàng trốn ở đây. Nguyệt hoàng tỷ thực là bất công, trong lòng chỉ có mỗi Trân hoàng tỷ, rõ ràng là nói tới thăm ta, kết quả là lại đi kiếm Trân hoàng tỷ trước.” Tiểu nha đầu cứ bấu môi giậm chân hậm hực, làm cho người ta thực buồn cười, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

“Tiểu Thập lục suốt ngày giống như một hầu tử mà chạy toán loạn khắp nơi, hoàng tỷ sao có sức mà đi tìm người? Xem người này, trên người lại toàn bùn đất, lại lẩn lộn ở vùng nào rồi sao?” Cảnh Nguyệt tươi cười, nhẹ nhàng phủi đi bùn đất trên người hoàng muội. Cảnh Trân công chúa nhìn sắc mặt cũng ôn hòa đi rất nhiều. “Tiểu Thập lục sắp xuất giá rồi. Bất quá, làm phi tử của Hoàng đế Chiêu quốc, sao có thể thoải mái ngây thơ như bây giờ chứ?”

“Ta đương nhiên hiểu chuyện mà. Đừng có xem thường ta còn nhỏ, ta tuy mới mười bốn tuổi, thế nhưng ta đã học thuộc lòng cách làm một phi tử tốt. Nghe nói Hoàng đế Chiêu quốc bằng với tuổi của Phụ hoàng, ta sẽ tôn kính hắn giống như ta tôn kính Phụ hoàng. Nguyệt tỷ tỷ, các tỷ đừng có lo lắng cho ta. Ta biết thân phận ta là công chúa thì phải có trách nhiệm với an nguy của nước nhà, thế nên ta sẽ an phận với những gì sắp tới. Bất quá thì khi ta đi mất rồi, Trân tỷ tỷ chỉ còn có một mình tại Lưu vân điện tĩnh mịch cô quạnh này. Ta thì còn có con nhim nhỏ, mèo nhỏ của ta, có cả cây mẫu đơn mà ta trồng, sau này không còn ai chăm sóc cho chúng nó nữa. Nguyệt tỷ tỷ, người nhất định phải chăm tới nơi này bởi chuyện Trân tỷ tỷ, giúp ta nhắc tỷ ấy quan tâm tới chúng nữa.”

“Người yên tâm, ta sẽ giúp người hảo hảo coi sóc chúng.....Nguyệt hoàng tỷ có mang theo lễ vật tới tặng người này, mau xem đi.....”

“Tiểu Thập lục là muội muội mà ta thương yêu nhất.” Nhìn bóng lưng các nàng đi ra xa, Cảnh Trân yếu ớt kể cho ta nghe.”Nàng thông tuệ ngây thơ, xinh đẹp động lòng người, lại còn rất là hồn nhiên,.....Cả hoàng cung này cũng chỉ có mỗi mình nàng thật tình đối đáp với ta.....Thế nhưng ta không nói được cho nàng.....Giang Hiểu Phong, người nếu làm cho ta thất vọng, ta chắc chắn sẽ giết người.”

“Ta nhớ kĩ, công chúa.”

“Ta cũng chỉ mong là người thực sự minh bạch.” Nàng quay đầu lại nhìn ta bằng ánh mắt thương hại. Chu hồng, Bích Lục, đẩy ta vào đi.”

Có hai bóng người bay ra, là hai thiếu nữ, thân thủ thoăn thoắt, võ công bất phàm. các nàng vâng một tiếng, thúc xe đi, để lại ta một mình đứng tại đó. Ta bỗng nhiên thấy lạnh, không thể kiềm chế mà ôm chặt lấy hai vai, tuy rằng ánh dương đang ở trên đỉnh đầu, thế nhưng nơi thâm cung đại điện này, thực sự rất lạnh lẽo.

Kế tiếp là mấy ngày chờ đợi, chờ đợi Hàn Huyền Dịch nói chuyện với ta. Cảnh Nguyệt thì giúp ta thu dọn quần áo và đồ dùng hàng ngày, chuẩn bị được liệu, hại người hay dùng bảo hộ cho chính mình đều có, còn tìm người chế tạo một cây ngân châm, cực kì tinh xảo, sắc bén không gì sánh được, chỉ là bên ngoài còn phủ một lớp thủy ngân, làm cho người bình thường vô pháp biết trong đó có bao nhiêu lợi hại.

“Phong, đây là cái gì? Cảnh Nguyệt tìm thấy ở đáy hòm có một cái hộp gỗ mộc mạc, bên ngoài còn có một lớp khóa.

“Là một khối ngọc bội. Bằng hữu tặng cho ta, bảo vật bình an.” Ngón tai nhẹ nhàng lướt qua cái hộp gỗ, trong lòng không ngừng nhẩm tính đã bao nhiêu ngày rồi không chạm vào nó, từ khi lý khai khỏi Túy Phong lâu ta đã không còn đeo nó, cho vào đó khóa lại vẫn chưa hề mở ra.

“Bảo vật bình an? Sao ngươi không đeo? Mau cho ta nhìn với!” Cảnh Nguyệt có vẻ rất hiếu kì, thúc giục ta mở khóa.

“Cũng không có gì đặc biệt cả, nó chỉ là một khối ngọc bội phong diệp, là Huyết ngọc.” Ta mở khóa ra, đưa cho nàng xem.

“Rất đẹp.” Nàng cầm trong tay ngắm nghía rất tỉ mỉ, “Hong đích tượng hỏa, chạm trổ tinh mỹ, đúng là một khối hảo ngọc. Vì sao lại không mang theo?”. Nàng cười thâm sâu nhìn ta. “Là ai tặng cho ngươi thế? Có thể làm cho ngươi luyện tiếu không dám đeo?”

“Đâu có, chỉ là sợ đeo sẽ rơi mất, hay nhờ đâu làm hỏng, sẽ rất tiếc.” Ta giả vờ tiêu sái cười. Luyện tiếu không dám nang, cũng một phần là không muốn cho ai nhìn thấy.

“Nhìn xem, rất hợp với ngươi.” Cảnh Nguyệt kiễng chân, đặt viên ngọc ướm lên người ta. “Bằng hữu của ngươi thực là hiểu ngươi, nhìn này.” Nàng đẩy ta ngồi xuống trước cái giường đồng, chỉ cho ta nhìn, một mảnh ngọc bội nho nhỏ được ánh dương chiếu vào, lại tỏa ra ánh hồng quang, giống như hỏa diệp thiêu đốt.” Thực sự rất đẹp”

“Ngươi biết không? Phụ hoàng yêu nhất hồng phong, cũng hận nhất hồng phong.”

“Vậy sao? Không có nghe ngươi đề cập qua.”

“Đây là chuyện cũ từ mười lăm năm trước, bắt quá bây giờ không còn ai nhắc tới nữa.” Lúc này mặt Cảnh Nguyệt đã tỏ ra ngao ý. “Ngươi có tin được rằng một vị thiếu niên tuổi còn trẻ đây hứa hẹn sẽ trở thành một vị hoàng đế tương lai, chỉ vì không chiếm được tình yêu của một người má mất đi ý chí chiến đấu không?”

Thấy nàng cố sức cắn môi, ta đi qua nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng khuyên giải nàng: “Đừng có nóng giận. Mỗi người đều có lúc vô pháp khống chế tình cảm của chính mình, có thể hấn là người chí tình chí nghĩa.”

“Cái gì mà một người chí tình chí nghĩa, hấn như vậy căn bản không xứng đáng lên ngôi hoàng đế!” Nàng gạt tay của ta ra. “Không để ý tới hậu cung tranh đấu, không để ý tới hoàng tử hoàng nữ của mình bị giết sạch sẽ. Không thèm để ý tới triều chính, cho người ngoài thỏa thích chuyên quyền, đảng phái sát phạt lẫn nhau.....Nguyệt Hồng Diệp là thần tử tối quan trọng đối với hấn, là phụ tá đắc lực, là người phụ giúp cho hấn leo lên ngôi hoàng đế, là người trao cho hấn thiên hạ.....Nhưng hấn lại ham mê mỹ sắc của Nguyệt thúc thúc, đem hấn giam lỏng trong cung, làm cho thê tử hấn phải ly tán, không được đi hủy hoại cả một người tài đức của đất nước.....”

“Sao ngươi lại biết?”

“Ta vẫn còn nhớ kĩ dáng dấp của Nguyệt thúc thúc, ôn nhu nho nhã, tuấn mỹ không gì sánh được, văn võ song toàn, như tiên giáng thế. Khi còn bé ta thường hay giả dạng đệ đệ của ta, chạy loạn ở trong cung, có một lần xông nhầm vào Càn Khôn cung, gặp thúc.....Hấn rất thương ta, so với phụ hoàng thì còn lo lắng cho ta hơn cả phụ thân.....Phụ hoàng chưa có một lần nhìn tới ta, hay cùng ta dùng bữa.....”

“Sau này thì sao?”

“Sau này, Nguyệt thúc thúc trốn ra khỏi cung, cũng thê tử bỏ mạng tại thiên thai. Phụ hoàng cho người truy sát họ nửa năm, rốt cục cũng tìm được họ.....Nghe nói Nguyệt Thúc Thúc cùng thê tử hấn tự sát tại chỗ, trung thân của bọn họ ôm tiểu hài tử nhảy xuống vực.....Phụ hoàng sau khi về kinh, đã hạ lệnh thăm sát họ tộc Nguyệt Thị.....”

Nàng không nói tiếp nữa, ta cũng không thể nói gì hơn. Trước đây luôn cho rằng những người cao cao tại thượng rất đáng ghê tởm. Từ lúc quen với Cảnh Nguyệt, mới biết được bọn họ cũng có đôi lúc thực là đáng thương.

Vào tháng chín, khí trời dần chuyển lạnh. Hàn Huyền Dịch rốt cục cũng mở miệng: "Mười lăm này trong cung có mở yến tiệc thịnh soạn, ta sẽ mang người tiến cung....."

Mười lăm? Đúng rồi! Là sinh nhật của Cận.

"Người trách ta sao? Hắn ôm chặt lấy ta."Ta cũng rất luyện tiết người, để cho người đi sẽ chịu khổ. Thế nhưng hoàn toàn không còn cách nào khác....."Về mặt hắn thực rất áy náy. Kỳ thực không sao cả mà, hắn trong thời gian gần đây hắn rất thương ta, dễ dàng tha thứ cho mọi trò làm càn của ta.....Chúng ta, không còn gì nợ nhau cả.

"Ta sao có thể trách thiếu gia? Ngài nhất tâm vì nước, là một đại quân tử. Sâu trong lòng ta vẫn luôn tôn kính ngài mà." Cố sức ôm lấy, hôn thật thắm thiết, đây là lời cáo biệt cuối cùng.

"Phong.....Người phải thực cẩn thận."

Ngày mười lăm đó, ta từ sáng sớm đã đi tắm rửa thay y phục, toàn là lễ phục tinh xảo. Chính ngọ thì bước lên kiệu, Hân đứng tiễn biệt ta nước mắt ngấn nước mắt dài. Ly biệt Hàn phủ, ta theo Hàn Huyền Dịch cùng Cảnh Nguyệt vào cung. Dọc đường đi cỗ kiệu không ngừng lắc lư làm cho tâm tình vốn bình tĩnh của ta lại dậy sóng. Không khỏi run rẩy nắm chặt phong điệp hồng ngọc ở trước ngực.

"Cận, phù hộ cho ta bình an."

24. Chương 24

Phong vân

Vân đối phong tinh đối động lãnh tiểu đối đao phong

Nhĩ đối ngã ngã đối nhĩ chuyển nhân đô thành không

Vũ hạ đích nháo hồng hồng tuyết phiêu đích hưng trùng trùng

Tâm bất thống huyết bất hồng thù hội đồng nhất thiết bất thị mộng

Tình bất thương nhân bất tẫn tình nhân bất phong cuồng bất thành mộng

Yếu bất thị nhân gian hữu phong thù tri đạo phù vân tăng kinh lưu động

Một hữu sinh na hữu tử một hữu tự na hữu tán

Một hữu nhĩ đích thiên không ái hận dã bất tri sở chung

Thịnh yến phải đợi tới đêm mới có thể bắt đầu, những mỹ nhân lần này tiến cung đều tự lại ở thiên điện để nghỉ ngơi, chờ để được triệu lên thượng điện hiến nghệ. Ta hơi thất vọng một chút, bốn mỹ nữ, ba mỹ thiếu niên, cũng không phải là người lợi hại lắm, thật không biết cái người đang được sủng ái kia có thể như thế nào. Trong phòng bầu không khí cực kì nặng nề, mọi người chẳng ai mở miệng nói với nhau câu nào, ta nhìn thấy ngoài cửa còn có chút ánh nắng, liền theo ra ngoài hít thở không khí.

Theo hành lang đi tới một hoa viên nho nhỏ, những cây hoa cúc đang nở thực rất tươi đẹp. Tiện tay hái một bông hóa để ngửi, trong kí ức lại hiện lên về lần ngắm hoa lần trước, cũng là tầm trời thu như thế này, những bông hoa cúc vàng chói lọi, lúc đó.....Tất nhiên, bất tri bất giác mà đã trải qua một năm rồi.

Hoảng hốt phát hiện ra có người tới gần mình, lại còn có sát ý, ta quay người lại giận dữ nhìn.

"Phong, sao lại là người?"

"Cận?" Chốc cái đã thấy trước mắt có một thân ảnh của thị vệ, dáng thon gầy, tỏa ra sát khí rất nặng, phía bên trái khuôn mặt có một vết sẹo mới khép chưa lâu, hiện lên trên da thịt trắng hồng, nhìn mà giật mình,

còn có để râu. Trong trí nhớ của ta có một mỹ nhân cao ngạo, tuy rằng thanh âm vẫn như thế, thế nhưng đôi mắt mà ta yêu nhất lại không còn như trước, sâu thẳm một mảnh, không còn ánh lên hào quang.

“Cận? Không thể là hắn được.” Ta xoay người, không dám nhìn hắn.” Có lẽ là ta nhận sai người rồi.” Hắn bây giờ hẳn phải là cùng ở một chỗ với Lôi Táp, từng ngày trôi qua thật tốt lành, sao có thể thành người vũ phu thế này.

“Phong, ta rốt cục cũng gặp lại người rồi.” Người nọ từ phía sau ta, gắt gao ôm ta vào trong lòng.”Hàn phủ là nơi canh gác cẩn mật, ta đợi biết bao nhiêu cơ hội thế nhưng không thấy được một lần người xuất môn. Thám tử báo cáo lại đều nói người sống rất tốt, thế nhưng ta vẫn không tin, không được tận mắt thấy người bình an, ta không thể nào an tâm được. Không nghĩ rằng lại nơi này mà lại có thể nhìn thấy người. Thực sự là rất nhớ người.”

“Cận.....”

“Chúng ta phân ly đã một năm một ngày đêm. Ta vốn cho rằng có thể trở lại lúc có một đứa ngõ khờ đại suốt ngày quần bên ta, bắt hắn đem hết toàn bộ những việc xấu đã làm trong lúc không có ta mà khai ra hết, thế nhưng.....Ta trở về, người bị mang đi. Ta lúc nào cũng thấy lạnh, vì chẳng có ai sưởi ấm cho ta, những lúc khốn khổ lại chỉ có thể luyện võ cho bớt cơn sầu, chẳng có ai léo nhéo chê cười ta hay làm cho ta vui cười hài lòng cả. Nửa đêm đói bụng không có ai làm đồ ăn khuya cho ta, lúc múa kiếm thì không ai đánh đàn cho ta.....Người ra đi, mang theo cả lòng ta đi.”

“Vì sao? Vì sao?.....”

“Người khóc.....Kỳ thực người rất hay khóc, thế nhưng bao nhiêu lâu toàn phải chịu đựng. Ta lúc nào cũng lo lắng là người bị chịu khổ sở không trụ nổi, thế nên ta thường xuyên tự nhủ với mình, Cận kia, người phải mau chóng có được công danh quyền lực, làm việc thật nhiều, Phong còn đang chờ người cứu hắn, bởi vì hắn.....là người cực kỳ sợ tĩnh mịch.”

“Vì sao?.....Người không phải là cùng với Lôi Táp ở với nhau sao? Người vì sao lại biến thành cái bộ dạng này?” Ta cố sức đẩy hắn ra, hướng về hắn gào to hơn. “Chúng ta chỉ là bằng hữu mà thôi, người nhớ kỹ ta như vậy để làm cái gì? Người nhìn lại chính mình đi, trên mặt còn có thương tích, cánh tay cũng có, trên người thì sao? Chắc chắn còn có nhiều hơn. Người rốt cuộc đang làm cái gì hả? Như thế này là không quý trọng bản thân mình, Lôi Táp đối đãi với người tốt như vậy, sao lại chạy tới nơi này mà làm lính đánh thuê?”

“Có một tên tiểu tử ngốc từ nhỏ vẫn luôn nói với ta rằng nam tử hán đương vũ dũng tự mình phải cố gắng, thế nên ta vẫn rất nỗ lực. ta cố gắng trở nên xuất sắc, ta muốn báo thù tuyệt hận, mà quan trọng nhất là ta muốn bảo vệ hắn, để không ai có thể khi dễ hắn được. Ta biết hắn là con người quật cường cái gì cũng không cần cậy nhờ vào ai, thế nên không thể hi vọng hắn chủ động tìm tới ta xin giúp đỡ. Ta sẽ chủ động đi tìm hắn, sau đó mang hắn đi ngao du thiên hạ, nhìn những núi tuyết tuyết đẹp, nhìn xem có đúng biển rộng như người đời nói là vô hạn không có bến dừng.....Phong, người liệu có nguyện ý theo ta đi ngao du thiên hạ không?” Khuôn mặt hắn với biểu cảm ôn nhu lại hiện lên, làm cho tâm ta lại một phen chao đảo.

“Ô Mộc Cận, người là cái tên đại đầu đất! Có phải ngày lành người không thích, chạy tận vào trong cung để mà làm loạn phải không? Ở đây cực kỳ nguy hiểm, rất dễ mất mạng, người có hiết hay không?” Ta gắt gao ôm chặt lấy hắn, không bao giờ.....Nguyện không bao giờ muốn buông tay ra nữa.

“Ta sẽ không chết ở chỗ này đâu. ta đáp ứng người, cả đời này sẽ ở cùng người. Không chỉ đời này, cả kiếp sau nữa, cùng người tam sinh tam thế. Ta không có lòng tham, cầu đời đời kiếp kiếp, chỉ cần thân linh đáp ứng thỉnh cầu nhỏ nhoi đó là được rồi.”

“Người đã chết, xuống dưới âm phủ, còn có thể nhớ cái gì được nữa chứ. Tam sinh tam thế vốn là điều không tưởng.”

“Sở dĩ ta sẽ cùng người đi xuống hoàng tuyền, không buông tay, như vậy chúng ta có thể nhớ kỹ người kia, dù có đi đâu, tam sinh tam thế ở mãi bên nhau.” Vẫn khuôn mặt ôn nhu như thế, không ngừng hôn lên nước mắt của ta, xóa đi thương tâm trong lòng ta.”Phong, mặt ta nay đã hốc hác đi nhiều quá, không còn xinh đẹp như trước đây nữa, người liệu có còn thương ta như trước không?”

“Sao có thể không? Vết sẹo vốn là sự kiêu ngạo của nam tử hán.....Cận so với trước đây còn đẹp hơn nhiều.....Ta không cầu cái gì nữa.....Cận, nói cho ta biết, ta đây không phải là nằm mơ phải không! Chúng ta thực sự có thể ở bên nhau? Lôi Táp sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?” Trước đây ta vốn không dám mơ tưởng, bởi vì biết mình chẳng có bản lĩnh hay tư cách cùng với người khác đấu tranh, cái gì cũng không có.....

“Tất nhiên. Chúng ta sẽ ở cùng nhau. Hiện tại ta cùng Phiên đã vào cung, phụ trợ cho Tam Hoàng tử lên ngôi hoàng đế. Lôi Táp đã đáp ứng với chúng ta rồi, sự thành công lúc nào chúng ta tự do lúc đó. Phong, tin tưởng ta, ta đã hứa với ngươi, nhất định sẽ thực hiện.”

Hắn yên lặng nhìn ta. Ta biết, tất cả những chuyện này là sự thực rồi. Ngực ta đau quá, giống như có cái gì đang điên cuồng thoát ra.....Ta có cảm giác tâm tư băng lãnh của ta đang bị vỡ nát toàn bộ.....Hạnh phúc lẫn sợ hãi cứ đan xen nhau, làm cho ta không thể nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt lấy tay hắn, không dám buông ra nữa.

25. Chương 25

Tất cả những thứ này, cái nào là ảo, cái nào là thật, ta phân không rõ, chỉ thầm nghĩ cứ như vậy mà ôm Cận, cảm giác được nhịp tim của hắn ngay bên tai, mãi mãi cho tới già, vậy là đủ thỏa mãn rồi.

“Cận!” Có thanh âm trầm thấp của một người nam tử đánh tan mộng đẹp của ta. Nhìn ra thì đó là một thị vệ khác, trông rất cao to uy vũ đang giận dữ nhìn chúng ta, trong mắt còn thoáng chốc toát ra sát khí.”Cận! Ngươi đã quên Tam điện hạ giao cho nhiệm vụ gì rồi ư?”

Cận lạnh lùng nhìn hắn một lúc lâu, càng ra sức ôm chặt ta: “Tam điện hạ đang ở chỗ nào thì ta sẽ tự tìm ngài thỉnh tội. Phong, đáp ứng ta, đợi ở đại điện ngàn vạn lần đừng có làm náo động. Chỉ cần hoàng đế mà không chú ý tới ngươi, thì ta sẽ có cơ hội mang ngươi ly khai khỏi hoàng cung. Đến lúc đó ngươi hãy về nhà trước đợi ta, đợi ta hoàn thành xong vụ này, chúng ta sẽ đoàn tụ rồi.”

“Thế nhưng.....”

“Tin tưởng ta!” Cận lộ vẻ mặt rất khẩn trương, hắn nói càng làm cho tinh thần ta luống cuống, trong lúc nhất thời thực không biết nên làm thế nào cho phải. Cuối cùng ta cắn răng, nặng nề nói với hắn.”Được. Ta sẽ nghe lời ngươi.” Bắt buộc phải chọn Cận hay Cảnh Nguyệt, ta muốn chọn người trước.”Ta sẽ vẫn chờ ngươi.”

Ta xoay người rời khỏi hoa viên, ta biết lúc này thì Cận còn có việc gấp phải giải quyết, hơn nữa ta không có khả năng biết thêm gì. Nhìn sang cái người thị vệ kia, chỉ thấy hắn nắm chặt bàn tay, thậm chí trên người hắn còn không hề che giấu sát ý dành cho ta. Ta cúi đầu đi một mạch không quay lại. Ta tin tưởng Cận có thể bảo hộ ta, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm cho ta thất vọng.

Về tới thiên điện, ta càng lộ rõ vẻ đứng ngồi không yên, cứ miên man suy nghĩ, tận tới lúc có một viên thái giám tới gọi ta lên chính điện hiến nghệ, ta lúc này mới tỉnh táo lại. Để cho tâm tình ổn định lại, chỉnh lại y sam, ôm cầm theo hắn đi vào đại điện.

Trong thượng điện rất lớn, vị thái giám tuân lệnh thông báo, dư âm còn văng vẳng bên tai, lúc này mọi tiếng ồn ào dừng lại, tất cả mọi người đều quan sát ta, còn có người thì thầm với nhau nói nhỏ.

“Nhìn xem, đây là mỹ nhân mà Lục hoàng tử đưa vào cung đây.”

“Thảo nào, thảo nào, Lục hoàng tử luôn không có mắt nhìn mỹ sắc,Thảo nào.”

Ta đi từ ngoài vào tới giữa điện, quỳ xuống đất hành lễ.” Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng nguyện Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Hãy bình thân, ngẩng đầu lên cho trẫm thấy rõ mặt ngươi.” Ta theo lời mà ngẩng đầu, sau đó lại nhanh chóng cúi xuống. “Vay ngươi hãy đàn một bài trợ hứng cho đại yến đi.”

“Vâng.” Tiếng đàn trầm bổng cất lên, ta nhẹ nhàng đặt tay lên dây đàn, không có bất luận chút cảm xúc nào, không giở ra một chút ngón nghề kĩ xảo nào, chỉ chăm chăm quy củ, mong cho mau kết thúc khúc nhạc

này. Cũng không phải người có nhan sắc khuynh thành, càng không phải người có tài nghệ kinh người, như vậy ta sẽ không khiến cho vị hoàng đế từng có bao tuyệt sắc giai nhân trong tay này để ý được.

“Tiến dần tới khúc cuối, ta vốn cho rằng sắp tới lúc giải thoát, nào ngờ có một sự cố. Dây đàn kêu bang lên một tiếng rồi bị đứt. Ta thoảng cái đơ như tượng gỗ, toàn thân run rẩy, cảm giác như nghe được cả tiếng người mình đang nứt ra. Chư vị quan nhân bốn phía cười vang, có người còn chẳng kiêng nể gì mà thoải mái cười nhạo.

“Lục hoàng đệ, đây là mỹ nhân dâng cho phụ hoàng sao? Người nếu thực là vô tài vô lực tìm ra mỹ nhân, sao không nói với nhị ca, ta sẽ giúp cho người mà. Thật không đáng để đánh đổi lấy cái sự xấu hổ như thế này.”

Cảnh Hạo ngồi bên kia không hé răng nửa lời, đoán chắc đã tức tới nghẹn họng, nhưng ta không dám ngắt đầu nhìn, chỉ có thể quỳ trên mặt đất hướng về phía Hoàng đế chịu nhận tội.

“Cũng chỉ là đứt dây đàn thôi, có cái gì to tát đâu. Hoàng thượng, cho hần xuống rồi truyền gọi người khác lên hiến nghệ đi. Không nên để những việc nhỏ nhặt như vậy làm mất hứng.” Có một thanh âm quen thuộc, ta thoảng cái nhận ra ngay, có người thay ra cầu tình.

“Đúng vậy nha, hoàng thượng. Cái sự này làm cho người ta mất hứng, không bằng để ta hiến một khúc múa cho các chư vị đại nhân cũng có cơ hội thưởng thức kỳ tuyệt thế chi tư. Hạo nhi luôn không biết thưởng thức phong nguyệt, không hiểu chuyện, thỉnh cầu hoàng thượng không nên giáng tội.”

“Hoàng thượng, để Phiên dâng lên cho ngài một khúc tân vũ, giúp hoàng thượng khuây khỏa. Nhạc sĩ, tấu nhạc lên.” Phiên chậm rãi tiến ra chính giữa điện, tới trước mặt ta.”Còn không mau cúi xuống phía dưới đi.”

Ta vội vàng cấp tốc rời khỏi đại điện. Về tới thiên điện, những người khác nhìn ta đều hả hê tươi cười, còn mấy vị thái giám nhìn ta lắc đầu cứ như tiếc cho người chết. Hay là lần này ta thực sự khó thoát khỏi cái chết rồi, nghĩ đến đó, ta không khỏi cất tiếng cười to.

Vì sao?

Ta từng ném quá mùi vụ sống như địa ngục, cho rằng kinh khủng nhất cũng chỉ có thể như vậy, cũng không ngờ tới rằng, cái loại mùi vụ vui quá rồi lại buồn, có thể bức cho người ta phát rồ.

“Người còn có thể cười được sao?” Xoay người, đã nhìn thấy Cảnh Nguyệt đứng đó lạnh lùng nhìn ta.” Tất cả đều lui hết ra ngoài cho bản cung.”

Nháy mắt thì mọi người đã đi ra ngoài hết, nàng cũng chỉ mặt đối mặt với ta mà không nói lời nào.

“Hối hận rồi sao?”

“Xin lỗi!” Ta cũng không biết phải nói cái gì. Là ta đã phá lời hứa trước, gieo gió gặt bão, ta vô pháp mở miệng cầu xin tha thứ.

“Ta không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà làm cho người thay đổi quyết định ban đầu.....Ta đích thực rất giận, thế nhưng cũng đã nói rồi, người là bằng hữu của ta, ta sẽ tha thứ cho người, chỉ cần cái mệnh người đủ may mắn mà sống sót sau đêm nay.....Đợi cho các công chúa đều rời đi hết, tiệc rượu sau cùng chỉ còn toàn nam nhân, lão Nhị, lão Tam đều đang tính kế muốn hảo hảo chiêu đãi người.....”

“Xin lỗi. Ta chiều nay đã gặp Cận tại hoa viên.....Hắn nói rằng hắn muốn dẫn ta ly khai khỏi hoàng cung.....Ta đã đồng ý, cho rằng mình có khả năng.....Là ta đã mơ cao rồi, có thể lúc đó đã có người ra tay làm hỏng đàn.” Ta nhắm mắt lại, cố gắng ngăn nước mắt trào ra.”Hiện tại, có nói gì, cũng không thay đổi được nữa rồi.”

“Huỳnh Dịch đang đợi ta để về phủ. Hắn không có kiên nhẫn ngồi nhìn người bị dày vò đến chết. Nên xin lỗi phải là chúng ta mới đúng.....Bất quá cũng chỉ là dây đàn bị đứt, thế nhưng lại liên lụy tới hoàng tộc tranh đấu mà làm cho người phải đi vào đường chết.....Xin lỗi.” Nàng ôm lấy ta từ phía sau.”Phong, ta xin lỗi.....Ta vốn cho rằng mình có khả năng xoay chuyển đại cục.....Hiện tại còn làm liên lụy tới một cái mạng của người.....Đừng quay lại, cầu người đừng quay đầu lại.....Mỗi lần đều như thế, vì sao?.....Ta chỉ có thể nhìn từng người quan trọng với ta từng bước rời bỏ ta, thật là bất lực.....”

“Cảnh Nguyệt, đừng có khóc nữa.....Người vốn luôn rất kiên cường cơ mà.....Ta vẫn chưa chết, chỉ cần có một tia cơ hội, ta cũng sẽ không buông tay, ta thực không cam tâm chết ở nơi này.”

Làm sao mà một người có thể biết mình chết lúc nào mà lo nghĩ xem lúc ấy phải làm gì chứ? Sợ hãi? Bình tĩnh? Hay là điên cuồng. Vị thái giám lại lần thứ hai cho gọi ta vào điện, ta nở nụ cười, cười đến quỵn rũ, đẹp dễ, bừa bãi, tuyệt vọng. Vào tới điện, nghe thanh âm đầu tiên chính là nụ cười của nam nhân – thanh âm cuồng vọng đầy dâm loạn hòa cùng tiếng khóc của luyện đồng, nhìn thấy có bảy tám nam nhân to lớn đang xích lô không ngừng dầy vò bốn thiếu niên nhỏ tuổi....., máu, trọc dịch tanh nồng đan xen vào nhau, mấy đứa nhỏ bị hành hạ đủ tư thế, các loại tình cụ đan xen trên thân thể chúng. Các vị văn quan quý tộc ngồi xung quanh hoàn toàn hào hứng xem tiết mục kích tình này. Đối mặt với loại khung cảnh đã quá đỗi quen thuộc này.....mặt ta vẫn như trước, giữ nụ cười bất biến.

“Bẩm Hoàng thượng, tên nô lệ này không còn thở nữa rồi.”

” Không còn thì đổi người khác. Nơi này chẳng phải còn đang hiện diện một tiểu mỹ nhân sao? Các người còn không mau hảo hảo hầu hạ hử đi.” Nhị hoàng tử chuyển ánh mắt lên ta, vừa bĩu môi, vừa cười đến ác độc. Hai tên mặc trang phục hoàng tộc ngồi ngay bên cạnh Nhị hoàng tử cũng lạnh lùng cười:” Nhị hoàng huynh bảo chúng ôn nhu với mỹ nhân thôi, giết chết mất mỹ nhân nay lại là chuyện không tốt với Lục đệ.”

“Hoàng thượng, cái này thực là chán, bọn chúng chơi không giỏi, cho chúng cút hết đi.” Phiền đang ngồi hầu hạ dưới chân hoàng đế làm nũng. Có Phiền ở đây.....Thực cảm tạ.....Chúng ta giao mắt nhau trong chốc lát, ta chỉ có thể nói biết ơn hân bằng ánh mắt.

“Yến tiệc chiều nay nếu không thích thì mau cút đi, đừng có ở đây mà làm mất hứng Hoàng thượng.” Tam hoàng tử lạnh lùng liếc mắt với Phiền.

“Hoàng thượng.....”Phiền vẫn như trước đây trượng nghĩa theo tùy hứng, không thèm nhìn ánh mắt cảnh cáo của Tam hoàng tử.

Phiền thật là.....ta trong lòng không ngừng gọi tên hắn, cảm động muốn khóc. Ta tỉ mỉ nhìn trộm một lần, Lục hoàng tử đang ngồi nơi xa nhất. Tam hoàng tử ngồi ngay đó, có cả Lôi Táp, cả tên thị vệ ta đã gặp tại hoa viên, thế nhưng lại không có Cận, hắn không có ở đây. Kỳ thực thì ta cũng chẳng mong muốn gì cả, ta không muốn hắn lao vào chịu chết, thế nhưng không có hắn ở đây, trong lòng ta lại thực rất thất vọng.....

“Ái khanh nếu không thích hãy lui về trước đi.” Lão Hoàng đế rút cuộc cũng hạ chỉ, chặt đứt cái hi vọng cuối cùng của ta. Ta bắt đầu cởi quần áo, đem từng kiện quần áo buông rơi xuống đất, tháo tung mái tóc ra, giấu con dao nhỏ trong tay, cười khanh khách hướng về phía đám nam nhân đang lạc thú hoang dại chính giữa điện. Đêm nay xem ta thực sự phải chết ở nơi này, thế nhưng ta thề, ta thề không cho những người này được như ý nguyện, không thể chết một cách không tôn nghiêm gì như thế này được.

“Kỳ thực thế này chẳng thú vị một chút nào. Không bằng cho phép ta hiến một vũ khúc, như vậy có thể khiến cho chư vị đại nhân thấy thú vị đó.” Một ánh mắt, Phiền đã nhận ra ý đồ của ta, hắn đứng dậy chạy ngay tới bên đàn, đàn một khúc như tên bay lên trời, dồn dập muốn nghẹn thở. Mà ta cũng nương theo tiếng đàn bắt đầu khởi vũ, cười tới quỵn rũ, khiêu khích, câu dẫn, xoa, hôn môi, ôm ấp, tay ta tiến tới cầm dao đâm thẳng vào tim từng người, lại rút ra, tiếp tục múa, cuốn lấy mục tiêu kế tiếp. Ban đầu, những tên nam nhân thì bạo kia ngơ ngẩn nhìn ta không hề có phản ứng gì lại, tới tận khi ta đã giết tới người thứ ba, lúc này bọn chúng mới cuống quýt chống lại. Thế nhưng cơ bản bọn chúng là người thực thi dục lệnh, đều đã vờ nhau bắn tinh lực quá nhiều, có tên còn chưa rút hạ thân khỏi những thiếu niên yếu ớt kia, thân thể gần như to xác nhưng vô lực, bị ta thừa cơ hội giết thêm hai người nữa. Nhìn bọn họ hoảng loạn trước mắt, ta như đang trong cơn điên cuồng cầm lấy cái roi da trước mặt, vung lên, cuốn chặt lấy một tên, làm cho hắn vô pháp nhúc nhích, ta xoay tròn đi tới trước mặt hắn, ôm hắn, hôn hắn, kéo đầu của hắn xuống không ngừng cắn mút lên môi, những nụ hôn vừa nhẹ vừa tàn bạo, rồi giơ tay ra sau đầu, cầm dao đâm thẳng vào gáy hắn.....Trong nụ hôn có cả tiếng cười, có cả tiếng kêu thét, có cả máu tanh chảy rờn rờn từ sau đầu hắn xuống. Mới vừa rồi còn bao nhiêu tiếng cười dâm dăng của đám quan lại quý tộc, vậy mà bây giờ im bật, chỉ còn tiếng Phiền đánh đàn réo rắt bên tai, ta lại tiếp tục khởi vũ trong khung cảnh ngập ngụa máu đỏ, giết sạch đám nam nhân xích lô kia. Tới người cuối cùng, ta còn hảo hảo chiêu đãi hắn, học theo thủ pháp của bọn hắn, đem một khối cứng như thép đâm vào hậu đình của hắn, cho hắn cũng nếm

thử cái loại hương vị này. Có tiếng hét chói tai, ta vô cảm mà cười nhẹ, ngồi bên cạnh dùng dao rạch lên người hắn, đâm dao trực tiếp vào tim. Khúc nhạc chưa dừng, vũ cũng không thể kết thúc, ta rút dao khỏi khỏi thì thể kia, cả người ướt ướt máu tanh rơi xuống tong tong, tiếp tục đứng lên tiến tới chính giữa điện diên cuồng mà múa, vũ khúc đầy máu tanh này cũng khiến cho những người toàn vẹn hoa lệ nhất cũng phải khởi dậy hắc tâm u tối.

Kỳ thực là Cận không hề biết, ta chính là không muốn hắn trông thấy dáng dấp khi đang diên cuồng này của ta, nhưng mà trước lúc phải chết, ta rất muốn được nhìn hắn một cái, ta sẽ cười với hắn nụ cười đẹp nhất mà ta có, làm cho hắn cả đời này cũng không quên được ta.

26. Chương 26

“Hắn diên, hắn diên rồi! Người đâu, mau bắt cái tên diên khùng này lại cho ta!”

“Nhị điện hạ hà tất phải bức mình làm chi. Bất quá thì ngài cũng chỉ bị chết vài tên nô tài bỉ ổi, dù sao cũng có người muốn chết cơ mà, như vậy không phải là hợp tình hợp lý lắm sao?” Phiên vẫn cười ngọt ngào, về tới bên người Hoàng đế.”Hoàng thượng, thấy vũ khúc này có đẹp không? Ờu, Nhị điện hạ, ở đây làm gì có thích khách nào, người kêu nhiều thị vệ tới đây như vậy để làm cái gì? Hoàng thượng cũng chưa hề mở miệng kêu ai tới hộ giá.”

“Người.....Phụ hoàng, người này đương nhiên dám giết người trên đại điện! Lục hoàng đệ dám dẫn người nguy hiểm như thế đi vào cung, bụng dạ thật khó lường. Thỉnh Phụ hoàng hạ chỉ trục nã người này, không chừng hắn còn có đồng đảng trong cung nữa, ý đồ gây rối loạn. Nếu xảy ra chuyện gì, chắc chắn là do Lục hoàng đệ đầu sỏ gây nên.”

Hiện tại ngay lúc này, ta mới thực sự cảm thấy người trong hoàng tộc thật đáng thương, đối với chính thân nhân của mình mà cũng không có chút lưu tình nào, Nhị hoàng tử này sợ rằng khi mất đi lợi thế bây giờ, số phận so với ta còn thảm hại hơn. Hoàng đế không nói gì, vẫn im lặng nhìn ta. Bốn xung quanh là rất nhiều thị vệ, giương giáo vào vây lấy ta. Ta cũng biết sinh tử cái mệnh này chỉ dựa vào một ý niệm của hoàng đế, vì vậy dịu dàng cười, nhẹ nhàng hạ bái. Quỳ đã rất lâu, Hoàng đế vẫn thủy chung không nói câu nào, ta không khỏi tò mò ngẩng đầu nhìn trộm, thấy hắn vẫn ngây ngốc nhìn ta chăm chăm, thực ra phải nói là hắn nhìn chăm chăm khối hồng ngọc trên ngực ta, vừa khởi vũ lúc này đã lộ ra, tỏa ánh hào quang trên làn da, trông dị thường chói mắt.

“Người tên là gì?” Một lúc lâu sau nữa rốt cục cũng có phản ứng lại.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần hoán danh là Giang Hiểu Phong.”

“HiểuPhong.....Người đâu, đem hắn đi tắm rửa sạch sẽ, đêm nay triệu thị tử.”

“Phụ hoàng!” “Hoàng thượng!” Mọi người nhất loạt đứng lên muốn ngăn cản, đáng tiếc Hoàng đế lại không thèm để ý tới, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. Phiên hướng về phía ta nháy mắt một cái, rồi nhanh chóng theo chân Hoàng thượng, mất hút. Sau đó, tất cả mọi người trên điện hưng hăng quay lại nhìn ta, giận dữ mà không làm gì được. Một người thái giám đi tới trước mặt của ta:”Còn không mau đứng lên theo chúng ta đi tắm rửa, thay y phục.” Ta lúc này mới theo người đứng dậy, hướng về phía mọi người nheo mi cười, theo sau tên thái giám ngẩng đầu ưỡn ngực ly khai khỏi đại điện. Đợi tới lúc đi đến chỗ tối thì ta mới dám thở dài một hơi, lúc này mới biết chính mình toàn thân đã chảy mồ hôi lạnh. Ta rốt cục cũng chứng kiến được trong hoàng cung có bao nhiêu loại nguy hiểm, ngực đánh trống dồn dập. Ta không biết hôm nay người tính kế hại ta chết là tam hoàng tử hay Nhị hoàng tử, nhưng cả hai bọn họ đều muốn ta phải chết, lí do chính là vì Lục hoàng tử đem ta tiến cung. Bất quá nếu ta có khả năng qua được cái đại nạn này, ta sau này tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với bọn họ.

Lúc tẩy trừ thân thể xong, ta bị đưa tới long sàng của Hoàng đế.

“Hoàng thượng!” Ta quỳ gối trên giường, ngượng ngùng cúi đầu, để cho áo choàng trên người tuột khỏi đầu vai, đem công phu mỹ hoặc của bản thân cố gắng phát huy tới mười thành công lực.

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh ta, tay phải nhẹ nhàng xoa đầu vai ta, chậm rãi di chuyển, cuối cùng là cầm lấy khối hồng ngọc trên cổ ta, đỡ người ra. Lòng ta cực kì nghi hoặc, gương mặt nhìn kĩ, phát hiện ta con người trên đại diện vô cùng bình thản không có bất luận chút tạp tâm này lại đang phi thường kích động.

“Khối ngọc này, làm sao ngươi có?” Hoàng đế kinh ngạc hỏi ta.

“Thưa.....Là người khác tặng cho.” Ta trả lời với thanh âm hoảng loạn.

“Đúng thế sao? Người khác cho? Ngươi sao lại nói không lên lời? Là người dám đối gạt ta phải không?” Hắn đột nhiên túm lấy cổ ta, vật ta ra giường.”Ngươi định thay phụ thân ngươi báo thù sao? Trẫm đã tìm ngươi mười lăm năm, không nghĩ tới lúc ngươi lại tự mình chui đầu vào lưới. Ngươi vừa rồi khi giết người là dùng độc môn kiếm pháp của Nguyệt thị tộc, còn có khối điệp phong hồng ngọc này. Ta biết ngươi ngay cả đi ngủ cũng muốn tra thù cái họa diệt tộc. Ta đã giết sạch Nguyệt Thị tộc, nhưng lại để lại trên thế gian có một mình ngươi.”

Hai tay của hắn càng lúc càng ghì chặt, ta có thể nào cũng không gãy ra được. Nghe hắn nói làm cho ta nhớ tới cố sự mà Cảnh Nguyệt đã từng kể, không nghĩ tới tên Hoàng đế này lại vì chuyện này là nổi cơn điên cuồng như vậy. Ta chỉ có thể cố sức giằng tay hắn ra cho mình có chút khe hở để có thể phát ra âm thanh.

“Ngươi.....Dám giết ta một lần, còn muốn.....Giết ta lần thứ hai sao, Hiền?”

“Ngươi nói bây bạ cái gì đó? Dám gọi thẳng tục danh của Trẫm sao?” Hắn vừa sợ hãi vừa tức giận, khí lực trên tay đã giảm đi rất nhiều.

“Ngươi không phải từng nói khi chúng ta ở chung với nhau thì có thể gọi thẳng tục danh của ngươi sao? Hiền. Ngươi từng nói vĩnh viễn sẽ không bao giờ thương tổn ta cơ mà? Thế nhưng chính ngươi lại bức tử ta cùng với Mộng Tuyết, làm cho hài nhi của chúng ta tan thân nơi vách núi, tất cả đều nát bấy, thi thể cũng mất. Ghê tởm nhất là chính ngươi lại tuyệt diệt Nguyệt thị tộc của ta! Chính ngươi cũng biết ta có bao nhiêu cừu hận với ngươi sao? Ta do hận thù vĩnh viễn không tiên tán được, đến quỷ môn quan chúng cũng không cho ta qua, chỉ có thể ở nơi thế gian này lang thang làm cô hồn dã quỷ!”

“Ngươi rốt cuộc lại nói bây bạ gì đó?” Thanh âm của hắn đã bắt đầu run.

“Hiền, ngươi không phải là muốn nói muốn ta cùng với ngươi chấn hưng Tây Phương quốc sao? Ngươi không phải từng nói ta là thần tử quan trọng nhất của ngươi sao? Thế mà tại sao lại đem ta trói buộc ở hậu cung, ép buộc ta thành đồ vật của mình ngươi độc chiếm. Ta chỉ có một chút ít tự do, nhưng cũng không thể làm nổi một chuyện gì, chỉ có thể nằm ở trên giường thỏa mãn dục vọng của ngươi, thành trò cười cho toàn dân trong thiên hạ. Hiền, cái này mà là ngươi thực sự yêu ta sao?”

“Nguyệt? Ngươi là Nguyệt sao?” Hắn hoàn toàn buông thả tay ra, hoảng loạn nhìn ta.

“Phải, mà cũng không phải. Ta vốn dĩ vẫn luôn muốn tìm ngươi lấy mạng. Đáng tiếc lại đụng độ với tên bất diên đạo trưởng, hắn đã thu phục ta, nhốt lại trong khối hồng ngọc này, ta hiện tại chỉ có thể dựa vào thân thể đứa nhỏ có quá nhiều âm khí này để sinh tồn. Hắn mà chết, thì ta cũng sẽ hồn phi phách tán.” Ta nâng bàn tay, chạm nhẹ vào mặt hắn.”Kì thực như vậy xem ra lại tốt với ngươi. Ta tiêu tán khỏi thế giới, ngươi sẽ không lo ngại có người tìm mình báo thù.”

“Không được! Nguyệt, ngươi đừng đi! Không được đi!” Hoàng đế ôm chặt lấy ta, lệ rơi đầy mặt.”Ta không hề muốn giết ngươi.....Là do ngươi tìm mọi cách trốn khỏi ta,Ngươi cam tâm tình nguyện muốn cùng chết với Mộng Tuyết chứ không thèm quay đầu lại nhìn ta một cái.....Ta quá yêu ngươi nên mới nhanh chóng trở nên điên cuồng như vậy. Nguyệt.....Vì sao lại không thương ta?”

“Yêu ngươi mà ngươi bắt ta phải ly khai thế tử, trở thành vật độc chiếm của ngươi? Ta học văn tập võ, chỉ để đối lấy cái thân thể giúp cho ngươi khoái hoạt sao? Hiền, ngươi rốt cuộc đã đem tôn nghiêm của ta đặt tại nơi nào? Xuống đất sao? Ta là Nguyệt Hồng Diệp mong trở thành người nam tử chính trực đứng đầu thiên hạ, chứ không phải trở thành một người còn không bằng nữ tử hầu hạ ngươi trong hậu cung.”

“Nguyệt, ta biết lỗi rồi, là lỗi của ta. Ta không nên ép buộc ngươi. Nhưng ta một lòng một dạ thương yêu ngươi, vậy mà ngươi lại luôn lạnh nhạt với ta, trong khi với người khác lại thập phần ôn nhu.....Ta thực đồ kị, ta hận không thể giết hết được những người mà ngươi đã nhìn thấy. Nguyệt, vì sao không chịu tiếp

nhận ta? Người thà tự sát ngay trước mắt ta, cực kỳ kiên quyết, hủy đi toàn bộ hy vọng của ta, làm cho ta sống như cái xác không hồn suốt mười lăm năm liền.”

Vị Hoàng đế đáng thương, không chiếm được tấm lòng của người hân thương yêu kết quả lại trở thành hôn quân, người bị đau lòng rốt cục là ai chứ?

“Người làm sao biết được lòng ta vô tình với người?” Thở dài một hơi, ta nhẹ nhàng ôm lấy hân.

“Người nói cái gì?” Hân giật mình nhìn lại ta.

“Người làm sao biết được lòng ta vô tình với người? Ta là tri kỷ của người, ta lập lời thề tranh thành với người, ta nguyện phụ tá cho người trở thành hoàng đế lưu danh thiên cổ, vạn nhân kính ngưỡng, ta đối với người lạnh lùng bởi vì.....Ta không muốn để cho bọn tiểu nhân có thể mượn có chữ bội danh dự của người. Thế nhưng người.....lại chặt đứt tất cả nguyện vọng của ta.”

“Nguyệt, ta không biết.....ta đã không biết, thực sự không biết.....Người hãy tha thứ cho ta. Vì sao khi đó ta lại ngốc đến như vậy? Ta bây giờ mới nghĩ ra, người không hề hủy đi khối ngọc, đó chính là chứng minh trong lòng người có ta, thế nhưng người cái gì cũng không nói, làm sao ta biết được. Ta đã phát rồ. Nguyệt, vì sao?”

Lẽ nào cái tên Nguyệt Hồng Diệp kia thực sự động tâm chân tình với tên lãnh khốc Hoàng đế này? Ta thực muốn ngửa mặt lên trời mà cười nhạt.

“Ta sao có thể hủy khối ngọc này chứ? Ta vẫn gìn giữ nó, khi nhớ người lại lấy ta ngắm nhìn.....Hiền, vì sao người phải đối xử như vậy với ta?” Ta đột nhiên đổi giọng khó chịu, túm lấy cổ hân, làm mặt dữ tợn.”Hiền, người đã nói yêu ta, vậy chúng ta cùng nhau đi xuống địa ngục đi.”

Hoàng đế lúc đầu kinh hoàng giãy giụa, thế nhưng nghe tới câu sau ta nói thì không phản kháng nữa, chỉ lẳng lặng nhìn ta, vẻ mặt thỏa mãn lại tươi cười. Điều này làm cho ta thấy chính mình đang làm một việc rất dễ tiện, bởi vì ta cũng minh bạch cái cảm giác yêu một người mà không được.....Ta ngạo mạn dừng tay, vốn chỉ để giả vờ giả vịt chứ không dám thực sự động thủ.

“Nguyệt?”

“Ta không giết người, ta muốn người phải sống thật thống khổ.” Thấy mặt hân trong chớp lát lại trở nên nhẩn nhó thống khổ như lúc đầu, ta bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, cúi mình xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hân.”Ta không giết người, ta không thể để cho người chết.....Hiền, đã quên rằng ta cố gắng mọi cách để sống sót sao? Tây Phương quốc không thể không có hoàng đế. Ta không thể chết vì bản thân ta mà hủy hoại quốc gia. Ta sẽ ra đi, ta mong muốn người trở thành hoàng đế tốt.”

“Không được! Nguyệt, đừng mà! Đừng có ly khai ta. Người giết ta đi, ta xin người. Đừng để ta lưu lại nhân gian này một mình.”

“Hiền, buông tay ta ra. Hài tử này sắp chết rồi, đến lúc đó ta sẽ hồn phi phách tán, người có dù có chết, cũng sẽ không gặp được ta đâu. Tội gì đâu? Cứ quên ta đi, coi như là đã gặp một hồi ác mộng đi.....Trong mộng có người, hận người, nhưng cũng yêu người.....”

Khi ta cố sức nói ra những lời nói dối này, ngực ta cũng rất đau, giống y như là Nguyệt Hồng Diệp nhập hồn vào ta thực vậy. Ta không biết hân với vị Hoàng đế này hận ít yêu nhiều hay hận nhiều yêu ít, thế nhưng bất luận ái hận gì, đều đã đạt tới ngưỡng cùng cực của cảm giác, thực sự mệt chết đi được, một người bình thường làm sao có thể tiếp nhận thứ tình cảm mãnh liệt như thế này chứ? Cả người ta đã muốn vô lực, ta dần nhắm mắt lại, thật là muốn hảo hảo ngủ một giấc, quên mất trận chiến diễn trò khôi hài này. Mông lung buồn ngủ mà nhắm mắt, mặc kệ tiếng gọi thống thiết của Hoàng đế.

“Người đâu, mau truyền Ngự y! Nguyệt, người mau tỉnh lại, Nguyệt, cầu người, đừng chết, đừng làm cho ta lại mất người lần nữa!”

Thật là một người đáng thương. Cảnh Nguyệt, quả đúng như lời người nói, Phụ thân của người quá nhu nhược, không thích hợp để làm Hoàng đế.

27. Chương 27

Ta thấy mình đang lơ lửng ngắm cảnh trên những bức tường thành của Hoàng cung, nhìn bên trong đó kẻ khóc người cười, Không biết nên.....Phía trước đột nhiên xuất hiện bóng lưng của một người, là Cận! Thật may quá.....Ta không ngừng chạy theo hắn, thế nhưng có thể nào cũng không đuổi kịp, hắn càng chạy càng nhanh, mặc cho ta gọi thế nào cũng không quay đầu lại. Hắn đi vào đại điện, bên trong có rất nhiều người nhìn hắn, rồi đột nhiên mọi người biến thành ma quỷ, đánh về phía hắn.....

“Dừng tay!” Ta bật dậy. Nguyên lai đó là một cơn ác mộng.....Ta không ngừng thở dốc, gắng sức làm cho tim mình đập trở lại bình thường.

“Phong! Đừng sợ, không có việc gì đâu. Người lại gặp ác mộng thôi. Hiện tại bình an rồi.” Phiên ôm chặt lấy ta, nhẹ giọng nói với người nào đó ở bên ngoài.”Công tử đã tỉnh rồi. Các người nhanh chóng đến báo cho Hoàng Thượng, còn nữa, mau truyền gọi Ngự y vào bắt mạch khám cho công tử.”

“Phiên, bảo bọn họ ra ngoài đi, ta muốn ở một mình.”

“Các người mau đi ra ngoài hết đi.”

“Vâng.”

Chờ cho tất cả thái giám lẫn cung nữ đều đi ra ngoài hết, ta khẩn trương hỏi hắn:”Phiên, hắn đang ở đâu?”

“Hắn? Người định nói Cận sao? Đêm đó yến hội vừa bắt đầu thì Lôi Táp đã sai hắn đi xuống phía nam giải quyết công sự, nửa tháng nữa mới có thể trở về được. Hắn đi rất gấp, chỉ có thể nhả ta hảo hảo chiếu cố người. Phong, đừng lo lắng. Cận hiện tại đã rất lợi hại rồi, thành trợ thủ đắc lực cho Lôi Táp, rất được trọng dụng. Huống chi Lôi Táp trước đây từng mê luyện hắn, lúc nào cũng sợ hắn gặp chuyện không may, luôn cho người bí mật đi theo bảo hộ hắn.”

“Ta vừa gặp ác mộng, thấy hắn xảy ra chuyện.....Phiên, ta muốn người thay ta nói với hắn rằng ta đã múa khúc Kiếm Vũ trước mặt hoàng thượng, làm cho hoàng thượng giận dữ.....Chuyện này không thể để cho người khác biết, người nhất định là phải chính mồm chuyển cho hắn!”

“Phong, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Kiếm pháp tối hôm đó người đã học từ đâu? Các người rốt cục có chuyện gì gạt ta?”

“Người còn nhớ khối hồng ngọc không?”

“Cái ấy chẳng phải.....” Phiên còn chưa nói xong, ta vội đưa tay bít miệng hắn lại.”Đây là khối hồng ngọc mà bất diên đạo trưởng đưa cho ta để hộ thân, người còn nhớ rõ không? Chuyện này chỉ có người, ta, và Cận biết. Người đã quên rồi sao? Người hôm đó vô tình gặp được, đã hứa với ta sẽ giữ bí mật mà.”

“Hắn trừng mắt nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng chỉ biết thở dài:”Đã minh bạch. Vô luận các người làm cái gì, ta cũng không biết.”

“Cảm tạ người.” Ta gắt gao ôm lấy hắn.”Phiên, cảm tạ người. Buổi tối hôm đó toàn bộ là nhờ người nên ta mới có thể sống sót.....Người thực là đứa ngốc, sau này đừng có vì ta mà ra mặt như thế nữa, bằng không Tam hoàng tử cùng với Lôi Táp sẽ không để yên cho người đâu.....”

“Ta mới không sợ bọn họ. Ta chỉ đáp ứng làm việc cho bọn hắn, không hề đáp ứng việc nhìn bọn họ hại bằng hữu của ta mà ta lại ngồi đó nhìn.”

“Người không sợ bọn họ sử dụng Tần Nhạc mà uy hiếp người sao?”

“.....Một đám Vương bát đản! Phong, cho ta một ít độc dược kịch độc vào.....Tưởng uy hiếp nổi ta sao? Ta đợi xem bọn chúng có bản lĩnh đó không đã.” Hắn hé ra cái bản mặt ngây thơ lại vừa hung ác, trông chẳng hề đáng ghét chút nào, chỉ thấy hắn coi chuyện này như trò đùa của hài tử.

“Ha ha, xem ra ta đã lo nghĩ nhiều quá rồi.Người dám có gan đắc tội với người từ trước tới nay chưa từng có kết cục tốt đẹp. Ta sẽ tìm người giúp người bảo vệ Tần Nhạc. Người đừng lo lắng.....Kỳ thực tho không không đào ba hang, có lẽ với ta như thế này mới là đường sống.”

“Người muốn ta phản bội bọn họ?”

“Thế nào được? Phiên a. Ta chỉ muốn nói cho người biết, muốn có tự do thì không nhất thiết phải theo Tam hoàng tử cùng với Lôi Táp, nhất là bọn chúng lại là người thủ đoạn độc ác, căn bản không thể tin. Tốt nhất là phải tính trước đường lui cho mình. Bất quá ta cùng bọn họ xem ra không hề chung đường, dù ta có không hại bọn họ, thì bọn họ cũng không bỏ qua cho ta. Người cũng đã nhìn đêm đó nhân thần khi nhìn ta của Cảnh Tiêu cùng với Lôi Táp rồi, hận không thể đem ta băm vằm ngàn mảnh..”

“Tình địch gặp mặt nhau mà, không đổ mắt vì tức mới lạ. Ai kêu người chiếm được Cận là đại mỹ nhân khuyh quốc khuyh thành chứ?” Phiên rút cục ngồi cười khanh khách: “Thế nào? Rút cục đã nghĩ thông suốt chưa? Phong, người luôn luôn do dự, bỏ qua rất nhiều cơ hội tốt đấy.....Người có biết người hôn mê hai ngày mà đã xảy ra những chuyện gì không? Hoàng thượng không để ý người của chu lâm lưỡng đảng kịch liệt phản đối, cố chấp muốn lập bằng được người thành quý phi, còn nói muốn cùng người sinh đồng khâm tử đồng huyết.....Cái tên hỗn đản nhà người, rút cục đã giữ trò gì mà khiến cho Hoàng đế phát điên vì người thế?”

“Dừng.....Tay.....” Ta thật vất vả mới thoát khỏi hai tay hắn. Người thực sự định bóp chết ta sao? Dám dùng lực mạnh như vậy?”

“Có bóp chết người cũng chưa chắc hết giận!” Phiên vẫn cứ như trước, lúc nào cũng thích tổn hơi thừa lời.

“Đêm đó lão Hoàng đế cũng định bóp chết ta rồi, nếu không nhanh trí, ta đã chẳng còn ngồi đây. Ta có cách gì ư? Bất quá cũng chỉ là diễn kịch thôi, nói ra tâm tư cả đời hắn chôn giấu.....Hắn ta quá khao khát mà thành tuyệt vọng thôi..... Cho dù có biết sẵn là giả, nhưng vẫn cố sức tin vào.....”

“Hoàng thượng giá lâm.....” Một tiếng của thái giám thông báo làm cho ta tỉnh cả ngủ, nhanh chóng thay đổi biểu tình trên mặt. Lúc hoàng đế đi vào, chỉ thấy ta đang suy yếu ngồi ở trên giường, cau mày, vẻ mặt thập phần thống khổ.

“Người làm sao vậy?” Hoàng Thượng vội vàng lao đến cầm lấy tay ta, lo lắng hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, khi Phong tỉnh lại chỉ nói rất đau đầu, hình như vẫn mơ mơ màng màng, làm cho mọi người thực lo lắng.”

“Hoàng thượng.....Hiềnlà ai? Thôi, bỏ đi.....” Ta thừa cơ rên rỉ, tiếp tục diễn trò quý.

“Nhanh đi truyền gọi Ngự y. Không có việc gì đâu, đợi Ngự y khám bệnh cho người xong, uống thuốc vào nhất định sẽ khỏi.” Hoàng đế ôm lấy ta, nhẹ nhàng xoa bóp hai bên huyết thái dương.” Nguyệt.....Người không thể xảy ra chuyện gì được.....Ta sẽ không để người xảy ra chuyện gì đâu.....Tại sao ngự y mãi vẫn chưa tới? Một đám phê vật! Nguyệt mà xảy ra chuyện gì, ta cho các người bồi táng!”

Ai cũng nói gần vua như gần cọp, quả là không ngoa.

“Hoàng thượng, ta không sao.....Đã làm cho Hoàng thượng phải lo lắng, là lỗi của Hiếu Phong.” Ta yếu ớt cười nhẹ với hắn, ôm lấy thắt lưng hắn.”Ta nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.....Hiền.....Hoàng thượng.....” Ta thực không biết tiếp tục diễn trò này là đúng hay sai, thế nhưng để bảo toàn cái mệnh này, ta không còn cách nào khác, chỉ có thể thở dài nơi đáy lòng, thương cảm cho tên tình nhân si tình, cũng là chính mình thân bất do kỷ.

.....

“Hoàng thượng, thuốc này khó uống quá. Ta không uống có được không?” Ta cau mày che mũi, thật sự là rất khó ngửi.

“Không được, thuốc đắng dã tật. Nguyệt..... Hiếu Phong ngoan nào, uống thuốc rồi ngủ một giấc thì mới có thể khỏi bệnh được. Hồ ngự có y thuật rất cao minh, hẳn cho người thuốc an thần rất bổ dưỡng, trầm vấn hay dùng ấy mà. Nào, uống một ngụm đi.” Nhìn kĩ lại thì, Hoàng thượng dù đã qua nửa đời người, thế nhưng do chăm sóc rất tốt, trên mặt chỉ thấy có chút ít nếp nhăn, có thể thấy được đáng đáp khi tuổi trẻ của hắn rất anh tuấn. Vóc người cũng cực kì săn chắc, không giống như mấy lão già hao sắc ham tửu tại to mặt lớn, Lúc này biểu tình trên mặt hắn rất nghiêm túc, ôn nhu sùng nịnh với ta, làm cho bọn thái giám và cung nữ tròn mắt ra nhìn. Cái biểu tình này của hắn, làm cho ta rút cục phải cầm cái bát, uống một hơi.

” Khởi bẩm hoàng thượng, thái sư cùng với chư vị đại nhân đang chờ diện kiến có việc quan trọng cần tấu gấp.”

“Không gấp! Cho bọn hần về đi.”

“Hoàng thượng, quốc sự quan trọng hơn, ngài hãy đi gặp họ đi. Phiên ở lại chỗ này cùng với ta, ta sẽ chờ ngài trở về.”Ta cầm lấy tay hần, nhẹ giọng khuyến khích.”Hoàng thượng lúc nào cũng phải lấy quốc sự làm trọng.”

“Người không biết bọn họ đáng ghét như thế nào đâu.....Ai, ta đây đi gặp bọn họ chút thôi, hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Hần nhẹ nhàng hôn ta, rồi đứng dậy ly khai. Nhìn bóng lưng cô độc của Hoàng đế đi khỏi, ta không khỏi suy nghĩ, cái tên Nguyệt Hồng Diệp kia rốt cục có thể là người như thế nào mà làm cho một bậc quân vương phải quyến luyến tới như vậy.

“Giang Hiếu Phong, người xong đời rồi.” Chờ cho Hoàng đế đi một lúc, Phiên ngồi xuống thủ thủ vào tai ta. “Sợ rằng hoàng thượng thực sự tin người là thể thân của Nguyệt Hồng Diệp. Nếu hần chết sẽ hạ chỉ mang người chôn cùng, ta xem người chạy đằng trời.”

“Làm thế nào được chứ? Trước tiên phải bảo toàn tính mệnh đã.”Ta nhắm mắt lại, đau khổ suy nghĩ trong đầu, không biết tiếp theo nên làm cái gì nữa, còn muốn bảo đảm an nguy cho Cận nữa, cả Phiên, cả chính mình. “Phiên à! Người phải cẩn thận đấy. Cứ hai ngày lại phải dò la tình hình, cố gắng chuẩn bị cho tốt.”

“Đừng có mà lo, ta sẽ hảo hảo chuẩn bị chu đáo. Ta đối với bọn họ còn có giá trị lợi dụng, tạm thời không lo lắng sẽ có biến. Được rồi, mà Hần có khỏe không? Thật lâu quá rồi chưa được nhìn thấy tên ngốc kia.....Trong bốn người chúng ta, có khi hần bây giờ mới là người hạnh phúc nhất.....”

“Đúng thế, người ngốc có phúc cả. Hàn Huyền Dịch đối xử với hần rất tốt. Tuy rằng không phải là duy nhất, cũng không bao giờ lo lắng bị thất sủng. Thế bảo bối của lòng người thì sao?”

“Ta để hần lại Âm Vân tự chờ ta. Sau này tự do, ta sẽ cùng hần ly khai, cùng nhau bắt đầu cuộc sống mới.”

Phong, ta sẽ dẫn người ly khai, tin tưởng ta.....

Cận, ta tin tưởng người, thế nhưng ngày đó phải chờ tới lúc nào? Chúng ta thực sự sẽ giữ được mệnh mà ly khai hoàng cung này sao?”

“Phong! Nhớ đừng có buông tay! chúng ta có cơ hội đi khỏi đây! Trải qua bao nhiêu gian khổ, chết ở cái nơi quỷ quái này, không đáng!” Chúng ta ôm lấy nhau, cố gắng vỗ về cho người kia. “Phiên à! Chúng ta nhất định sẽ có cơ hội ly khai khỏi đây, nhất định thế!”

Dù có phải đâm đạp lên thi thể kẻ khác, ta cũng sẽ quyết không buông tay.

28. Chương 28

Để ta nhập hậu cung làm phi mới chỉ có một chuyện, vốn trong Hậu cung tam phái tranh đấu nhau mãnh liệt, trên triều lại càng căng thẳng khôn cùng. Đối với ta, ta không cần phải chú ý tới chuyện khác làm gì cả, chỉ toàn tâm toàn ý giúp cho Hoàng Thượng vui vẻ, tự nhiên sẽ có người làm bia đỡ tất cả cho ta. Bất quá thì Cảnh Trân công chúa vẫn phòng xa đưa cho ta một con dao nhỏ.

“Phong quan.” Rành rành hai chữ ấy vang lên, nhượng cho ta suy đoán một lúc lâu, cuối cùng quyết định im đi lời nói của nàng.

Mười ngày sau, Hoàng thượng vẫn như trước cứ bãi triều là chạy như bay đến chỗ suối nước nóng có ta, hần nhìn thấy ta là đã vui vẻ, nhưng vẫn không che giấu được hết mọi uể oải trên trán. Ta đỡ hần nằm trên ghế, một bên giúp hần thả lỏng cơ thể, một bên còn đang suy nghĩ xem nên mở lời như thế nào.

“Hoàng thượng, nghe nói các vị đại thần đều.....”

“Người không cần lo lắng. Trẫm sẽ xử lý. Trẫm sẽ không ủy khuất người.” Hần nắm chặt lấy tay của ta, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn ta, làm cho ta xấu hổ. Mười ngày này, hần đối với ta triu mến ôn nhu không gì sánh được, tất cả nhu tình đều quan tâm đến ta, mọi chuyện cũng theo ý ta hết, ta không hiểu biết cung

quy tha hồ náo loạn chê cười, hần cũng không hề nói nửa câu nặng lời, chỉ cười mà cho qua. Ta biết trong mắt hần chỉ coi ta như thể thân, thể nhưng hần đối với ta vẫn thật là tốt, mà ta thì chỉ toan tính chiếm sự sủng ái của hần, có bất quá, đó chính là không dám nhìn vào đôi mắt chán tình của hần.

“Nhưng, Hoàng thượng. Hiểu Phong thực sự không có bất kì sự ủy khuất nào cả, thỉnh hoàng thượng đừng có để vì thần mà khó chịu. Những người đó không rõ mục đích gì.....Hoàng thượng, ngài không nên lập ta làm quý phi nữa. Hoàng thượng, người đừng có sầu não, hãy nghe ta nói cho hết đã.” Nhìn cái biểu tình hơi tức giận của hần, đột nhiên nghĩ hần là người thực dễ đoán.” Hiểu Phong vốn xuất thân ti tiện, căn bản không xứng với sự sủng ái của Hoàng thượng. Ta cũng không minh bạch vì sao hoàng thượng lại thương ta.....Thế nhưng đây là tâm ý của Hoàng thượng, ta tiếp nhận. Thế nên càng không thể làm cho ngài vất vả, làm cho ngài vì ta mà danh dự bị hao tổn.....”

“Người không cần minh bạch, người chỉ cần an phận ở bên cạnh ta, mãi mãi cạnh ta là được rồi.” Hần ôm lấy ta, thở dài bên tai.

“Hiểu Phong cũng nguyện ý mãi mãi cùng Hoàng thượng. Có được sự sủng ái của Hoàng thượng, Hiểu Phong không còn sở cầu gì trên đời nữa.....Hoàng thượng, ngài hãy phong ta làm thị vệ thôi. Như vậy, ta vẫn có thể ở bên Hoàng thượng, chứ vị đại thần cũng không còn khó chịu nữa.”

“Thị vệ?”

“Hoàng thượng, ta điều không phải nữ tử, không có khả năng nối dõi tông đường, cũng không sở cầu bất kì cái gì gọi là danh phận, chỉ có khả năng dùng cả đời này ở bên ngài hầu hạ, thế là ta đã thấy mỹ mãn lắm rồi. Hoàng thượng, ngài hãy đáp ứng nguyện vọng này của ta đi.” Ta lại giả giọng nũng nịu, cúi đầu rúc vào cần cổ hần, sợ hần nhìn thấy biểu tình trên mặt ta lúc này. Ta không dám hứa hẹn cả đời sẽ ra sao, mặc dù trước đây có nói dối suốt cũng chẳng hề ngượng mồm, thế nhưng lần này lại khác biệt, nếu lập lời thề, ta rồi chắc chắn sẽ phá nó trước sao?

Kì thật tất cả vốn chỉ là một trò lừa đảo, ta còn phải canh cánh trong lòng làm cái gì? Ta ngẩng đầu lên, không gì sánh được với con mắt đang chăm chú nhìn ta lúc này, ta lấy hết cam đảm, nói thật bình tĩnh:” Hiện, ta không muốn thành quý phi. Ta muốn làm thị vệ.”

“Vậy được rồi. Trẫm tự phong người thành Ngự tiền quan nhất phẩm thị vệ, lúc nào cũng đi theo bên người trẫm.”

“Tạ ơn long ân của bệ hạ. Thiên tuế!” Ta đạt được ý nguyện, vui vẻ không thôi, cổ sức hôn lên hai má hần, làm cho hần thoải mái cười to.

“Ngày thứ hai, chiếu lệnh ban ra, đủ loại quan to lớn bé phê bình này nọ, nhưng không còn gay gắt như trước. Dù sao cũng đã ra thánh chỉ sắc phong, các thần tử bên dưới cũng không thể làm được gì, cũng đành phải ngậm miệng giữ mặt mũi cho thiên tử. Ngày thứ ba, ta theo thái giám tổng quản Trần công công đi tới Phủ chiếu tướng cấm vệ quân ở phía đông thành ra mắt, lĩnh bộ quan phục cùng khôi giáp bội đao, sau đó tha hồ danh chính ngôn thuận ra vào cung Càn Khôn, ở bên hoàng đế bất kì lúc nào. Tất cả mọi người đều biết ta làm thị vệ hay thực ra là cái sự tình gì, thế nên chính chiếu tướng cũng không dám ra lệnh cho ta, Hoàng thượng đưa cho ta một tấm kim bài, thay mặt cho Hoàng thượng, trong cung ngoài cung thông hành không ai dám cản lại, quan viên đại thần nhìn thấy cũng phải quỳ mọp xuống. Đường nhiên, bọn họ cũng phải cung kính gọi ta một tiếng “Giang thị vệ”, nhìn bọn họ lúc nào cũng phải hướng tới ta mà cúi đầu, trong lòng thực sự rất hả hê.

Mỗi ngày ta đều nằm trên giường ngủ nghe tới tận khi mặt trời lên chính Ngọ. Cung nữ thái giám thấy ta nhúc nhích là lại nhanh nhẹn đi vào giúp ta chải đầu thay quần áo, rồi là ăn cơm trưa luôn. Có một ngày ta đang chuẩn bị ăn trưa, nhưng thấy Trần công công đi tới, vội vã đứng lên tiếp chuyện:” Trần công công, sáng sớm đã bồi hoàng thượng vào triều sớm, chắc chắn là chưa có ăn gì. Không ngại thì cùng ta dùng bữa luôn.”

“Công tử khách khí quá. Nô tài không dám cùng công tử ngồi một bàn đâu.” Trần công công vẻ mặt bình tĩnh, ra vẻ cung kính, kỳ thực chưa từng có thiện ý với ta. Hần theo Hoàng thượng đã bốn mươi năm, trung thành và tận tâm, là tâm phúc của Hoàng thượng, trong cung hần vốn là người hô phong hoán vũ, các phi tần đều ra sức lấy lòng hần.

“Ha ha ha, Công công hà tất phải khiêm tốn như vậy. Luận xuất thân, luận quyền thế, Giang mỗ cũng không bằng một góc của công công. Hiểu Phong ta chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi hầu hạ Hoàng thượng, tuyệt không dám làm loạn trước mặt Hoàng thượng phụ công công. Sau này, chắc còn phải nhờ công công chỉ bảo cho nhiều.” Ta nỗ lực dùng tiền tài trấn bảo dụ dỗ hắn, thế nhưng hắn một điểm cũng không hề lung lay, Cảnh Trân đã điều tra nhưng thấy hắn không hề có sở thích gì đặc biệt, lại không tỏ ra có hảo hữu với bất kì hoàng tử nào, thế nên nàng không ngừng dặn ta phải hảo hảo quan hệ với hắn

“Hoàng thượng đối với công tử đích sủng ái như sao thế nhân đều biết, công tử làm sao lại tự coi nhẹ mình? Ngài muốn cái gì, chỉ cần một câu nói, Hoàng thượng sẽ thỏa mãn ngài. Phần vinh quang này, cao hơn tất cả mọi người.”

“Hiểu Phong không bao giờ có ý được thị sủng mà kiêu. Nếu có chỗ nào không tốt hay sai sót gì, mong rằng công công nhanh chóng nhắc nhở.” Ta thành tâm thành ý nịnh bợ hắn, cùng hắn nói chuyện chung càng lâu, lại càng phát cảm thấy hắn không đơn giản. Không kiêu ngạo không siểm nịnh, vô nộ vô hỉ, không có kẻ hở, thật là cẩn thận. Công phu thế này, còn khéo léo giữ tâm tư kín đáo hơn cả lâu chủ của Túy Phong Lâu.” Chẳng biết công công lúc này đến đây, có chuyện gì trọng yếu dặn ta?”

“Cũng không có gì đại sự. Bất quá công tử tiến cung cũng gần một tháng liễu, tuy nói chỉ là một thị vệ. Thế nhưng đích thực cũng là người của hậu cung, nên đi bái kiến hoàng hậu cùng hai vị quý phi nương nương.”

“Hiểu phong đích thật là không hiểu quy củ. Làm phiền công công thay ta an bài.”

“Không bằng nhân lúc hôm nay các cung phi nương nương đều đi về phía cung hoàng hậu thỉnh an, ngài thấy thế nào.”

“Thỉnh công công đợi chút ít, để ta chỉnh lý nghi trang cho hảo.”

Ta đổi quan phục của thị vệ, theo hắn đi tới Dục Tú cung. Trong chính điện có rất nhiều người đang ngồi. Ta cúi đầu theo sau Trần công công, chờ hắn nói mấy câu mở đầu, sau đó ta quỳ xuống làm đại lễ thăm viếng với người mặc một thân hoa phục ngồi chính giữa.

“Thần giang hiểu phong khấu kiến Hoàng hậu nương nương thiên tuế, cung kính chư vị nương nương vạn an.”

“Bình thân.” Thanh âm ôn nhu, lại cả với thần tình trang trọng, hoàng hậu đích xác là bậc mẫu nghi thiên hạ, cực kì phong phạm.”Ai gia đã nghe Nguyệt nhi đề cập tới người. Nàng nói người rất thông minh sắc sảo, sau này ở bên Hoàng thượng, phải chăm chú hầu hạ cho Hoàng thượng vui vẻ.”

“Thần tuân chỉ.”

“Hoàng hậu nương nương cũng quá nhân từ rồi. Bản cung nghe nói người này tại buổi tiệc Ngự tiền làm càn bất kham, hoàng thượng sủng hắn, thế này khả dĩ càng phá hủy quy củ của hậu cung mà chúng ta đặt ra.”

“Chu tỷ thật là. Tuyệt nhiên nghe nói người này đường đường hành hung, giết đi mấy thị vệ. Bản cung còn đang thắc mắc sao người nguy hiểm thế này, lại có thể ở bên hoàng thượng?”

Hai vị quý phi ngồi bên cạnh thoát nhìn đoan trang thông dong, khí thế thực cũng chẳng kém hoàng hậu mấy phần. Các nàng người tung kẻ húng, làm cho các vị phi tử khác thấp bé hơn cũng bắt đầu nhao nhao lem. Ta chỉ có thể cúi đầu mặc cho các nàng xỉ vả, khiêu khích.

“Hai vị muội muội nói không sai, hắn vốn dùng kiếm vũ sát nhân, thế mới thấy rõ võ công cao cường, thế này mới có thể là thị vệ tận tâm ở cạnh hoàng thượng hộ giá. Mà quan trọng nhất là hắn làm cho Hoàng thượng hài lòng. Chúng ta, mang trong người thân phận phi tử, chẳng phải cũng là mong cho Hoàng thượng hài lòng sao? Chỉ cần hắn đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm, có gì nguy hiểm hay đáng nói đây? Về phần quy củ chốn hậu cung, hắn là thiếp thân thị vệ, mỗi ngày đều ở bên hoàng thượng, căn bản không thể trách được, bản cung biết trong thời gian gần đây Hoàng thượng vẫn ở mãi trong Càn Khôn cung, chưa từng lâm hạnh hậu cung phi tần, làm cho nhiều người oán giận. Trần công công, người đã tới thì nói luôn đi, lý do vì làm sao?” Không nghĩ vị hoàng hậu có vẻ hiền hậu này lại có thể thiên biến như thế, đúng là nữ nhân chốn hậu cung khó lường, thực lợi hại.

“Khởi bẩm hoàng hậu, trong khoảng thời gian này triều chính bận rộn, Hoàng thượng mỗi ngày đều ngồi ở Ngự thư phòng để phê duyệt tấu chương, vô cùng vất vả, mỗi ngày đều chỉ ngủ có ba canh giờ.”

“Hiện tại thiên hạ không yên ổn, hoàng thượng vì nước sự làm lụng vất vả, đã rất khổ cực rồi. Các người những ...Thiếp thân thị vệ hay thái giám, đều phải hảo hảo chăm sóc hoàng thượng, đừng có làm cho hoàng thượng suy sụp. Chư vị tỷ muội cũng hãy tuân thủ nghiêm ngặt phận sự của mình, đừng có để hoàng thượng phí công.”

“Vâng.” Bất luận trong lòng có phục hay không, Hoàng hậu chỉ hạ chỉ ra, tất cả mọi người đều quỳ xuống nghe lệnh.

“Yến Chiêu Nghi yết kiến.” Tên tiểu thái giám đứng ngoài cửa vừa thông báo, ta đã nghe thấy tiếng cười ngọt ngào giả tạo của Phiên ở bên cạnh.

“Phiên xin khấu kiến hoàng hậu thiên tuế, các vị nương nương bình an. Hoàng hậu nương nương, Phiên mấy ngày nay bận về việcBố trí tân vũ, mấy hôm rồi không tới thỉnh an người, mong người đại lượng, bỏ quá cho ta lần này nga.” Làm nũng với mọi người luôn là cái trò sở trường của Phiên, nhìn ra kiểu gì cũng không ai trách mắng hần được. Bỗng nhiên hần quay đầu lại nhìn ta cười cười.”Phong a! Người thật là người chẳng có nghĩa khí gì cả. Bao nhiêu thời gian quần quýt với hoàng thượng, không thêm để ý tới ta nữa. Bao nhiêu sủng ái của hoàng thượng đều bị người cướp sạch còn đâu. Ta mặc kệ, người phải bồi thường cho ta.” Đầu tiên hần giậm chân hậm hực, ánh mắt liếc ngang liếc dọc, cứ như bao nhiêu mỹ nhân ngồi xung quanh đó đều bị hần cho xuống chân hết.

“Làm thế nào để bồi thường cho người?” Ta bắt đầu cùng hần diễn trò.

“Người phải đảm bảo đêm nay hoàng thượng sẽ đến xem ta múa điệu múa mới.”

“Nhưng hoàng thượng gần đây bề bộn rất nhiều công việc.....”

“Ta mặc kệ người. Đêm nay nhất định người phải mang Hoàng thượng đến, không ngày may ta liêu thân vào Càn Khôn cung cắn chết người.”

Có vài người đã cúi đầu cười thầm, dần dần lan truyền ra. Hoàng hậu cùng hai vị nương nương đều trầm mặc không nói gì. Cuối cùng Hoàng hậu ho nhẹ hai tiếng, nói rằng:” Yến Chiêu Nghi cùng Giang thị vệ có giao tình thật là tốt.”

“Đúng vậy nga. Hoàng hậu nương nương, ta cùng với Phong lớn lên với nhau, cảm tình sâu nặng như chân với tay. Thứ gì tốt đẹp chúng ta cũng cùng nhau chi sẻ.” Phiên vẫn tiếp tục giễu cợt, ôm lấy ta cười ngọt ngào với các nàng, làm cho lòng ta run sợ.

“Ha ha.....Nếu như hậu cung phi tử trong cung có thể có giao tình tốt đẹp như bọn họ, hòa thuận chung sống, sẽ chẳng còn có những chuyện đau lòng nữa. Hoàng hậu nương nương, người nói có phải không a? Lâm quý phi nhân cơ hội nói luôn nguyện vọng.”Không bằng nhân hôm nay tất cả mọi người đều vui vẻ, đêm nay hãy tổ chức một dạ yến nho nhỏ đi. Hoàng thượng khổ cực nhiều ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Chúng ta cũng có cơ hội mở mày mở mặt, chứng kiến khúc tân vũ mới của Phiên.”

“Cái này.....” Hoàng hậu trầm ngâm một hồi.”Bản cung biết các vị tỷ muội dạo gần đây hay phiên muện, bất quá còn phải hỏi thăm xem tâm ý hoàng thượng thế nào. Trần công công, người xem xem tối nay hoàng thượng có bận bịu gì không?”

“Hoàng thượng cũng mong muốn có một buổi yên để chia tay Thập lục công chúa chuẩn bị xuất giá, có ít ca vũ cũng được, làm cho Thập lục công chúa không tủi thân.”

“Ai, Thập lục công chúa cũng chuẩn bị xuất giá rồi. Tuy rằng không phải mẹ ruột của nàng ta, nhưng cũng đã nhìn nàng ta lớn lên.....Đúng là một hài tử đáng thương, mẫu phi chết sớm.....Cứ thế nhu thuận chuẩn bị đến tha hương nơi khác, ta thực sự rất nhớ nó.....” Chu quý phi lấy tay chấm chấm nước mắt, ta không biết nàng có thực sự rơi lệ hay không nữa, bất quá chỉ có vài động tác mà thôi, nhưng thật giống như một nữ nhân thương tâm phải rời xa con.”Chúng ta hãy hảo hảo chuẩn bị đi, giúp cho Tiểu Thập lục an tâm xuất giá.”

“Đã quyết định như vậy vẫn là phải mới hoàng thượng trước tiên đã, tới đêm nay thì vội, chỉ sợ không kịp, hay là để ai gia cũng hoàng thượng thương lượng rồi quyết định sau đi.”

Rồi lại một trận ồn ào nổi lên, sau đó mọi người đều xin cáo lui. Phiên lôi ta theo chạy trốn rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã cách mọi người rất xa.

“Phiên kia, người rốt cuộc định làm cái trò gì thế hả?”

“Không để người chuyên sủng, đang cứu người một mạng còn gì nữa. Người không muốn mình thành mục tiêu của sát thủ đấy chứ?”

“Tam hoàng tử không định giết ta sao?”

“Cận khuyên bọn họ thu phục người thành người của Tam hoàng tử,.....Thỏ khôn có ba hang, đây là người dạy cho ta. Lục hoàng tử vốn chỉ là có quan văn trong tay, thiếu khôn ngoan thận trọng.”

“Người để cho ta suy nghĩ vài ngày đã chứ.” Mặc dù có Cận ở trong đó, nhưng ta vẫn không nghĩ phe phái của Tam hoàng tử có chỗ nào tốt. Con người họ lòng dạ rất sâu, hơn nữa Lôi Táp là minh chủ hắc bang nổi tiếng tàn nhẫn, ta đâu không lại với bọn họ, lúc nào đó mà thành người chết không biết chừng.

“Đừng có lo lắng, chỉ cần người tạm thời không đối địch với bọn họ, thì bọn họ sẽ không làm gì người. Đi tới chỗ ta mau, Cận đang đợi người đó. Người sao lại không đi hả?” Phiên cứ luyên thuyên không ngừng chọt quay đầu lại, khó hiểu nhìn ta.

“Hắn trở về từ lúc nào thế?” Ta ngoài mặt thì rõ ràng tươi cười, vốn là rất muốn được nhìn thấy hắn, nhưng lại có gì đó do dự không dám tiến lên phía trước.

“Ba ngày trước. Phong, Cận rất nhớ người. Người mau đi xem hắn đi. Hắn đang rất đau lòng...” Phiên thở dài, lôi tay ta đi. “Phong, đừng có trách Cận. Một năm người đi hắn gần như chẳng muốn sống nữa, mấy lần đi công sự cho Lôi Táp, hắn không cẩn thận bị trọng thương, suýt chết hụt. Vốn cho rằng cố gắng kiên cường tìm người rồi bảo vệ cho người, không ngờ.....Ai, dù sao thì hắn cũng thực sự nhớ người. Thường hay nhìn về phương bắc rồi kể lại bao nhiêu kỉ niệm của hai người, từng sự từng sự, hắn đều nhớ rất kĩ.”

“Ta cũng nhớ kĩ mà, Từng sự từng sự.....Ta sao có thể trách cứ hắn đây? Tất cả đều là số mệnh của chúng ta, hắn cùng ta, đều không hề có lỗi.” Ta rất đau lòng, thế nhưng không rơi nổi một giọt nước mắt, Ta bao nhiêu ngày sống trong tĩnh lặng, đôi khi cảm thấy như lòng mình đã chết.....Chỉ là lần này, có thể là cơ hội cuối cùng của ta và hắn, ta nên làm như thế nào mới hảo đây?

29. Chương 29

Ta hôm nay có thể nhìn thấy Cận rồi sao, thế nhưng lại nhanh chóng gặp một người. Đi được nửa đường, đầu tiên là đụng độ với Nhị hoàng tử cùng với đám tùy tùng của hắn, ta cùng với Phiên hướng hắn hành lễ, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nhường đường, cũng không đi khỏi, cứ đứng chặn chúng ta ở đó. Lúc này không biết từ đâu Lục hoàng tử cùng với Hàn Huyền Dịch đi tới.

“Nhị hoàng huynh, hảo hảo, ta đang muốn tìm người đây. Phụ hoàng cùng các vị đại thần đang bàn chuyện của tiểu Thập lục, có bảo chúng ta cũng phải tới. Đi cùng nhau luôn đi.” Hắn cùng với Nhị hoàng tử đi, chỉ để lại Hàn Huyền Dịch đứng im ở chỗ đó.

“Hàn tướng quân, đã lâu không gặp.”

“Phong.....Chẳng biết Giang thị vệ lúc này có rảnh rồi không? Công chúa hôm nay tiến cung, cho người đem theo lễ vật, còn có thư mà hắn gửi cho người. Nàng hiện tại đang ở Tiêu Hoa cung.....Hắn chăm chăm nhìn ta, nhãn thần có vẻ bức thiết. Ta nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp ứng.

“Phiên a! Lần sau sẽ xem khúc tân vũ của người.....Nhớ chờ ta đó!”

Vì vậy ta cùng hàn Huyền Dịch hướng đến Tiêu Hoa cung, trên đường có kẻ đến người đi, thế nhưng chúng ta không nói với nhau lời nào. Sau đó hắn đưa ta đi xuyên qua Ngự hoa viên, có lối tắt tới đó, không sợ gặp ai qua lại.

“Chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi một chút đi.” Hân chợt dừng cước bộ quay đầu lại nhìn ta.

“Tướng quân trông có vẻ khác trước, không còn thần thái phi dương, nhưng trông có vẻ trầm ổn hơn nhiều.” Ta đối với hân tươi cười, rồi quay đầu lại ngắm mỹ cảnh của hoa viên.

“Trước đây còn trẻ thấy hết sức lòng bông. Luôn cho rằng này những phong hoa tuyết nguyệt vốn chỉ là diễn trò, khiến cho người đời thường thức. Có mất đi cái này cái khác cũng không cần phải tiếc, bởi vì có thể dễ dàng kiếm ra cái thay thế.....Ngày đó những tướng người không thoát khỏi cái chết, trong lòng ta thực sự hổ thẹn. Thế nhưng khi trong cung truyền ra tin tức người còn sống, lại còn được hoàng thượng vô cùng sủng ái.....Ta chưa bao giờ có cảm giác như thế, vui sướng, lo sợ, lại có tiếc nuối. Người đời ai cũng nói là đại trượng phu phải hi sinh mọi thứ mình có cho quốc gia, thế nhưng phải do chính mình trải qua thì mới minh bạch, tất cả kì thực cũng không hề vinh quang. Hiện tại ta nhận ra rõ ràng nhất, là không có người.....Không ai có thể thay thế nổi.” Hân từ phía sau ôm chặt lấy ta, ở bên tai ta mà thở dài.

“Tướng quân, ngài là vì nước vì dân, là đường đường một bậc chính nhân quân tử. ta cho tới bây giờ đều chưa từng trách ngài. Ta tôn kính ngài. Những ngày trước ở bắc cương ta cũng chân chính hiểu được nỗi khổ tâm của ngài, thế nên ta mới quyết tâm giúp ngài một tay.”

“Người tới bây giờ vẫn chưa từng gọi tên ta. Trong mắt người ta mãi mãi chỉ giống như một chủ nhân. Thế nên người không bao giờ vì ta mà đau lòng, bởi vì trong lòng người không có ta.....Hãy nghe ta nói hết đã. Ta vốn trước đây chỉ ham hưởng lạc, một chuyện nhỏ nhặt cũng không thêm chú ý. Nhưng mà bây giờ ta đã để tâm rồi, Trước đây đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu lần những nô lệ bị ép giao cấu mà chết ngay trước mặt, ta chưa bao giờ đồng tình với bọn họ, cũng không phải không đau lòng. Người gặp chuyện không may, lòng ta vô cùng đau đớn, thế nhưng tất cả lại quá muộn màng.....Chúng ta có cơ hội làm lại lần nữa không? Ta thực muốn nghe người gọi tên ta một lần.....”

“Huyền Dịch, bên cạnh người có rất nhiều người yêu người. Hân đối với người toàn tâm toàn ý, Công chúa là một thê tử tốt lại xinh đẹp rộng lượng, người vì sao lại để vì chuyện này mà dằn vặt không quên?” Ta nhìn không được mà thở dài, vì hân, vì những người lúc mất đi mới biết quý trọng thứ đó chính là người đáng thương.”

“Người nói đúng, ta bây giờ đã biết quý trọng người bên cạnh mình. Ta không còn nạp thiếp, ta cũng không còn ham chơi trêu hoa ghẹo nguyệt. Mỗi ngày đều ở cùng Hân đàm luận âm luật, cùng công chúa nói chuyện thi ca thơ phú, rất tĩnh tâm an bình, Ta đã học được cách quý trọng. Tuyệt đối không muốn phạm một sai lầm ấy lần thứ hai nữa.”

“Chúc mừng người!” Ta xoa người nhìn vào ánh mắt ôn nhu của hân, đưa lời chúc mừng.”Chúc mừng người! Hàn Huyền Dịch. Sau này nhất định phải làm cho bọn họ thật hạnh phúc, biết không? Lúc này ta thực sự trân trọng người nam tử này, trước tới nay hân luôn là một nam tử tài năng hơn người vô cùng kiêu ngạo, bây giờ đã có thể trở thành một chính phu quân tử.

“Vây còn người thì sao? Tô Mộc Cận có khả năng làm cho người hạnh phúc sao? Không cần phải ngạc nhiên như vậy, ta đã từng nói với người rồi, tâm tư của người quả thực rất dễ đoán, người có đôi khi vô cùng ngờ ngác, có thể dễ dàng suy ra tính cách thật của người. Sau này phải nhớ kĩ, cố gắng sửa đi! Điều ấy ở trong cung rất dễ dàng trở thành nhược điểm đó.”

“Ây, ta hiểu rõ, nhất định sẽ nhớ kĩ.”

” Tô Mộc Cận, đối với người hân rất quan trọng có đúng không? Hân cùng với ta không hề giống nhau, phản bội người hay lợi dụng người?” Hân đột nhiên khôi phục dáng vẻ lãnh khốc trước đây, làm cho lòng ta run sợ.” Sẽ không đâu, Huyền Dịch, hân sẽ không như thế. Người đừng có lo lắng cho ta. Chúng ta chỉ cần giữ mạng đợi thời cơ ly khai khỏi hoàng cung, không có dã tâm gì cả.”

“Yên tâm. Chỉ còn một ngày ta còn quyền thế trong tay, nhất định sẽ cố gắng bảo vệ chu toàn cho người. Còn Tô Mộc Cận, ta sẽ không cho hân sơ hở để phản bội người đâu, sẽ không cho phép hân làm người đau lòng. Coi như ta báo đáp cho người. Ta sẽ giúp người hoàn thành nguyện vọng này.”

“Huyền Dịch.....Cảm tạ!” Biết hân đã lâu như vậy, lần đầu tiên bị hân làm cho cảm động, ta ôm chặt lấy hân. Đối với chúng ta lúc ấy, trong người chỉ còn bao phiền muộn cùng sự bất đắc dĩ, đã không thể quay đầu lại nữa rồi.

“Chúng ta đi thôi.....” Hấn nhẹ nhàng đẩy ta ra.” Đứng có tạo cơ hội cho ta, ta không muốn mình bị trở thành loại thần tử náo loạn nội cung đâu.....” Hấn xấu hổ cười cười, làm cho ta cũng cười theo.”Người thực là thẳng thắn.”

Sau khi cười lại là một bầu không khí trầm mặc, hấn thở dài một hơi, cầm chặt tay ta, kéo đi;” Đi thôi, Cảnh Nguyệt còn đang chờ ngươi.” Ta cũng không còn có gì để nói, yên lặng theo sau hấn đi tới Tiêu Hoa cung.

“Phong.....” Cảnh Nguyệt vừa thấy ta vào, thoáng cái đã đứng lên, muốn nói gì đó lại thôi.

“Mặt tướng tham kiến công chúa.”

“Lễ nghi trong hoàng cung xem ra ngươi học rất nhanh. May mắn làm sao khi bây giờ ngươi vẫn còn sống. Ngươi thực sự rất có bản lĩnh.” Cảnh Trần dùng ánh mắt tán thưởng đánh giá ta, xem ra rất thỏa mãn.

“Công chúa quá khen. Mặt tướng chỉ là có mệnh tốt số, có thể bảo toàn cái mạng đến giờ mà thôi.”

“Ha ha.....Thay đổi thân phận một chút tới ngữ khí cũng thay đổi theo. Phò mã, tỷ muội chúng ta cùng hấn nói chuyện riêng một chút trong phòng, ngươi sẽ không ngại chứ?”

“Vậy mọi người cứ chậm rãi nói chuyện.” Hàn Huyền Dịch liếc mắt nhìn ta, quay đầu đi ra ngoài.

“Cảnh Trần công chúa, người đứng là rất lão luyện, làm việc nhanh nhẹn quyết đoán. Chẳng hay nàng triệu mặt tướng tới đây có chuyện gì quan trọng?”

“Muốn cùng ngươi đàm phán lại giao ước. Ngươi trước đây phải nói là bị ép cho chúng ta lợi dụng. Thế nhưng hiện tại đã khác trước rồi. Ngươi bây giờ đã có quyền lực trong tay, có thể ngang hàng ra điều kiện với chúng ta rồi.”

“Công chúa hay nói đùa. Ta bắt quá chỉ được Hoàng thượng nhất thời sủng ái, trong cung đâu có chút thế lực nào, một ngày nào đó mà đi đời nhà ma cũng không biết chừng.”

“Phong, đừng như vậy. Trâm tính cách xưa nay như vậy. Ngồi đi, ta cho ngươi mang rất nhiều lễ vật cho ngươi. Hầu như toàn là Lão gia cùng với Phò mã tự tay chọn lựa. Những thứ này là vàng bạc châu báu, ở trong cung sẽ rất hữu dụng. Hấn nhờ ta hỏi thăm ngươi. Chuyện hôm đó chúng ta cũng không dám đem kể cho hấn nghe.” Cảnh Nguyệt kéo ta ngồi xuống, rót cho ta một chén trà.” Đây là trà hoa cúc mà trước đây ngươi dạy ta làm. Uống thử đi, xem tay nghề của ta thế nào?”

“Nàng vốn tư chất thông minh, học cái gì cũng tiếp thu rất nhanh.” Uống chén trong veo mát miệng, làm cho đáy lòng ta cũng bình tâm đôi chút.

“Được rồi, ta biết các ngươi luôn có giao tình tốt.” Cảnh Trần ở bên cạnh bĩu môi.” Ta chỉ là người ngoài, không can hệ gì tới giao tình của các ngươi cả, bắt quá cũng muốn cho ngươi một giao ước công bằng. Chúng ta để ngươi nắm quyền, ngươi sẽ cũng cấp thông tin tình báo cho chúng ta.”

“Là thế nào?”

“Phong, Lão tam đã đánh tiếng với chúng ta, nói rằng nhược điểm của ngươi hiện tại đang trong tay hấn. Nếu như ngươi đầu quân cho hấn, chúng ta cũng vô pháp trách ngươi. Chỉ bắt quá.....”

“Chỉ sợ rằng Lão tam đem ngươi ra lợi dụng đầu tôm hậu cung, tới cuối cùng khi đã xong sự, khó nói hấn sẽ lưu cho ngươi một cái mạng. Ta cùng tỷ tỷ bất đồng, chúng ta muốn âm thầm giúp ngươi có được thực quyền, sau đó xin phụ hoàng tặng cho ngươi một chức quan chân chính. Sau này kể cả khi phụ hoàng có băng hà, cũng không ai dám đụng vào ngươi. Ngươi thấy thế nào?”

“Nói như vậy là định cho ta một mình địch lại cả thiên hạ sao?” Ta phải thừa nhận với lòng mình rằng hai vị công chúa này rất giỏi nói chuyện.

“Cái này đương nhiên. Nếu không phải chúng ta là nữ nhân, người có quyền thế được quyền kiêu ngạo trong cung này không tới lượt bọn họ. Chúng ta không có khả năng ra mặt, thế nên mới phải nhờ đến ngươi.”

“Cảnh Trân công chúa nói ta vẫn chưa hiểu rõ, nếu các người muốn đánh thì chẳng phải chỉ cần chi viện toàn lực ra giúp Lục hoàng tử là được rồi, cần gì phải viện tới ta? Cảnh Nguyệt công chúa cũng tin tưởng Hàn huyền Dịch là một chính nhân đại quân tử nên mới giao phó cả đời cho hần ta, không phải sao?”

“Phong, cái này không phải là không tin Hàn Huyền Dịch, chỉ là chuyện này còn dính dáng nhiều phương diện lắm. Phe phái Lục hoàng tử cũng có rất nhiều nhược điểm.....Nhất thời bây giờ ít thời gian có nói cũng không hết. Nói chung, ta sẽ không hại người.” Cảnh Nguyệt cầm lấy tay ta.” Ta đã từng nói rồi. Người là bằng hữu của ta, ta cùng Cảnh Trân tuyệt đối không hại người.”

“Như vậy công chúa cho rằng ta có thể làm cái gì?”

“Người chỉ cần theo sát bên người Hoàng thượng, báo cho ta nhất cử nhất động, còn có cả những mật hàm tối quan trọng của các đại thần cũng phải báo cho chúng ta biết. Còn người ở trước mặt Phụ hoàng có thể thể hiện tài năng thông minh biết suy nghĩ, cho Phụ hoàng thấy rằng người có thể có tài giúp trị quốc, như thế tự người có cơ hội nắm giữ thực quyền. Một sủng phi rất dễ bị diệt trừ, nhưng muốn giết một sủng thần là một điều cực kì khó khăn.” Nói đến đây, Cảnh Trân ngừng lại, nhìn ta với còn mắt tràn đầy tiếc ý.”Ngày hôm qua còn mới nhìn thấy Tam hoàng huynh cùng với mỹ nhân Tô Mộc Cận ở cùng một chỗ, động tác cực kì thân mật. Người kia quả thực là rất đẹp, tuy rằng trên mặt còn có vết sẹo đó, nhưng lại gần như không ảnh hưởng gì tới vẻ đẹp của hần, lại càng tăng thêm vẻ nam tử khí khái, hơn nữa học thức uyên bác võ nghệ cao cường, thực là loại có thể khiến cho tam hoàng huynh thỏa mãn.

“Công chúa điều tra thật kĩ càng, ta còn biết nói gì nữa?” Ta chỉ biết cười trừ trước mặt các nàng.” Như vậy chắc hai vị Công chúa cũng biết yêu cầu của Huyền Dịch với ta rồi. Vô luận các người có giở trò gì, cũng không thể đụng nổi tới một sợi tóc của Cận đâu.”

Hai nàng nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng Cảnh Nguyệt mở miệng nói. “Cái này thực rất khó bảo chứng. Nếu như bọn họ cùng với chúng ta đối nghịch với nhau, ảnh hưởng tới kế hoạch của bọn ta, ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.”

“Ha ha.....Hai vị công chúa thật là thẳng thắn, có muốn phản đối cũng khó khăn. Yên tâm đi, những người bên kia ta sẽ dần dần khuyên bảo, mong công chúa đến lúc đó có thể lưu cho họ một cái đường sống. Còn Hần thì sao? Ta có phải van người chiếu cố hần nữa không?”

“Đồ vô tâm, thế người không quan tâm tới ta sao?” Cảnh Nguyệt cười cười cẩu ta một cái. Ta bị đau nhẹn không được, oa oa kêu to.”Ta đương nhiên có quan tâm người mà. Bất quá Cảnh Nguyệt lợi hại như vậy, có ai có thể khi dễ người nữa chứ? Hơn nữa hiện tại Hần phủ đầy quyền thế, Phụ quân người cũng không ai dám đắc tội, hần cũng chẳng dám đắc tội với người ấy chứ.”

“Vừa trên đường đi hần cho người uống bữa mê gì rồi? Sao chưa chi đã giúp hần nói đỡ? Cảnh Nguyệt lại nhéo lỗ tai ta.” Người hãy an phận thủ thường cho ta, chung quanh đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt. Huyền Dịch đã động tâm với người rồi, nhớ kĩ trước mặt Phụ hoàng đừng có mà làm trò gì sai trái.”

“Đã biết, ôi người nhẹ tay thôi.”

“Được rồi, tỷ tỷ phải đi đây. Còn có rất nhiều chuyện phải làm. Chu Hồng!” Theo sau tiếng gọi của Cảnh Trân, có một nữ hắc y nhân tiến vào.” Nàng ta cùng với Bích Lục là ảnh vệ thủ lĩnh giỏi nhất. Sau này sẽ theo sát người, người chỉ cần gọi một tiếng, nàng sẽ xuất hiện, nàng ta sẽ giúp cho liên lạc của chúng ta. Người có việc gì cần, cứ sai nàng ta đi làm. Chu Hồng, sau này người hãy theo mệnh lệnh của Giang công tử mà hành sự.”

“Vâng, thưa công chúa. Chu Hồng ra mắt công tử.” Nàng quỳ xuống hướng ta thi lễ, rồi ngay lập tức trốn vào góc nào đó.

“Hai vị công chúa thực là lợi hại. Dĩ nhiên chưa phát giác ra chiêu binh mãi mã, thực sự làm cho ta bội phục.” Từ sau khi vào cung, thấy mỗi người trong này đều lợi hại như vậy, ta không khỏi bội phục bản thân có mệnh mà sống tới tận lúc này.

“Cũng chẳng có gì. Bất quá không tự bày lưu tính kế, thì đã rủ nhau chết trong đại lao cả rồi. Được rồi, cũng không còn sớm nữa. Phụ hoàng hạ triều nhất định trở về là muốn thấy người, mau trở về đi thôi.”

30. Chương 30

Vội vã chạy về Càn Khôn cung, Hoàng thượng đã ngồi trên Long ỷ đợi sẵn. “Phong, người đã đi đâu vậy?” Hần ngoắc tay gọi ta ngồi xuống bên cạnh.

“Khởi bẩm hoàng thượng, ngày hôm nay vừa mới đi vấn an Hoàng hậu cùng các vị nương nương, khi về đụng với Hàn tướng quân, sau đó đi gặp Cảnh Nguyệt công chúa. Bọn họ tặng cho ta một ít lễ vật, còn mang thư của bằng hữu của ta trong phủ bọn họ cho ta nữa.” Ta làm bộ như không nhìn thấy cái mặt cau có của hần, cười sủng nịnh, ngồi tỏ vẻ ngây thơ kể hết những chuyện đã làm sáng nay.

“Hừ, bọn họ đối với người đúng là rất tốt a.”

“Hàn đại nhân chính là người chuộc thân cho ta, Hàn tướng quân cùng với Cảnh nguyệt công chúa đều có ân với ta. Ta vốn dĩ phi thường cảm kích họ.”

“Vậy là người muốn bang trợ Cảnh Hạo lên ngôi hoàng đế?” Hoàng thượng nhú mày lại, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Hi hi....Hoàng thượng, người nói đùa cái gì thế? Ta không hiểu a, ta thì có thể làm nổi cái gì? Chỉ là vô dụng thôi. Hoàng gia vốn do Hoàng thượng một tay quyết định, thần tử còn không được xen mồm vào. Những đạo lí giản đơn này, Hiểu Phong vốn minh bạch.....Hơn nữa ta vốn xuất thân bản hàn, còn chưa đọc qua cái gì mà trị quốc hay bình định thiên hạ, bất quá hầu hạ trong thư phòng chỉ nghe loáng thoáng Hàn đại nhân cùng Hàn tướng quân khen Lục hoàng tử có phẩm chất tốt, còn lại ta chẳng biết gì. Hoàng thượng, lẽ nào ta đã làm chuyện gì sai rồi?” Tận lực che giấu sự khiếp sợ trong lòng, dính vào người của Hoàng thượng làm nũng. Ta bất quá mới chỉ cùng Hàn Huyền Dịch và Cảnh nguyệt gặp mặt một lần, đã cho Hoàng thượng nổi cơn nghi ngờ. Không biết trò này do ai ở sau lưng phá rối đây.

“Người minh bạch rồi là tốt nhất. Trẫm không muốn tất cả mọi người bên cạnh mình đều cùng phe phái hay liên quan tới chuyện các Hoàng tử phân tranh ngôi vị, là cho tâm ta càng thêm phiền loạn.” Về mặt hần đột nhiên sắc sảo. “Trẫm cũng minh bạch tình cảnh của người, chỉ cần người tranh thành ở bên cạnh ta, nhất định không ai dám chạm vào người.”

” Vi thần tuân chỉ.” Ta lợi dụng cơ hội cười cười.”Hoàng thượng, chúng ta đi thưởng thức khúc tân vũ mới của Phiên đi.”

“Trẫm còn bề bộn rất nhiều việc, tấu chương còn chưa có phê duyệt qua, còn phải đợi nghị sự cùng chúng thần tử. Hai ngày nữa ở ngự hoa viên có một yến tiệc, tổng biệt công chúa chuẩn bị đi xuất giá. Đến lúc đó sẽ xem khúc tân vũ mới của Phiên.”Hần mặt mỉm cười xoa nhẹ cái trán, ta thấy thế liền nhanh nhẹn đưa tay thay hần xoa bóp.”Hoàng thượng mấy hôm nay đã cực khổ nhiều rồi, phải hảo hảo nghỉ ngơi mới đúng. Mấy việc nho nhỏ chẳng phải phân phó cho đại thần làm việc là được sao.”

“Đứa ngốc này, làm Hoàng đế đâu có dễ dàng như vậy đâu. Trẫm từng có thời kì ba ngày ba đêm thức trắng lo việc triều chính, bất quá khi đó còn trẻ sung mãn.....Hiện tại đã già cả rồi.”

“Hoàng thượng nhìn một điểm cũng không hề lão. Rất có tinh thần mà.”

“Đúng là người giỏi sủng nịnh. Được rồi, đi xuống phía dưới đi. Trẫm còn phải phê duyệt tấu chương.....Người còn đứng ở đây làm gì nữa?”

“Ta vốn tưởng có thể rủ người đi xem tân vũ mới của Phiên. Bất quá thấy Hoàng thượng vất vả như thế này, muốn ở lại giúp châm trà cho Hoàng thượng. Ta trước đây cũng từng làm thư đồng, ta biết nên làm như thế nào mà.” Ta cười tủm tỉm nhìn hần gật đầu đáp ứng.

“Tiểu thuận tử, mau kê thêm một bộ bàn ghế tới đây. Các người đều lui hết ra bên ngoài cả đi. Chỉ cần để mình hần hầu hạ trẫm là được rồi.”

Mọi người đều lui cả ra, cung điện to lớn như vậy chỉ còn lại có mình ta và hần. Ta ngồi ở bên cạnh bàn phê tấu, nhìn Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, thực sự là không thú vị gì cả, ngồi ngắm những vật trân quý lục bảo trong cung, nhưng lại không dám lật ra xem. Cuối cùng chỉ có thể ghé vào bên cạnh bàn chờ người ra, ngắm nghĩ lại nên làm gì tiếp theo bây giờ, người nào phải đề phòng ra sao, người nào thì cần phải thu phục, còn có.....Cận, thực sự rất muốn gặp hần.....

Nhớ trước đây mỗi khi Cận luyện thư pháp hay đọc sách, ta cũng thường hay ngồi bên cạnh chờ người ra. Lúc đó, hần không thích ta trên đùa hồ nháo, ta cũng không thích hần cao ngạo thanh cao, luôn nghĩ biện pháp trêu đùa hần. Hần đọc sách luyện thư pháp thì ta ngồi xướng tiểu khúc ở bên cạnh, hần đi luyện công thì ta đứng múa ngay sát bên, lúc hần vẽ tranh thì ta sẽ sẵn đến, lợi dụng hần quay mặt đi, ta sẽ lấy bút vạch ngược ngoạc lên đó.....Hần lúc đầu chẳng thêm tức giận, có thể nói hần không thích đem lòng mình thể hiện ra ngoài, luôn luôn bỏ ta ra khỏi mắt, cái này lại càng làm cho ta không cam tâm, cứ phải trêu chọc hần để hần phải quay đầu lại mà nhìn ta, bất quá, ta không tính kĩ, dờ khóc dờ cười, tới tận khi chọc hần phát hỏa, đánh nhau với ta một trận, làm cho cả hai mặt mũi bầm dập, bị lâu chủ mắng mỏ cho một trận nên thân, lúc trở lại hậu viện chỉ biết nhìn nhau cười, bị phạt cho hai ngày không được ăn cơm.....Cái lúc ấy hình như Cận mới có mười tuổi thì phải, thế nhưng tính cách hần lại trầm mặc đến dọa người, không biết những ngày còn bé của hần có biết tới cái gì gọi là yêu thương không.....Lại nói thêm ta với Phiên chơi với nhau rất thân, hai kẻ ở một chỗ chỉ có gọi là người tung kẻ hứng rất là vui vẻ, thế nhưng ta vẫn luôn nhịn không được quay đầu đi tứ tung tìm Cận, bởi vì hần sẽ luôn đứng tại một chỗ nào đó xem chúng ta chơi đùa với nhau, không thêm để ý tới xung quanh.....Đến tột cùng vì sao hần luôn ngự trị trong ngực ta? Ta cũng không biết từ bao giờ, có lẽ là do lần đầu tiên nhìn thấy hần, khuôn mặt cô tịch của một thiếu niên cực kì xinh đẹp đứng dưới tán cây xôn xao, sầu bi thê lương, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một đôi mắt đen cất chứa nhiều tâm sự như thế, cứ như vậy mà ghi nhớ sâu sắc, chưa bao giờ quên.

“Đang suy nghĩ cái gì? Sao có vẻ vui thế?”

“Không biết. Nghĩ ngợi thấy rất thỏa mãn, sở dĩ rất hài lòng.” Ta gạt đi, nhẹ nhàng ôm lấy hoàng đế: “Có khả năng bởi ở bên cạnh ngài, lắng lắng xem ngài làm chính sự, rất là hạnh phúc rồi.”

Hai ngày sau Ngự hoa viên có đại yến, ta cận lực chuẩn bị này nọ, chờ đợi chỉ là muốn nhìn thấy mặt Cận, cũng muốn cho hần thấy mình bình an để hần yên tâm.

Thập lục công chúa là nhân vật chính của yến hội, nàng ngồi ngay bên cạnh Hoàng đế, hài lòng ngồi xem biểu diễn ảo thuật, có mấy màn đặc sắc thì ra sức vỗ tay, cái dáng dấp đáng yêu ngây thơ thật làm cho người khác phải động lòng. Hậu cung chúng phi hoàng thân quốc thích ngồi ở tả hữu, hoan ca truyện cười không ngừng. Ta tất nhiên với danh phận thị vệ thì đứng ở ngay sau lưng hoàng thượng, thi thoảng hạ thất lưng bồi hần trò chuyện, còn thời gian còn lại luôn quanh quất nhìn sang phía Cận, cứ liếc chút lại thôi, nhiều khi nhìn còn không rõ, vừa phải chú ý động tĩnh sợ hoàng thượng phát hiện, rất là khổ cực. Thế nhưng có lúc, ta và hần giao ánh mắt với nhau, khi đó, thiên ngôn vạn ngữ, tất cả chỉ trong một ánh nhìn, làm cho ta thỏa mãn không thôi.

Cận vẫn luôn như trước đây, tuấn mỹ loá mắt, chỉ bất quá thiếu vài phần ôn nhu, hơn vài phần sát khí. Hần đứng ở phía sau Tam hoàng tử, thỉnh thoảng cùng Tam hoàng tử với Lôi táp nói gì đó, tư thái ưu nhã, thỉnh thoảng đạm nhiên cười, làm cho ta nhìn không rời mắt. Ta thấy rất nhiều vương công đại thần đều len lén quan sát hần. Khi nghĩ tới trong lòng Cận chỉ có một mình ta, ta lại càng hào hứng.

Ta đang nhìn hần say sưa, mông lung bên tai thấy mọi người la hét, ngẩng đầu nhìn phá trước thấy có một đạo ngân quang sáng loáng xoẹt qua, theo bản năng đẩy ngã Hoàng đế núp xuống, rồi lại nhanh chạy sang cứu Thập lục công chúa, nàng ta vốn trong sáng lương thiện như vậy, ta không mong nàng có chuyện gì chẳng lành. Ta ôm công chúa nằm ngã văng lên mặt đất, nàng không hề có việc gì, thế nhưng ta lại bị ám khí trúng vào vai, ngấm lại đúng là làm người tốt thật là khổ cực. Trong lúc nhất thời bao nhiêu tiếng la hét chọi tai của nữ nhân và những tiếng rống giận của nam tử nổi lên ồn ã, toàn bộ yến hội đã hồng hết. Ta gắng đứng dậy thì thấy Cận đang cầm kiếm giao chiến cùng với thích khách, hần vốn có võ công cao cường, kiếm pháp uyển chuyển, sắc bén, thân pháp nhẹ như tơ, giống như đang múa trên trận đồ bát quái, thứ kiếm pháp của bất diên đạo trưởng cùng thân ảnh của hần vô cùng dung hợp với nhau, cảnh này thực là ưu nhã tiêu sái. Ta tự trong đáy lòng không ngừng măn nguyện, vui mừng khôn xiết, thế nhưng ngay lập tức trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Hỗn loạn đã lâu, lúc đó mơ hồ thấy toàn thân phát nhiệt không gì sánh được, sau đó lại lạnh run như bị nhốt trong hầm băng, cảm giác được bên cạnh rất nhiều người đi tới đi lui, còn có người thì thăm bên tai ta, tất cả cứ ong ong trong đầu ta, ta không mở được mắt cũng nghe không rõ. Ta cố gắng trở mình nỗ lực muốn đứng lên, nhưng toàn thân vô pháp nhúc nhích, chỉ nhớ được hình ảnh cuối cùng là dáng vẻ tuyệt đẹp của Cận.....Sau đó là rơi vào hôn mê.....Hần là bị trúng độc rồi.....Không tốt chút nào

hết.....Không có cách nào ngấm nhìn mỹ nhân múa kiếm rồi.....

Hảo khát, ta muốn uống nước.....Không có ai thêm để ý tới ta sao.....Tức quá.....

“Nước.....Ta muốn uống nước.....” Thực sự nhịn không nổi nữa, ta gào khóc lên, thể nhưng bao nhiêu nỗ lực gào rống của ta, thoát ra khỏi miệng không có nửa điểm khí lực, lại giống như tiếng con mèo nhỏ.

“Phong, cuối cùng thì ngươi cũng tỉnh.” Phiên nhào ngay tới bên người ta. Ai, cũng chỉ là trúng độc thôi mà, cơ thể ta cũng hơn hẳn người thường vốn tự có thể kháng độc tố. Ta gắng sức mở mắt ra, nhìn thấy hẳn đang ở bên cạnh khóc lóc rồi tỉnh rồi mù lên.”Ta khát nước quá.”

“Nước, ta sẽ lập tức lấy nước, ngươi đợi một chút.” Hẳn chạy vội đi bưng nước tới, chậm rãi giúp cho ta uống.” Phiên này, mắt ngươi sưng húp cả lên, trông thật xấu xí.” Trông lúc hôn mê vẫn luôn nhớ rõ hình dáng của Cận mỹ nhân, bây giờ tỉnh dậy lại gặp cái mỹ nhân xấu xí này, thực là cụt hứng.

” Vương bát dẫn, ngươi còn có bản lĩnh mà chạy đi anh hùng cứu mỹ nhân, hôn mê mất nửa tháng trời, hại ta nháo nhào chăm sóc cho ngươi. Làm cho nhan sắc ta tiêu tụy đi đến thế này đây.....Nhạc của ta mà thấy ta như vậy thì sẽ thương tâm lắm đây..... Ô ô..... Thật muốn cắn chết ngươi.....”

Ta hôn mê tận nửa tháng sao? Thật là không thể tin được.

“Phong, ngươi tỉnh rồi sao?” Cảnh Nguyệt chạy ngay vào phòng, vội vội vàng vàng bắt mạch cho ta.” Thật tốt quá rồi, ngươi cuối cùng cũng không có chuyện gì.”

“Công chúa, người đừng quá kích động, đã vất vả lâu như thế, phải bảo trọng thân thể, cẩn thận vì cái tên ngốc tử này mà ảnh hưởng tới thai nhi.”Phiên vội đỡ Cảnh Nguyệt ngồi xuống.”Cái tên điên kia luôn có vận khí rất tốt, không thể chết được, Lão thiên ưu ái muốn lưu lại hẳn trên đời này tiếp tục hại người.” Phiên vừa nói vừa không ngừng quay đầu lại oán giận trừng mắt nhìn ta. Hẳn trước đây đâu có hay tỏ thái độ uất ức tới như vậy đâu, Cảnh Nguyệt đã ngăn ngán nước mắt, trong chốc lát ta vừa thấy cảm kích lại vừa thấy có lỗi.”Cảm tạ.....Xin lỗi.....”

” Ngươi có biết hay không lần này có bao nhiêu nguy hiểm! Ngươi là cái tên ngu ngốc tự do hành sự, kết quả nằm hôn mê nửa tháng, chỉ thiếu chút nữa là tắt thở, làm cho đại gia ta đây phải lo lắng!” Ta cười tủm tỉm nhìn Phiên đứng la lối phun nước miếng phì phì vì tức, tha hồ mắng mỏ ta.”Ngươi là cái tên háo sắc thấy cô nương xinh xắn chạy nhào ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, rốt cục ôm họa vào thân, xấu hổ chưa? Công chúa cũng vì lo lắng vất vả tìm cách cứu ngươi là thiếu chút nữa sanh non, ngươi sau này còn giở trò điên khùng như vậy, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ cắn chết ngươi!”

“Yến Chiêu Nghi.....Ngươi cũng đừng có mắng hẳn nữa. Phong vừa mới tỉnh lại thôi, thân thể còn rất suy yếu.” Cảnh Nguyệt nhìn ta đáng thương liền mở vòng vây cho ta.”Phong cứu Hoàng muội một mạng, Cảnh Nguyệt ta còn phải cảm tạ hẳn.”

“.....Ta vẫn còn ảm ức.....Sau này cứ giữ lại, phát hỏa thì sao?” Phiên vẫn còn tức ta lắm, hai tay cứ càu véo cái mặt ta.”Ngươi tỉnh táo lại cho ta, hảo hảo tỉnh lại đi.”

“Ôi! Ta biết rồi! Buông tay ra đi, đau quá! Phiên à! Ngươi tạm tha cho ta lần này đi.....ô ô.....” Ta thực sự chẳng có còn chút khí lực nào mà đẩy hẳn ra, chỉ có thể tùy hẳn lắc lắc.....

Còn đang nháo nhào, ngoài cửa có tiếng thái giám truyền tới.”Hoàng thượng giá lâm.”

“Cung nghênh Hoàng thượng.” Trong phòng có bao nhiêu thần tử, thái giám cùng nữ đều quỳ xuống thi lễ, có một mình ta nằm trên giường, nhìn Hoàng thượng vội vàng đi vào, giả vờ trở mình yếu ớt muốn đứng dậy thi lễ, đương nhiên là đánh vào tấm lòng của Hoàng thượng.”Mau mau nằm xuống. Ngươi vừa mới tỉnh, phải hảo hảo nghỉ ngơi đi. Phong, ngươi cuối cùng cũng tỉnh, trầm thực mừng quá.” Hẳn chăm chú cầm lấy tay ta.”Nếu ngươi có mệnh hệ gì, trầm cũng không biết nên làm như thế nào nữa.....Lão thiên gia phù hộ, Nguyệt bình an vô sự, bình an rồi.....”

“Hoàng thượng, thần vô dụng, làm cho Hoàng thượng lo lắng, thực sự là tội đáng chết.”

“Ngươi không chỉ cứu trầm, còn cứu cả công chúa, vì nước mà lập công lớn, có tội trạng gì chứ? Trầm sẽ hảo hảo ban thưởng cho ngươi, còn yêu thương ngươi hơn trước.”

Ta nỗ lực giả nai đáp lại ánh mắt thâm tình của hân Ân Thực là hơi bị xấu hổ với lương tâm, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, nhẹ nhàng kêu lên: "Hoàng thượng!"

"Nhi thần chúc mừng Phụ hoàng. Giang đại nhân không chỉ cứu Phụ hoàng cùng với Hoàng muội, còn phá quỹ kế của địch nhân, trân trọng kì độc mà không vong mạng, đây đúng là điềm lành." Cảnh Nguyệt mở miệng khen ngợi, trong phòng nhất nhất thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống hô to: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

"Đúng thế! Thật là trời cao phù hộ." Hoàng thượng cười rất hài lòng." Mấy ngày trước điềm trời nói có cao nhân phù hộ, không thể gặp nạn, hiện tại đã bình an vô sự thật rồi, thật là quá tốt....."

Nghe bọn hân nói chuyện ta nhất thời không hiểu có chuyện gì, ta nghĩ hoặc liếc mắt nhìn Phiên, hân hướng ta nháy mắt mấy cái, thế nhưng không nói gì cả.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô tướng quân có chuyện quan trọng cầu kiến."

"Tuyên gọi."

Tô tướng quân? Phiên có hướng ta chớp mắt mấy cái, chẳng lẽ lại là Cận? Đợi cho một thân võ tướng đến hành lễ: "Vi thần khấu kiến bệ hạ." Cái thanh âm quen thuộc này, làm cho lòng ta nổi sóng dồn dập.

"Ái khanh miễn lễ. Có chuyện gì sao?"

"Khởi bẩm điện hạ, gian tế của Nam cương cơ bản đã bị nhổ sạch sẽ, ngoài trừ vài thành phần còn lẫn trốn, còn lại tất cả đều đã bị bắt. Bất quá bọn mọi rợ này quyết liệt, tất cả đều nuốt thuốc độc tự sát hết. Thần vô dụng, không phát hiện ra sớm."

"Ái khanh làm vậy là tốt rồi. Bọn mọi rợ ở Nam cương đều rất giỏi dụng độc, nhất là bộ tộc Vi Thập yêu, nuôi rắn độc làm bạn, khiến cho không ai muốn giao du, ái khanh có thể nhổ tận gốc đã là tốt lắm rồi. Tiếp tục điều tra sâu nữa đi, ta muốn biết ai làm chủ mưu. Công nhiên dám sai người ám sát công chúa, phá chuyện kết liên minh của Chiêu quốc cùng với nước ta. Tù tâm mà giết."

"Thần tuân chỉ. Xin hoàng thượng cáo lui." Hân đứng lên chậm rãi lui ra cửa, thừa cơ hội quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái, bao nhiêu vui sướng yêu thương đều trong ánh mắt đó, thực làm cho ta hạnh phúc.

"Tô Mộc Cận này quả thực đúng là một nhân tài, hôm đó trong yến hội đã thể hiện thân thủ bất phàm, rất nhanh chóng hạ gục hết bọn thích khách. Thấy người bị trúng độc đã rất nhanh chóng đốt thuốc phiện cho người hít để cầm độc, nếu không phải hân cứu người đúng lúc, Phong, mạng của người đúng là khó bảo toàn. Trong khoảng thời gian người hôn mê đã đi dẹp loạn hết đám gian tế của Nam cương, không hổ danh trầm kì vọng phong hân lên làm phó thủ lĩnh cấm vệ quân. Tiêu nhi thật có mắt nhìn người, có thể tìm được một thần tử có tài năng như thế."

"Chúc mừng hoàng thượng vui mừng có được nhân tài, đây còn là phúc phận của quốc gia ta." Mọi người ngồi đó lại nhất loạt khen tặng hân. Cảnh Nguyệt thần sắc bất biến, Phiên tươi cười toe toét, ta cũng miễn cưỡng cười cười, còn chưa mừng cho hân được thăng quan lại chỉ sợ hân vào triều gặp tai họa, lại còn lo lắng cái tâm tư tính toán của Cảnh Nguyệt, còn phải lo lắng sợ Hoàng thượng phát hiện ra mối quan hệ của ta và Cận. Kì thực khi nghe Hoàng thượng nói hân cho ta hút thuốc phiện cầm độc rồi trị thương cho ta, ta vui mừng khôn xiết.....Lén lén sờ vào vết thương trên vai, trong trí nhớ thấy dáng vẻ uyển chuyển của Cận thực sự là rất nhớ.

31. Chương 31

Miền cương nằm dưỡng bệnh trong Càn Khôn cung, ta buồn chán muốn chết. Hoàng thượng bắt ta hảo hảo dưỡng bệnh không được làm trò lộn xộn, hân đối xử với ta thực là vô cùng tốt, đến cả long sàng cũng nhường cho ta nằm, bất quá ta lại toàn vùi vỉnh muốn theo hân vào triều, vừa muốn theo dõi mấy vị quan lại trong triều, vừa chủ yếu là ngắm Cận. Trải qua hơn một tháng, cơ thể ta không có ít khởi sắc nào, toàn thân vẫn là vô lực, thường xuyên bị thở gấp. Ta cùng cảnh Nguyệt đã nghiên cứu thử qua biết bao nhiêu là giải được, nhưng vẫn không thể đem độc tố trong người giải trừ sạch sẽ. Hoàng thượng cử người đi xuống phía Nam tìm giải được cho ta, thế nhưng không biết là phải chờ tới bao giờ, ta thường xuyên nghe Phiên

len lén kể chuyện của Cận ở bên ngoài ra sao, Hoàng thượng cũng thường xuyên khen hần văn võ song toàn, cương trực công chính, làm cho ta cũng thấy vui trong lòng.

Bây giờ Cận theo phân phó của Hoàng thượng làm phó tướng cấm vệ quân, rất nhiều người cũng không hề phục. Đại tướng đứng đầu cấm vệ quân họ Chu, là người cùng phe phái với Nhị hoàng tử, luôn ngầm ngầm làm khó dễ cho Cận, chỉ cho hần đi phụ trách trị an của Kinh thành. Tại đây là ở dưới chân thiên tử, cũng toàn nhà quý tộc quan lại, nhà giàu ỷ thế vi phạm vương pháp, tranh nhau dựa dẫm những người có quyền thế, cùng lắm cũng chỉ là phạt tiền, rồi lại đầu đóng đũa vi phạm, căn bản là chẳng ai quản được. Cận bắt đầu nhậm chức, mỗi ngày đều xuất binh sỹ đi tuần trong thành, cứ phát hiện có phường làm nháo, tất cả đều theo lệ công bằng mà xử lý. Trong triều bắt đầu có người ghen ghét xì xào nói Cận ỷ thế của Tam hoàng tử làm điều xằng bậy. Thế nhưng thời gian sau, có một cựu thần trung hữu là cánh tay đắc lực của Tam hoàng tử trong lúc uống rượu say đã hành hung giết chết một kỹ nữ thanh lâu, Cận cho người truy bắt xử theo lệ phải đưa hần tống vào tù. Những người thân thích quan lại của hần chống lại lệnh bắt, còn cho người chống lại đội quân sỹ đi tuần, bắt quá bọn chúng cũng không phải đối thủ của Cận, tất cả đều bị chế ngự hết. Cảnh Nguyệt tiến cung chẩn bệnh cho ta, cũng hay ngồi kể tin tức mới cho ta. Hiện tại trị an trong kinh thành đã khởi sắc rất nhiều, dân chúng không tiếc lời khen ngợi phó thủ lĩnh cấm vệ quân, ngay cả những đối thủ của Cận cũng không thể không phục bởi vì Cận chấp pháp công chính, cũng chẳng có chỗ cho bọn họ kiếm cớ nói mình. Hơn nữa Cận có võ công cao cường, hần bị bao nhiêu thích khách bám theo mà vẫn luôn bình yên vô sự, mọi người nói có muốn giết hần cũng phải tìm tới đệ nhất sát thủ hắc bang phái may ra sự mới thành. Mỗi khi nhắc tới chuyện này, ta với Phiên lại ngồi nhìn nhau cười, sát thủ đệ nhất hắc bang phái còn là thuộc hạ ngầm của Cận, toàn bộ đều theo lệnh của Cận, lúc ấy chả biết ai có thể giúp họ làm thịt Cận đây.

Ta bị nhốt tại Càn Khôn Cung, mỗi ngày chỉ có ngồi nghe Phiên, hay công chúa kể chuyện, bàn chính sự, càng ngày càng thấy chán, thực hận không thể chạy ra khỏi chỗ này chứng kiến xem Cận oai phong lẫm liệt như thế nào, chỉ tưởng tượng tới cảnh Cận đi tuần trong Kinh thành, một thân khôi giáp cưỡi ngựa, trên đường náo nhiệt mà phi đi, tư thế oai hùng, khí thế uy vũ.....Nghĩ nhiều quá thế nên thành ra hay ngồi một mình ôm gối cười khúc khích tới chảy nước miếng (Hội chứng fanboy của mỹ nhân Cận giai đoạn một =”). Có hôm đang ngồi thì nghe có ai nói rằng Cận đang ở Ngự thư phòng gặp Hoàng thượng, làm cho ta phi như bay sang ấy, đáng tiếc chính là, ta chạy bỏ hơi tai sang ấy, nếu không phải bị Trần công công chặn lại ngoài cửa, nói rằng Hoàng thượng cùng các vị đại thần bàn chính sự không được đi vào, còn có cơ thể ta chưa hồi phục cần hảo hảo nghỉ ngơi, tiện tay sai mấy tên thái giám kéo ta về Càn Khôn cung, làm cho ta khóc không ra nước mắt. Đã bao nhiêu lần dính nhưng chuyện như thế, chỉ may mắn có một lần gặp hần từ trong Ngự thư phòng đi ta, chúng ta đứng cách nhau chỉ có chục bước mà không thể tới gần, chỉ có thể nhìn nhau, bao nhiêu lo lắng nhớ nhung và yêu thương, tổng hội chỉ trong một ánh nhìn, làm cho ta thỏa mãn. Hần cúi đầu hành lễ gọi ta một tiếng “Giang đại nhân!”, ta lên tiếng đáp lại “Tô tướng quân!”, chậm rãi đi lướt qua nhau, mùi hương quen thuộc của hần rõ ràng ngay đầu mũi ta, làm cho lòng ta bồi hồi một lúc lâu không sao dời ra được.

Có một ngày, ta đang bắt lực nằm lăn lộn trong phòng vì chán, Cảnh Trân cùng Cảnh Nguyệt tới tìm ta.

“Làm sao bắt mãi vậy? Người muốn cái gì mà Phụ hoàng không thể thoả mãn cho người sao?” Cảnh Trân mở miệng cười.

“Muội muội thật biết đùa. Hần muốn thứ gì mà lại không được đáp ứng. Người không nên chê cười hần thế.” Cảnh Nguyệt mượn có muốn châm cứu cho ta, yêu cầu tất cả mọi người phải đi ra ngoài.” Phong, ta tìm cách mới luyện ra hai mươi hạt bồ đề lệ, người dùng thử xem có hữu hiệu hay không? Cứ tình trạng như thế này không phải là tốt.”

“Cái này không thể trách ta, ai biết được thứ độc ta trúng lại lợi hại đến như vậy, bắt quá bồ đề lệ đối Nam Cương đích xà độc luôn luôn rất công hiệu, hần là có thể dùng được.” Ta chậm rãi nuốt xuống một hạt, sau đó nhìn hai vị công chúa cười cười hỏi:” Hai vị công chúa đến đây, chẳng hay có chuyện gì phân phó?”

“Thời cuộc bên ngoài bây giờ hiện đã thay đổi chỉ trong nháy mắt. Lão tam hiện tại thực lực bệ phái hơn hần Lão nhị.”

“Như vậy có gì không tốt? Các người không phải vẫn luôn mong hai phe đánh nhau tự diệt ư?” Ta không khỏi nhíu mày, thời gian gần đây Cận như một thanh bảo kiếm không ngừng lóe sáng, tất nhiên là phải làm

cho bè phái của Tam hoàng tử tăng lên đáng kể. Hoàng thượng còn không tiếc lời khen bọn họ, ta tuy rằng rất hài lòng, nhưng vẫn là tránh không được lo lắng, hiện tại cả hai vị công chúa còn tìm tới tận đây không biết là có dụng ý gì.

“Để cho bọn họ lưỡng bại câu thương vốn là chuyện rất tốt, nhưng Lão nhị kia nếu không có người tài thì sẽ rất nhanh bị ném xuống dưới, nếu Phụ hoàng đã lập chiếu, chúng ta vô pháp xoay chuyển. Phong, người minh bạch ta ý tứ của ta chứ?”

“Trần công chúa chẳng nhẽ lại muốn giúp đỡ cho Nhị hoàng tử?” Ta cực kì khó hiểu, trong nhất thời đúng là không rõ.

“Lão tam hiện tại có rất nhiều nhân tài, không chỉ đè ép Lão nhị, thậm chí Lục hoàng tử cũng vô pháp ngóc đầu dậy. Ta nghe Huyền Dịch cùng cha hấn thương thảo bao nhiêu lần vẫn chưa có biện pháp gì.”

“Nguyệt công chúa, hiện tại người đang mang thai vốn rất là khổ cực, cần gì phải để tâm mấy chuyện này cho hao tổn tinh thần? Lục Hoàng tử luôn có thái độ làm người vô cùng điềm đạm, đối với chư vị đại thần luôn luôn kính trọng. Đúng là thời gian gần đây Hoàng thượng không ngừng khen ngợi Tam hoàng tử, thế nhưng vẫn chưa có ý định lập chiếu thư. Có đôi khi thấy Hoàng thượng nhắc tới hai vị đại thần Chu và Lâm không mấy thiện chí cho lắm. Ta tiến cung chưa được bao lâu, thế nhưng luôn nghe nói Hoàng thượng rất ghét có ngoại quyền đe dọa tới mình. Nói như vậy Hoàng thượng sẽ không bừa bãi làm đơn giản chuyện lập chiếu thư. Hai công chúa cần gì phải lo lắng.” Ngẫm lại thực sự đau đầu, mỗi ngày đều nát óc ngẫm nghĩ mấy lời hỏi dò kín đáo, cố gắng mà phỏng đoán tâm tư của hấn, đáng phải trong triều luôn sát phạt nhau, hiện tại mới thấy hai vị công chúa lo nghĩ biết bao nhiêu là chuyện khó khăn.”Không biết vì sao, nhưng ta thấy Trần công chúa luôn đề phòng ta, thường xuyên ngăn không cho ta đi vào ngự thư phòng. Đạo gần đây đúng là không có biện pháp gì.” Thở dài một hơi, ta lại nói tiếp:” Những điều công chúa phân phó không phải Hiếu Phong ta trốn tránh không chịu thi hành, mà đúng là lực bất tòng tâm. Tuy rằng trên người vẫn mang cái danh thị vệ, nhưng tất cả mọi người nhìn ta như một hậu phi, Hoàng thượng lại càng không cho phép ta trước mặt người nói tốt cho Lục hoàng tử. Ta bây giờ chỉ là chỗ trò chuyện giúp Hoàng thượng vui vẻ sau mấy chuyện buồn bực trên triều.”

Các nàng nghe ta nói xong, quay đi không nói gì. Cuối cùng Cảnh Trân thở dài:” Không nghĩ tới Phụ hoàng lại dè chừng người như vậy..... Trần công chúa thì vốn là tâm phúc của Hoàng thượng, hấn làm thế ắt là theo ý chỉ của Hoàng thượng mà thôi. Bất quá, có lẽ phụ hoàng muốn bảo vệ người, không cho người vướng vào thêm chuyện thị phi.”

“Nếu con đường này bị chặn thì ta mở đường khác đi. Phong, người hãy đi nói chuyện với Tô Mộc Cận, làm cho hấn quay sang làm việc cho Lục hoàng tử.” Cảnh Nguyệt nhìn ta, thần thái cực kì nghiêm khắc.

“Cảnh Nguyệt, người rõ ràng biết rõ hoàn cảnh của Cận cơ mà! Làm như vậy không phải hại chết hấn sao? Ngay cả Tam Hoàng tử còn khó chống lại được, huống chi còn có Lôi Táp, nhất định sẽ không tha cho hấn. Không được. Ta quyết không đồng ý.” Việc này can dự tới an nguy của Cận, ta thực sự tức giận với tính toán của Cảnh Nguyệt.

“Ta không nói hấn ra mặt ngay lập tức quay sang Cảnh Hạo, mà ta muốn hấn âm thầm duy trì. Người cho là hấn đi theo Cảnh Tiêu, sau này các người có cơ hội mà ở bên cạnh nhau sao? Người có biết mục tiêu của yến hội vừa rồi không chỉ có Thập lục công chúa mà chủ yếu là người không? Tuy rằng người đứng sau màn đen chỉ huy vẫn chưa điều tra ra được, thế nhưng những thuộc hạ bị mật của Cảnh Tiêu thì tuyệt đối không thoát được cái chết. Phía nam cương vốn là địa phận của Lâm Thị tộc, phụ hoàng phái người đi tìm giải được cho người còn chưa về được. Phong, dù cho người có ngồi suốt ngày trong Càn Khôn cung thì bọn họ cũng không có ý định bỏ qua cho người. Bởi vì sự sùng ái tuyệt đối của phụ hoàng với người chính là cái cớ cho họ giết người.”

“Hoàng tử nói không sai. Phong, người biết người trong hậu cung cùng với đại thần bên ngoài kia nghị luận thế nào về người không? Họ quốc yêu cơ! Tất cả mọi người đều không ngừng hy vọng Phụ hoàng hoàn toàn tỉnh ngộ từ biệt người mà ban thưởng cái chết cho người. Phụ hoàng thậm chí muốn có người cùng bồi táng, cho người xây lăng của người trong phần mộ hoàng thất, người đã nghe tới chuyện ấy chưa?”

“Ha ha.....Còn tưởng rằng có chuyện gì đang chế cười.....Ta cũng không hứng thú muốn chôn cùng ai cả.....Kỳ thực Hoàng đế yêu là yêu cái viên hồng ngọc trên ngực ta, chứ không phải là ta.....Đường

đường một người nói dối có hàng trăm cái sơ hở lẽ nào hắn lại không nhìn ra?....Ta bắt quá là muốn sống để còn rời khỏi đây.....Lẽ nào nói dối hoàng đế là một tội không thể ta thứ?”

Đời này ta đã làm sai cái gì chứ? Ta không rõ. Từng bước, từng bước sai. Từ khi ta sinh ra vốn dĩ đã là một sai lầm.

Sai! Sai! Sai hết!

“Ý tứ của Công chúa ta sẽ chuyển cho Cận, nhưng tất cả nhượng hấn quyết định, ta sẽ không giúp các người thuyết phục hắn. Bất quá hiện tại quan trọng nhất là ta không có cách nào khác gặp hắn, thế nên chỉ có thể nhờ Phiền chuyển lời, hai vị công chúa hãy yên tâm. Bằng không ta sẽ viết thư, tự hai vị tìm người tin cậy đưa đi.”

“Chuyện này người phải trực tiếp nói chuyện với hắn. Bên người Tô Mộc Cận có rất nhiều người, thám tử của chúng ta không tiếp cận hắn được. Ta và Trần sẽ tìm cách cho các người có cơ hội gặp mặt nhau..... Trong cung chứ không thể ra bên ngoài được. Hảo hảo chữa thương, đến lúc đó mới có khí lực.” Cảnh Nguyệt còn đang có thai mà suốt ngày tính toán làm sao đoạt quyền sát nhân, kỳ thực nàng rất khổ cực. Hàn Huyền Dịch có đối đãi với nàng tốt bao nhiêu cũng vô pháp hóa giải oán hận trong lòng nàng. Cái thứ hoàng tộc cao cao tại thượng này.....

32. Chương 32

Đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Thình lình có một bàn tay đặt lên vai ta, làm cho ta giật mình. Đầu óc đang mông lung đi vào cõi thần tiên bị làm cho tỉnh táo lại:” Hoàng thượng, ngài đã trở về. Có mệt hay không? Thần đi pha trà cho ngài thưởng thức nhé.”

Ta định đứng lên, lại bị hắn quay người lại:” Người còn chưa trả lời câu hỏi của Trẫm. Người một mình đứng chờ dẫn cạnh cửa sổ, là đang suy nghĩ cái gì trong đầu?”

“Có nghĩ cái gì đâu.” Ta cúi đầu cười, ta nào có thể nói cho người biết rằng ta đang toán tính cho cả hoàng tộc này ăn thuốc độc chết hết đi để ta có lại tự do trước đây chứ?

“Nghe nói có Cảnh Nguyệt cùng Cảnh Trần tới thăm người, lại còn ở chung trong phòng mật đàm một lúc lâu.....Người từ khi nào lại có quan hệ thân thiết với nữ nhi của trẫm như vậy?” Thứ ngữ khí hơi hơi như thế này luôn làm cho ta có cảm giác sợ hãi.”Hai vị công chúa chỉ tới thăm thân, tùy tiện hàn huyên vài câu, giúp cho ta bớt buồn thôi. Nguyệt công chúa mang tới cho ta một loại tân dược mới, còn chăm cứu cho ta nữa, hình như có hữu hiệu hơn trước. Tinh thần lúc này đã phần chấn hơn nhiều.”

“Vậy sao?.....Mỗi câu sao người lại phải cúi đầu mới nói được? Trẫm không nhìn thấy mặt người, làm cho ta khó mà phân biệt được thật giả.....Trẫm mệt chết đi được, đại thần phi tần tất cả đều trước mặt trẫm mà diễn trò, hiện tại đến cả người cũng như vậy.....”

“Hoàng thượng, thế gian nào có ai là không biết diễn trò?? Thần cũng chỉ không muốn làm Hoàng thượng mất vui thôi.”

“Vậy người nghĩ thế nào thì có khả năng làm vui lòng trẫm?” Hắn nâng mặt ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta, vô cùng phần nộ, thất vọng, tỉnh mạch.....Rõ ràng là cười, làm cho người hài lòng mà không dễ sao? Như người mong muốn, ai người cũng nắm rõ trong tay, khiến cho bao nhiêu kẻ khóc người cười, nhưng chính tâm tư trong lòng mình còn không hiểu rõ lấy nửa phần.....

“Hoàng thượng, Ngài đuổi thần ra khỏi Càn Khôn cũng đi.” Ta thực sự là chán ghét cái cảnh ở đâu cũng bị giám sát thế này rồi.

” Người nói bậy bạ gì đó!” Gằn vua như gằn cọp, chỉ cần không như ý hắn, thiên tử gào lên như sấm sét tức giận. Thứ tức giận này, bất quá cũng chỉ là gáo thét trộn mắt, cộng thêm mấy thứ hình phạt tàn khốc mà phải coi như là ban ân, giống như lúc này, hắn giáng cho ta một cái tát cực mạnh.

“Cầu Hoàng thượng trừng phạt, đuổi ta ra khỏi Càn Khôn cung, nếu mà chưa hết giận, cứ thoải mái giết đi.” Ta cười nhẹ nhìn hắn.”Hoàng thượng nếu không tin tưởng ta, cần gì phải giữ ở bên người dưỡng hổ vì hoạn làm cái gì? Từng có thầy tướng số nói rằng ta vốn sinh ra đã là một cái đại họa. Không sai,, ta đích xác không phải người tốt, giết người phóng hỏa ta đây tất cả đều từng làm qua..... Hoàng thượng cũng không phải chưa từng nhìn thấy tay ta giết người, hà tất phải kinh ngạc..... Hiện tại toàn bộ trong ngoài triều đình lẫn hậu cung đều nói ta là thứ họa quốc yêu cơ, tất cả mọi người đều mong mỗi Hoàng thượng ban chết cho ta.....Ta mà chết rồi, Hoàng thượng vừa được lòng chúng phi tần lẫn đại thần trong triều, thế nào cũng được tung hô là Hoàng đế tài ba sáng suốt. Người cũng không cần phải lo lắng ta sau lưng ngài cấu kết với Lục hoàng tử bại hoại triều cương.”

“To gan!”

“Thần căn bản bất quá chỉ là một phế vật, dĩ sắc thị quân. Hôm nay, cái thân xác thối tha vô dụng này cũng sắp tới ngày tận của nó rồi, chỉ đi vài bước mà đã thở dốc hụt hơi, cũng vô pháp đem thân ra mà hầu hạ chủ nhân, mỗi ngày chỉ có thể lang thang vất vờ như hồn ma trong căn phòng này kéo dài hơi tàn chờ đợi tới giờ tận của nó, không người quan tâm để ý tới, buồn chán phát ức. Một phế vật như thế này Hoàng thượng còn giữ lại dùng vào việc gì chứ?”

“Người.....Dám làm càn sao!” Hắn một chưởng ném ta lên bàn, làm cho mọi đồ đạc ẩm chén bị rơi xuống đất vỡ tan tành, nô tài trong phòng ai ai cũng quỳ xuống không dám thở mạnh. Ta nghĩ mình cũng thực sự điên rồi, không hề sợ chết mà tiếp tục làm cho hắn điên lên:” Thỉnh Hoàng thượng lưu tình cho lúc đầu cũng đã có một đoạn tình cảm, hoàn thành tâm niệm này của tội thần.”

Hoàng đế tức giận phẩy tay áo bỏ đi, nô tài trong phòng cũng nhanh chóng chạy trốn sạch sẽ, chỉ còn thừa mỗi ta ngồi cười rất hài lòng.

“Người còn cười được nữa? Hoàng thượng bấy ngày nay không quay về Càn Khôn cung, hiện tại toàn bộ hoàng cung đều lo lắng tin người bị thất sủng, bao nhiêu kẻ đang tính kế chuẩn bị làm nhục người kia kia.”

“Phiên à! Sao người lại không ngồi cười cùng với ta cơ chứ?” Ta thân thiết ôm lấy vai hắn.”Nhìn xem, đây là những bộ kinh thư mà ta chép lại đấy, chữ viết có đẹp không? Đã lâu rồi không viết, cổ tay mỗi như ròi.”

“Ta đương nhiên minh bạch cái võ mềo của người, ta trước đây truyền dạy cho người công phu rất kỹ lưỡng mà.....Hoàng thượng vì bảo hộ người mà sẵn sàng chống lại người ngoài, bây giờ cứ ngồi thương tâm tiêu tụy, nhưng đừng có làm mất mặt hắn quá. Còn nữa, đừng có mà ôm ta thân mật như thế, trong cung người làm tai mắt rất nhiều, không thiếu lời đồn đại ác ý đâu.”

“Như vậy không phải càng tốt sao? Cho Hoàng thượng cái cớ để quay về Càn Khôn cung tìm ta. Người nói ta nên chuẩn bị pha trà ăn với điểm tâm nào đây? Hoàng thượng có vẻ rất thích hoa mai, bây giờ cũng tháng mười một rồi, vừa đúng lúc hoa mai nở, thật may.” Ở bên Hoàng đế dù ta chỉ là thể thân, nhưng cái công phu hiểu lòng người của ta cũng đâu có phải tầm thường, ta cá chắc hắn luyến tiếc “Nguyệt”, nhất định hắn sẽ phải tìm ta.

Quả nhiên đêm khuya ngày thứ hai, hắn đã trở về.

“Tội thần cung nghênh Hoàng thượng. Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Đang làm cái gì thế? Tại sao khuya rồi còn không ngủ.”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tội thần đang sao chép kinh Phật, thành tâm sám hối.”

“..... Nghe nói người mấy ngày nay chưa từng uống thuốc, cũng không cho ngự y chẩn bệnh, cơm cũng ăn rất ít.....”

“Những thứ dược này cũng không trị hết được bệnh của tội thần, ăn hay uống gì bây giờ cũng chỉ lãng phí. Tội thần sợ rằng thời gian không nhiều lắm, cố gắng sao chép kinh Phật vì Hoàng thượng cầu phúc, để đáp lại sự sủng ái của Hoàng thượng.”

“Không phải người muốn ly khai khỏi trẫm sao? Làm mấy chuyện này.....để làm cái gì? Lòng của người, là tâm tư của Nguyệt, cho tới bây giờ đều không đặt Trẫm vào trong..... Đều muốn ly khai trẫm.....”

“Tội thần ở bên cạnh Hoàng thượng không hề có tác dụng gì, chỉ có mang thêm rắc rối cho Hoàng thượng, làm cho danh dự của ngài bị hao tổn..... Thần, tội đáng chết vạn lần!” Ta gục hẳn trên mặt đất, cổ sức dập đầu. Đau dã man, ta một bên tiếp tục diễn kịch, một bên đang suy tính trong đầu là có nên xuất tí huyết ra không cho nó kịch tính, gọi ít thương cảm của Hoàng thượng. Vừa may đúng lúc hấn động lòng, đỡ ta đứng dậy.

“Hoàng thượng.....” Ta nghĩ cái trán mình chắc là thâm tím vào rồi, đau muốn chết, nước mắt lưng tròng lăn xuống từ viền mắt.” Hoàng thượng, ta thực sự không muốn ly khai ngài, thế nhưng bọn họ đều nói, đều nói..... Đến cả ngài cũng không cần ta..... Hiểu phong bạc mệnh, vô phúc hưởng thụ ân sủng của đế vương, chỉ cầu Hoàng thượng vớt ta ra khỏi cung, quy vào cửa phật, vì ngài mà cầu phúc.....”

“Đừng nói nữa, là lỗi của trẫm.” Hấn chăm chú ôm lấy ta..”Trẫm sợ, sợ người cũng sẽ cùng những người đó như nhau, lợi dụng trẫm, vứt bỏ trẫm..... Để vị chi tranh, quả thực luôn đáng sợ, tất cả Hoàng nhi đều mong cho Trẫm sớm tắt thở.....Người đừng có hoảng sợ, hoàng cung này vốn luôn như thế, luôn mang trong mình rất nhiều máu tanh.....Cái ngôi vị Hoàng đế này trẫm đã ngồi suốt hai mươi một năm, là kẻ vô tích sự..... Đấng vị chi sơ hùng tâm bưng bưng. Vào năm ấy.....Phạm vào sai lầm lớn.....lúc ta tỉnh ngộ, người ngoài đã lên nắm quyền, trẫm cũng vất vả cùng bọn họ tranh đấu, không ngại ngần giết hết không còn ai.....Trẫm giờ đã già rồi, rất muốn có người ở bên cạnh chia sẻ cùng với mình dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn.”

“Hoàng thượng, xin ngài đừng nói nữa. Hiểu Phong từ trước vốn dĩ không hiểu chuyện, làm cho ngài khó xử.” Ta bịt miệng hấn lại.” Hiểu Phong thực sự đáng chết vạn lần.”

“Được rồi, đừng khóc nữa. Lần sau cũng đừng có chọc cho trẫm tức giận lên nữa. Hảo hảo dưỡng bệnh, chỉ cần người ngoan ngoãn, trẫm sẽ không cho người ngoài khi dễ người.” Hoàng thượng ôm ta ngồi ở trên giường. Hấn đặt ta ngồi trước ngực, không ngừng ôm sát ta:” Hoàng thượng, ta nghe công chúa nóiNhững người đó nói rất khó nghe, ta chỉ là nhất thời tức giận không kiểm chế nổi.....Hiểu Phong hiện tại bệnh tật như vậy, cũng là điểm hạn chế chẳng đi đâu nổi.....Sợ hoàng thượng không còn cần ta nữa, không bằng.....không bằng.....”

“Đúng là một gốc tử. Trẫm vốn trong lòng buồn bực, bị người chọc cho càng thêm khó nhịu trong người. Người nói xem, phải nghiêm phạt người thế nào mới đáng đây?”

“Hoàng thượng, ngài lần này hạ thủ lưu tình với Hiểu Phong đi, nhẹ nhàng với ta thôi. Hiểu Phong sau này cũng không dám nữa.” Ta rúc vào lòng hấn, nũng nịu.” Cầu ngài đó, Ngài là thiên tử, đứng nên chấp nhận với thảo dân, cầu ngài đó.”

“Không được. Trẫm lần này phải hảo hảo nghiêm phạt người. Cái tên tiểu yêu tinh này, để cho người từ sau không dám thế nữa.”

“Ha ha.....Buồn quá.....Ta không dám nữa mà, sau này cũng không dám nữa.....Hoàng.....thượng, ngài tha cho ta đi.....”

Một đêm mây mưa chi hoan là quá sức với cơ thể đang bệnh tật của ta, làm cho ta thấy thực vất vả, thế nhưng lại rất đáng giá. Ba ngày sau, Hoàng thượng viện cớ ta có công hộ giá nên phong ta thành Tiêu Dao Hầu. Ngẫm lại thì đúng là rất đúng lúc. Hiện tại ta bức thiết muốn gặp Cận, ta bây giờ quả thực bản khoăn không biết nên dựa vào ai, muốn đi hỏi hấn một chút. Muốn hấn khuyên xem ta phải làm như thế nào. Vì vậy ta mượn cớ muốn đi hướng Bồ Tát lễ tạ thần, cảm tạ lão Thiên phù hộ, ngang ngạch buộc hoàng thượng gật đầu đồng ý cho ta một con ngựa trắng tự trai giới ba ngày trong chùa.

Thị vệ trong cung hộ tống ta tự cưỡi ngựa trắng vào chùa, cử một người đứng ngoài canh phòng cho ta tự an tĩnh niệm phật, còn lại hộ vệ đều lùi rất xa. Đêm đã khuya, ta không dám đốt đèn, an vị tại trong bóng tối đợi Cận.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, gió bên ngoài lạnh lẽo lùa vào, ánh trăng mát mẻ trên người hấn, cái bóng đổ dài trên nền nhà. Ta vội đứng lên, hai tay nắm chặt lấy nhau, những lời nói vô số lần ngấm trong lòng lúc này lại vô pháp nói ra, chân cũng tê cứng như đá, đứng bất động tại chỗ. Chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn thân ảnh ngoài cửa.

“Tối rồi sao?”

“Ân, đã tới.”

“Ha ha ha.....”Ta theo bản năng suýt cười thành tiếng. Nghĩ đã ngóng trông mãi, luôn lo lắng hoang sợ lại bất an, tận tới khi nghe thấy thanh âm quen thuộc cất lên, trong nháy mắt mọi ý nghĩ đã trống rỗng, thân thể tới nửa điểm khí lực cũng không có. Thoáng cái ngã ngồi lên giường.

“Phong.” Hắn đóng cửa lại rồi bước nhanh tới ôm chặt lấy ta.”Thế nào rồi? Khó chịu sao? Sao người của người lại lạnh như vậy? Sao không cho người đốt lò sưởi? Người người lạnh quá.....”Hắn ôm ta vào trong vòng tay, từng tiếng tim hắn đập, hay hơi thở hắn phả trên mặt ta, tất cả đều làm cho lòng ta ấm áp.

“Nương theo ánh trăng hắt hiu ngoài cửa sổ, ta mở to mắt cố gắng muốn nhìn rõ mặt hắn, muốn nhìn mắt hắn, hàng lông mày, cái mũi thẳng, bờ môi ấm áp,.....Ta lấy tay chạm hết lên chúng, thỏa mãn lòng nhớ nhung của ta.”Cận, người vẫn không thay đổi, vẫn luôn như trước đây.....Ta rất vui.....”

“Ta không thay đổi.” hắn cầm lấy tay ta, đưa lên môi tình tế hôn.” Trước mắt người, ta mãi luôn là cái cây đâm bứt Cận bởi người như khi ở tại Túy Phong lâu.”Ngón trỏ của ta bị hắn ngậm trong miệng, không ngừng liếm nhẹ. Mềm mại và tê dại, làm cho ta vô lực kiềm chế, từng từng lớp lớp những nhớ nhung uất hận trong lòng chúng ta như bùng cháy, lan ra tứ chi, ta hôn lên môi hắn, cố gắng níu kéo lưỡi hắn cùng ta giao triền, quần quýt si mê, cắn cắn, mút mút, chẳng mấy chốc dục hỏa đã thiêu đốt tất cả những lý trí của chúng ta. Chúng ta cứ như vậy liều lĩnh ôm ấp lấy nhau, không chừa ra lấy một khe hở, càng lúc càng tiến tới, đưa tay vuốt ve hạ thể khao khát nhau khôn cùng của đối phương, cứ như thế nhanh chóng cùng nhau lên tới cao trào.

Bắn ra chỉ trong nháy mắt, ta khóc, cảm giác như bao nhiêu áp lực khó khăn đè nặng trong lòng những ngày qua được giải thoát theo ra ngoài, bao nhiêu toan tính điên cuồng rồi là máu tanh bạo ngược đã trải qua, cái gì cũng không cần lưu lại nữa, trong lòng trong sạch hẳn ra. chỉ còn lại có thỏa mãn, có ấm áp.

“Phong, Phong, Phong, Phong.....” Cận hôn nước mắt của ta, hôn lên mi mắt ta, hôn khắp khuôn mặt ta, liên tục nỉ non tên của ta, giống như muốn đem ta nuốt sống vào trong người để ghi nhớ. Từng tiếng, từng tiếng vang vọng trong đầu ta, giống như có người đang xướng cầm nỉ non, thanh thanh mềm mại, đọng lại trong lòng, rồi lan tỏa ra như gió gợn mặt nước. Bao nhiêu ngày tháng thống khổ trước đây, vẫn chỉ còn nhớ có người này, dù có chạy trốn hay nô đùa, vẫn luôn có người này ở bên cạnh ta, giúp cho ta có thể cười. Sẽ đứng đó, cười với ta, đưa tay cho ta, đến bên ta, nói với ta rằng:

“Ta sẽ vĩnh viễn cùng người.”

33. Chương 33

Đợi cho tất cả bình tĩnh trở lại, chúng ta nhìn lẫn nhau, thở gấp, quần áo lộn xộn, đũng quần đã ướt sũng, thật là chật vật bất kham, không tự giác mà cả hai cùng cười rộ lên.

“Hai người chúng ta, giống y như hồi vẫn còn là một tiểu tử, hồi ấy da mặt còn mỏng, ôm nhau đứng cùng một chỗ, chưa kịp làm cái gì cũng đã xong rồi.” Hồi tưởng lại khi xưa lúc vẫn còn ở chung với nhau, cầm tay cầm chân, cũng chỉ có hôn môi và ôm, chẳng ai dám động thủ trước. Càng nghĩ càng cười không dừng được.

“Người ấy nha, sau cái chuyện kia không còn cam đảm đi tìm cái chết thì suốt ngày luẩn quẩn theo ta, thật đáng yêu. Nhưng mà đi theo ta lại chỉ toàn đi học cái xấu, cứ có cơ hội lại ra tay động thủ trước.” Cận nheo cái mũi của ta.”Đúng là càng lớn càng vô pháp vô thiên.”

“Cái gì chứ? Không phải khi đó người cũng rất thích bị ta trêu chọc sao?” Ta xoay người, ngồi trên người hắn, đâm vào ngực hắn bất bình.

“Người nói đúng lắm a. Lúc đó chính ra là ai đã dùng mê hương mới có cơ hội đè ta xuống dưới vậy?” Cận một chiều đã đem ta đặt xuống dưới.”Luận khí lực, người đòi hơn ta sao?”

“Cái này mà cần phải luận khí lực sao? Hồi ấy kỹ thuật trên giường của người chán chết, nhẹ nhàng nhất cũng không khiêu khích được, ta có khi dễ người đâu! Dùng mê hương chẳng qua là giúp cho người tăng thêm tình thú, người hiểu chưa? Mà người cũng đã rất hưởng thụ còn gì.” Ta cười hi hi, nhẹ nhàng chọc

mấy chỗ nhạy cảm của hắn, làm cho hắn lại mềm nhũn, bị ta lật trở lại. Ta ngồi trên người hắn, cao cao tại thượng đắc ý nhìn.

“Nếu như có người nào đó mà làm chưa được một nửa đã kêu mệt quá với mỗi thất lưng thì đừng có trách ta vùng lên hưởng thụ nhé.” Cận cười hắc hắc.”Phong, người đừng có trách là ta không cho người cơ hội, mọi lần ta cho người tha hồ làm loạn, lần nào người cũng vô pháp làm cho ta thỏa mãn, thế nên ta luôn coi-như-là.....Nhường cho người một cái công đạo đi.” Hai tay hắn lại nhanh chóng ôm ta sát vào lòng.”Tiểu ngốc tử. Người cho rằng về điểm này, người có thể ngăn nổi ta sao? Chẳng có cái gì mà người chưa từng bảo Phiên dạy cho, da mặt dày lắm rồi. Mỗi lần làm sai là lại muốn ta tự động bỏ qua sao?”

“Có sao? Thật thế à? Sao ta lại không nhớ rõ vậy nhỉ? Từ trước tới nay người luôn luôn cố gắng nhưng chẳng bao giờ hài lòng! Ta hảo thương tâm nha. Liệu có phải vì Lôi Táp, cả Tam hoàng tử, cả cái người thị vệ to lớn ấy, có phải là người theo bọn họ tốt hơn nên đã ghét bỏ ta rồi đúng không?” Ta cảm giận cúi xuống cắn một cái lên cổ hắn, nghe hắn kêu đau mà thỏa mãn, chắc chắc vết kia sẽ còn lưu lại lâu lâu.

“Ai, nếu không phải là do người thân thể còn chưa khỏe, ta thật muốn hảo hảo giáo huấn người làm cho ngày mai không bước xuống được khỏi giường nữa. Cái tên tiểu ngốc tử này, ăn nói bậy bạ. Chuyện ta cùng với Lôi Táp người không phải biết, lúc này còn tính toán cái gì nữa? Ta còn muốn tìm người tính sổ một chuyện đây. Nghe nói khi người ở trong Hàn phủ đã cùng với Hàn Huyền Dịch gần bó nhau như keo sơn, người nói đi, người có thích hắn không?”

“Thích chứ.” Cảm giác được Cận thoáng cái đã chùng xuống, ta hài lòng hôn hắn một cái.”Có một chút. Bởi vì hắn nói hắn sẽ giúp ta trông chừng người không để người có việc gì. Cận, ta nói cho người biết, ta thế này nhưng cũng đi tìm rất nhiều người trông chừng cho người, người cũng đừng nên làm thế tử đi ngoại tình chứ, kiếp này chỉ được thương yêu có một mình ta thôi. Nếu như kiếp sau, kiếp sau nữa người còn muốn cùng ta ở chung một chỗ, ta cũng sẽ đáp ứng với người.”

“Người nếu như biết nhớ tới ta, đã luôn lưu tình dành cho ta rồi, bản tướng quân cũng hứa sẽ ôn nhu với người. Thế nhưng người có bản lĩnh câu dẫn hết người này tới người khác. Sau này ta sẽ hảo hảo giáo huấn người, không mua kẹo đường cho người, không mua mút quả cho người nữa. Nếu như người còn tiếp tục thấy mỹ nhân trong thiên hạ là chảy nước miếng, ta sẽ mang người vào nơi thâm sơn cùng cốc, chỉ có thể nhìn ta, ăn tươi nuốt sống người thì thôi.”

“Tốt thôi. Thích thì có thể đi ngay. Hai người chúng ta chỉ cần là ở chung một chỗ thì sẽ không bao giờ muộn. Cận.....Nhưng ta sợ....” Ta thực sự sợ hãi, lui vào trong lòng hắn. Ta biết tình cảm hắn dành cho ta chẳng nhiều ít hơn ta dành cho hắn, thế nhưng ta vẫn luôn có thói quen ỷ lại vào hắn.

“Đừng sợ. Có ta ở đây. Ta sẽ không để cho bọn họ làm tổn thương người, ta trước nay không hề tin phật, thế nhưng khi người rời khỏi Túy Phong lâu, ta liền tới Âm Vân tự, cầu xin phật tổ phù hộ cho người, ta muốn hoàn thành ước nguyện, ta nhất định phải làm được. Phong, tin tưởng ta.” Hắn ôm tay ta vào lòng chặt hơn.”Ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng, có mình người thôi. Ta quyết tâm không buông tay.”

“Thế nhưng, ta biết người muốn.....” Báo Thù, hai chữ này ta không dám nói ra khỏi miệng. Cận, người muốn giết Hoàng đế, chứ không phải những tên phạm phu tục tử trong triều, thế nhưng, ta không dám tưởng tượng cái ngày ấy sẽ thành như thế nào.

“Đúng thế. Từ nhỏ tới lớn ta vẫn nuôi mong ước báo thù, nhìn thân nhân của mình từng người một bị chết thảm, từng có lúc sợ hãi tới mức không dám ngủ, cứ nhắm mắt lại thấy toàn oan hồn đầy máu, có đang ngủ cũng bị chính tiếng thét chói tai của mình làm cho tỉnh giấc. Trốn chui lủi đã rất nhiều năm, lúc nào cũng chỉ muốn ở trong bóng tối, sợ ánh sáng, sợ ánh sáng giống như ngọn lửa hỏa thiêu bám lấy ta không rời.....”

“Tay người ướt sũng mồ hôi rồi, người sợ sao? Phong, đây là ta lần đầu tiên ta nói cho người chuyện của ta, ta bây giờ ổn định rồi, không còn sợ hãi như trước nữa.....Ta không muốn người lo lắng sợ hãi, cũng không cầu người phải hiểu chuyện của ta.....Tướng bá theo ta trốn chạy bốn năm, sau đó thì hắn chết, ta một mình lang thang lưu lạc, sau này bị bắt vào Túy Phong lâu, hiện tại dùng cái tên này.....Vốn sống đã luôn khổ cực, vậy mà chỉ có người lại đến trong cuộc đời ta, mỗi ngày đều quần quít lấy ta..... Ban đầu nghĩ người rất đáng ghét, càng sợ người sẽ tìm cách hại ta.....Thế nhưng suốt một thời gian dài, người toàn trừu cợt ta, khi dễ ta, quan tâm ta, cổ vũ ta, khiến cho ta mở lòng mình hơn.....Càng lớn lên càng

biết rõ, không thể ly khai người được nữa rồi. Những ngày ở tại Túy Phong lâu với ta là cực kỳ hạnh phúc. Ta sinh ra đã không có phụ mẫu, Đường thúc thu nhận ta, nuôi ta, thế nhưng thế vẫn chưa đủ, tộc nhân với ta luôn dè bủ khinh rẻ, chỉ có người, toàn tâm toàn ý bảo vệ ta.....Những ngày có người bên cạnh là ngày hạnh phúc của ta.....Xa nhau một năm, ta đã nghĩ rất nhiều. Nếu như ta báo thù đại giới mà lại mất đi người, thì tất cả cũng không còn có ý nghĩa nữa. Còn nếu buông tha tất cả mà có thể đổi lại người về bên cạnh ta, ta đây cái gì cũng không cần.”

“Cận.....” Ta ôm chầm lấy cổ hần, bất luận thế nào nước mắt cũng không ngừng lại được.”Cận, đừng nói nữa. Ta minh bạch, ta tin người, chúng ta sau này sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.....”

“Chúng ta sau này nhất định có cơ hội ở bên nhau.....Phong, ta sẽ nỗ lực, trở thành có quyền lực trong tay, có thể bảo hộ người, không cho người khác khi dễ người.....Ta rồi sẽ dẫn người cao chạy xa bay, đến một nơi mà không ai có thể nhận ra chúng ta để sinh sống. Người có thể mở một y quán, hành nghề cứu người, ta đi đầu đường vẽ tranh bán chữ. Chúng ta sẽ mua một mảnh đất nhỏ, đằng trước đằng sau sẽ trồng thảo dược, trồng một cây phong, tới trời thu, là đỏ rụng xuống phủ kín cả đình viện, thật là đẹp đúng không?”

“Còn cả thùy trúc với hoa mai vàng..... Người thích nhất là uống trà ống trúc, bọn họ ai đoạt được thiên hạ ta cũng không quan tâm. Nếu không phải sợ Lôi Táp truy sát, ta đã sớm đem người rời khỏi đây.....Hoàng thượng, các hoàng tử, rồi Lôi táp, vốn không có hảo ý với người.....Phong, ta xin lỗi, ta thực vô dụng, ngày đó rời đi để người ở lại một mình trong cung.....Ta sợ lắm.....Sợ rằng sẽ mất người. Ta thực sự là vô dụng mà.....”

“Không sao nữa rồi, Cận, đều đã qua cả rồi.” Cận từ nhỏ đã luôn kiên cường, chưa bao giờ ta thấy hần mềm yếu, hiện tại lại giống như một hải tử không ngừng nức nở, khóc rất nhiều, giống như một con dao, đâm vào lòng ta rất đau. “Đừng lo nữa, ta vẫn còn có khả năng tự bảo vệ chính mình. Thứ bùa hộ mệnh người đưa ta rất linh thiêng, Hoàng đế hiện nay rất sủng ái ta, ta không sao đâu. Cận, đừng khóc.....Từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy người khóc, Cái này phải làm sao đây, thực sự.....”

Cận lần đầu tiên rơi lệ trước mắt ta, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi vào lòng bàn tay ta, nhiệt độ ấm áp này lan ra toàn thân. Hần từ nhỏ vẫn luôn áp chế tình cảm của chính mình, dù có ta bên cạnh nhưng không bao giờ nói ra nỗi khổ tâm trong lòng, là một đứa trẻ thật khác biệt. Chúng ta chưa bao giờ cảm thấy tâm tư lại gần nhau đến thế.” Cận, ta rất vui. Người rốt cục cũng giống người bình thường rồi, có khóc có cười, không uống công ca ca từ nhỏ đã thương yêu người. Nào, lại đây ta hôn một cái.”

“Tên hỗn đản này, người không phải ca ca của ta.....Đừng tưởng sinh trước ta có ba tháng mà được thể cười trên đầu ta làm xằng làm bậy, chẳng qua khi ta còn bé mặc kệ cho người khi dễ thôi.” Cận vẫn cứ rầu rĩ, còn khóc lóc nức nở, nhớ tới trước đây tâm nguyện lớn nhất một thời của ta là phải trêu cho hần khóc, thế nên ta tranh thủ trêu chọc hần. Hần ngay lập tức đã phản ứng lại, lại còn tức giận như phát điên, xem ra.....Tâm nguyện của ta hoàn thành rồi.

“Ha ha ha,Cận, trông người thật đáng yêu, lại đây nào, ta thương người.” Đang giữ lấy hai má hần hôn lên đó, Cận nhất định là rất xấu hổ, hai má đỏ bừng lên, trong bóng tối nhập nhem làm cho ta không nhìn rõ được nước mắt và khuôn mặt đỏ ửng của hần, thật là tiếc chết đi được.”Ta muốn về nói cho Phiên quá, hần với ta đổ nhau lâu như vậy, làm sao cho người phải biết khóc, quả này về Phiên chắc chắn tức điên lên ấy. Ta nhất định sẽ đòi lại công đạo những lần trước đây hần khi dễ ta.”

“Người dám sao! Người cùng Phiên đánh đố từ bao giờ?Mấy người cá cược chỉ vì muốn nhìn ta khóc sao?”

“Hắc hắc hắc, ai bảo người lúc bé cứng đơ như khúc gỗ.”

“Không được nói cho hần! Chuyện mất mặt thế này tuyệt đối không thể nói cho Phiên được, hần nhất định sẽ cười chết ta. Phong, đáp ứng ta đi có được hay không? “Cận hạ giọng xuống mềm nhũn mà cầu xin ta làm cho ta càng thỏa mãn.

“Không được. Ta trước đây chỉ vì cái này mà bị hần khi dễ nhiều như vậy, đây là cơ hội bao lâu mới vấp vả có được. Cận, người là người thương ta nhất, nhất định người sẽ hiểu ta mà, phải không?” Bao nhiêu lâu trước không trêu ghẹo Cận được, ta bị Phiên khi dễ phát ức mà có làm gì lại được hần ta đâu, thường hay

học cách phản kích, nhưng phản thế nào được với Phiên cơ chứ, khó lắm mới có cơ hội tốt như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua.”Cận a! Người chịu khó hi sinh cho ta một lần thôi, có được hay không?”

“.....Phong, không phải là do ta không muốn giúp người. Người nên biết Phiên có để ai bắt lại hấn bao giờ đâu, người lần này thắng được một lần, lần sau nếu nhược điểm lại rơi vào tay hấn, chẳng phải sẽ càng thảm hại hơn sao?”

Ngô. Hấn nói đúng a.

“Lôi Táp lần đầu mang ta đi gặp Tam thái tử, Tam thái tử muốn ta bồi hấn, thế nhưng hấn ở trên giường lại thích bạo lực, bị ta đá cho một cước văng xuống giường, Lôi Táp đành để Phiên đi thay ta tạ tội với hấn. Ta lúc đó rất hối hận, sợ Phiên sẽ giận chó đánh mèo mà xử ta, kết quả.....”

“Kết quả thế nào?” Cận nói lấp lửng, càng làm cho ta háo hức.

“Kết quả, sáng sớm hôm sau, Phiên thần thanh khí爽 ra từ trong phòng, mà Tam hoàng tử thì nằm trên giường một ngày một đêm.....Sau đó, trong bang phái của Lôi Táp không ai dám động chân động tay với hấn, thậm chí Phiên có chủ động gọi họ lên giường cũng không ai dám đáp ứng.....”

“Trời.....Thật vậy sao?” Ta nuốt nước bọt, sợ đến chết khiếp.

“Phong, ta đã bao giờ lừa người đâu! Người nếu bị Phiên khi dễ, sẽ chỉ làm cho ta đau lòng hơn thôi. Thế nên ta tuyệt đối chưa bao giờ nói với hấn người tính chộc hấn sau lưng đó thôi.”

“Cận, người thật tốt với ta.”

“Người minh bạch là tốt rồi. Ta thương người như thế, không giống người toàn đi khi dễ ta. Bất quá ta là người không tính toán lật lắt thiệt hơn. Phong, người cũng biết tính Phiên rất hiếu thắng, nếu cho hấn biết người thắng được hấn, chỉ sợ là người chẳng yên ổn mà vui sướng được, chứ kì thật mặt mũi ta cũng không phải quan trọng, chủ yếu Phiên cũng chẳng phải người ngoài. Ta lo người bị hấn chộc thôi.”

“Cận, người đúng là đại nhân rộng lượng, tha thứ cho ta lần này đi. Ta sau này cũng không dám nữa. Ta sau này sẽ tuyệt đối nghe lời người.” Vì cái gì mà ta bị Cận ép tới mức muốn trêu hấn cũng không được? Đúng là số ta thương tâm quá mà, ô ô.....

34. Chương 34

“Người đúng là tên tiểu vô lại, ta thực sự không thể bắt bẻ người được. Ai...” Cận tựa vào ngực của ta, nhẹ nhàng thở dài.

“Cận...”

“Hừ... Đừng nói gì cả. Cứ để cho ta như vậy ôm người một cái... Ta thực luyện tiếc không muốn buông ra...”

“Ta sẽ chờ người, chờ người tới đón ta. Ta biết người nhất định sẽ không thất hứa.” Ta vuốt ve đầu của hấn một cái, âm thầm hạ quyết tâm.”Cận, có muốn ta giúp người không?”

“Không được. Người đừng tham gia vào chuyện này. Chuyện này thực sự rất phức tạp, ta không thể nói cho người biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ... Tóm lại, hoàn thành nhiệm vụ của Lôi Táp là chúng ta là có thể rời đi. Hiện tại người ở bên Hoàng đế là an toàn nhất, ngàn vạn lần đừng có gây thù hằn với ai cả.”

“Nhưng mà Lôi Táp hấn...”

“Người yên tâm. Lôi Táp bên kia ta sẽ ứng phó, bọn họ dám làm hại người, ta sẽ hủy hoại toàn bộ kế hoạch của bọn họ. Lôi Hạo là một người thông minh, hấn sẽ không chộc giận ta.”

“Lôi Hạo? Hấn là ai vậy?” Ta không khỏi nhăn mặt nhíu mày, sao lại có nhiều địch nhân như vậy, không biết rằng nên đề phòng người nào nữa. Trong lòng ta không có lúc nào bình yên được.

“... Người đã gặp qua hấn rồi đó. Ngày đó ở trong hoa viên của hoàng cung... Hấn là thân thích của Lôi Táp, là người thừa kế của Dạ sát hắc bang phái... Phong, đừng có lo lắng, Lôi Hạo thực rất mê luyện ta, đã cam đoan với ta, quyết không dám ở sau lưng ta làm tổn thương gì tới người đâu.”

“Vậy là hần là tình địch của ta rồi? Như thế nào lại có thể tha cho ta như thế?”

“Ha ha... Ta nói với hần, mặc kệ là ai sau lưng ta đã thương người, ta đều đem hết tội trạng mà đổ lên đầu hần cả.”

“Thứ điều kiện vô lại như thế mà hần cũng đáp ứng sao? Cậ, người không cần phải thủ đoạn như thế chứ.”

“Hừ, luận âm hiểm mưu kế, không ai so được với hần. Người duy nhất ham muốn giết người chính là hần, người nói xem, ta sao phải khách khí với hần làm quái gì? Chưa kể, hần mê luyện ta, lúc nào cũng có suy nghĩ muốn độc chiếm ta, ta vào sinh ra tử không tiếc tính mạng phục vụ kế hoạch của hần chu toàn, sao có thể cứ như thế thành vật vô dụng nằm trên giường hầu hạ cho hần chứ. Tốt nhất, Phong, chúng ta đừng nói mấy chuyện mất hứng này nữa. Nói cho ta biết, một năm nay người có sống tốt không? Hàn Huyền Dịch có làm gì khi dễ người không? Ta có nghe tin người cùng hần đi ra chiến trường, hại ta lo lắng muốn chết.....”

“Không có việc gì. Người xem, không phải hiện tại ta đang ngồi lành lặn trước mặt người sao? Người trong Hàn phủ đối xử với ta rất tốt, một năm nay với ta quả thực cũng rất nhẹ nhàng.” Hồi tưởng lại những chuyện trong một năm đã xảy ra, nào thì được đọc qua bao nhiêu là sách vở quý hiếm, cũng có thấy hai tiểu hài tử man di tộc ở chiến trường, cũng có được ăn những loại điểm tâm sơn hào hải vị thực rất quý hiếm, có khi cùng với Công chúa bắt tay trêu chọc cho thị thiếp của Hàn Huyền Dịch làm các nàng rời đi.....Trước kia khi ở trong phủ có thể quá tĩnh lặng mà thấy nhàm chán, thế nhưngغمغم lại thì quả thực là cũng đã trải qua không ít chuyện thú vị, có thể nói là giống như được mở rộng tầm mắt vậy. Cậ nắm tay của ta, ngồi ở bên cạnh ta lắng lắng nghe, có khi ngẫu nhiên hỏi một câu, làm cho ta cười ngoác cả miệng, hần thấy ta cười thì cũng cười theo, lại giống như những ngày trước đây khi còn ở trong lâu, mỗi ngày chúng ta cùng ngủ một chỗ, nằm kề cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra trong ngày, rồi lại rúc ở trong chăn mà cười khúc khích với nhau.

“Cậ, hôm nay sư phụ khen người đánh đàn rất hay, có vui không?”

“Cậ, hôm nay ta với Phiên trêu chọc Nhu Vân, ai kêu hần chọc giận người, chúng ta làm cho hần bị xấu hổ trước mặt sư phụ...”

“Cậ, hôm nay ta đã đón tiếp một khách nhân là một lão gầy còm, hần mới uống vài chén liền say, kết quả ôm ta khóc nói lảm nhảm rằng ở nhà hần có một con sư tử lợi hại ngoa ngoắt như thế nào. Ha ha ha...”

“Cậ, ta nấu rượu đã tới ngày có thể uống rồi. Ngày mai chúng ta kêu Hân với cả Phiên tụ tập hảo hảo nhấm nháp một phen...”

Cùng Cậ ở chung một chỗ nói chuyện phiếm luôn vui vẻ như vậy. Bây giờ một ngày đã thay bằng một năm, nói chuyện trong đêm, nháy mắt đã tới canh ba, Cậ bắt buộc phải ly khai. Nghe xa xa có tiếng gõ mõ báo canh, ta nắm chặt tay hần, khổ sở nói không ra lời.

“Phải hảo hảo bảo vệ mình. Trong Hoàng cung phong ba rất nhiều, ngàn vạn lần chớ có vác họa lên thân. Ta sẽ mau chóng mang người rời đi... Phong, chờ ta nhé.”

“Ân, ta chờ người.”

“Thân thể của người không tốt, phải chú ý. Ta sẽ nghĩ biện pháp tìm giải dược trở về cho người.”

“Ân.”

“Thời tiết lạnh rồi, mặc nhiều quần áo một chút, uống nhiều thuốc bổ chống hàn vào, bảo hộ cơ thể đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Ân.”

“Ta phải đi rồi...”

...

Ta nắm chặt tay hần, hần ôm lấy thắt lưng của ta, chúng ta cứ đứng ôm lẫn nhau mà trầm mặc, không ai nở buông tay.

“Cận, người cần phải đi rồi. Người phải cẩn thận, đừng lấy tính mệnh ra đánh đố, đừng làm cho ta lo lắng.”

“Ân.”

“Nhớ rõ đừng dùng bộ kiếm pháp kia, đừng làm cho người ngoài hoài nghi thân thể của người.”

“Không có ai biết được đâu. Tổ tiên của Nguyệt tộc đến từ phương Tây xa xôi, trong tộc đại đa số mọi người có mắt màu lam. Năm đó Đường thúc bọn họ chính là vì bị cái mắt đó làm lộ thân thể nên mới bị bắt lại, người trong tộc cũng bởi vậy mà bị giết sạch sẽ. Ta sinh ra đã có mắt màu đen, vốn bị tộc nhân kỳ thị huyết thống bất chính, ngược lại thành ra may mắn tránh thoát khỏi kiếp bị đuổi giết. Đừng lo lắng, không ai biết được thân phận của ta. Ngay cả Lôi Táp, cho người đi điều tra ta bao lâu nhưng cũng không ra.”

“Bọn Lôi Táp khó đối phó, người nhớ phải lưu tâm chú ý, đừng để bị lợi dụng.”

“Ân.”

“Người đắc tội rất nhiều người, phải cẩn thận bị bọn họ sai người ám toán.”

“Ân.”

“Mùa đông tới rồi, quần áo phải mặc ấm, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ân.”

“Đúng rồi, công chúa muốn ta khuyên người phản chiến giúp Lục hoàng tử, ta cũng không biết như vậy được không, người tự quyết định đi.”

“Phe phái của Lục hoàng tử quá yếu, giúp bọn hắn chỉ có đường chết mà thôi.”

“Sao có thể như thế? Hàn gia thực có quyền thế, hai vị Công chúa cũng âm thầm khuếch trương thế lực...”

“Hai vị công chúa? Phong, ta không biết người muốn nói cái gì, nhưng nếu các nàng là nữ tử, mặc kệ có thể lợi hại như thế nào, đều không thể bước ra ánh sáng, cũng vô pháp đấu lại những thủ đoạn tàn độc của nam nhân? Người đừng để ý tới các nàng.”

“Nhưng mà Nguyệt công chúa đã cứu ta một mạng, Hàn gia nhân đối ta có ân, hưởng chi Hân theo Huyền Dịch. Nếu bọn họ gặp nạn, ta, ta...”

“Ai... Ta đã hiểu. Ta sẽ âm thầm giúp bọn hắn, cũng không phải là giúp Lục hoàng tử, chỉ có thể tùy thời điểm nhất định sẽ không để bọn họ bị vong mạng. Hân cũng đã cùng chúng ta lớn lên, nếu hắn có việc, người sẽ bị thương tâm, ta cũng không vui vẻ gì. Phong, người cũng đừng có quản, ta biết nên làm như thế nào mà.”

“Cận, thực xin lỗi. Ta không nên làm khó dễ cho người.” Ta xoay người ôm lấy hắn, đầu chạm vào trán hắn, làm cho hơi thở của hắn nhẹ nhàng ve vuốt ở trên mặt của ta, thực rất ấm áp.”Đứa ngốc này, đối với người có ân thì cũng là có ân với ta. Làm người phải biết báo đáp ân nghĩa.” Cận hôn nhẹ lên môi của ta.”Phong, ta đi rồi. Người phải hảo hảo chiếu cố chính mình đấy.”

Dù là cực kì luyến tiếc, cũng chỉ có thể để hắn rời đi. Một mình nằm trong chăn, cũng không thể thấy ấm áp được, ta lẫn lộn xoay chuyển, ngủ mê man tới tận bình minh.

Ba ngày sau ta về tới hoàng cung.

“Hoàng Thượng, thần đã trở về.” Lại về tới hoàng cung, ta thật sự uất ức muốn la hét chói tai, trở về với lồng giam chính mình.

Giang Hiểu Phong, bình tĩnh, bình tĩnh... Cận sẽ đến đón người, người phải nhẫn nại.

“Ngài ba ngày nay sao rồi? Có nhớ ta hay không?” Ta nhào vào trong lòng của Hoàng đế, không ngừng làm nũng.”Ta đã niệm phạt ba ngày, cầu Bồ Tát phù hộ Hoàng Thượng long thể an khang, phù hộ Tây Phương quốc mưa thuận gió hoà, phù hộ bệ hạ có thể mãi mãi vẫn cương chiêu ta. Bệ hạ, ta có phải tham lam quá rồi không?”

“Không có. Trẫm sẽ thỏa mãn hết ước nguyện của ngươi.” Hấn ôm ta ngồi ở trên long ỷ.”Ngươi không ở đây ba ngày nay, Càn Khôn cung lạnh lẽo hằn đi, Trẫm không có ai nói chuyện cùng. Về sau này hứa không được rời khỏi trẫm. Biết không?”

“Ta cũng thương nhớ Hoàng Thượng mà. Về sau cũng sẽ không rời khỏi ngài nữa.” Nói dối trình độ cao nhất chính là làm cho người ta thấy sự nhiệt tình của chính mình, cho nên ta nhắm nhẹ hai mắt, tự thở dài một hơi, rồi nhẹ nhàng mở mắt ra, tập trung nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế, nói giọng chân thành nhất:” Hiểu Phong ta sẽ mãi mãi ở bên Hoàng thượng, cho dù ngài có chán ghét ta thì ta cũng nhất quyết không rời đi.”

“Ha ha... Tiểu yêu tinh, miệng thực ngọt a. Trẫm thật sự là càng ngày càng mê luyến ngươi rồi.” Hấn cười rồi nhéo nhéo cái mũi của ta.”Có mệt hay không? Muốn gọi Ngự y vào khám cho ngươi không?”

“Ta không sao. Nguyệt công chúa đưa được mới rất công hiệu, chậm rãi mà điều dưỡng, phỏng chừng nửa năm nữa là có thể khôi hoàn toàn. Hoàng Thượng, ngài đừng lo lắng, cứ để cho ta ở cạnh ngài thực nhiều là sẽ khỏi thôi.”

“Ngươi về tắm rửa mặt chải đầu trước, đợi trẫm xử lý xong quốc sự sẽ nhanh về với ngươi, buổi tối hôm nay trẫm sẽ hảo hảo ở cùng ngươi.” Hoàng Thượng hôn ta một cái, ta xấu hổ đỏ mặt, làm bộ giận dỗi nhăn nhó, đứng dậy ly khai khỏi Ngự thư phòng. Đi tới cửa quay đầu lại liếc mắt một cái: “Hoàng Thượng, ngài phải trở về sớm một chút, ta chờ ngài...”

Mấy ngày kế tiếp rất đơn giản, ta chỉ có ở Càn Khôn cung toàn tâm toàn ý hầu hạ hoàng đế, đối chuyện triều chính chẳng quan tâm, tận lực tránh liên quan tới mấy vị công. Thái độ của Hoàng đế đối ta thực vừa lòng, cũng càng ngày càng tin tưởng ta, có đôi khi ở ngay trước mặt ta bình luận này nọ nào thì đảng phái chi tranh, sau lại cho phép ta tiến vào Ngự thư phòng cùng hấn phê duyệt tấu chương, không phải cái gì tối mật còn có thể đưa cho ta xem. Ta một mặt coi như không thèm để ý, một mặt âm thầm lưu tâm những tin tức trọng yếu, một mặt phỏng đoán ý đồ của Hoàng thượng, sẽ đem tin tức lặt vặt truyền về cho công chúa và Phiến, ta cũng biết làm trò hai mặt không phải biện pháp tốt, nhưng chính là hai bên đều có người quan trọng với ta, thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngày hôm đó buổi chiều, ta đi ngự thư phòng tìm Hoàng Thượng đi ngắm hoa mai. Mới vừa tới cửa, chợt nghe thành linh có một thanh âm vang lên, là Hoàng đế đang phát giận. Vào cửa thấy ba vị Hoàng tử cùng tâm phúc của bọn họ quỳ tại chỗ, Chu Thừa tướng cùng Chu quý phi quỳ gối trong điện, Nhị hoàng tử xấu hổ đứng ở bên cạnh hấn, mọi người ở hai phe còn lại thì vui sướng khi nhìn bọn họ gặp họa. Cận cùng Huyền Dịch đều có ở trong, ta liếc bọn họ một cái, đi tới bên người Hoàng thượng.

“Hoàng Thượng, ai đã chọc cho ngài tức giận như vậy? Vì thần chờ ngươi đi ngắm hoa mai, đợi lâu quá.”

“Phong. Ai, trẫm vốn đáp ứng cùng ngươi đi ngắm hoa mai, chính là... Chu Thừa tướng, ngươi nuông chiều hài tử của ngươi như thế, làm ra cái loại tội tình vô pháp vô thiên, trẫm nếu tha hấn, như thế nào có thể làm cho thiên hạ kính trọng thiên tử chứ?”

“Cự thần quản giáo không nghiêm để cho hỗn tử đi ra thiên hạ đại náo gây tội, đây là tất cả do thần. Xin hãy Hoàng Thượng niệm tình cự thần đối Hoàng Thượng trung thành và tận tâm đã rất nhiều năm, tha cho hấn một mạng, chỉ có duy nhất một người nổi dối, cầu Hoàng Thượng khai ân a.” Chu Thừa tướng không ngừng dập đầu, Chu quý phi cũng ở bên cạnh khóc sụt sùi cầu tình Hoàng thượng khai ân.

“Thừa tướng chính là người đứng đầu tất cả các loại quan lại, phải công tư nghiêm minh, rạch ròi với chính thân thích của mình, như thế này làm sao có thể khiến cho dân chúng quy phục đây?” Tam hoàng tử ở bên cạnh thông thả mở miệng.”Huống chi đây không phải là lần một lần hai gây chuyện. Hấn làm cho bao nhiêu người bỏ mạng như vậy, chẳng nhẽ Thừa tướng nghĩ chỉ cần một án lưu đầy có thể tiêu trừ tội nghiệt này sao? Hơn nữa Thừa tướng nghĩ đến nơi nào là nơi có thể cho hấn đi lưu đầy đây? Chắc không phải lại đưa ra Ma Vân quan chứ? Chu Tướng quân trấn thủ Ma Vân quan, lại cho hấn đi quản con cháu mình sao.”

“Tam hoàng huynh nói không sai, Thừa tướng như thế làm việc thiên tư trái lẽ phải, làm cho Tây Phụng pháp quy không được thực thi, là làm cho phụ hoàng mang tội bất nghĩa bất nghĩa, ”

Tất cả mọi người mặt lộ vẻ giễu cợt, Chu Thừa tướng rơi lệ đầy mặt thì không ngừng dích dập đầu. Hoàng Thượng ngồi ở trên long ỷ, oán hận cứ trừng mắt nhìn hấn lại nửa ngày không nở mở miệng. Thấy Hoàng Thượng trong mắt có vẻ chán chờ, ta liền thuận miệng vui đùa thay hấn giải vây.

“Người chết cũng không có thể sống lại. Bất luận là giết hoặc là lưu đầy, đều không có gì ý nghĩa gì nữa. Không bằng làm cho hẩn đi chùa Bạch Mã xuất gia, thành tâm sám hối tội lỗi của hẩn đã gây ra.”

Tất cả mọi người giật mình đích nhìn ta. Huyền Dịch lộ ra thần sắc không đồng ý, cậ lườm ta ý bảo ta chớ chọc vào đại họa này. Ta cười cười, quỳ gối bên người hoàng đế: “Hoàng Thượng, ngài nói chủ ý của vi thần có được không?”

“Ân. Tốt lắm. Chu Thừa tướng, trăm niệm tình người đã trung thành đi theo trăm nhiều năm như vậy, tha cho hẩn một mạng. Hãy để cho hẩn đi chùa Bạch Mã xuất gia, chung thân không được hoàn tục. Việc này giải quyết như thế đi, về sau cũng không nhắc lại nữa. Mau hộ gia đi ra hoa viên đi. Phong, bồi trăm đi thưởng hoa mai.” Dứt lời, hẩn không thèm để ý tới mọi người, nắm tay của ta ly khai, chỉ để lại mọi người ở sau người hô to “Cung tiễn Hoàng Thượng”.

Tới Ngự hoa viên, cho mọi người lui hết, ta ngồi bên cạnh hẩn, ôm cổ hẩn mở miệng hỏi chuyện: “Hoàng Thượng, Hiếu Phong bắt quả là thuận miệng một câu nói đùa, ngài sao lại làm thật như thế?”

“Hừ. Thế tử của Chu gia kia phạm trọng tội không phải ngày một ngày hai. Trăm thật sự là không chấp nhận được hẩn.”

“Vậy Hoàng Thượng vừa rồi sao lại do dự?”

“Ai, thám tử đưa mật báo tới, nói ngày gần đây ở Ma Vân quan bắt giam được rất nhiều gián điệp của người Chiêu. Chu Hiến Đức đang là tướng quân trấn thủ Ma Vân quan, hẩn đang cầm giữ trọng yếu của Tây Phụng quốc, trăm không thể không đề phòng.”

“Hoàng Thượng nếu không tín nhiệm Chu gia phụ tử, sao không cho đòi hẩn trở về, không cho hẩn tiếp tục cầm quyền nữa? Cho tâm phúc khác của ngài đi trấn thủ Ma Vân quan.”

“Nếu là dễ dàng như vậy, trăm còn giờ trò mèo vờn chuột với bọn hẩn nhiều năm như vậy làm cái gì? Nói xem, ai có tài có thể trấn thủ nổi Ma Vân quan chứ?”

“Hàn Tướng quân là một nhân tài, đối Hoàng Thượng lại thực trung thành. Hoàng Thượng, đây cũng không phải là ta nịnh nọt nói hộ ai. Ta từng theo Hàn Tướng quân sống chết với chiến trường, đã chứng kiến qua bản lãnh của hẩn. Lại còn, hẩn là vị hôn phu của Nguyệt công chúa, cũng coi là người của hoàng gia còn gì.”

“Huyền Dịch đúng thật là một nhân tài. Bất quá Hàn gia vốn là trăm năm vương tộc, trăm sợ cho bọn hẩn nắm nhiều quyền lực, về sau nếu so với Chu gia càng khó nắm giữ trong tay. Thôi được, không nói chuyện đó nữa. Người là một đứa bé lanh lợi, như thế nào có thể nghĩ ra cái chủ ý vừa rồi thế?”

“Thần từng nghe nói Chu gia từ trước đã nuông chiều tiểu thiếu gia bữa bãi, uống rượu thật ngon, ăn mặc thật đẹp, ăn chơi trác táng không gì không giới. Nếu hẩn liên tiếp phạm sai lầm không biết hối cải, chẳng bằng đi chùa nhận sự trừng phạt của Phật tổ. Ở chùa Bạch Mã, không có rượu ngon không có sắc đẹp, hẩn muốn lại không chiếm được, đây mới là hình phạt nặng nhất thế gian.”

Hoàng đế ngơ ngác nhìn ta, lặp lại lặp lại bốn chữ “Cầu mà không được”. Qua một lúc lâu, mới lộ vẻ sâu thẳm nở miệng cười một tiếng.

“Người nói rất đúng. Cầu mà không được, đúng là sự trừng phạt làm cho người ta khó chịu nhất. Người sao lại nghĩ ra thế?”

“Hiếu phong đã từng hưởng qua cái loại tư vị này, cho nên có thể hiểu được.”

35. Chương 35

“Hiếu phong đã từng hưởng qua cái loại tư vị này, cho nên có thể hiểu được.”

Còn nhớ lúc bản thân trải qua thấy khó có thể chịu được, bao lâu rồi thật không còn có nhiều cảm giác lắm, chỉ còn lại có vài đau thương giống như là bất đắc dĩ. Nhưng trời cao thương ta, ta rất ít khi than thở hay thấy mình bi thảm như thế nào, có thể sống sót được tới bây giờ cũng đã thực không dễ dàng, cho nên

ta luôn tự nói với mình, nhìn về phía trước xem, đi về phía trước đi, phía trước nhất định sẽ có ngày hạnh phúc.

“Thật vậy sao? Người đã từng trải qua... Vậy người làm thế nào mà vượt qua được?” Nhìn ánh mắt mỗi một của ta, Hoàng thượng ngồi hao tâm tổn sức cố gắng đánh giá.

“Cầu mà không được, buông tha là sẽ xong thôi. Hiểu Phong xuất thân hèn mọn, tâm nguyện lớn nhất là mong cho người nhà bình an, có cuộc sống yên ổn, biết mình không có tư cách hưởng mấy thứ đó nên cũng không nghĩ nhiều. Áo tưởng sự vật tốt đẹp trong thế gian, chẳng bằng nhìn xem chung quanh mình đã có đầy đủ hết thấy rồi. Hoàng Thượng, người nhìn xem.” Ta kéo hắn đi đến đứng ở dưới tán cây hoa mai. “Hoa nở nhiều rất đẹp. Bất luận khi ngắm hoa lòng người đang như thế nào, nó cũng không bị ảnh hưởng gì cả, từng năm lặp đi lặp lại, vô ưu vô lo chỉ chờ ngày nở rộ. Làm người có nhiều phiền não như thế, giai nhân chúng ta trong lòng suy nghĩ ham muốn nhiều thứ lắm. Đôi khi nghĩ học theo hoa cỏ cây cối, cái gì cũng cần nữa, có khi còn dễ sống hơn.”

“Ngốc tử, chuyện trong thế gian, như thế nào lại có thể vô tâm không đánh giá? “Hoàng Thượng thở dài một hơi.” Trẫm từ nhỏ luôn không ngừng ham muốn, không ngừng tính kế, cái gì cũng không thể không suy nghĩ, trẫm biết mình rồi cũng có ngày chấm dứt sinh mệnh này.”

“Hoàng Thượng...”

“Thôi nào. Không nói chuyện này.” Hoàng đế quay sang cười cười với ta.” Trẫm hôm sẽ chỉ cùng người hảo hảo ngắm hoa, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, thoải mái một lát đi.”

“Hảo, hôm nay chúng ta cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ vui vẻ ngắm hoa uống rượu, tiêu diêu tự tại tại một hồi.” Ta giúp đỡ hắn đi trở về đình viện nghỉ chân, uống rượu đánh đàn, phẩm trà ngắm hoa, thật vui vẻ mà trôi qua nửa ngày. Năm nay có vẻ mùa đông so với năm ngoái rét lạnh hơn nhiều, gió thổi qua, cuộn cuộn theo tuyết lên không trung tạo thành một khung cảnh kì lạ như vũ điệu của những bông tuyết, dần dần, trên trời mênh mông sắc hồng có mai vàng lúc ẩn lúc hiện, quả thực là tuyệt đẹp.

“Phong, có lạnh hay không?” Hoàng đế ôm lấy ta, theo mắt ta nhìn ra bên ngoài xem.” Đang nhìn cái gì thế?”

“Tuyết ghê gớm thật, sang năm thu hoạch nhất định rất khá.” Ta quay đầu lại hôn hôn lên mặt của hắn.” Thiên hạ thái bình, dân chúng có cuộc sống yên ổn, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ có ít bận rộn đi rất nhiều, cũng sẽ có nhiều thời gian hơn để bồi dưỡng Hiểu Phong ngắm hoa uống rượu.”

“Trẫm về sau sẽ ở bên bồi dưỡng thật nhiều. Người thường xuyên phải ở một mình trong tấm cung chắc hẳn rất buồn, trẫm hy vọng người có thể vui vẻ khi ở bên trẫm.”

“Có thể hầu hạ Hoàng Thượng là phúc khí lớn nhất đời vi thần. Thần không dám cầu nhiều lắm. Huống chi trong hậu cung các vị nương nương đều đang chờ Hoàng Thượng, nếu làm vậy thành ra Hiểu Phong một mình độc chiếm sủng ái của người, chỉ sợ đại thần bên ngoài đều đã bất mãn. Hoàng Thượng trong lòng có ta, như vậy đủ rồi.”

“Thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện.” Hắn hít một hơi, đem ta ôm thật chặt vào trong lòng ngực.

Từ đó về sau, Hoàng Thượng đối với ta càng lúc càng sủng ái, cũng càng lúc càng tín nhiệm. Mỗi ngày đều cho ta bồi ở ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, thấy ta xử lý công văn không tồi, đã đem rất nhiều tấu chương giao cho ta sửa sang sau đó mới phê duyệt lại. Hắn còn cho ta bồi hắn đi vào triều, vài lần đầu ta rất háo hức đi cùng, đáng tiếc Cận không ở đó, chỉ có thể đứng nhìn một cách nhàm chán xem các đại thần vì một ít việc nhỏ đơn giản mà cãi nhau không ngừng, thực làm cho người ta đầu chóng váng, não trường phình ra, sau này ta quyết ở lại giường không bao giờ ... đi nữa.

“Hiểu phong ngoan nào, mau dậy đi. Nên vào triều sớm chứ.”

“Không muốn đâu.” Ta rúc vào ổ chăn ấm, lạnh quá, không muốn mà.” Ta không muốn đi chỉ nhìn mấy lão nhân cãi nhau, ta muốn đi ngủ.”

“Người không phải đáp ứng một tác cũng không rời trẫm sao?” Hoàng đế dùng sức lật chăn của ta, ta gắt gao ôm thành một đồng, tiến lui vào góc giường.” Hoàng Thượng, ngài tạm tha cho ta đi. Lâm triều thật

nhằm chán chết đi được ấy, ta thật sự không thích nữa đâu. Ngài cho ta ngủ thêm một lát thôi.”

“Không được. Trẫm phải có người cùng đi. Mau đứng lên nhanh.” Hân phụng phịu hù ta. Ta không để ý tới hân, rúc đầu càng tiến lui vào chăn, thân thể cuộn thành một đồng tiếp tục ngủ. Ngày lạnh như thế này, ta không có hứng thú nhìn một đám lão nhân bộ dạng xấu xí chỉ biết cãi nhau, tuy rằng còn có một chút nhân tài trông có vẻ tuổi trẻ anh tuấn đó, cả Hàn Huyền Dịch, người khác đều đem ta làm trò cười đứng cạnh Hoàng thượng, ta không đi thì càng đỡ bị bọn họ trừng mắt nguyên rửa.

“Ha ha... Tiểu lười biếng, cho người cơ hội đi mà cũng không muốn.” Hoàng Thượng không lay chuyển được ta, đành đi một mình. Ta chui ra khỏi cái chăn thở hổn hển mấy hơi thở, sau đó lại ngoan ngoãn tiếp tục ngủ lại. Ta chẳng ham mấy cơ hội gì, ta chỉ phải ngoan ngoãn chờ Cận tới đón ta là tốt rồi.

Chớp mắt một cái, năm mới đã đến. Tuy rằng ta là lần đầu tiên đón năm mới ở trong hoàng cung, nhưng đúng là nơi này lễ nghi phiền phức nhiều lắm, làm chuyện gì đều là phải có nề nếp, không còn có tí gì lạc thú hết. Nếu biết yến hội trong cung mà không có Cận, ta đều trốn lại ở trong Càn Khôn cung không ra khỏi cửa. Nhớ những lúc còn ở lại trong lâu kia, những ngày nhẹ nhàng nhất chính là lúc đón năm mới, cơ hồ không có khách nhân tới cửa, chúng ta có thể tha hồ ở trong phòng hảo hảo dạo nhạc ăn chơi thỏa thích.

Hai năm đầu, mọi người nói chung còn nhỏ cả, bốn người ở chung một cái giường trải ra nằm nói chuyện. Ta cùng Phiến nói không được hai câu liền quay sang đánh nhau chí chóe, Hân ở một bên sốt ruột khuyên can, Cận cuộn người trong chăn ngồi xa nhất chỉ cười nhìn chúng ta hồ nháo. Lúc mệt mỏi thì rủ nhau đi xuống bếp lục lọi đồ ăn. Mùa đông rời giường chậm, bánh mì đã sớm được nhào, chúng ta nhóm lửa ngay tại trong phòng để nướng ăn. Bánh mì nướng thơm lắm, Cận mới ăn một miếng đã bị ta đoạt mất. Sau đó bị cướp nhiều quá rồi, Cận không còn để cho ta cướp nữa, trái lại giật trộm ăn của ta. Ta đem bánh mì cắn ở trong miệng, lấy tay ngăn cản hân. Cận nóng nảy, há mồm cắn một nửa cái bánh mì, thế là chúng ta thi ăn, vì tranh đoạt miếng bánh mì cuối cùng mà vô mồm giao đấu. Cận bình thường sẽ giành cái bánh mì cuối cùng mới chịu ăn, thậm chí không quan tâm cắn cả vào môi của ta để trừng phạt. Ta nghĩ tới bao nhiêu mỹ thực đều bị hân cướp sạch thì cực kì bức bối, giả vờ nước mắt ngấn nước mắt dài nhào vào lòng Hân kể khổ, một bên thì khóc một bên bắt Hân đòi lại công đạo cho ta. Cận ở bên cạnh trừng mắt với ta, vẻ mặt bất mãn. Ta làm cái mặt quỷ hưởng đến hân, càng khóc lóc với Hân hơn nữa. Phía sau Phiến chạy tới phi chưởng đá ta bay mấy vòng, ôm Hân bắt Hân phải nhường đồ ăn cho hân. Ta vừa định đứng lên, lại bị Cận tóm chân, không thể động đậy. Phiến rất đắc ý hướng ta nháy mắt mấy cái, ung dung nằm ở trong lòng Hân hưởng thụ. Ta ở bên cạnh tức giận đến phát điên, phản công lao nhanh qua chỗ Cận đánh nhau, tay chân bị giữ không thể dùng, quay sang dùng răng nanh hung hăng cắn hân, cắn tới mức cổ của hân tất cả đều là hồng ửng. Cận cũng không cam tâm yếu thế, đem môi của ta cắn tới đỏ rực, còn y vào sức mình hơn ta nên đem ta ấn xuống dưới, không lật lại được, hại ta bị Phiến nhạo báng bao nhiêu lâu.

Buổi tối chúng ta sẽ thả pháo hoa, không có những loại hoành tráng to đẹp như ở trong hoàng cung, hầu hết chỉ là pháo, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng, cả đám người trong vườn nhảy loạn cả lên, tất cả mọi người bị oanh tạc chạy tứ tung, còn lại ba cái tên đầu sỏ chúng ta gây náo loạn lại còn kéo theo mỹ nhân Hân vô tội đi làm càn, vô pháp vô thiên, bị lâu chúa mắng cho té tát.

Sau này lớn, không nghịch ngợm giống như trước đây nữa. Thay vì bốn người tụ tập thì ta chỉ toàn ở với Cận. Chúng ta nằm ở trong ổ chăn, ôm nhau thật chặt, lặng lẽ nói chuyện thâu đêm suốt sáng. Nói không được quá vài câu lại cười, tiện đà vô mồm triển miên. Ôn nhu hôn thật lâu, so với những động tác thân mật thì nói chuyện còn làm cho ta vui hơn.

Ba tháng sau, Hoàng tử Cảnh Rừng hộ tống Thập lục công chúa đi Chiêu quốc hòa thân đã trở lại, theo hân cùng đồng hành còn có đặc sứ của Chiêu quốc. Triệu kiến đặc sứ vào lúc ban đêm, Hoàng Thượng sai người chuẩn bị một đêm yến long trọng ở ngự hoa viên. Bởi vì hoàng hậu cùng hai vị quý phi đều tham dự, ta không thể ngồi ở bên người hoàng thượng, liền theo thân phận của chính mình là Tiêu Dao Hầu ngồi một ở góc ngồi im lặng ngây ngốc. Cái đặc sứ chiêu quốc kia chắc phải là một thuyết khách cực kì lợi hại, hân an vị ở bên Hoàng thượng nói chuyện, đang nói gì đó không ngừng, làm cho mọi người cười to. Ta thấy Hoàng Thượng không có chú ý tới ta, liền yên tâm lớn mật tìm kiếm thân ảnh của Cận.

Hân cùng một ít võ tướng ngồi cùng một chỗ, vung quyền uống rượu, xem ra rất vui vẻ. Ta mím môi rưng rưng nhìn kỹ nhất cử nhất động của hân. Cận trước đây và bây giờ khác nhau nhiều quá, đã không còn ôn nhu nhẵn nhụi như ngày xưa, có chút động tác lỗ mãng cùng mấy hân tử giống nhau hơi thô lỗ, dùng sức mà

va chạm chén rượu, từng ngụm từng ngụm tiêu sái uống rượu, rượu chảy ra khỏi khóe miệng thì dùng tay áo gạt đi, tiếp theo lại cùng một người khác hô hoán đầu rượu. Cận như vậy làm ta thấy xa lạ, mặc cho ai thấy bộ dạng này của hần đều không thể tưởng tượng được hần trước kia cũng là một nam kỹ. Hiện tại, hần là một nam nhi nhiệt huyết đầy hào khí, hăng hái, giơ tay nhắc chân cũng có điểm thô lỗ, nhưng cũng rất đáng yêu.

“Tiêu Dao Hầu một mình ở trong này ngồi uống rượu còn có thể cười vui về một mình sao?”

“Vi thần thỉnh an điện hạ.” Nhị hoàng tử chẳng biết tại sao chạy tới chỗ ta, mặc dù hần quấy rầy thanh tịnh của ta, nhưng cũng không thể không đứng lên hướng hần hành lễ.

“Hầu gia thân phận tôn quý, lễ này của người ta sợ không dám nhận nổi. Vừa rồi nhìn cái gì mà chuyên tâm như vậy?” Hần đi tới bên cạnh ta, hướng tới đám võ tướng kia đánh giá qua. Cận vừa mới quay đầu lại nhìn thoáng qua bên này, chần chờ một chút, lại quay đầu cùng những người đó uống rượu.

“Nguyên lai Hầu gia thích những nam tử tráng kiện thân thể khỏe mạnh. Liệu có phải là Phụ hoàng không thể thỏa mãn người?” Hần dấn lại phía sau của ta, thổi nhẹ vào bên tai.”Nghe nói công phu trên giường của người đích thực rất cao, ngay cả Hàn Huyền Dịch cũng đã từng bị người mê đảo, thực sự hối hận khi đem người hiến cho Phụ hoàng.”

“Điện hạ, thỉnh ngài tự trọng.” Tay hần đặt ở trên lưng ta, bị ta dùng sức kéo ra.”Ngài sẽ không sợ Hoàng Thượng trách tội sao?”

“Ha hã, Phụ hoàng còn đang bẽ bộn đi ứng phó sứ thần Chiêu quốc, không quan tâm tới người. Huống chi người ngồi ở cái góc âm u này đây, có bao nhiêu người để ý tới người? Mọi người đều biết xuất thân của người, người có đi kể ra, cũng chẳng có ai tin ta vô lễ xâm phạm người, chỉ có thể làm cho người ta tin người giả trò quyền rũ ta thôi.”

Thời điểm bất luận như thế nào đối ta cũng không lợi. Ở trong này, người vô tội đều có thể biến thành có tội hết. Ta không dám nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý để cho tay hần ở trên người của ta làm càn. Mà người chung quanh thì giống như cũng chưa từng chú ý tới sự tồn tại của chúng ta, tất cả đều đưa lưng về phía chúng ta vui đầu uống rượu. Hần kéo ta lui lại mấy bước, làm cho chúng ta hoàn toàn ẩn mình trong ở trong bóng tối, hần càng lúc càng làm càn. Bàn tay lạnh lẽo chui vào vạt áo làm cho ta cả người đều run lên, tay kia thì đặt lên hạ thân của ta dùng sức tàn bạo.

“Không biết Hiếu Phong làm cái gì sai mà để cho điện hạ phải sinh phần nộ?”

“Người làm sai nhiều việc như vậy. Mỗi một việc đều làm cho ta thực sinh khí.”

“Kia là ta thật sự có lỗi sao? Hiếu Phong chỉ là muốn tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng Thượng, lại không biết như vậy cũng sẽ đắc tội điện hạ.”

“Hừ, đừng cho là ta không biết quan hệ trước kia của người cùng Tô Mộc Cận. Các người nghĩ sao nếu tất cả phanh phui hết ra? Lão Tam đích xác lợi hại, thu phục được một thuộc hạ giỏi giang, còn mang vào cạnh Hoàng thượng một tên do thám. Người nói xem, nếu Phụ hoàng đã biết chân tướng, sẽ như thế nào?”

“Điện hạ không có chứng cứ, có thể nào mà khinh miệt ta?” Nếu có chút chứng cứ đã sớm nói cho Hoàng Thượng, còn dùng cách này mà uy hiếp ta sao? Thấy hần phô trương, ta ngược lại càng trấn tĩnh hơn.”Điện hạ đối xử với ta như thế, rốt cuộc có đem Hoàng Thượng để vào mắt hay không? Ta không nghĩ cùng ai đối nghịch cả, chẳng qua người bị ép vào đường cùng chuyện gì cũng có thể làm đấy. Điện hạ, ngài nói ta cứ như vậy quần áo không chỉnh tề mà lao ra ngoài, Hoàng Thượng có thể giết ta hay không? Hay là về sau chậm rãi trừng phạt ngài? Vì một người như tiểu nhân mà chọc giận Hoàng Thượng, không đáng sao.” Hần không còn ngạo mạn nữa, bỏ tay ra khỏi ngực ta.”Điện hạ là một người thông minh. Nên biết dã thú lúc nó đói bụng hoặc là bị tấn công thì mới có thể đả thương người... Hần Tướng quân, đã lâu không gặp.” Thấy Hàn Huyền Dịch đang đi tới hướng bên này, ta chạy nhanh gọi hần lại để thoát khỏi Nhị hoàng tử.”Như thế nào lại không thấy Nguyệt công chúa? Có phải mang thai quá mệt không?”

“Tạ ơn Hầu gia quan tâm. Thân thể Công chúa có chút không khỏe, đã ở nhà tĩnh dưỡng. Nàng nhờ thần đưa cho Hầu gia bình dược, dặn Hầu gia dùng đúng giờ.”

“Công chúa thân thể không khỏe, cũng đừng làm lụng vất vả. Cơ thể của ta đã khá rất nhiều, còn muốn tạ ơn ân cứu mạng của công chúa.” Ta tiếp nhận được bình trong tay hân, nặng trĩu, ta không còn tâm làm việc cho các nàng, nhưng công chúa vẫn như cũ gửi được liệu đưa vào cung, làm cho cơ thể của ta nhanh chóng phục hồi như cũ. Trong Càn Khôn cung cần chuẩn bị những gì thì Hàn Huyền Dịch cũng giúp ta làm được cực kỳ thoả đáng.” Còn muốn tạ ơn Tướng quân đã quan tâm... Nếu không phải...”

“Hân là đích... Thân thể của người không tốt, cũng đừng... Điện hạ, sao ngài cũng ở chỗ này?” Hàn Huyền Dịch vốn là đang ôn nhu nhìn ta cười, tay cầm được bình còn chưa buông, thì Nhị hoàng tử đột nhiên xông ra, hân lập tức thay đổi sắc mặt, tay cũng rút trở về.

“Ha hã, ta chỉ là đi ngang qua, quấy rầy nhĩ hững của hai vị. Phụ hoàng chính là đang hướng bên này xem xét, có lẽ Hầu gia nên về đi. Hầu gia mê người như thế, khó trách phụ hoàng luyến tiếc người như vậy.” Hân làm như không có việc gì rời khỏi đó, làm cho ta cùng Hàn Huyền Dịch xấu hổ đứng ở tại chỗ, ta ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng đế quả nhiên đang nhìn về phía ta, trong lòng hoảng hốt, vội vàng nói với hân hai tiếng, liền lấy cớ say rượu quay về tẩm cung.

36. Chương 36

Ở trong tẩm cung chờ ta có một vị khách không mời mà đến. Ta vừa đẩy cửa phòng ra, đã thấy Trần công chúa ngồi ở một mình trước bàn, ta giật mình cả kinh, cuống quýt đóng cửa lại.

Một trận cười duyên của nàng vang lên: “Người sợ cái gì? Ta dám đến, tất nhiên sẽ không ai biết.”

“Công chúa...”

“Lại đây ngồi đi. Đứng sững sờ ở chỗ đó để làm chi? Sợ ta ăn thịt người sao?”

“Sao có thể thế được.” Ta xấu hổ chỉ biết cười cười, đi tới ngồi bên cạnh bàn.” Không biết công chúa đến có chuyện gì?”

“Không có gì. Muốn tìm người tâm sự thôi. Nguyệt hoàng tỷ bởi vì người nào đó mà tâm tình xem ra không được tốt, cho nên hôm nay buổi tối chỉ có mình ta đi thôi.” Nàng châm cho ta một chén rượu, đặt ở trước mặt ta.” Nào, giúp ta uống một chén đi.”

“Thập hoàng tử về nước, Nguyệt công chúa sao lại không đến xem đệ đệ của nàng?” Ta nhấp một ngụm rượu, nghĩ thầm, muốn chuyển đề tài sang chuyện khác.

“Xin khuyên người ở trước mặt nàng ta đừng có nhắc tới chuyện đệ đệ của nàng. Người hôm nay cũng có thể thấy đệ đệ của nàng quan hệ thân mật cùng lão Tam đó thôi?”

“Đúng vậy. Thập hoàng tử cùng Tam hoàng tử ngồi cùng một chỗ, đúng là rất thân mật, thậm chí có điểm...” Ta chần chờ không dám đem hoài nghi trong lòng nói ra khỏi miệng. Cảnh Trần liếc mắt một cái.” Trong lòng hiểu được là tốt rồi. Loại sự tình này nói ra, chỉ có một cái đường chết. Nào, uống rượu đi.”

Nàng nâng chén, ngửa mặt lên trời uống sạch, lại rót đầy chén thứ hai tiếp tục uống.

“Công chúa có chuyện không tiện nói ra. Một người uống rượu giải sầu lại càng dễ dàng say.”

“Người chịu nghe ta nói chuyện sao? Mấy tháng nay người vẫn tránh ở Càn Khôn trong cung không gặp chúng ta, ta còn tưởng rằng người không có lời nào để nói?” Nàng nhìn ta với con mắt đầy tiểu ý, trên mặt còn có vết sẹo dữ tợn khủng bố.

“Hoàng Thượng cấm ta tham dự hoàng đế chi tranh. Ta không thể không đề phòng. Nhưng ta vẫn đưa tin cho các người...”

“Bất quá là hai bên đều tặng đúng không, còn có giá trị gì nữa đây?” Chân mày nàng cau lại, tiếp tục nói: “Giang Hiếu Phong, ta làm người cũng biết hiểu lý lẽ, nhưng đúng là không biết được người như người ham thay đổi thất thường như vậy!”

“... Công chúa nói rất đúng. Ta xác thực không phải là một người biết làm đại sự... Ta chỉ nghĩ muốn chờ Cận bình an rời khỏi hoàng cung. Chúng ta không muốn cùng người nào thành địch, thậm chí chỉ cần một

cái đường sống. Mong công chúa thành toàn hiểu cho chúng ta...” Ta cúi đầu, không dám nhìn cặp mắt sắc bén kia.

“Người tín nhiệm hần như vậy sao? Nguyệt hoàng tử làm bằng hữu với người nên có thể dễ dàng tha thứ mọi chuyện, Hàn Huyền Dịch cũng giữ gìn người, mọi người đối với người thật là tốt, nhưng lại không bằng mấy lời ngon tiếng ngọt của người kia. Hần bắt quả là công cụ đắc lực trong tay Lão Tam, người cho là hần có thể làm được chuyện gì chứ?”

“Công chúa...Người ở trong mắt chúng ta không phải ai cũng là công cụ đâu?” Ta thầm hít một hơi, áp chế bị phần trong lòng.”Chúng ta sinh ra đã là kiếp đê tiện, chỉ có thể mặc cho người khác định đoạt. Chủ nhân nói một câu là phải giống như chó vẫy đuôi mừng chủ, thế nhưng trong thâm tâm chưa bao giờ giống như lang tâm cầu phước không biết phân biệt tốt xấu. Ở trong mắt công chúa, có đích thực đã bao giờ cho rằng chúng ta có thể công bằng dao dịch? Bắt quả chỉ là thủ đoạn dùng lời nói để nghe lung lạc lòng người thôi...”

Ta uống sạch chén rượu, cảm giác thanh thơi, nhìn chằm chằm vào nàng, quyết định nói cho rõ mọi chuyện: “Nguyệt công chúa đối ta có ân. Hàn Tướng quân đối ta cũng vô cùng tốt.... Huyền Dịch có sáng suốt nặng tình ý với ta cũng là một quân tử thực sự, hần cũng chiều ta, thương ta, làm cho ta ăn sung mặc sướng, cũng không để ta bị người khác khi dễ. Về nhiều phương diện Cận đích xác so ra kém hần. Cận không thể cho ta cảm y ngọc thực, thậm chí không thể bảo hộ ta chu toàn... Nhưng chúng ta đã sống cùng với nhau sáu năm... Sống nương tựa lẫn nhau, đồng cam cộng khổ... Ta sợ bóng tối, lúc đi ngủ hần vẫn ôm ta. Ta chán ghét uống được, hần liền một hơi một hơi dỗ ta uống. Ta bị nhốt ở trong đám cháy là hần một mình xông tới cứu ta...”

“Công chúa muốn biết hần là như thế nào lấy lòng ta sao? Hần là cái hũ nút, cũng không nói với ta lời ngon tiếng ngọt, đôi khi miệng còn rất xấu, cố ý chọc giận ta... Nhưng hần vẫn luôn ở cùng ta...” Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ trên bóng cây lắc lư, cái ngày trước, hai chúng ta ôm nhau ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn ánh trăng miên man mà suy nghĩ, bao nhiêu lần Cận đều nói với ta phải mang ta đi du lịch thiên hạ, đối với ta chưa bao giờ quá hi vọng, thế nhưng hần nhất định sẽ làm cho ta.

“Ta học châm cứu, ban đầu trộm thử nghiệm huyết vị châm lên người bản thân, bị hần phát hiện, hần không cho phép ta làm đau chính mình, đã đem thân thể cho ta mượn, mặc kệ bị ta châm nhiều lần đau đến cắn răng không khóc được. Ta học độc thuật, có một lần không cẩn thận thiếu chút nữa đem mình bị ngộ độc chết. Sau đó mỗi lần ta thử độc, hần liền làm chuột thí nghiệm cho ta, không cho phép ta một thân một mình mạo hiểm. Còn có một lần ta phạm phải tội rất nghiêm trọng với khách nhân, vốn tưởng bị đánh tới chết, nhưng chỉ là bị đánh mấy cái rồi bị nhốt vào kho. Ta được phóng xuất, người đầu tiên nhìn thấy chính là Cận. Hần mỉm cười dịu ta trở lại phòng nhỏ. Cẩn thận thay ta rửa sạch miệng vết thương. Ta nhìn trên người của hần toàn vết bầm tím, là dấu vết bị người ta ngược đãi ... Hần có lòng tự trọng rất lớn, hần không nói, ta cũng không dám hỏi. Ngay cả khóc cũng không dám...”

“Cùng hần cùng một chỗ, ta không cần đoán xem bất luận sắc mặt của ai, không cần mang mặt nạ cầu niềm vui cho người khác... Ở trong mắt của hần, ta không phải là thứ đồ chơi dâm tiện ti tiện, mà là một người, một người biết khóc biết cười bình thường. Ta làm mấy chuyện xấu, hần mắng ta, trừng phạt ta. Ta làm chuyện ngu xuẩn, hần liền ở bên cạnh lôi kéo ta lại, thời điểm ta vui vẻ, hần ở cùng ta vui vẻ sẻ chia. Ở bên cạnh hần, ta có thể không kiêng nể gì ngủ say như chết mà nói mơ vớ vẩn. Ở trong lòng ta không ai so với được với hần. Ta quyết không phản bội hần!”

“Công chúa!” Ta quỳ gối trước mặt nàng.”Các nàng đối với Hiểu Phong thật là tốt, Hiểu Phong xin khắc trong tâm khảm. Ta biết làm người thì nên tri ân báo đáp, cũng muốn giúp Công chúa hoàn thành tâm nguyện. Thế nhưng sự tình liên quan tới tánh mạng của Cận, ta thật sự làm không được...” Nước mắt nhịn không được chảy ra, nhòe hai mắt của ta. Cảnh Trân không nói gì, ta vẫn quỳ trên mặt đất yên lặng thương tâm.

“Hôm nay, là ngày giỗ của hần. Hần cũng là một người rất ôn nhu...” Cảnh Trân đem chuyện sâu kín trong lòng kể ra, cau mày, giống như đang cố gắng nhớ lại cái gì. Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng càng không để ý đến ta, một mình tiếp tục lẩm bẩm lâu lâu.”Hần thực ra là người rất ôn nhu, hần cũng có khuôn mặt tươi cười... Giống như ánh mặt trời tỏa sáng. Hần tâm địa thiện lương, đối bất luận kẻ nào đều hòa ái dễ gần, rất thích chăm sóc động vật... Hần có nuôi một ao cá, đoàn người đói bụng, hần liền nhảy vào trong ao bắt cá cho chúng ta ăn. Chân của ta tàn tật, hần nhiệt tình an ủi ta, không hề thấy ta mà đáng thương...”

“Công chúa?”

Nàng cúi đầu cười nhạo: “Trước kia ta cùng Nguyệt tỷ tỷ vì chiếm được trái tim hắc mà tranh đấu nhau gay gắt, không đội trời chung. Tận đến ngày đó hắc bị người ta hại chết ... Chúng ta quyết tâm vì hắc báo thù. Từ đó về sau, ta âm thầm thổi gió mượn đao giết người, hưởng thụ máu tươi làm cho ta khoái hoạt... Tâm nguyện duy nhất của ta chính là báo thù cho hắc ... Nhưng mà diện mạo của hắc ta cũng không nhớ rõ.” Ánh mắt nàng lóe sáng, ta nghĩ nàng đã khóc, nhưng thật ra nàng không hề khóc.”Vài năm nay ta cố chấp sống chính là do không cam lòng cứ như thế chết đi... Vì sao ta lại không nhớ nổi diện mạo của hắc chứ? ... Nhớ quá.....thật sự muốn nhìn thấy hắc một lần nữa.....”

“Phong, người đã nói người quyết không phản bội Tô Mộc Cận, vậy đừng có cố gắng phải lấy lòng hai bên làm cái gì. Toàn tâm toàn ý giúp hắc đi.”

“Công chúa, ta... Ta là thật tâm cảm kích các người, ta không muốn các người gặp nạn... Có lẽ các người coi ta là thứ chướng mắt, nhưng đối với ta thì các người là bằng hữu thật sự.”

“Ha ha a... Tên gốc này.” Nàng nâng cằm ta lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của ta.”Nhớ kỹ đây. Tại đây trong hoàng cung chỉ có mình cùng địch nhân, không có bằng hữu.”

“Công chúa...”

“Chu Hồng, Bích Lục, chúng ta đi thôi.”

Ta ngã ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn cửa mở ra lại đóng lại, giống như đặt mình trong trong giấc mộng bình thường. Ta muốn cười to một trận, thế nhưng thanh âm kia so với khóc còn khó nghe hơn, không biết là nên thấy may mắn vì chính mình vừa được giải thoát hay là nên lo lắng về sau này, lại có nhiều thêm một địch nhân.

“Cận, nhanh lên tới đón ta...” Ta cuộn mình ở góc, lạnh run.

“Hoàng Thượng hồi cung.” Thanh âm ở ngoài phòng làm cho ta bừng tỉnh. Ta nhanh chóng đứng lên thu lại tâm tình sửa sang quần áo. Đang muốn đi ra mở cửa, thoáng nhìn trên bàn còn hai chén rượu, chạy nhanh đến đem một cái trong đó ném vào gầm giường.

“Thần cung nghênh Hoàng Thượng.” Ta quỳ xuống nghênh đón thánh giá.

“Sao thế? Một mình người uống rượu giải sầu sao?” Hắc đi đến bên cạnh bàn, bưng cái chén lên tỉnh tế đánh giá.

“Không muốn đi ra ngoài. Sợ đắc tội với người, càng sợ nhân tình khó chịu. Thà một mình về cung còn hơn.”

“Vậy về sau sẽ đem người nhốt tại Càn Khôn trong cung, không cho người gặp bất luận kẻ nào nữa.”

“Được rồi!” Hoàng đế ngồi ở trên ghế, ta quỳ gối bên chân hắc, đầu tựa lên trên đầu gối hắc.”Hiếu Phong không muốn gặp ai nữa, chỉ muốn lưu ở bên người Hoàng thượng thôi.”

“Ngoan nào, vì cái gì mà khóc?” Hoàng Thượng thương xót vuốt ve đầu của ta.”Trẫm không có trách người a.”

“Ta biết. Ta chỉ là cảm thấy mệt chết đi được, thậm chí tránh ở bên người Hoàng thượng không muốn gặp ai nữa.”

“Thật là một đứa trẻ đáng thương ...” Hoàng đế vuốt đầu của ta không hề trách mắng, ta cũng thừa cơ phát tiết khó chịu trong lòng. Đêm hôm đó, hoàng đế ôm ta nằm ở trên giường, tùy ý cho ta khóc lóc thoải mái. Cuối cùng chìm vào giấc ngủ, sau khi tỉnh lại, trời đã sáng tỏ. Hoàng Thượng sớm đã rời đi xử lý chính vụ, ở trong tâm cung vắng lặng chỉ còn một mình ta, rộng lớn thênh thang mà ngọt ngào vô cùng làm cho ta không thở nổi.

37. Chương 37

Sứ thần của Chiêu quốc đi sang còn đem theo minh thư, điều kiện là muốn Tây Phụng phối hợp xuất binh tấn công xuống Nam Cương. Vì thế, Hoàng đế cau mày khó chịu, các vị đại thần mỗi ngày ở trên điện đều tranh cãi âm ỉ không ngớt, liên tiếp năm ngày, đều không thể đưa ra quyết định gì.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya. Nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hoàng Thượng ngồi yên nghiêm chỉnh ở ngự thư phòng suy nghĩ, đã là canh hai, vẫn không có ý định đi nghỉ ngơi. Ta phải thêm cho hần một kiện áo choàng, một bên mát xa đầu vai giúp hần, một bên khuyên hần nghỉ ngơi.

“Hoàng Thượng nếu không muốn chiến tranh, tìm cái lý do cự tuyệt đi là tốt nhất. Năm trước chúng ta thu hoạch không tốt, cả nước đang thiếu thốn lương thảo, chúng ta không có cách nào để mà ứng phó với trận chiến tranh này.”

“Nói vậy, chẳng khác nào cự tuyệt cùng Chiêu quốc kết minh, sớm hay muộn chúng cũng đánh tới cửa thôi.”

“Nhưng mà quốc gia của ta địa thế hoàn hảo, có Ma Vân quan là nơi hiểm yếu, nhiều năm như vậy đều không hề bị thất thủ, sợ cái gì?”

“Đúng vậy a. Hiện tại không sợ. Nhưng chờ tới khi nó thống nhất Nam Cương, lại dẹp yên Bắc cương, lúc ấy có hội hạn cũng quá muộn.”

“Hoàng Thượng, chúng ta nên làm thế nào cho phải đây?” Lòng ta cũng căng thẳng. Những ngày ở Bắc cương còn rõ ràng ở trước mắt, thật không dám tưởng tượng chiến hỏa nổi lên bốn phía lại là thảm trạng. Nghe Huyền Dịch giảng qua, Tây Phụng ngoại trừ có Ma Vân quan là nơi hiểm yếu trấn giữ nhiều năm, ngoài ra ở đâu cũng yếu kém, nếu Ma Vân quan mà thất thủ thì chỉ mất có ba ngày đánh tới chân kinh thành.

“Phải đánh thôi. Trẫm đã muốn phái công binh đi xuống chiếm đất phía nam mở rộng phòng tuyến xây thêm nơi hiểm yếu đề phòng tiến công của Chiêu quốc.” Hần dài hít một hơi.”Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.”

“Hoàng Thượng nếu quyết định rồi, hiện tại còn lo lắng cái gì nữa?” Ta cũng nghe qua tranh chấp trên triều, nhưng không biết ý của Hoàng đế như thế nào.

“Lo nên phái ai đi lãnh binh, ai đi giám quân, lương thảo trừ bị như thế nào mới đủ, còn có người nói phía nam quân lực không đủ, yêu cầu bắt Ma Vân quan nhường người điều động một vạn nhân mã trợ giúp phía nam. Hừ... Một đám bọn họ đều cho rằng trẫm sắp chết hay sao mà không nghĩ ra cái gì được chứ...”

“Hoàng Thượng... Đừng nóng giận. Đừng vì những người đó mà bực bội, bị tổn hại thân thể thực không đáng. Hoàng Thượng nếu bất mãn người ngoài chuyên quyền, không bằng đoạt lấy quân quyền của họ.” Hoàng đế đột nhiên mặt lộ sát khí, làm cho ta không phỏng đoán nổi tâm tư của hần, chẳng lẽ hần đối Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử cũng không thương yêu gì, sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lục hoàng tử sao? Vì thế ta phải thật cẩn thận thử lòng hần.

“Hoàng Thượng không bằng thừa dịp cơ hội này phái người không thuộc về phe phái bọn họ làm người lãnh binh, như vậy là có thể...”

“Phái ai? Hàn Huyền Dịch?” Hoàng đế hí mắt cười nhìn ta.”Người tin hay không? Hần không chỉ huy được quân đội phía nam đâu? Chính là dẫn binh qua sông cùng với lương thảo cực kì khó đi. Trẫm nam vương thừa kế phong hầu, tiên hoàng khi còn tại thế cũng không có biện pháp động vào nửa phần của gia tộc bọn họ.”

“Thần không biết, làm cho Hoàng Thượng chê cười rồi. Thần chính là cảm thấy cũng là một lẽ vua tôi, Hàn Tướng quân là một thống quân có bản lĩnh, hơn nữa hần đối Hoàng Thượng trung thành và tận tâm, có thể tín nhiệm.” Ta quỳ trước mặt hần, cũng không dám tỏ mạnh ra ngoài.

“Tốt lắm, đứng lên đi. Trẫm biết Hàn Huyền Dịch là võ tướng tốt nhất bây giờ, cho hần đi trẫm chắc chắn yên tâm. Đáng tiếc, ở trên chiến trường hần thực có khả năng, trong triều phụ thân lại vô cùng quyền thế... Trẫm quyết định tiếp nhận đề nghị của Tam Hoàng tử, phái Tô Mộc Cận đi.”

Ta đang chậm rãi đứng lên, sau khi nghe được những lời này, thiếu chút nữa lại khụy xuống.

“Hoàng Thượng, Tô tướng quân không có gì kinh nghiệm, phái hần đi chỉ sợ...” Trong lòng đích thực sợ hãi muốn chết, ta không muốn để cho Cận ra chiến trường, nơi đó quả thực quá tàn khốc, nhờ đâu... không ... chú ý chút là sẽ bỏ tánh mạng.

“Nếu là người Tam Hoàng tử đã đề cử, xem ra hần rất tin tưởng. Tô Mộc Cận thống lĩnh binh mã phía nam chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Trẫm chỉ cần tìm một người làm giám quân là tốt rồi.”

“Chính là, vạn nhất hần thất bại...”

“Ăn quân pháp nghiêm trị, chịu chi hình phạt cụt tay.”

Ta nắm chặt hai tay, hơn nửa ngày mới thở lại được nhẹ nhàng: “VẬY Hoàng Thượng nghĩ xem muốn phái người nào làm giám quân?”

“Trẫm còn chưa quyết định. Phải tìm một người tuyệt đối trung thành với trẫm, vừa có thể cùng tướng lĩnh ở chung hòa hợp. Trẫm lo lắng Tô Mộc Cận còn trẻ khí thịnh, tùy tiện dụng binh. Người này vừa giúp trẫm coi chừng Tô Mộc Cận, nhưng cũng sẽ cậy chức quan cao quý của mình mà tùy ý can thiệp vào quân vụ.”

“Như vậy thực là mâu thuẫn. Hoàng Thượng cũng nói rằng quân đội phía nam chỉ có Trần nam vương phái người thì mới có thể điều động, phái một giám quân đi, hần lại không thể chỉ huy quân tốt được, vậy thì còn cần tướng lĩnh làm chi?” Thật sự là không biết là giám quân để làm cái gì, nếu chỉ là bài trí cho nó oai, ta đây nói không chừng cũng có thể đảm nhiệm được... Ta không muốn Cận ly khai ta xa như vậy, lại còn đi tới nơi nguy hiểm.

“Ngốc tử, trẫm sẽ cho giám quân năm trăm cấm vệ quân để hộ thân. Giám quân có quyền hỏi đến quân vụ, nếu hần chết ở tại trên chiến trường, như vậy sẽ hỏi tội người cầm quân.” Hoàng đế ôm ta ngồi ở trong lòng ngực của hần.” Tuy rằng chỉ là để trang trí, nhưng ngẫu nhiên cũng có chỗ hữu dụng, đoán xem ai muốn có bốn sự ấy chứ. Nhị hoàng nhi cũng rất muốn tiến cử người của hần đi, Lục hoàng nhi cũng ám chỉ rằng hần muốn ra chiến trường đi tôi luyện một phen. Trẫm còn chưa có quyết định.”

“Hoàng Thượng nếu không có cách chọn người thích hợp, không bằng để cho ta đi đi.” Ta cười tủm tỉm nhìn hần, trong lòng đã muốn gào thét rồi, để cho ta đi, để cho ta đi, để cho ta đi...

“Người đi làm cái gì? Cũng không phải là đi du sơn ngoạn thủy vui vẻ gì đâu.” Hần trừng mắt ta, không cho ta hồ nháo.

“Dù sao chức vị giám quân này cũng là một vật trang trí, Hoàng Thượng nếu thật sự để cho người của Nhị điện hạ cùng Lục điện hạ, chỉ sợ bọn họ cố ý làm cho Tô tướng quân thêm phiền toái, đến lúc đó trẻ việc quân cơ sẽ không tốt. Mà vi thần không giống với họ, chỉ cần Tô tướng quân vì Hoàng Thượng đánh thắng trận này, thần liền quyết không làm khó cho hần. Nói thực, thần đúng là muốn đi phía nam vui đùa một chút. Nghe nói Nam Cương cảnh sắc rất đẹp.”

“Ồ nháo!”

“Hoàng Thượng, Hiểu Phong nào có hồ nháo? Ta là thật tâm muốn vì Hoàng Thượng mà làm việc gì đó, thuận tiện đi Nam Cương tìm thuốc giải.” Ta cúi đầu, liều mạng nghĩ càng nhiều lý do để cho hần đồng ý.

“... Người không nói trẫm thật cũng quên đã quên, kịch độc trên người của ngươi còn chưa hết toàn bộ. Trẫm phái thám tử đi Nam Cương thế nhưng không một người nào trở về... Trong khoảng thời gian này thân thể của ngươi có khỏe không?”

“Tinh thần thật ra rất hoàn hảo, chính là bệnh này mãi không ngừng. Có đôi khi ta thật lo lắng cho... Lo lắng cho mình phải mất mạng sớm, sẽ không thể bồi Hoàng Thượng giải buồn nữa.” Ta tựa vào lồng ngực của hần.”Ta thật sự rất sợ. Ta muốn có thể vẫn cùng Hoàng Thượng mãi mãi cơ.”

“Trẫm sẽ bảo Tô Mộc Cận đem giải dược về cho ngươi. Người yên tâm, trẫm sẽ không để cho ngươi có việc gì đâu.” Hần vỗ nhẹ đầu vai của ta thật ôn nhu mà an ủi ta.”Trong khoảng thời gian này trẫm bận nhiều việc..Quốc vụ, nghĩ người thân thể đã hảo, cũng không để ý việc này nữa. Ủy khuất ngươi rồi.”

“Không phải mà. Hoàng Thượng ngày đêm lao lực, sao có thể làm cho ngài quan tâm tới mấy việc nhỏ nhoi đó của vi thần chứ. Chỉ là sợ bọn hần chưa chắc sẽ đưa giải được cho ta... Nếu Tô tướng quân không thể mang giải được về, Hoàng Thượng vì một nam sủng mà trù tội của hần sao? Nếu Tam điện hạ có thể không ghét ta, giải được đã sớm đưa tới rồi.” Vừa nghĩ tới tên hỗn đản này ta liền tức giận đến tổn hơi thừa lời, ta nhất định phải đi phía nam tìm vài loại độc được trở về, dùng ở trên người bọn họ, để cho bọn họ hảo hảo nếm thử, chút kia tư vị bị trúng độc kia... Nếu như đi phía nam, nếu... Đây không phải là cơ hội hiếm có để đào tẩu cùng với Cận sao?

“Hoàng Thượng, không phải ta không tin Tô tướng quân, hần dù sao cũng là người của Tam điện hạ. Ta chỉ ở trong cung, thật sự an tâm không được. Ngài cho ta đi đi mà...” Tuy rằng bịa đặt về Cận không khỏi khiến cho lòng ta gào thét, nhưng mà lúc này cũng chỉ có cách hy sinh danh dự của hần thôi.

“Đừng nói bậy. Tam Hoàng nhi hần không dám động tới người. Hần...” Hần thở dài một hơi, trầm mặc hướng khác, thật lâu sau mới có thể mở miệng: “Trẫm có thể tin nhiệm người sao?”

“Hoàng Thượng.” Ta nhìn vào hai mắt của hần, nói chậm rãi từng chữ một: “Ngài nếu không tin được thần, có thể cho thần hạ độc thề.”

“Đứa ngốc. Trẫm như thế nào có thể bắt người thề độc chứ? Trẫm chính là không muốn cho người giống những người đó, trẫm đang sợ hãi...”

“Hừ...” Ta lấy tay bưng kín miệng hần.”Thần hết thấy đều là có phúc mới được Hoàng Thượng ban thưởng, Hoàng Thượng cho rằng ta quyền thế với ai mới có lợi sao? Hoàng Thượng nói như thế nào, thần liền làm như thế ấy. Hoàng Thượng cần tính mệnh của thần, thần cũng tuyệt đối sẽ không phản kháng. Hoàng Thượng giá hạc tây du, thần nhất định đi theo bệ hạ... Hết thấy của ta, đều là ngài...” Ta nhẹ nhàng hôn lên môi hần nồng nhiệt.”Hiền, tin ta, ta sẽ vẫn cùng người, ta sẽ thay người coi chừng thiên hạ này, ta quyết sẽ không để cho người bị ngoại quyền khi dễ, ta muốn cho người được đời sau ca tụng...”

“... Nguyệt... Đừng gạt ta... Không muốn người gạt ta...” Hần đột nhiên ôm chặt lấy ta, cuồng nhiệt hôn lên.”Nguyệt, đừng gạt ta..... đừng rời bỏ ta... Nguyệt...”

“Sẽ không. Ta quyết không phản bội người... Ừ... Dùng sức, ôm lấy ta...”

Ta bị hần đặt ở trên, cảm kè sát trên mặt bàn cứng lạnh, đau ê ẩm. Quần áo nhanh chóng bị xả thành vụn mảnh nhỏ, hơi lạnh xâm lấn phía sau lưng ở nơi lộ ra trong không khí, làm cho ta thoáng cái rùng mình. Hoàng đế hôn lần này thật sự thô bạo, hần đã lâu không đối xử với ta như vậy, là ta cố ý gọi cho hần nhớ lại, lợi dụng thời điểm hần tâm tình không hảo mà hấp dẫn hần đáp ứng yêu cầu của ta.

“Ân...” Ta cắn môi, cố gắng thả lỏng thân thể tiếp nhận hần tiến vào cơ thể của ta. Hai chân bị dùng sức mở ra, lơ lửng trên không trung không thể chạm đất, theo mỗi một lần hần xô xuyên qua cơ thể của ta, tay bám vào mặt bàn ma sát về phía trước, thắt lưng bị cố định gắt gao lại, làm cho ta giãy giụa không được. Đằng sau rất đau, giống như chảy máu rồi. Mà cảm của ta ở trên mặt bàn ma sát không ngừng cũng đang bị đau.

“Nguyệt!” Hần hô to một tiếng, phóng thích ở ta trong thân thể ta, đã không còn khí lực, ghé vào ta trên lưng ta thở từng ngụm từng ngụm, miệng nỉ non tên của Nguyệt.

Nước mắt chảy xuống trên lưng của ta.

Ta nở nụ cười mệt, thực thỏa mãn. Bởi vì mục đích của ta dĩ nhiên đạt được rồi.

38. Chương 38

Mười ba tháng ba, Hoàng Thượng tuyên bố nam quân Thống soái cùng giám quân nhận mệnh, cả triều chấn động.

Mười lăm tháng ba, Cận khởi hành đi Thương Lan quan bắt đầu tiếp quản quân đội.

Hai mươi tháng ba, có năm trăm cấm vệ quân tinh nhuệ hộ tống hạ, ta ly khai Kinh thành, thúc ngựa ra roi, hoàng hôn hai ngày sau đó tới Thương Lan quan.

Trước khi đi Phiên có tiễn biệt ta, ánh mắt trầm ngâm, nhìn nhau rất lâu, cuối cùng là nhẹ nhàng nói ra một tiếng: “Bảo trọng.” Ta cũng biết kế hoạch của chính mình là rất ích kỷ, tình cảnh của mình với hắn rất bất đồng, ta không muốn bỏ qua cơ hội lần này, phải quyết tâm bằng được.

“Hầu gia.” Cận đứng ở cửa thành nghênh đón ta. Về mặt hắn kích động, che giấu không được vui sướng trong lòng, rồi lại thấy hỗn loạn một tia lo âu.

Ta cười dài nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Tô tướng quân, không phải là không thích chào đón bản hầu sao?”

“... Hầu gia nói đùa. Trấn nam vương mở tiệc rượu giúp Hầu gia tẩy trần, yêu cầu hạ quan phải nghênh đón Hầu gia.”

“Làm phiền Tô tướng quân.”

Chúng ta cười ngựa, yên lặng sóng vai đi. Cận xem ra thần sắc có chút buồn rầu, nhưng khi hắn nhìn ta lại phi thường vui vẻ. Chỉ chốc lát đã vào Trấn Nam vương phủ. Chúng ta xuống ngựa ở trước phủ. Bởi vì cười ngựa cả một ngày, ta đau nhức khắp người, lúc xuống ngựa còn không đứng vững, té ngã về phía sau. May sao Cận vững vàng đỡ được. Ngửa đầu nhìn hắn, vui vẻ cười, nửa ngày không chịu đứng lên. Cận rất muốn ôm ta, phải buông tay, lại luyến tiếc, vì thế ảo não nhìn chung quanh để phòng bọn binh sĩ.

“Thực xấu hổ, làm cho tướng quân phải chê cười.” Nhìn cửa lớn của vương phủ mở ra, ta thật nhanh nhẹn đứng lên.

“Úc... Không có việc gì... Hầu gia thân thể không tốt, lại một đường vất vả, mới là ngài nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Nói vậy vị này chính là Tiêu Dao Hầu rất nổi tiếng trong triều đây. Tiểu Hầu gia, thật ngưỡng mộ đại danh. Bẩm vương nghe nói người muốn tới, đã phải chuẩn bị vài ngày. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không giống người bình thường. Ha ha ha...” Một thân nam tử đã trung niên cực kỳ tráng kiện từ trong cửa bước ra. Người này dáng người to lớn, bộ râu ngắn gọn gàng, mười phần trung khí. Vừa thấy mặt đã nắm tay của ta, thân thiết lôi kéo vào trong phủ, những quan viên khác đều đi theo phía sau hắn, về mặt cung kính.

“Vương gia quá khách khí. Thịnh tình này ta không dám nhận.”

“Tiểu Hầu gia khách khí. Đêm nay nhất định phải cấp bốn vương một cái nể mặt, chúng ta hảo hảo uống một chén. Có thể cùng Tiêu Dao Hầu nâng chén cộng ẩm, không biết là bao nhiêu người sẽ phải ghen tị. Nào, tiểu Hầu gia, mời bên này.”

“Vương gia nói đùa...” vị đại thúc này thật sự nhiệt tình muốn chết, ta bị hắn vài bước đã kéo tới phòng khách, uống với hắn bảy tám chén rượu. Hắn còn xui quan viên hướng ta mời rượu, uống hết cả một bàn rượu, ta uống say đến hôn mê luôn, mơ mơ màng màng được đưa đi nghỉ ngơi. Mơ hồ trong lúc đó còn nghe được ở phòng khách có một trận cười vang, trong lòng thở dài, vị Vương gia này thật sự là lợi hại a, vừa mới tới đã ra oai phủ đầu ta rồi.

Ngày thứ hai thì ta ngủ thẳng tới sau giờ Ngọ mới đứng dậy. Rửa mặt chải đầu xong, kêu hạ nhân dẫn ta đi thư phòng. Ở nơi đó, Cận đang cùng chúng vị đại nhân thương nghị kế hoạch tác chiến. Bọn họ thấy ta vào cửa, liền ngừng lại. Trấn nam vương cười ha ha đi tới, thân thiết vỗ vỗ bả vai của ta, hỏi: “Tiểu Hầu gia tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

“Nhờ hồng phúc của Vương gia, ta tối hôm qua nghỉ ngơi thấy vô cùng tốt.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Chúng ta đang thương nghị kế hoạch tác chiến, không biết Hầu gia có cao kiến gì?” Hắn lôi kéo ta đi đến sa bàn tiền. Trên sa bàn chính là bản đồ địa hình của Nam Cương, có những cái cờ nhỏ nhiều màu ở trong đó, có chỗ địch nhân, chỗ đóng quân, thành trì trọng yếu, đường đi của quân ta đều có rất rõ ràng. Ta nhìn lướt qua, âm thầm cười: “Đánh giặc vốn là chuyện ta dốt đặc cán mai, Vương gia không phải có ý định làm cho ta mất mặt chứ? Hoàng Thượng nếu đã ra lệnh Tô tướng quân chỉ huy, quân lính sẽ tự nhiên nghe theo sự phân phó của hắn. Chỉ cần tướng quân hoàn thành nhiệm vụ mà Hoàng Thượng giao, làm cho bản Hầu trở về an toàn phục mệnh, bản Hầu một chữ cũng sẽ không nhiều lời. Các vị thỉnh tiếp tục, không cần để ý tới ta.”

Ta ngồi xuống dựa vào cái ghế cạnh cửa, lấy tay chống cằm, nghiêng đầu, vừa ăn điểm tâm uống trà, nhất vừa thưởng thức bộ dạng chuyên chú đang thao lược với mọi người của Cận. Hắn khi thì nhíu mày suy nghĩ sâu xa, khi thì chuyên chú nhìn chăm chăm vào sa bàn, khi thì thành tâm hướng mọi người nhờ thỉnh giáo chỗ còn nghi hoặc, lúc sau ra quyết định, lạnh nhạt cười, không kiêu không vênh, làm người ta càng thêm vui vẻ. Trần nam vương xem ra dùng ánh mắt tràn đầy tán thưởng dành cho hắn, những người khác có lời nói đối hắn cũng thực tôn kính. Nhìn nhìn, bất giác ta vui vẻ thích cười rộ lên. Cận ngẫu nhiên hướng bên này chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, thấy ta đang không kiêng nể gì theo dõi hắn, liền không được tự nhiên, vội vàng quay đầu mà chuyển hướng nơi khác, lại còn cả biểu tình thẹn thùng, làm cho ta càng muốn đùa hắn.

Bỗng nhiên có cảm giác rằng một ánh mắt sắc bén bắn sau lưng mình, ta hoàn hồn quay lại thì thấy, nguyên lai là tên thị vệ ở ngự hoa viên ngày ấy, cái người kêu tên Lôi Hạo kia, mỗi ngày đều đi theo phía sau Cận, đối với ta nhất định là không có hảo ý. Nếu là tình địch của ta, ta tự nhiên phải hảo hảo suy nghĩ một chút về bản lĩnh của hắn. Ân... Bộ dạng cũng không tệ lắm, mắt to mày rậm, cái mũi cao thẳng, cằm có một đường cong cứng rắn, hai mắt sáng ngời rất có thần, toàn thân còn toát ra một cỗ khí phách làm cho người ta cảm giác như hắn rất nổi bật. Hắn trừng mắt nhìn ta, trong mắt có cả khinh thường, thậm chí còn cau giận. Ha ha a, cũng khó trách hắn, người trong tâm Cận là ta, hắn có như thế nào cũng không đoạt được, lại còn thân phận hắn vốn tương lai thừa kế hắc đạo bang phái, tự nhiên trong tâm đã thấy là không phục. Ngẫm lại thật sự là sung sướng. Hắn liếc mắt một cái lườm ta, ta cũng quay lại lườm hắn một cái, cộng thêm cười ngọt ngào. Hắn lại trừng mắt, ta liền nháy mắt mấy cái với hắn. Hắn trong ánh mắt đã bắt đầu bốc hỏa, ta làm như đang xấu hổ chớp chớp với hắn, giả bộ một bộ dạng đáng thương. Nhìn hắn tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, ta cười đến đau cả ruột.

“Hầu gia, không thoải mái sao? Vì sao biểu tình lại kỳ quái như thế?” Trần nam vương hồ nghi nhìn ta, làm hại ta bị sắc nước miếng.”Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Tạ vương gia quan tâm, ta không có gì không thoải mái, chính là... Chính là cảm thấy rất đói bụng... Hắc hắc...” Ta xấu hổ cười cười. Liếc mắt sang nhìn Cận một cái, thấy hắn đang nhìn ta cau mày, lại liếc mắt nhìn cái tên ma đầu đang tức giận kia, thấy hắn đang cười đến vui sướng khi ta gặp họa. Hừ, chúng ta sống núi kết thù lớn rồi nha.

“Ha ha, là bốn vương sơ sót. Sắc trời đã muộn, nói vậy chư vị đại nhân đều đói bụng cả rồi. Người đâu, nhanh đi chuẩn bị bữa tối.” Trần nam vương nhìn ta cười, làm cho lông tóc ta dựng đứng.”Hầu gia nếu là một mối, trước hết hãy đi nghỉ ngơi đi.”

Ta thừa dịp lên tiếng, mặt mũi xám xịt đào tẩu khỏi đó.

Bữa tối ta lấy cớ không thoải mái, không đi. Buổi chiều bị xấu hổ về tới phòng, nghĩ tới tên hỗn đản đó thì ta đâu còn đói bụng nữa. Chờ hết giận, bụng của ta cũng đói, réo không ngừng, một ngày không có ăn cái gì, ta vô lực ngã xuống giường than thở, tối tận khi có người đến gõ cửa.

“Ai nha?” Ta thật sự là đói bụng đến mức không muốn đi nữa rồi, hữu khí vô lực hỏi một tiếng.

“Hầu gia, là ta. Quấy rầy ngài.”

Là Cận! Ta vội vàng đứng lên, ton ton như điên chạy ra mở cửa. Vốn định kêu to rồi vọt vào trong lòng ngực của hắn, kết quả trước cửa lại là cái tên to con đáng ghét đó. Là Lôi hạo đang chắn ở trước mặt ta, hại mặt của ta trong nháy mắt vạn vọng tới cực điểm.

“Ô tướng quân, có chuyện gì sao?” Ta giật giật khoe miệng, oán hận trừng mắt đối diện với Lôi Hạo.

“Ân, chúng ta đi tới là muốn trình lên kế hoạch tác chiến với giám quân đại nhân.”

“Loại sự tình này các ngươi vốn làm tốt, không cần hỏi ta.” Ta cực độ hờn giận trừng mắt nhìn Cận. Đại ngu ngốc, trong lòng ta thầm mắng, hận không thể hành hung hắn luôn tại chỗ.”Không có việc gì quan trọng thì bản Hầu phải nghỉ ngơi. Không tiễn.”

“Từ từ...” Ta đang định đóng cửa, Cận vội vàng đưa tay ngăn trở.”Phong, người đừng nóng giận. Ta... Có mang cho người chút thức ăn, ta biết người một ngày chưa ăn gì cả.”

Dùng sức đã nắm túi thức ăn, xoay người đi vào phòng ngủ.”Còn có việc sao?”

“Đại quân ngày mốt sẽ xuất phát...”

“... Đã biết. Ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Không cần. Phong, người chỉ cần ở trong này, đừng theo ta ra tiền tuyến. Nơi đó rất nguy hiểm.” Cận lo lắng cho cơ thể của ta, mặt đối mặt nhìn ta.”Phong, ta cam đoan sẽ mau trở về. Người hãy an tâm ở hậu phương thôi.”

“Không được. Ta thân là giám quân, có thể nào lâm trận lại lùi bước?” Ta không muốn ở lại một mình. Ta đã suy nghĩ nhiều lắm rồi. Chờ trận này thắng lợi, liền lập tức lôi kéo Cận trốn đi. Nếu chiến sự không thuận lợi, sẽ chuẩn bị thật tốt rồi tùy thời chạy trốn chết, như thế nào cũng phải cùng ở bên cạnh hắn.

“Phong, đừng hồ nháo. Ta không cho phép người đi vào mạo hiểm. Đại quân bắt đầu vượt sông, không biết thành công hay không. Ở bờ bên kia, là chỗ ở của tộc người tự xưng mình là thần tộc, nuôi rất nhiều rắn độc, chướng khí tràn ngập. Người đừng đi mạo hiểm. Trên chiến trường, ta xung phong ở phía trước, sợ không chăm lo được cho người.”

“Người yên tâm. Ta ăn nằm với chiến trường, sẽ không liên lụy người.”

“Phong, cầu người.”

Nhìn ánh mắt khẩn trương, ta chần chờ thật lâu sau, rốt cục gật đầu đáp ứng.”Người nhất định phải cẩn thận.”

Cận cười cười cầm lấy tay của ta, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng vuốt ve.”Người yên tâm, ta nhất định trở về đón người. Người cũng phải tự chiếu cố chính mình, nơi này không thể so được với hoàng cung, nhất định phải chú ý an toàn.”

Ngày thứ ba, đại quân xuất phát từ rất sớm, thừa dịp sáng sớm sương mù dày đặc, lặng yên vượt sông. Trong lòng ta rất khó chịu, nhưng không được nhìn Cận lên thuyền rời đi. Ngay lúc ta đang si ngốc nhìn theo thân ảnh hắn rời đi, Lôi Hạo ghé vào bên tai của ta nhẹ giọng nói một câu.

“Người yên tâm. Ta sẽ hảo hảo chiếu cố hắn.”

Nổi giận ngút trời. Ta quay đầu trừng mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn vênh váo tự đắc cười.”Khuyên người hãy sớm từ bỏ, ta đã quyết định hắn là của ta rồi.”

“Đúng vậy sao?” Ta trợn mắt cười: “Vậy ta sẽ nhìn người có hay không cái bản lãnh có thể thay thế được ta ở trong lòng hắn không nhé.”

Hừ! Sau đó ta phát tay áo bỏ đi.

39. Chương 39

Năm vạn đại quân phân làm ba đợt mà vượt sông. Hơn hai mươi chiến thuyền lặng yên xuất phát, hướng bên kia sông mà đi tới, dần dần ẩn thân ở bên trong sương mù dày đặc. Nước sông rít gào qua gió, che giấu động tĩnh bên trong. Không bao lâu, từ bờ bên kia bắt đầu có tiếng hô hào la hét, chiến tranh đã bắt đầu. Bốn chung quanh một trận xôn xao, quan tướng đều gào thét lớn, thúc giục thủ hạ binh lính chạy nhanh lên thuyền trợ giúp quân tiên phong. Ta như ngừng thở, trừng mắt to muốn thấy rõ mọi thứ, thế nhưng trên mặt sông lại chỉ mênh mông toàn là sương mù, chỉ có những tiếng cao giọng gào thét chói tai cứ vang vọng lại, gồ thật mạnh ở trong đầu. Không ngừng gọi tên Cận, cầu ông trời phù hộ, ta cái gì bây giờ cũng không dám nghĩ nhiều.

Nửa canh giờ sau, tiếng giết chóc đang ngớt dần. Tiền phương truyền đến tin tức, nói đại quân thuận lợi qua sông, chính là thừa thắng xông lên, phải thừa dịp địch nhân không phản ứng kịp mà xông lên tiếp, nhanh chóng chiếm được An Phong là trọng trấn. Nghe được tin tức thắng lợi, Trần nam vương ha ha cười, cao hứng lôi kéo ta đi uống rượu chúc mừng. Ta cũng uống một hơi, cuối cùng cũng an tâm rồi, lúc này mới phát giác phía sau lưng chính mình đã bị mồ hôi ướt sũng.

Kể tiếp nửa tháng sau, ta mỗi ngày đều nghiền cổ dài ra, chờ tiền phương đưa tới quân báo. Chiến sự thực thuận lợi, Cận nhanh chóng chiếm được thôn trấn lớn nhỏ của bình nguyên, đi tới hướng núi Ngọc Đới. Nơi đó là cư địa của bộ lạc thần tộc thần bí nhất Nam Cương. Qua cửa ải Ân Phong, liền tới thẳng mảnh đất

trung tâm phồn hoa nhất Nam Cương. Quân đội Chiêu quốc đích thực toàn lực tiến công, hai bên ước định trước sau giáp công cửa ải Ân Phong, phòng ngừa đại tộc trưởng Suất Linh Dư Nghiệt của dân mọi rợ trốn đến Ngọc Đới vào nơi hiểm yếu. Hoàng đế mệnh lệnh Cận phải chiếm lĩnh trước ải Ân Phong, khống chế núi Ngọc Đới mở rộng thổ địa. Kỳ thật nơi này đất đi rộng rãi, song lại hoang vắng, không có bao nhiêu người ở. Nghe nói tài nguyên khoáng sản rất phong phú, bất quá kỹ thuật đào quặng của dân mọi rợ không cao minh, thành ra có tài nguyên mà không biết khai thác.

Tới trung tuần tháng tư, phía nam trời vẫn mưa, đại quân trì trệ không tiến được, đành phải lập đồn trú đóng ở chân núi Ngọc Đới, cẩn thận sự đánh lén của mọi rợ. Bởi vì nơi đó chướng khí tràn ngập, xà thử độc trùng thật nhiều, mọi rợ lại giỏi về hạ độc, làm cho Cận phải đề phòng rất nhiều. Tin tức truyền lại càng ngày càng ít, làm cho ta đứng ngồi không yên, cần rằng suy nghĩ một cái, ta mang theo năm trăm cấm vệ quân qua sông đi chiến trường. Trấn nam vương khẩn thiết ngăn trở ta một phen, xem thái độ kiên quyết của ta, liền cho ta thuyền tốt chuẩn bị cùng dẫn đường.

Qua sông, cưỡi ngựa phi như bay, cũng vài lần bị dân mọi rợ đánh lén, bất quá cũng may lãnh binh theo ta bình tĩnh, không phí công phu gì nhiều liền giải quyết hết mấy chuyện tạp nham này. Ba ngày sau, ta tới được lều lớn của Cận.

“Sao ngươi lại tới đây!” Cận đang ở cùng một đám tướng lãnh thương nghị kế hoạch tác chiến, thấy ta đột nhiên xông đi vào, giật mình la lên.

“Bản hầu chính là giám quân, chẳng lẽ không nên tới sao?” Ta cười nhìn hắn, một bên quay sang cùng những người khác hành lễ.

“Không phải. Ngươi biết ta có không phải ý tứ này... Hầu gia một đường vất vả, mặt tướng sai người đi chuẩn bị, thỉnh Hầu gia hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Tướng quân không cần phải khách khí. Bản hầu là nghe nói chiến sự giằng co, trong lòng lo âu, cho nên tiến đến đây, hy vọng sẽ không làm cho tướng quân thấy không tiện.”

“... Sẽ không.” sắc mặt Cận rất khó coi. Ta cúi đầu không dám nhìn hắn. Dù sao mọi người ở đây, hắn cũng không dám đuổi ta đi.

“Báo! Lôi phó tướng cùng nhân mã bị tập kích cách trại ba mươi dặm.”

“Cái gì?” Cận vẻ mặt lập tức nghiêm trọng, lập tức hạ lệnh tiếp viện, chính hắn cũng cầm bội kiếm đi ra ngoài trường.

“Cận, ngươi muốn đi sao?” Ta hoảng hốt.

“Thỉnh Hầu gia ở đại doanh trại hảo hảo nghỉ ngơi.” Hắn nhìn ta một cái, cũng không thềm quay đầu lại mà lên ngựa phóng đi, làm cho ta tức giận trong lòng, cảm thấy bị ủy khuất khôn cùng chỉ biết đứng giậm chân.

“Lôi Hạo chết tiệt, ngươi tốt nhất nên chết ở trên chiến trường vĩnh viễn đừng trở về nữa.”

Mặc kệ ta nguyện rửa như thế nào, Lôi Hạo vẫn là còn sống mà trở lại. Hắn trúng độc tên, may mắn cứu được đúng lúc, không có nguy hiểm tánh mạng. Cận đầy người toàn máu, ôm Lôi Hạo trở lại đại doanh trại, gặp ta câu nói đầu tiên chính là “Cứu hắn”.

Ta trầm mặc không nói gì, xoay người rời đi, lại bị hắn kéo lại.

“Cứu hắn.”

Ánh mắt Cận nhìn ta là thẳng thắn mà bức thiết, tuy rằng ta không biết hắn vì cái gì mà phải để ý người này, nhưng là ta tin tưởng hắn với ta không có dối tâm. Do dự một chút, ta đáp ứng yêu cầu của hắn.

Mọi rợ sử dụng độc toàn rất kì quái, thực khó giải quyết, ta ngẫm vài cái kinh nghiệm phong phú khi còn làm quân y thật lâu sau mới tìm được phương pháp giải độc. Chờ ta lo xong hết thấy đã là nửa đêm. Kéo hai chân mỗi một, ta đi thông thả trở về doanh trường của chính mình. Bên trong hắc hắc đích, ta vừa đi vào, đã bị một người ôm chặt lấy.

“Phong.”

“Cận.” Lòng tràn đầy mỗi mọt, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể để hân ôm thật chặt trong lòng.

“Tại sao lại tới? Rất nguy hiểm người có biết hay không. Ta vừa rồi hỏi Trần Kính, hân nói các người ở trên đường gặp bao nhiêu trận tập kích, ta thật sự rất sợ hãi. Người vì cái gì không ngoan ngoãn ở lại Thương Lan quan, chạy đến nơi đây là muốn bức ta tức giận mà chết sao?” Đầu của hân đặt ở trên vai ta, không ngừng oán giận bên tai.”Từ nhỏ đến lớn người đều không ngoan, luôn như thế, làm cho ta nóng ruột nóng gan, người đó, có phải là muốn cho ta chưa già đã yếu, trắng tóc mới cam tâm.”

“Cận, không nhớ ta sao? Nhìn thấy ta là không vui à?”

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vui vẻ nhưng lo lắng. Ai, ta bị người bức điên rồi.” Cận tựa hồ thật sự có rất nhiều oán giận, ôm ta nằm ở trên giường, mồm không ngừng kể tội việc xấu từ nhỏ đến lớn của ta, nói xong lại sinh khí tức giận, liền cắn ta hai cái. Ta nằm ở trong lòng hân, vẫn không nhúc nhích.

“Phong, người mất hứng sao?”

“Vì cái gì để ý Lôi Hạo như vậy?” Tuy rằng thực không cam lòng, nhưng ta không nhịn được phải hỏi.

“Lôi Hạo? Ha ha... Hân là mẫu người lý tưởng.”

“Lý tưởng?”

“Đúng. Lý tưởng. dọc theo đường Quang minh chính đại, không sợ hân từ phía sau lưng nhạo báng ta đủ loại không chịu nổi. Hùng tài đại lược đầy bụng hào hùng, chỉ điểm giang sơn thao túng thiên hạ, lập vu vạn nhân phía trên, lấy chính mình mới học tạo phúc thiên hạ thương sinh linh. Ta học văn tập võ, không riêng nghĩ muốn phải báo thù rửa hận, Nguyệt Thị tộc của ta vốn có nhân tài xuất hiện lớp lớp anh hùng hào kiệt danh dương thiên hạ, tuy rằng ta nặng tình muốn chấn hưng uy danh gia tộc, nhưng là cũng không muốn làm cho gia tộc phải hổ thẹn.”

“Hân có lợi hại như vậy sao? So với Huyền Dịch lợi hại hơn?”

“Ân. So với Hàn Huyền Dịch còn lợi hại hơn.”

“Ta đây ở đâu? Vậy ta là cái gì?” Trong lòng thực ảo não, suy nghĩ của Cận chính là cái ta không muốn nhất. Sinh vi nam tử, chúng ta so với nữ tử lại càng không kham. Ta cũng không dám tưởng tượng mình có thể giống Huyền Dịch có thể có uy phong, có khí khái nam tử như vậy. Tuy rằng thực không cam lòng, đối với mình cũng không phải xấu hổ gì.

“Người nha, thực đáng ghét cũng thực đáng giận, không nhìn thấy thì ngày nhớ đêm mong, ở cùng một chỗ lại thường thường bị người chọc cho tức giận đến nội thương, thật sự làm ta buồn rầu vạn phần.”

“Hừ, người đi chết đi.” Đã muốn đi ngủ rồi, ta lại nổi giận ùng ùng đứng dậy rời đi, Cận giữ chặt tay ta, một tay ôm kéo ta ngã vào trong lòng hân.

“Ghen tị sao?” Hân thấp giọng cười. Ta mặc kệ, không thèm lên tiếng.

“Lúc mới rời kinh thành, Lôi Táp cũng từng nói với ta vấn đề này?”

...

“Ta nói với hân, hân là sư phụ của ta, Lôi Hạo là mẫu hình lý tưởng của ta, nhưng người, là của hạnh phúc của ta.” Hân hôn lên trán ta.”Hạnh phúc cả đời của ta, mặc cho là ai cũng không thể thay thế.”

“Người cũng là hạnh phúc cả đời của ta, ai cũng không thể thay thế.” Dùng sức ôm chặt hân, cái mũi đã thấy nghèn nghẹn, trong đầu không mượn nghĩ cái gì nữa, thậm nghĩ cứ như vậy mà không rời ra nữa.

“Cận, chờ đánh thắng xong, chúng ta bỏ chạy đi thôi.”

“... Không được.”

“Vì cái gì? Cơ hội như vậy khó có được? Vì cái gì không trốn?”

“Ta không muốn người phải trải qua những ngày hãi hùng bị truy đuổi, ta muốn quang minh chính đại với người ở cùng một chỗ. Phong, kiên nhẫn đi, sẽ xong nhanh thôi.”

“Người không phải nói cái gì cũng không muốn quan tâm nữa, âm thầm mang ta bình an rời đi sao? Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần có thể bỏ đi cùng người sống một chỗ. Ta không muốn mỗi lần cùng người đều phải chịu cái cảnh lén lút tắt đèn vụng trộm thế này.” Ta đẩy hắn ra, trong lòng thập phần ủy khuất.

“Bình tĩnh một chút. Người nên biết, chúng ta trốn lần này, có bao nhiêu người phải chịu liên lụy, cái chính là mãi mãi không thể thoát khỏi.”

“Sao có thể như thế? Hoàng đế ta còn không sợ...”

“Hoàng đế không sợ nhưng chính là Lôi Táp Lôi Hạo sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Phong, hãy nghe ta nói, sau này chúng ta cũng không thể làm ra lỗi lầm gì.” Thấy ta không lên tiếng, Cận thở dài, đem ta kéo vào trong lòng ngực. “Nếu có thể, ta cũng không muốn cho người rời khỏi ta. Ta cũng muốn những chuyện này hết thảy mau chóng chấm dứt để cùng người diện mạo tư thù, chính là hiện tại không thể đi, hiện tại đi rồi, chúng ta sẽ không thể thoát quá ba tháng. Phong, đáp ứng ta, cố gắng nhẫn nại nửa năm nữa, hết thảy sẽ chấm dứt thôi.”

Tuy rằng rất khó chịu, lại không phải không thừa nhận trong lời nói của Cận thực có đạo lý. Ta im lặng thật lâu sau, rốt cục quyết định nghe theo hắn.

“... Thật vậy không?”

“Thật sự, ta không lừa người.... Tại sao không nói gì? Chẳng nhẽ là người không tin được ta?”

“Không có. Chỉ là đã nghĩ chính mình có thể thoát khỏi hoàng cung, lại còn phải ngoan ngoãn trở về. Ta không muốn ở bên người hoàng đế, vì để sống sót, ta cũng không hối hận lừa gạt hắn, chính là... Làm người mà lần đầu tiên hứng chịu cảm giác này.... Lần đầu tiên cảm thấy được chính mình thực dễ tiện.”

“Đừng dằn vặt mình nữa. Mọi chuyện rồi sẽ khá hơn. Người trước kia không phải thường khuyên ta như vậy sao?”

“Đúng vậy a. Mọi chuyện rồi sẽ khá hơn.” Ta bất đắc dĩ cười cười, thôi thì cứ như vậy đi. Tâm nguyện mong được chạy trốn tan biến, ta làm chuyện gì cũng đều vô tình hời hợt, chẳng hứng thú nữa. Cận bảo ta đi trợ giúp quân y chăm sóc thương binh. Mỗi ngày đều rất bận rộn, tâm tình buồn bực cũng đã khá lên nhiều.

Tới một ngày, Trần Kính dẫn thuộc hạ cùng ta đi hái thảo dược. Vừa đi vừa trò chuyện.

“Thật không nghĩ tới Hưu gia lại tinh thông y thuật, cũng có thể xứng được với danh Diệu Thủ hồi xuân.”

“Sao lại khen ta nhiều như vậy, mấy vết thương đó cũng chỉ là bị ngoài da, hiểu biết một chút là có thể chữa khỏi.” Ta dùng gậy gõ xuống mặt đất thăm dò, nơi này đích cây cỏ rất rậm, độc xà thường lui tới, không chú ý là sẽ mất mạng.

“Hưu gia thật là khiêm tốn. Ngài đã cứu mệnh rất nhiều người.”

“Đúng vậy sao? Đó chính là bọn hắn cao số, lão thiên gia phù hộ.” Kỳ thật ta hạ độc cũng rất lành nghề đó, nếu cho bọn hắn biết được có khi khẳng định là sợ tới mức chết khiếp ấy chứ.

Trong lòng đang đắc ý, lúc này trong không khí truyền đến một mùi khó chịu, hương vị này nói không lên lời, ta cảm thấy được rất kỳ quái, liền thấy khó chịu, đột nhiên kinh giác đầu cháng váng não trướng, ngực không thở được. Thầm kêu một tiếng không tốt rồi.

“Mau ngừng thở. Trong không khí có độc.”

Cả nhóm binh sỹ đều nhìn nhau, do dự một lát, kết quả tự mình chuốc lấy cực khổ, rất nhiều người đều trong nháy mắt đã ngã xuống. Ta đứng tại chỗ không dám động đậy, tên hậu vệ đang gác dưới chân ta rên rỉ hỏi ta “Người có sao không?”

Hắn sắc mặt tái nhợt, hô hấp khó khăn, cố gắng giãy dụa, nhưng vẫn không đứng dậy được.

“Người rất lợi hại. Thế nhưng ai mà lại không sợ An hồn hương.” Một nữ tử trung niên thân mặc dị phục dẫn theo năm người hộ pháp theo ra. “Người nhìn qua yếu nhất, lại không sợ độc. Thật sự là ngoài dự liệu của ta.”

“Ha hã, vị đại thẩm này, nhĩ hảo.” Ta nhả mặt cười ra tiếng, bắt buộc chính mình lui xuống sau, chậm rãi cùng nàng tránh xa ra.”Chúng ta chỉ là đến hái thảo dược. Không biết làm sao đắc tội ngài, rước lấy trường phạt của ngài?”

“Các người vốn là người Trung Nguyên chạy vào đất của chúng ta đốt giết đánh cướp, chẳng lẽ tội danh còn chưa đủ?” Nàng cười lạnh, giơ tay lên, lại một lần khởi nhẹ nhàng tới. Ta ngồi xổm xuống dưới lần một vòng, khó khăn lắm mới tránh thoát. Quay đầu lại thoáng nhìn, phía sau đích bụi cỏ ta vừa đứng bị cháy xém, ta cả kinh một thân toát mồ hôi lạnh.

“Các người là bọn người Trung Nguyên không biết tốt xấu gì, hôm nay ta đến là để đánh tiếng cho các người chứ không cần tính mạng của bọn người. Trở về nói cho chủ soái các người biết, mấy ngày nữa ta sẽ đoạt cái mạng chó của hã đi. Hãy chuẩn bị tốt hậu sự cho hã đi là vừa.” Dứt lời, nàng ta xoay người rời đi.

“Thật là uy phong a. Nàng định ra tay như thế nào? Hay là dùng vài loại độc dược trong tay người kia? Người tưởng hạ độc chẳng lẽ ta sẽ không chế ra được giải độc sao?”

“Người...”

“Vị đại thẩm này, thấy người, ta thật sự cảm giác được dân chúng Nam Cương các người thực khờ dại.” Ta ngạo mạn chậm rãi đứng lên, run rẩy run rẩy. trên quần áo còn dính cỏ xanh bùn đất, ra vẻ tiêu sái hướng nàng cười.”Người cho là dùng vài loại độc dược thì có thể giải quyết vấn đề sao? Người có tài càn tung độc chết năm vạn đại quân sao? Độc dược của người có thể giết sạch địch nhân trên quốc gia của người sao? Một Thống soái chết đi, Hoàng Thượng có thể phái một người khác đến. Người có bao nhiêu cơ hội ẩn vào doanh trại mà đánh lên?”

“Ha hã... Nguyên lai là tên này không sợ chết.” Nàng cười lạnh nhìn ta, do dự suy nghĩ xem có nên cho thêm ta một dúm độc dược.

Đứa ngốc, không phát hiện chân của ta đang phát run rồi sao? Ta sợ muốn chết, nhưng còn sợ người ám hại tính mạng của Cậ hơn.

“Không, ta rất sợ chết. Cái loại không sợ chết là các người thì có. Các người cả đời đều chỉ biết cùng các loại độc dược chung sống, thật sự làm ta bội phục. Chỉ tiếc...” Ta đi vài bước về phía trước, để mu bàn tay ở sau người, trong tay áo dấu điểm con dao nhỏ.

“Đáng tiếc cái gì?” Nàng thần sắc nghiêm khắc, cũng hướng vài bước về phía ta.

“Đáng tiếc các người ngoài trừ biết dụng độc, những thứ khác cái gì cũng không biết. Núi Ngọc Đới này tài nguyên khoáng sản phong phú, thế mà các người không biết khai thác.”

“Đây là thánh núi, lão thiên gia ban thưởng cho thần tộc chúng ta, động vào nó chính là không tôn kính với thần linh. Người Trung Nguyên các người tất cả đều là đám người man rợ, sớm hay muộn cũng sẽ bị báo ứng thôi.” Nàng vẻ mặt kích động, miệng lẩm nhẩm, trong lúc vô ý không đề phòng ta.”Trong mắt các người chỉ có vàng bạc châu báu, đối thần linh một chút đều không cung kính. Cho dù là đi kính thần, cũng là cầu thần phù hộ các người phát tài, tất cả đều dùng vàng bạc mà đo lòng tiểu nhân.”

“Người thực hiểu biết người Trung Nguyên a?”

“Ta đã đi Trung Nguyên, còn quen biết rất nhiều người. Xem qua không ít người vì tiền tài mà không có chút lương tâm nào.”

“Ha hã, người nói rất đúng. Chúng ta đích xác là tham lam. Bất quá các người không tham lam sao? Chẳng nhẽ chỉ có thể chịu cho chúng ta ức hiếp?”

“Người nói bậy!”

“Ta làm sao phải nói bậy? Nam Cương bao nhiêu thế hệ này phải cống nạp cho triều đình Trung Nguyên. Gần trăm năm nay Trung Nguyên hỗn chiến, các người mới có cơ hội sống sót. Hiện giờ đại cục Trung Nguyên đã định, Chiêu quốc cường đại, các người lại vẫn không biết phục tùng, đương nhiên phải bị giáo huấn.” Cũng may mấy ngày ở trong phủ Hàn gia, Hàn đại nhân, Huyền Dịch, Nguyệt công chúa, tất cả đều là người sáng suốt uyên bác thông hiểu cổ kim, thường nghe bọn họ nói nhiều như vậy, hôm nay vừa vận dụng để hù dọa người này.

“Chúng ta chắc chắn không bao giờ chịu khuất phục đâu.” Nàng kia hai mắt bốc hỏa. Ta mỉm cười, tiếp tục chọc giận nàng.”Các ngươi rất có cốt khí, đáng tiếc lại vô dụng. Các ngươi không biết thủy lợi, trồng trọt chăn nuôi. Các ngươi không biết dùng khí giới, bọn lính ngay cả khôi giáp tốt đều không có. Các ngươi không có thành thị phồn hoa, chỉ có một chút thánh trấn nhỏ vụn, hàng hóa không biết lưu thông, tài nguyên thiếu thốn. Các ngươi không có thành lớn để mà phòng thủ, rất nhiều người cầm gậy ra trận, chẳng qua cũng là tự đi vào chỗ chết... Ta nói có đúng hay không?” Ta từng bước đi đến gần nàng, nhìn vẻ mặt nàng càng lúc càng ảm đạm, mi mắt rũ xuống. Ta thầm hít một hơi, cố gắng làm cho thanh âm của mình bình thường, tiếp tục tiếp cận nàng.”Ta nói có đúng hay không? Các ngươi có có mở rộng tốt lại không biết rèn ra hảo kiếm, căn bản là vô lực phản kháng, còn không bằng ngoan ngoãn quy thuận đi.”

Gần rồi, chỉ kém ba bước là tới, ta nắm chặt con dao trong tay, tim đập thình thịch.”Kỳ thật hoàng đế Chiêu quốc cần chính là các người phải thần phục, hẳn không nhất quyết đem bọn ngươi chém tận giết tuyệt, trăm ngàn năm qua đều như thế này, không phải sao?”

Ta đang muốn rút dao đâm, nàng bỗng nhiên lui về phía sau, ánh mắt bình lặng nhìn chằm chằm vào ta: “Người nói tất cả đều là sự thật. Nhưng quan trọng nhất làm người phải có tôn nghiêm. Chúng ta không cam lòng vĩnh viễn bị ức hiếp như thế.”

Ta đứng ở tại chỗ sững sờ nửa ngày, cảm giác khí lực giống như bị rút hết ra ngoài. Cười khổ một tiếng: “Cho dù bị diệt tộc cũng không tiếc sao?”

Nàng ngậy ngẩng cả người, do dự mà nói không ra lời.

“Kỳ thật ta đã từng ở bắc cương, chính mắt nhìn thấy chiến tranh. Đã chết nhiều người như vậy, địa đều bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, đến cuối cùng, tây phương cùng phi lang tộc giải hòa, bình an chung sống. Chỉ tiếc rằng chết ở trên chiến trường kia hơn một vạn chiến sĩ, mai táng không được, bị đốt thành bụi, gió thổi qua, ngay cả bóng dáng cũng bị mất.” Hồi tưởng lại những ngày kia, lòng ta vẫn đang đau đến khó chịu.”Ta bây giờ còn không rõ hết thấy vì cái gì? Ta biết điều này đối với các ngươi không công bằng, chỉ là người sống trên đời, nhược nhục cường cương, không còn có công bằng gì đáng nói nữa, đây là thiên mệnh. Không muốn bị khi dễ, trừ phi ngươi đủ cường đại.”

“Ngươi có thể nhìn thấu vấn đề sao.”

“Không có gì.” Ta nhún vai một cái.”Bị người khác khi dễ nếu vô lực phản kháng, thì chỉ có thể nhận.”

“Đúng vậy sao? ... Chẳng lẽ chúng ta thật sự chỉ có thể khuất nhục chính vận mệnh của mình? ...Núi Ngọc Đới chỉ là một mặt, mười lăm vạn đại quân của Chiêu quốc kia...hại cho Đại tộc trưởng thẩm bại, phải lui về nơi này. Thần tộc chúng ta lực lượng nhỏ yếu, vốn định trốn ở trong núi kiếm tìm những ngày bình an... Thế nhưng là các ngươi cũng vẫn tới ... Chúng ta hai mặt thành địch...”

Nàng cười đến thực thê thảm, chậm rãi thối lui về phía sau, ánh mắt mất đi thần thái lúc ban đầu, trong nháy mắt như là già đi mười tuổi. Ta yết hầu đã khô khốc, nhìn nàng rời đi, một câu cũng không thể nói nên lời. Đợi cho nàng biến mất không thấy dáng, ta suy sụp ngã xuống đất, rốt cuộc không thể đứng dậy. Ba canh giờ sau Cận cho người đi tìm đem chúng ta cứu trở về.

An Hồn Hương kia đích xác rất lợi hại, cơ thể của ta phải mất hai ngày mới có thể hồi phục. Cận vẫn coi chừng ta, ăn không ngon ngủ không yên, đến khi ta có thể xuống giường đi lại mới yên lòng.

Năm ngày sau, mọi người chuẩn bị toàn lực tấn công thần tộc, địch nhân phái sứ giả tới, đưa tới hàng thư cầu hòa. Nhìn mọi người trong doanh trường đều á khẩu, mắt tròn trừng vì kinh ngạc, ta hít một hơi, cảm giác vô lực khi ngày ấy định đánh lên vị đại thẩm kia lại trở lại.

40. Chương 40

Ba vạn binh lính thân phi trọng giáp di chuyển chậm rãi trên sơn đạo phía trước. Ta cùng Trác Nhã đại thẩm đứng ở trên ngọn núi nhỏ nhìn xuống dưới, đội ngũ đồng đảo giống như là đàn kiến bò sát, không nhìn rõ Cận ở nơi nào.

“Chủ soái các người thật là kỳ quái, bên này sắc mặt với người một đằng, bên kia nghe khuyên bảo của phó tướng, dồn toàn lực tấn công Ân Phong quan.”

Ta nghĩ mặt ta bây giờ đang giật giật lên rồi: “Phó tướng kia thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, tất cả mọi người rất tôn trọng ý kiến của hắn.” Lôi Hạo chết tiệt không để ý phản đối của ta mà kiên trì dồn sức tấn công Ân Phong quan, rõ ràng có thể đợi cho quân đội Chiêu quốc ở ngoài núi Ngọc Đồi đánh bại thủ lĩnh Nam Cương, không còn đủ sức thì hãy giành quyền tiến vào chiếm giữ Ân Phong quan trước, lại nói thêm bực, có phải là lệnh của Cận hầu cơ chứ, hắn ý vào chính hắn là người thừa kế tương lai của hắc bang phái, thành ra đi không chế quân quyền.

“Thật vậy sao?” Nàng hồ nghi nhìn ta.”Ta cảm thấy được người kia mới thật không đơn giản, lại đồng ý đứng phía sau màn, nhất định là có bí mật không thể cho ai biết.”

“Ha ha...” Ta lau mồ hôi.”Đúng rồi, Ân Phong quan do ai đứng đầu? Binh lực như thế nào? Vì cái gì các người đã hàng rồi mà bọn họ kiên trì không đầu hàng?”

“Bọn họ là đại tộc trưởng của thần tộc Hắc Ngõa, bất đồng cùng chúng ta, dù sao cũng chỉ nguyên trung thành với đại tộc trưởng của mình. Bất quá thần tộc chúng ta luôn luôn không nổi bật, đại bộ phận người trong tộc càng thích ẩn cư sơn dã. Nhưng về sau này sẽ khác,..... về sau này chúng ta sẽ đem người trẻ tuổi đưa đi ngao du thiên hạ, học hỏi bốn phía, đến khi chúng ta cường đại rồi, không bao giờ Chịu người Trung Nguyên các người khi dễ nữa.” Nàng nhìn ta cố ý gần từng tiếng nói: “Ta không dễ dàng tha thứ cái tên dám nghĩ sẽ đánh lén ta bây giờ lại đứng trước mặt ta cười đến vô lại rồi còn buộc ta truyền thụ cho hắn độc thuật của bản tộc đâu.”

“... Ha ha, đừng quá để ý. Người xem, ta cũng không có so đo chuyện người ra tay hạ độc trước. Lúc trước còn ở kinh thành, thích khách của các người đã thương ta, ta thiếu chút nữa đi đời nhà ma, đến hiện tại độc còn không có tiêu hết. Cho nên thôi, dù sao sự tình đều qua cả rồi, cũng đừng so đo nữa làm gì.”

“Hừ, người thật đúng là xảo biện. Khó trách không có ai nói lại người.” Trác Nhã đại thẩm xoay người ly khai. Ta cười cười, đúng rồi, chân trời của ta còn rất lớn... Quên đi, không nghĩ nữa.

“Đại thẩm, chờ ta một chút. Người đáp ứng dạy ta độc thuật, không thể đổi ý đâu.” Đây chính là điều kiện riêng của ta với nàng ấy giao hẹn, có ra sao cũng không cho nàng đổi ý.

Ba ngày sau, tiền phương phái người mang tin tức trở về.

“Bẩm giám quân, đại quân ta toàn thắng. Tô tướng quân tự mình dẫn hai ngàn tử sĩ đột phá cửa ải, hiện tại đại quân đang hướng về phía sông Nguyệt muốn cùng đại quân của Chiêu quốc giáp công tên đầu sỏ chủ lực của địch.”

“Cái gì?” Ta chưa kịp thốt ra chữ tốt lắm, đầu tiên là nghe nói Cận tự mình dẫn tử sĩ, quá sợ hãi, tiếp theo nghe tin tức bọn họ làm trái với Hoàng mệnh một mình xuất binh, gấp đến độ nhảy dựng cả lên.”Cái gì? Bọn họ muốn phối hợp cùng đại quân Chiêu quốc sao? Hồ nháo. Trần Kính, mau phái người cấp tốc lệnh cho bọn họ trở về!”

“Bẩm giám quân!” Người mang tin tức quỳ trên mặt đất ngăn trở ta.”Tô tướng quân nói, ngoài quân lệnh sẽ không nghe bất kỳ cái gì. Huống chi, lần này chinh chiến Nam cương thương vong còn chưa tới ba nghìn, hoàn toàn có thể cướp được càng nhiều đất đai và thành trì. Xin giám quân hãy phái một vạn năm nghìn nhân mã trợ giúp, còn lại giúp trông coi Ân Phong quan và những nơi đường quan trọng khác, bảo đảm phía sau còn có đường rút.”

Ta ngã ngồi ở ghế trên, không thể nói lên lời. Lôi Hạo chết tiệt dám gạt ta nói Ân Phong quan chỉ có hơn một vạn người, không đi tấn công sẽ mất cơ hội, bắt nạt ta không hiểu chuyện đánh giặc cũng không quan tâm tới chiến cuộc, một lòng chỉ lo học thần tộc độc thuật lợi hại nhất Nam Cương. Hắn kỳ thật đã sớm lên kế hoạch mấy chuyện này. Vì cái gì chứ?

“Hầu gia, bây giờ nên làm gì?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Không thể nhìn bọn họ đi mạo hiểm.” Hít vào một hơi thật sâu, ta phân phó Trần Kính lập tức phân phối nhân mã đuổi theo đại quân tiên phong.

“Mặt tướng một khi rời đi, an toàn của Hầu gia người nào chịu trách nhiệm? Hãy để cho những người khác đi thôi. Còn nữa, tấu chương dâng Hoàng thượng phải viết như thế nào bây giờ?”

“Không thể, phái ai đi cũng không được. Về sau hết thấy quân vụ trong Doanh quân đều cho người phụ trách. Về phần Hoàng Thượng, đã nói thế nào là chủ ý là của ta.”

“Hầu gia!” Hần không đồng ý nhìn ta, ta bắt đầu dĩ cười cười.”Không cần dài dòng. Nhanh đi dẫn binh.”

Ta tức giận đến muốn phát cuồng, rút kiếm ra đem cái bàn trở thành Lôi Hạo mà chém thẳng tay. Tận đến khi Trác Nhã đến dạy độc cho ta, ta mới bình tĩnh một chút. Một bên học, một bên lên kế hoạch trong tương lai phải giết Lôi Hạo như thế nào.

“Người phải nhớ kỹ, làm cho người ta chịu độc hạ Cổ là chuyện cực kỳ nham hiểm. Không đến lúc quá tuyệt vọng, ngàn vạn lần không được sử dụng.”

“Các người không phải thường hay dùng đó sao?” Ta trừng mắt nhìn nàng, thực sự đang chịu đả kích mà.

“Cổ phân rất nhiều loại, ngoại nhân tất nhiên là không biết.” Nàng lườm mắt một cái, tiếp tục giải thích: “Các người ở ngoài nghe được nhiều nhất bất quá chỉ là cổ độc bình thường, là có chút người ác khẩu muốn hủy thanh danh của chúng ta. Chúng ta lấy cổ độc làm bạn, giống như ký kết khế ước, tuyệt không bao giờ thay đổi. Cao nhất sâu cổ độc, chính là loại tình cổ gọi là “Ái mộ”, hùng hiễn thư phục, là quyết tâm cuồng dại của nữ tử đối với yêu người biểu đạt sự chung tình không thay đổi.”

“Không hiểu.”

“Chủ nhân của Hùng cổ nếu không thể tự chế ngự độc trong mình, nếu bị chết, thì nữ tử cũng không thể sống. Giống như thế, thư cổ bị đau lòng thống khổ không chịu nổi, hùng cổ cũng sẽ cảm động lây. Tâm ý tương thông, cam cùng khổ tận. Cam tâm tự hạ độc mình cũng là loại hi sinh tất cả vì người yêu thương.”

“Ta đây học loại này chẳng phải là vô dụng sao?”

“Đúng vậy! Chính người nói muốn học cổ thuật cao nhất của tộc ta sao. Ta cũng chỉ đáp ứng giáo người thôi a. Thân là đại trưởng lão, ta làm như vậy đã là vi phạm tộc quy rồi đó.” Nguyên lai Trác Nhã giáo hoạt như vậy, biết rõ ta muốn học độc này là dùng để đả thương người khác hoặc là bảo vệ chính mình, thế nhưng thay vì mãnh liệt cự tuyệt lại cố tình đáp ứng dạy cái thứ vô dụng này. Ngẫm lại hôm nay liên tiếp bị đánh đòn đau, ta thật sự thật đau lòng.

“Người thật sự không học sao?” Nàng cười nhìn ta.”Người có thể hạ độc ở trên người mà chính mình yêu thương nhất.”

“Yêu một người, không cần dùng cổ độc để chứng minh lòng. Mà hần, nếu là thay đổi tâm không hề yêu ta, ta cũng sẽ cho hần tự do.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ta thương hần, hy vọng hần hạnh phúc. Nếu chân chính yêu nhau thì sao phải dùng cái loại nắm giữ tánh mạng để diễn tả trung thành của mình?”Ta hiện tại hoàn toàn tin tưởng các người thật sự thực không biết, bày đặt cái trò cổ độc lợi hại này thực sự không có cần, khi đã một lòng một dạ sẽ không để ý mấy cái đó nữa đâu.”

“Người đi chết đi.” Nàng dương tay ném một phen độc yển, làm cho ta nằm năm ngày ở trên giường. Trác Nhã chết tiết, ta nhất định phải học được “Ái mộ” cổ độc này, sau đó đem thư cổ cho vào người của người, sẽ đem hùng cổ để lên... một thân nam nhân xấu xa nào đó, hảo hảo trả thù người. Ha ha ha...

Khoảng đầu tháng năm, Chiêu quốc cùng Tây Phượng liên quân vượt sông Nguyệt đại phá Nam Cương. Đại tộc trưởng binh bại tự sát. Nam Cương hướng Chiêu quốc xưng thần.

“Trác Nhã đại thẩm, tiền phương truyền đến tin báo... Hết thấy đều đã xong.” Ta nhìn thấy nàng sắc mặt tái nhợt khóe miệng run run, muốn nói nhưng đều nói không nên lời.

Đúng vậy sao? ... Không có tin tức vợ chồng tiểu nhi tử của Đại tộc trưởng sao?” Nàng cắn chặt môi dưới, nhẹ giọng hỏi ta.

“Nghe nói nam nhân một nhà đại tộc trưởng toàn bộ chết trận, nữ nhân... Cũng không còn một mống...”

“... Đúng thế mà... Kỳ thật ta sớm đừng hi vọng làm chi... Cái tên ngốc kia tự hạ “Ái mộ” độc, phát lời thề, cùng với trượng phu đồng sinh cộng tử... Hùng cổ đã chết, chủ nhân thư cổ sẽ bị tra tấn ba ngày ba đêm vì đau lòng, học máu mà chết... Chỉ đáng thương đứa bé trong bụng của nàng... Chỉ ba tháng nữa là sinh rồi.”

Nhìn nước mắt của nàng, ta không nên lời. Ta không muốn an ủi nàng, cũng vô pháp an ủi nàng. Chiến tranh không phân đúng sai, người thắng làm vua, cứ như thế mà thôi.

Ngày mười sáu tháng năm, Cận cùng với đại quân đã trở lại. Ta đứng ở trên đài cao của Ân Phong quan nhìn xuống phía dưới, hần thân phi trọng giáp, phong trần mệt mỏi đã có tinh thần chấn hưng, tựa hồ hao gầy vài phần, cái cằm cứng rắn âm trầm, cùng với hai mắt u buồn, khỏe miệng còn thản nhiên nhếch cười, không phải thiếu niên trong trí nhớ ta. Hần trưởng thành, thành một nam nhân xa lạ với ta. Tuy rằng ánh mắt hần với ta vẫn là trước sau như đây ôn nhu thâm tình, nhưng vẫn có cảm giác quá khác biệt.

“Người nhìn cái gì? Tại sao xuất thần như vậy.” Hần đi đến bên cạnh ta, nắm tay của ta, cùng ta sóng vai đứng.

“Không có gì. Dám to gan như vậy? Không sợ có người thấy sao?” Lòng bàn tay của hần thực ấm, ta nắm thật chặt, không muốn buông ra nữa.

“Không sợ. Áo choàng che rồi, bọn lính đều không nhìn thấy. Sau khi trở về, sẽ không có tự do như hiện tại.”

Đúng vậy nha. Cần phải trở về rồi.” Nam Cương khí hậu ẩm áp, cây cối tươi tốt, dãy núi cao thấp nối thành một mảnh. Quay đầu lại nhìn về hướng thủ đô, chỉ có những dãy núi âm u, cái gì cũng nhìn không thấy.

Cùng Tây Phượng đại quân trở về còn có một vị khách không mời mà đến, Chiêu quốc đại nguyên soái Nhiệm Du Nguyệt. Hần là cái người thần bí, từ đầu đến chân một thân hắc bào, ngay cả mặt cũng che đen thui. Ta ngơ ngác nhìn hần, thậm chí quên cả tiến lên thi lễ. Hần cũng không nhiều lời, xuống ngựa, khập khiễng vào lều lớn. Hần xem ra bị thương không nhẹ.

“Cái gì? Hần chính là Đại Nguyên soái Chiêu quốc đã cầm hai mươi vạn kỵ binh đánh bại các đại bộ phận bộ lạc trên thảo nguyên sao?” Ta quả thực không thể tin được lời nói Cận.”Hần, hần, hần, hần chạy đến nơi đây làm cái gì?”

“Nhiệm Nguyên soái lần này lấy thân phận quân sư chỉ huy đại quân chinh phạt phía của Chiêu quốc, hiện tại phía nam đã ổn định, hần muốn đi gặp mặt Hoàng Thượng thương nghị vấn đề sở hữu thổ địa Nam Cương.”

“Chính là... Hần vì cái gì mà có cái bộ dáng kia? Toàn thân cao thấp bị khóa đặc nghiêm nghiêm đích, ngay cả ánh mắt cũng không lộ, hần thấy được đường sao?”

“Phong, đừng nói lung tung nữa. Ta nghe phó tướng nói Nhiệm Nguyên soái từng bị bỏng rất nặng, cho nên làn da không thể gặp ánh mặt trời. Người đừng lộ bộ dạng ngây ngốc như vậy.” Cận cười đem cửa miệng ta khép lại.”Được rồi. Ở trên đường về đừng có nhìn chằm chằm soi mói người ta, cũng đừng có quên cái mặt ta đây.”

“Hừ, sợ cái gì. Hần không biết quan hệ của chúng ta. Với lại có tội thì ta cũng chịu chứ đâu phải tới người. Đúng rồi, Cận, người chừng nào thì trở về?”

“Chờ Trần nam vương phái người đến tiếp nhận, chúng ta sẽ trở về thủ đô. Sẽ chậm vài ngày so với các người. Ngày mai các người xuất phát, người dọc theo đường đi phải cẩn thận.”

“Ân. Ta đi về trước chờ người. Người cũng phải cẩn thận. Còn nữa, không được cùng Lôi Hạo thân mật, người nghe rõ chưa?” Ta rống to vào lỗ tai hần.”Nếu như bị ta bắt được người cùng hần dẫu là ngó ý còn vươn tơ lòng, đừng trách ta không khách khí.”

“Ha hã... Người không khách khí thế nào? Muốn đánh ta sao? Người bỏ ta được sao?” Cận nhẹ nhàng thổi nhè nhẹ vào tai ta.

“Hừ, ta sẽ đi tìm Hàn Huyền Dịch, không cần người.”

Ta bĩu môi không để ý tới hần, cận tức tới nghiêng rằng kèn kẹt.

“Người dám!”

“Người dám thì ta liền dám chứ sao!”

“Người...” Hần giơ tay lên cao, giống như câu lăm tính đánh ta rồi đó, ta bĩu môi cười liếc một cái trừng mắt nhìn hần, sau đó chớp chớp mắt, hần còn lâu mới dám đánh ta. Cận cuối cùng buông tay xuống thở dài.”Được lắm. Ta về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời người nói, người cũng không được cùng tên họ Hàn kia thân mật đó. Phong, nghe rõ chưa?”

“Hào.” Ta vui vẻ hôn lên mặt hần một cái.”Lôi phó tướng ở ngoài trưởng đội đã lâu rồi. Các người có việc gì thì chậm rãi thương lượng đi. Ta đi chuẩn bị ngày mai khởi hành nữa.”

Cùng Lôi Hạo giáp mặt thoáng qua, hần nhìn ta rất ác độc, ánh mắt ta nhìn hần thì tràn ngập đắc ý.

“Một ngày nào đó phải cho người chống mắt lên xem.”

“Có ngày hạ độc người, cho người đi đời nhà ma nhanh lắm.”

Chúng ta giao chiến bằng mắt, tận đến lúc Cận ho khan vài tiếng, lễ phép đưa ta tổng ra ngoài trưởng, mới bình ổn được trận chiến hỏa vô hình này.

Mười ngày sau, ta cùng Nhiễm Nguyên soái về tới thượng kinh. Đứng ở cửa thành, nhìn đại thần nghênh đón chúng ta, đột nhiên cảm thấy cực kì vênh vao.

“Hầu gia hình như không có vui vẻ ở trên đường. Ta thấy người mấy ngày nay ngái hay cười trộm, còn tưởng rằng là bởi vì lần này lập công cho nên rất vui vẻ. Sao lúc trở về kinh lại sầu mi khổ kiếm?” Trần Kính vẫn bồi ở bên cạnh ta, bảo hộ an toàn của ta, đối ta cũng rất cung kính.

Đúng vậy sao? Ta có cười mà?” Cười cũng là bởi vì nghĩ kế thâm hạ độc Lôi Hạo, nhưng hiện tại lại nhớ tới phải về Hoàng cung, lại bắt buộc chính mình trưng ra khuôn mặt tươi cười nghênh nhân, thật sự có chút mệt mỏi.”Chắc là người nhìn hoa mắt rồi. Thôi đi, Bản Hầu đang nghĩ muốn phục mệnh Hoàng Thượng. Trần đại nhân, đa tạ người trong khoảng thời gian này đã chiếu cố. Ta nhất định sẽ hưởng Hoàng thượng tấu bạch công lao của người.”

“Mặt tướng không dám kể công.” Hần vội vàng hướng ta thi lễ.”Mặt tướng kỳ thật cái gì cũng không có làm. Nhưng thật ra Hầu gia làm người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

“Người rất khách khí. Bản Hầu đi trước. Giáo úy đại nhân cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Không hề để ý tới hần. Ta vội vàng tiến đến ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, thần đã trở lại. Thần, may mắn không làm hỏng quốc vụ. Tô tướng quân chỉ huy thích đáng, vừa mới đoạt Ân Phong quan, còn cùng đại quân Chiêu quốc đánh bại chủ lực đại quân của Nam Cương, vì Hoàng Thượng mở càng nhiều ranh giới thêm.” Ta quỳ trên mặt đất, tinh tế báo cáo lại quân tình Nam Cương.

“Hừ, hần đích xác là có bản lĩnh, tự chủ trương xuất binh, làm Tây Phương quốc tổn thất một vạn nhân mã. Thổ địa này trăm muốn có nổi sao? Chiêu quốc có hào phóng chia cho chúng ta sao? Nếu không bọn họ cũng sẽ không phá một Nguyên soái đến hoà đàm.”

“Hoàng Thượng...”

“Được rồi. Người đừng vì hần cầu tình, nghe nói người ở Nam Cương cùng hần quan hệ dị thường thân mật phải không?”

Trong lòng kinh hãi. Ta trăm triệu lần không nghĩ tới bên người sẽ có gian tế. Trong lúc nhất thời luống cuống thần, không biết hoàng đế đến tận cùng đã biết nhiều hay ít.

“Hoàng Thượng, thần chỉ là thấy Tô tướng quân thái độ làm người chính trực, đối thần cũng thực tôn kính, cùng hần hợp ý, cho nên ngôn ngữ trong lúc đó không còn chủ tớ. Tuyệt không có ý tứ gì khác.”

“Quên đi. Trẫm cũng biết người cùng hấn chính là quân tử chi giao, bắt quá người lại dung túng hấn tự tiện xuất binh. Niệm tình người thuyết phục thần tộc đầu hàng quốc gia của ta, lập công lớn, trẫm lần này tạm tha tội bắt lực của giám quân.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Tăng đá lớn trong lòng đã gạt đi một phần. Đoán sơ sơ, phỏng chừng người giám thị ta chính là Trần Kính, bởi vì trừ hấn ra không ai rõ chuyện ngày đó. Ta cũng chưa hề tâu về triều. Kia cũng cần bản không phải cái gì mà thuyết phục chiêu hàng, chính là mèo nhử chuột mà thôi. Hừ, mất công ta cảm kích hấn như vậy đã chiếu cố ta, tên lừa đảo.

“Người cùng cái tên kia Nhiễm Du Nguyệt trở về, cảm thấy người này như thế nào?” Hoàng đế ngoắc tay gọi ta ngồi ở bên cạnh hấn, ôm ta, cau mày suy tư.

“Thần không biết. Nhưng thần cảm thấy được vị Nguyên soái Chiêu quốc này rất kỳ quái. Hấn chưa bao giờ lộ mặt ra, thậm chí ngay cả nói cũng không cùng thần nhiều lời. Dưới tay hấn có năm trăm thân binh đều dũng mãnh thiện chiến, chỉ có gió thổi cỏ lay liền lập tức bày trận, uy lực kinh người. Nghe nói những người này đều là một tay hấn huấn luyện ra. Thần nghĩ cho dù quân binh dũng mãnh bậc nhất Phương bắc nước ta cũng không thể là đối thủ của bọn họ.” Nghĩ tới người này ta lại lo sợ bất an.”Hoàng Thượng, hấn có vấn đề gì sao?”

“Đại Nguyên soái chỉ huy quân lực phương Bắc lại đi lấy thân phận quân sư đảm nhiệm Nam quân chinh chiến, điều này đã là không hợp lý. Huống chi hấn làm đặc phái viên Chiêu quốc, loại sự tình này bình thường đều giao cho quan văn xử lý, không bao giờ cho một Nguyên soái đảm nhiệm. Không biết chủ ý Chiêu quốc rốt cuộc là cái gì?”

“Hoàng Thượng, vậy làm sao bây giờ?”

“Quên đi. Ngày mai cho triệu hấn nói sau. Được rồi, người cũng vất vả, đi về trước hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Hoàng Thượng vỗ vỗ tay của ta.”Người lần này có biểu hiện tốt lắm, làm cho những người đó cũng không dám nói gì. Trẫm thật cao hứng tự hào vô cùng.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ. Ta quay về tẩm cung chờ Hoàng Thượng.”

Đi ra khỏi ngự thư phòng, vừa lúc gặp được Trần Kính tới tâu. Nhếch khóe miệng hướng hấn cười cười, gạt đầu chào, ta lập tức dậm chân bịch bịch dời đi.

“Hầu gia xin dừng bước.....”

Ta bất đắc dĩ quay người mắt trợn lên nhìn hấn: “Trần đại nhân có chuyện gì?”

“Mặt tướng phụng Hoàng mệnh. Có thể ta đã mạo phạm Hầu gia, hy vọng Hầu gia không lấy làm phiền lòng.”

“Như thế nào có thể chứ? Đại nhân cũng chỉ là phụng Hoàng Thượng làm việc. Ta hiểu được.” Xoay người đi muốn chạy cho bỏ tức, lại bị hấn kéo tay lại. Ta kinh ngạc nhìn hấn lạnh lùng rút tay trở về.”Mặt tướng không có ý tứ gì khác. Chính là mấy ngày này ở chung với ngài tại Nam Cương, thực kính nể Hầu gia... Nếu Hầu gia về sau có cái gì sai khiến, thỉnh xin cứ việc phân phó.”

“... Cảm ơn. Hoàng Thượng chờ triệu kiến đại nhân, người mau đi đi.” Dứt lời, ta chạy trốn chết.

Vừa qua khỏi chỗ rẽ, đã bị người tóm lấy bịt miệng.”Đừng nhúc nhích.”

“Phiên chết tiệt, dám làm ta sợ.” Dùng sức đập hai chân hấn, vừa lòng nhìn hấn đau đến mắt nước mắt lưng tròng.

“Không có lương tâm gì cả, uống công ta ở trong cung đối với người ngày nhớ đêm mong, thế nhưng người cùng cái tên dã nam nhân kia thông đồng thượng, còn dám cò cưa ở ngoài ngự thư phòng, người nói xem, người làm cho ta thất vọng như thế đó?”

“Chúng ta không có gì. Người có biết mà. Cần gì phải giấu cọt ta.”

Đúng vậy nha. Ta biết người nào đó tính toán không kĩ càng.” Phiên ôm cổ ta, nhẹ giọng cười đáp: “Hấn phi thường không nghĩa khí. Sở dĩ ta sẽ không nói cho Lôi Táp biết kế hoạch của hấn không thể thực hiện

được, đi ra ngoài hay là trở về, lại còn khổ cực như vậy... không bằng cùng ta ở một chỗ ăn ngon chơi thật vui.”

“Làm sao người biết được?” Ta kinh hãi.

“Không nói cho người biết. Ta còn khôn hơn người nhiều chứ.” Hắn dùng sức véo mặt của ta, bộ mặt dữ tợn.”Người dám du côn cắc kè, luôn tự cho là đúng. Ta không trách người muốn trốn đi. Nhưng người phá hủy kế hoạch của Lôi Táp, còn muốn sống không thể?”

“Người có biết điều gì mà không nói cho ta?” Ta âm ỉc hỏi hắn, lại đổi lại là hắn cười nhạt với ta.”Tiểu hài tử muốn học cách đi đường dù sao cũng phải té ngã trước. Thả người đi ra ngoài du ngoạn một vòng cũng không sai a.”

“Phiên à, đừng có trêu ta.” Ta ủ rũ đi theo hắn trở về tẩm cung, đóng cửa lại, cho hắn đánh một cái, mới làm cho hắn bớt tức.

“Tốt lắm. Đợi ta coi, đi thông đồng với cái tên họ Trần kia đi. Hắn chắc sắp được thăng thành cấm vệ quân Phó thống lĩnh, hảo hảo lung lạc hắn làm cho hắn bảo vệ người an toàn đi.”

“Vì cái gì?” Ta khó hiểu.

“Bởi vì.” Phiên cười cười: “Bởi vì người ngu ngốc nói đùa một câu mà làm cho nỗi dỗi nhà Thừa tướng phải vào chùa Bạch Mã, hắn không tuân thủ thanh quy làm hòa thượng, kết quả bị loạn côn đánh chết. Người nếu không muốn chết không minh bạch thì chính mình cẩn thận một chút đi.”

“A? Vì cái gì ta đây phải chịu tội? Cũng không phải ta hại chết hắn cơ mà.” Trời ơi, muốn khóc quá!

Ngày thứ hai, cùng Hoàng đế đi vào triều sớm. Họ Chu nhìn ta với nhãn thần quả nhiên ác độc, lại nhiều lần dùng ngôn ngữ khiêu khích, cũng may Huyền Dịch can thiệp cho ta.

Chỉ chốc lát Hoàng Thượng tuyên sứ thần Chiêu quốc yết kiến. Ta ngáp dài, nghĩ thầm, rằng Nhiễm Du Nguyệt một thân hắc bào, nhất định sẽ dọa các đại thần trong đại điện này nhảy dựng lên cho coi. Trong đại điện thực tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ, thấy cái lão gia đứng bên cạnh ta há to miệng, ánh mắt trợn trừng nhìn chằm chằm cửa điện, có chút khó chịu, cái người què kia cũng đâu có gây ngạc nhiên như vậy. Vì thế ta cũng quay đầu nhìn theo.

Hai võ sĩ mang tới một cái ghế đi vào, bên trên ngồi một người, ngân bào đầu bạc, khoe miệng có nụ cười thần nhiên, mũi cao thẳng, ánh mắt thâm thúy, đôi mắt đỏ.....Là một đôi mắt màu xanh lam.

41. Chương 41

Con mắt màu xanh lam, trong suốt thuần túy, Như phát ra ánh sáng chói mắt, nhất thời làm cho mọi người không mở mắt ra được. Trên Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ngừng hô hấp, đến cả bô lão như Hàn đại nhân chỉ lưu, đều hoảng sợ vạn phần. Ta không dám hét to, trong cổ họng như có cái gì đó chặn mọi thanh âm không thoát ra được. Quay đầu lại nhìn về hướng Hoàng thượng, hắn...

Lòng đã chùng xuống tận đáy hồ.

Lâm triều xong mọi người như hoảng loạn, cơ hồ không ai chú ý Nhiễm Du Nguyệt nói qua cái gì. Chỉ nghe thoáng qua như hắn nói yêu cầu cùng Hoàng đế mật đàm, ta cũng không rõ, đầu óc lặp lại hồi tưởng cảnh hoàng đế hay Cận từng nhắc tới.

“Nguyệt... Báo thù... Đừng rời bỏ ta... Giết hại... Ta thật sự chịu không nổi... Diệt tộc... Ta yêu người... Máu tươi... Nguyệt... Nhiễm du nguyệt... Nhiễm du nguyệt... Mắt màu lam... Nguyệt... Nguyệt, Du, Nhiễm...”

Đầu óc của ta giống như một tiếng nổ tung, đau quá, đau đến ta không thể không ngồi gục ở trên mặt đất, thở không nổi...

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì? ...

“Hầu gia, Hầu gia, người làm sao thế này?” Có người ở dùng sức lay động ta, ta mờ mịt ngẩng đầu lên.

“Là người a.”

“Hầu gia, người có khỏe không? Muốn ta đưa người quay về đi nghỉ ngơi hay không.” Trần Kính tha thiết nhìn ta, đem ta nâng lên.

“... Ta không sao... Hoàng Thượng ở đâu rồi?” Ta muốn cất bước, nhưng hai chân mềm nhũn, ngã xuống vào lòng ngực của hắn.

“Hoàng Thượng ở Ngự thư phòng tiếp kiến sứ thần Chiêu quốc. Để ta đưa người trở về đi, tìm ngự y đến xem.”

“Không cần. Đưa ta, mau đưa ta đi ngự thư phòng. Mau!” Ta giãy dụa đi trước, trong lòng càng ngày càng khủng hoảng.

Rất nhanh, chúng ta tới Càn Khôn cung, hoàng tử và các đại thần đều ở ngoài cung bồi hồi, bởi vì Hoàng đế hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được đi vào. Ta móc ra lệnh bài Hoàng đế ban cho, thị vệ đều nhận được ta, cho ta đi vào. Bước nhanh chạy về phía ngự thư phòng, ở hoa viên nhìn thấy Nhiễm Du Nguyệt. Hắn cười đến rất vui vẻ, ngũ quan tuấn mỹ phi thường chói mắt, lại làm cho ta toàn thân kết băng.

“Vì cái gì?” Khi hắn đi qua bên cạnh ta đã nhỏ giọng hỏi hắn.

Hắn có vẻ hơi nhú mày, trong mắt ánh lên tất cả đều là cười lạnh: “Có thể là hắn không tín nhiệm người.”

Hắn đi rồi. Ta trong đầu trống rỗng, vô ý thức đi đến cửa Ngự thư phòng. Bên trong truyền đến tiếng đồ sứ bị ném tung tóe trên mặt đất, tiếp theo là tiếng Hoàng đế đang rống giận.

“Cút! Cút! Vĩnh viễn không cho phép đứng trước mặt ta nữa!”

“Lão nô phụng dưỡng Hoàng Thượng nhiều năm, hiện giờ đi trước một bước, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể.” Một âm thanh cuối cùng. Ta nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, thấy Trần công công té trên mặt đất, đầu đầy máu chảy. Ta lao tới, run rẩy vươn tay chạm vào, đã chết.

“Hoàng Thượng, Trần công công hắn..... đã chết.”

“Hừ, bị chết mới tốt, hắn đích xác là yêu chủng. Bọn họ đều đáng chết hết, Hoàng hậu, Hàn Chính Đức, còn có những người khác, hết thảy phải chết.” Ta chưa bao giờ thấy qua bộ dáng hắn nổi giận điên cuồng như thế, tựa như một mãnh thú khát máu, không chịu trời buột gì, chỉ muốn hủy diệt hết thảy.

“Bẩm báo! Tuyền Thừa tướng yết kiến.”

“Hoàng Thượng không truyền! ... Người có biết người đang làm cái gì không hả?”

“Cút hết cho ta!” Màu đỏ máu của ánh mắt làm cho ta không rét mà run. Nghiêng ngả lão đảo chạy tới hoa viên, dựa vào cây lớn không ngừng thở dốc mà phát run. Hoàng hậu, Hàn đại nhân, Huyền dịch, Công chúa, còn có người là quan trọng nhất, Diệp Hân... Ta nhắm nghiền hai mắt. Không được, không thể nhìn bọn họ chết được.

Ta chạy ra khỏi Càn Khôn cung, Huyền Dịch cùng Lục hoàng tử đứng ở xa xa lo âu trông ngóng lại. Ta lập tức chạy tới, lôi kéo Huyền Dịch chạy một đường như điên, suýt đâm vào mọi người.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đi mau. Hoàng Thượng muốn giết lão gia cùng Hoàng hậu, còn có một số người khác. Các người chạy mau.”

“Không có khả năng. Điều đó không có khả năng!” Nhìn hắn thần tình khiếp sợ cùng kinh ngạc, ta gấp đến độ muốn khóc.”Huyền dịch, chạy mau. Mang theo Hân cùng công chúa chạy nhanh khỏi Kinh thành. Ta không có lựa người. Thật sự. Trần công công tự vẫn. Hoàng Thượng hắn, điên rồi...”

“Ta không tin... Ta không tin...” Hắn thất thần, trong nháy mắt, Bao nhiêu kiêu ngạo cùng uy dũng trước đây nháy mắt đã biến mất.

“Đi nhanh đi...” Ta đẩy hắn về phía trước chạy đi.”Thừa dịp quan binh còn chưa tới, cửa thành còn chưa đóng, chạy nhanh đi.”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?”

Huyền Dịch tuyệt vọng đi rồi. Ta biết người nam nhi một lòng vì nước ra trận oai dũng kia sẽ không còn trở lại nữa đâu.

Nhìn bóng dáng hắt đi xa, trong lòng nổi một trận chua xót, chưa từng nghĩ tới có lúc lại biến thành như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Cậ, vì cái gì người phải giầu ta?

Không có thời gian bị ai, ta hoảng hốt chạy tới Hướng Hoa cung. Công chúa ở cùng với một số người trong phòng. Bọn họ nhìn ta xông vào, đều thay đổi sắc mặt.

“Trần, Hoàng Thượng muốn giết Hoàng hậu cùng Hàn đại nhân.”

“Cái gì?” “Thật thế sao?” “Công chúa, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Các vị hán tử tất cả đều luống cuống ồn ào đứng lên.

“Hoảng cái gì? Không cần tự loạn lên như thế. Nhanh triệu tập nhân mã.” Nàng thâm hô một hơi, nói ra bốn chữ: “Bức vua thoái vị.”

Tất cả mọi người nhanh chóng ly khai. Trần ngồi ở bên cạnh bàn, chậm rãi nâng trà lên, ngửa đầu uống sạch, lại hung hăng ném lên mặt đất. Nàng từ từ nhắm hai mắt, thần tình thống khổ, đợi cho khi mở mắt ra, đã khôi phục bình tĩnh.

“Phong, lưu lại ở chỗ này đừng có chạy lung tung.”

Ta ngồi ở trong Hướng Hoa cung, không biết nên làm cái gì, xa xa có tiếng động lớn xôn xao càng lúc càng lớn, tiếng thét chói tai, tiếng rống giận dữ, tiếng binh khí, tiếng đánh nhau... Tiếng giết rung trời.

Ngoài đình viện có thanh âm người chạy tới, cửa mở, bảy tám cấm vệ quân vọt vào phòng.

“Phụng chỉ mệnh Thừa tướng, Tiêu Dao Hầu mưu phản, giết!”

Ta vô lực nhúc nhích, chỉ có thể ngồi yên ở ghế trên nhìn bọn họ đi từng bước một tới gần mình. Cuối cùng, ta hai mắt nhắm nghiền.

“Giết!”

Dao kiếm không có rơi xuống trên người của ta. Truyền vào trong lỗ tai chính là tiếng kêu thảm thiết của những người khác. Ta mở ra mắt. Nguyên lai là Trần Kính tới cứu ta.

“Mặt tướng đến chậm, làm cho Hầu gia bị sợ hãi.”

“Ta không sao. Cám ơn người... Hiện tại trong cung thế nào?” Chết hay bị tống giam lưu đầy đều là do một cái mệnh mà ra, biết đâu có may mắn.

“Cấm vệ quân, rồi kỵ quân, tất cả đều chia làm hai phái đánh nhau. Trong cung, ngoài cung đều loạn thành một đồng.” Hắn hít một hơi.”Ta đưa người tới chỗ an toàn. Thừa tướng muốn giết người. Vừa rồi những người này chính là hán phái tới đó.”

“Hoàng Thượng đâu?”

“Hoàng Thượng ở Càn Khôn cung, Hầu gia, người chẳng nhẽ...” Hắn chần chờ nhìn ta.

“Lệnh mang theo người của người. Chúng ta đi Càn Khôn cung. Mặc kệ bên nào thắng, nơi đó đều là chỗ an toàn nhất.” Nhìn hán thân sắc lo âu, ta tào nhả cười.”Yên tâm. Ta còn không muốn chết. Ta tuyệt đối không để lại bị người ta đặt đao lên cổ tùy tiện chém. Lão thất phu Họ Chu muốn ta chết, để xem hán có lo trọn nổi cái bốn sự đó không?”

Một đường trốn trốn tránh tránh, tránh được binh lính hỗn chiến, Trần Kính mang theo ta xuyên qua nội cung một đường yên lặng chạy về tới Càn Khôn cung. Thủ vệ cung điện đều rất khẩn trương, như rắn mất đầu. Ta phân phó Trần Kính tiếp quản hết thảy, lại sai người đi gọi Phiên đến. Tiếp theo, liền lập tức đi tới Ngự thư phòng. Bên trong một mảnh hỗn độn, trên mặt đất tất cả đều là đồ đạc bị đập tung. Hoàng Thượng giận dữ đi tới đi lui. Thi thể Trần công công đã bị nâng đi rồi, chỉ chừa một bãi máu đen, không người quét tước.

“Hoàng Thượng.”

“Người không phải đi rồi sao? Cút! Trẫm không muốn nhìn thấy các người. Tất cả đều cút hết đi!” Hấn đá ngã một cái ghế, phịch một tiếng, ở trong cung điện trống rỗng vang lên tiếng vọng.

“Thần đã nói vĩnh viễn ở cùng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng không nhớ rõ sao? Thế nhưng ta lại nhớ rõ. Cho nên ta trở về bên ngài.” Ta đi sang, đem tạp vật trên long ỷ phủi thật sạch sẽ, sau đó lôi kéo hấn ngồi xuống.”Hoàng Thượng, ngài hảo hảo nghỉ ngơi trước. Sau một hồi rối loạn sẽ bình ổn thôi.”

Ta nhẹ nhàng xoa cho hấn huyết thái dương cho hấn bình phục tức giận.”Hoàng Thượng! Sẽ rất nhanh thôi. Chỉ cần chờ thêm một lát.”

Lần biến sự này là hai ngày hai đêm, tận tới khi kỵ binh đi chinh phạt phía nam trở về kinh thành.

“Hầu gia.”

“Trần đại nhân, tình huống bên ngoài thế nào? Gia quyến của Hàn đại nhân bình an không?”

“Tô tướng quân dẫn dắt đại quân chạy về kinh thành, hiệp trợ Tam hoàng tử bình ổn chính biến. Tàn dư phe phái của Lục hoàng tử hiện tại đều bị vây ở Dục Tú cung, bên trong có gia quyến nhà Hàn đại nhân. Nghe nói là Cửu công chúa cùng Thập Tứ công chúa bày ra chính biến trận này. Hầu gia, Hoàng Thượng hiện tại như thế nào?”

“Chịu không nổi kích thích. Hiện tại ngủ rồi.” Quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoàng đế đang nằm ở long sàng mê man bất tỉnh, ta hít một hơi. Không khí bạo loạn hai ngày hai đêm ở đây đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại có hối hận cùng tuyệt vọng.”Đi thôi. Chúng ta đi Dục Tú cung. Phiên, người hãy ở tại chỗ này.”

“Phong. Đừng đi. Người nên biết...” Phiên lôi kéo ta không cho ta xuất môn.

“Phiên, ta muốn đi xem Hàn cùng Công chúa có sao không. Người cũng không muốn Hàn gặp chuyện không may mà.”

“Ta biết sẽ có sự phát sinh, lại không ngờ rằng là như thế này... Chúng ta về sau nên làm cái gì bây giờ?” Từ nhỏ đến lớn, hấn chưa bao giờ hoảng sợ luống cuống giống như thế.

“Yên tâm. Chỉ cần còn có người tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, chúng ta sẽ không phải chết.”

Mặc vào triều phục chính thức, cưỡi ngựa đem tướng, chúng ta một đường thuận lợi đi tới Dục Tú cung. Trong ngoài đều là binh lính cầm trong tay cung tiễn trường kích. Vốn có người muốn ngăn ta, đều bị Trần Kính chặn lại.

“Người đã đến rồi.” Cận đi ra từ trong đám người kia. Vẫn là khuôn mặt giống nhau,khôì giáp giống nhau, thân hình giống nhau chỉ là... Ta đã không muốn nhận hấn nữa.

“Tô tướng quân. Đã lâu không gặp.” Đã không còn tâm tình trêu đùa nhau như ở Nam Cương, ta chỉ nghĩ muốn mau chóng chấm dứt hết thảy để rời đi khỏi nơi này.”Bản hầu phụng mệnh Hoàng Thượng đến. Thánh tướng quân nhường đường.”

“Nơi này thực loạn. Người ở bên trong kháng cự không đầu hàng. Hầu gia tốt nhất đi về trước.”

“Chuyện nơi đây Bản hầu đều có chủ trương cả rồi. Tướng quân không suy nghĩ xem muốn giải quyết tốt hậu quả như thế nào. Sao đã điều động binh mã tới nhanh như vậy? Luận lộ trình, còn chưa kịp đi qua Ma Vân Quan cơ?”

“Hầu gia.” Hấn đưa tay giữ chặt ống tay áo của ta, không nói gì. Ta cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể hất tay hấn, cũng không quay đầu lại mà đi tới hướng Dục Tú cung.

“Giang Hiếu Phong cầu kiến hai vị công chúa.” Ta đứng ở các xa mười trượng, cao giọng cầu kiến. Cửa mở. Ta một mình vào cung điện.

“Hàn, các người vì cái gì mà không đi?” Nhìn cả phòng toàn phụ nữ và trẻ em lộn xộn hoảng sợ, lòng ta lạnh run.”Công chúa thế nào?”

“Sao ngươi lại tới đây? Nghe bọn hần nói người ở phía ngoài là Cận, thật vậy sao?” Hâm vẻ mặt cười thâm, lưng lay sắp đổ. Gặp ta không hé răng, sắc mặt của hần càng tái nhợt hơn.”Ngươi không đi cùng hần, chạy đến nơi đây tới làm cái gì?”

“Huyền Dịch đâu? Hần tại sao không mang bọn ngươi rời đi?”

“Chúng ta phải để cho hần một mình chạy thoát. Ta không thể cưỡi ngựa, công chúa mang thai cũng không thể cưỡi ngựa... Phụ thân cùng mẫu thân uống thuốc độc tự vẫn, người hầu trong nhà hoặc chết hoặc bị thương, hoặc là tự sát, Lưu bá cũng đi rồi...”

Ta nắm chặt nắm tay, tận lực cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh như thường: “Nguyệt công chúa đâu?”

“Ở bên trong. Khó sinh.” Hâm vẻ mặt đau thương. Trước kia một chút việc nhỏ hần đã chịu không nổi mà rơi lệ, nhưng mà hiện tại không có nửa điểm nước mắt.

“Hần...” Cuối cùng cũng nói không ra lời. Ta thâm hít một hơi, hướng nội diện đi vào.

Trong đình viện có một nữ tử, là Trần công chúa, nàng tựa như lần đầu tiên ta thấy, vẫn hết sức chuyên chú chăm một chậu hoa nhỏ.

“Công chúa.”

“Ngươi đã đến rồi. Ngồi đi. Ta đang ở chăm bồn hoa này. Rất nhanh sẽ ra hoa đó.” Nàng không có ngăn đầu, cũng không có ngừng động tác tay, bấm kéo rắc một tiếng, một cành cây rớt xuống dưới.”Mỗi khi ta tâm tình không tốt, không khống chế được tính tình, ta sẽ chăm bồn hoa, đây là một loại công việc làm cho ta bình ổn cảm xúc. Từng lá từng lá rơi xuống, tưởng tượng như chúng chính là địch nhân của ta, ta phải thận trọng...Phải đánh bại.....Có điều lý luận suông cuối cùng cũng không thành. Chúng ta đã bị đánh bại.”

...

“Ngươi nghe. Là thanh âm của tỷ tỷ đó. Lại một cái sinh mệnh sắp tới thế giới này. Chờ nó là cái gì đây? Thống khổ, thương tâm, phản bội, ngu muội, bạo lực, huyết tinh... Đến đây chính là phải chịu tội.”

“Chính là dù sao cũng có thời điểm hạnh phúc, có lẽ nó sẽ có may mắn nào đó hơn chúng ta chẳng?”

“Có lẽ vậy. Ngươi nói rất đúng, thời điểm luôn luôn vui vẻ hạnh phúc, chúng ta thường thường vì kia một chút hạnh phúc kia mà không từ thủ đoạn. Rốt cuộc là được nhiều hơn hay là mất nhiều hơn, ai có thể nói được đây?”

Chúng ta ngồi lẳng lặng, Trần tiếp tục đùa nghịch cây kéo, ta nghe Nguyệt thống khổ rên rỉ, không biết ra làm sao.

“Bên trong chỉ có một bà đỡ chiếu cố nàng. Nơi này đã không còn ai. Lục hoàng huynh bị giết ở chỗ hỗn chiến, Hoàng hậu vừa mới thất cố tự sát, còn có bao nhiêu người chịu liên lụy, chết có mà bị thương cũng có, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta thôi.”

“Công chúa, Hoàng Thượng cũng không nói phải đem bọn ngươi xử tử, hần vẫn còn do dự.”

“Ha hã, lịch sử ngôi vị hoàng đế chi tranh, chưa bao giờ nghe nói có người bị đánh bại còn có thể an hưởng quãng đời còn lại, còn sống thì còn chịu nhục, không bằng chết sạch sẽ. Ta năm nay mười tám tuổi, sống thể đã là lâu lắm rồi, cần phải đi thôi.”

“Đừng thương tâm, người đều có lúc chết. Hoặc sớm hoặc lúc tuổi già lão bệnh, ta trước đây để cho Chu Hồng Bích Lục làm ảnh vệ đi theo người, nghĩ biện pháp làm cho bọn họ phải trung thành. Ta sợ bọn họ phản bội, cho nên dùng được vật khống chế, người nhớ phải giúp bọn họ giải độc. Ta làm nhiều chuyện xấu xa giết người nhiều như vậy, trước khi chết vẫn cố làm một chút chuyện tốt. Hy vọng có thể tích một điểm đức, đi tới địa ngục Diêm vương có thể làm cho ta thấy Hồ Tử ca ca một lần. Hần bỏ ta đi lâu lắm rồi, ta đã quên mất hần trông giống như thế nào. Ta không muốn luân hồi, quá mệt mỏi. Ước chi cứ đứng trông ở cầu Nạ Hà, chờ hần mỗi lần luân hồi chuyển thế đi qua, có thể lại gần liếc hần một cái.”

“Trần...”

“Nhanh đi gặp mặt tỷ tỷ lần cuối đi.” Nàng cười đẩy ta rời đi.”Thế sự vô thường. Người phải nhớ kỹ, không cần giống như chúng ta bỏ lỡ mới hối hận.”

Ta từng bước một thối lui về phía sau. Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng khờ dại dưới nắng, nhìn miệng nàng ửng đỏ sậm như máu tươi, nhìn đột nhiên Chu Hồng Bích Lục ôm nàng khóc... Bất lực, ta bất lực.

Tâm đau đớn khôn nguôi, có tiếng trẻ con vang lên từng trận khóc nỉ non, từng tiếng lại từng tiếng một, ngân nga lên, tràn ngập sức sống, giống như phá đi không khí chết chóc trong cung điện này.

“Một cái sinh mệnh chết đi, lại sẽ có một sinh mệnh sinh ra, vòng đi vòng lại, sinh sôi không ngừng. Hân, chúng ta đều như thế, bị thay thế bị quên đi, không lưu lại gì với thế gian đâu phải không?”

“Ta không biết. Có lẽ như thế, nhưng nhân sinh trên đời, có người ta vĩnh viễn sẽ không quên đi, có người trong lòng ta vĩnh viễn không thể thay thế.”

“Người trở nên kiên cường hơn rất nhiều rồi.”

“Người phải biết thay đổi. Giống như chính ta và người... Đi xem Nguyệt đi.”

Cảnh Nguyệt nằm ở giữa vũng máu lớn, ôn nhu nhìn chăm chú vào trẻ mới sinh đang được bà đỡ ôm. Nghe thấy chúng ta đẩy cửa vào, nàng ngẩng đầu cười cười, dùng ánh mắt ý bảo chúng ta lại gần thêm.

“Đứa nhỏ khóc to quá. Con trai hay con gái?”

“Con gái.” Bà đỡ ghen ngào. Thấy Nguyệt sầu lo nhìn, vội vàng thu hồi nước mắt.”Ta không sao. Công chúa, nàng yên tâm. Ta sẽ hảo hảo chiếu cố của con của nàng.”

Nguyệt nở nụ cười. Nàng dùng sức nâng cánh tay, lôi kéo tay Hân đặt ở đứa nhỏ trên người hân.

“Người yên tâm. Ta sẽ đem nàng nuôi nấng lớn lên. Làm cho nó vui vẻ hạnh phúc. Về sau cô bé sẽ là hài tử của ta. Trừ phi ta chết, nếu không ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm hại nó.” Hân cầm tay nàng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nguyệt an tâm nở nụ cười, cuối cùng đem ánh mắt đặt ở trên người của ta, môi giật giật. Ta cúi xuống, ghé lỗ tai sát vào nàng.

“Đệ đệ... Rừng...”

“Thập hoàng tử hiện tại rất an toàn, người đừng lo lắng.”

“Giúp ta... Hân... Cứu... Ta, ta...” Hơn thở trên mặt ở ta đích càng ngày càng mỏng manh, nàng đã giống như đèn cạn dầu.

“Người yên tâm. Ta sẽ giúp người chiếu cố hân, còn có đứa nhỏ này... Ta sẽ nghĩ biện pháp đưa bọn họ rời đi. Nguyệt, người yên tâm, ta đáp ứng người, lần này tuyệt đối không thất hẹn.”

Thâm tâm ta đã chết lặng, ta không nghĩ mình sẽ khóc, nhưng thứ lướt qua khuôn mặt ta là cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì? Ba ngày ngắn ngủn, phong vân đột nhiên nổi lên, ta sống một ngày bằng một năm, lại mờ mịt không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

42. Chương 42

Cửa Dục Tú cung được mở ra, bên ngoài binh sĩ như thủy triều tràn vào, trong lúc nhất thời, tiếng chửi bậy, tiếng khóc cầu xin tha thứ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp nổi lên. Quân lính xông vào, tiếng đao kiếm vang lên chất chứa ở sau người. Ta vẫn như cũ ngồi ngay ngắn ở trước giường, ngơ ngác nhìn thi thể lạnh lẽo bị đặt ở trên giường của hai vị công chúa, không biết mình nên làm cái gì. Ta cuối cùng chỉ biết chờ đợi, nhờ vào sự bảo hộ của gia nhân Hàn gia, chờ Cận thực hiện lời hứa của hân. Ta nói rồi, nếu hân muốn báo thù ta nguyện ý giúp hân, nhưng vì cái gì mà hân lại muốn cự tuyệt? Vì cái gì hiện tại lại đổi ý? Vì cái gì trong mười ngày ngắn ngủn liên thay đổi nhiều như vậy? Chẳng lẽ thời điểm ở Nam Cương ta thật không phát giác hân đang cố ý giấu diếm ta? Nếu ta đã biết kế hoạch của bọn họ ta sẽ làm như thế nào? Là giúp hân, vẫn là biết ơn? Vì hân phản bội mọi người, vẫn là chính mình kiên trì không dứt lương tâm? Luôn như thế, rất nhiều sự việc cố ý xem nhẹ không chịu đối mặt, tận đến cuối cùng mới biết mình căn bản vô

lực làm được vẹn toàn đôi bên. Là vì cái gì? Vì cái gì bức tử những người không liên quan? Cậ, người mà người muốn trả thù chính là Hoàng đế, vì cái gì lại làm thành kết cục như thế này?

“Thực xin lỗi, công chúa. Lòng đã dành cho hân, chỉ có hân... Ta hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là bảo vệ tính mệnh đứa nhỏ này.”

“Hầu gia, mặt tướng phụng mệnh tới bắt khâm phạm.”

Cậ... Người chẳng lẽ sẽ không giải thích với ta? ... Kết cục đã định, kỳ thật không cần cái gì giải thích... Cái tính cách không quả quyết của ta có thể làm cái gì chứ?

Đứng dậy đi đến trước mặt Hân, nhìn trong lòng hân có đứa trẻ mới sinh còn khóc ngặt, nhìn hai mắt lo âu của Hân, ta cam đoan: “Hân, yên tâm. Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu các người ra ngoài.”

Xoay người rời đi, cùng Cậ thoáng giao ánh mắt, dừng bước lại, nhìn không trung, trầm mặc thật lâu sau mới có thể mở miệng: “Xem một chút tình nghĩa trước kia, đừng làm khó dễ bọn họ.”

“Ân.” Một tiếng nhẹ, cho ta yên tâm rời đi.

Bước nhanh đi trở về Càn Khôn cung, tới cửa rồi, lại dừng cước bộ, đứng ở dưới bậc thang, nhìn cửa cung ngăn người.

“Hầu gia?”

“Trần Tướng quân, người nói ta bây giờ có thể làm cái gì? Nơi này, còn có chỗ dung thân cho ta sao?”

“Hầu gia, người không phải đã nói, chỉ cần còn có người tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, người còn có cơ hội sao? Hầu gia thông minh hơn người, nhìn chuyện rất rõ ràng, cần gì phải do dự?”

“Ta chẳng qua là nam sủng của Hoàng đế, không quyền không thế, có thể làm cái gì? Có thể làm cái gì...”

“Hầu gia.” Hân đứng ở ta phía sau, hơi thở mạnh mẽ ve vãn sau gáy ta. “Người chỉ cần tiếp tục đạt được sủng ái của Hoàng thượng, vì mình mà tìm một minh hữu, chậm rãi can thiệp triều chính, là có thể nắm giữ quyền lực. Mặt tướng... Bất luận người làm cái gì, ta đều đã giúp người.”

“... Không cần đối tốt như vậy. Không đáng. Cho dù người dâng tính mạng, cũng không chiếm được ưu đãi gì.”

“Ta cam tâm tình nguyện.”

“Ta ghét nhất bị nợ tình nghĩa.”

“Hầu gia trong lòng chỉ có Tô tướng quân, chỉ có điều là các người không thể ở cùng một chỗ... Thực xin lỗi, mặt tướng nói lỡ.”

Trong nháy mắt sắc mặt ta trở nên xanh mét, ta thậm chí hít một hơi, áp chế nỗi sợ kịch liệt trong lòng, chậm rãi nói với hân: “Không. Người không nói cho Hoàng Thượng, ta đã là cảm kích người... Đúng là nhìn không ra, tâm tư của người rất tinh tường, nhãn lực cũng phi thường tốt, khó trách Hoàng Thượng phải phái người giám sát ta. Rốt cuộc có bao nhiêu nhân biết?”

“Trừ Hoàng Thượng. Tất cả mọi người rất có tâm giúp người giấu diếm.”

“Vì cái gì?” Không khỏi bật cười, hóa ra mọi người đều biết bí mật này, đáng thương ta một mình cố gắng che dấu, thành trò cười cho thiên hạ.

“Chuyện gì cũng phải theo khuôn phép cũ. Không có chứng cứ rõ ràng, nói ra, không có chỗ lợi nào cả, không chừng còn bị vu oán nói nhảm. Cho nên...”

“Chúng ta vào đi thôi. Ta biết nên làm như thế nào.” Ta cắt lời của hân, chậm rãi bước lên bậc thang. Đã không có khả năng ỷ lại người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình. Nếu ỷ lại một người nào đó, sẽ chỉ làm chính mình trở nên yếu đuối không chịu nổi.

Nếu vận mệnh đã sắp xếp như vậy, quyết không thể trốn tránh.

“Các người cuối cùng đã trở lại. Bên ngoài thế nào? Hân đâu?” Phiên đang ở đình viện đi tới đi lui, thấy ta đã trở về, tiến lên đón.

“Yên tâm. Hâm tạm thời không có việc gì. Chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu hân. Hoàng Thượng đâu?”

“Hân vừa mới tỉnh, luôn luôn ngẩn người. Cái kia tên sứ giả Chiêu quốc vừa đến đây, đang ở Ngự thư phòng chờ.”

“Ai cho hân vào?” Ta hít một hơi, không biết hân lại có sự gì.”Ta đi trước gặp Hoàng Thượng.”

Nhẹ nhàng đẩy ra đại môn tẩm cung, bên trong im ắng, không có một ai. Hoàng đế nằm ở trên giường, mở to mắt nhìn đỉnh trướng, vẫn không nhúc nhích.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...” Hân không có phản ứng gì, ta nghĩ nghĩ, tiếp tục nói tiếp: “Hoàng Thượng, hết thấy đều đã xong. Trân công chúa uống thuốc độc tự sát, Nguyệt công chúa khó sinh đã chết, Hoàng hậu, Hàn đại nhân, Lục hoàng tử, bọn họ đều... Chết... Bên ngoài thực loạn, Nhị điện hạ cùng Tam điện hạ không chịu hợp nhân mã với nhau, có khi sẽ có xung đột. Hoàng Thượng, chỉ có ngài có thể ngăn lại bọn họ.”

Hân vẫn như cũ không phản ứng. Ta quỳ gối trước giường, giống như đợi một năm dài như vậy, đang chuẩn bị nản lòng, hân rốt cục nói chuyện.

“Trẫm chưa từng nghĩ tới có khả năng là hai nữ nhân như thế... Mỗi lần trẫm không khống chế được tính tình chính mình, sẽ làm ra sai sự, lần này hình như cũng giống nhau...”

“Hoàng Thượng...”

“Vừa rồi sứ giả Chiêu quốc đến đây, đang ở Ngự thư phòng chờ, người đi hỏi hân có chuyện gì?”

“Tuân lệnh.”

Nhiệm Du Nguyệt ngồi ở Ngự thư phòng thông thả uống trà, thần sắc bình tĩnh. Hân thấy ta đến đây, mỉm cười: “Như thế nào rồi? Hoàng đế quý quốc ngã bệnh? Hay là không dám gặp ta?”

“Hoàng Thượng vô tình bị cảm phong hàn, đang nghỉ ngơi. Đặc biệt hạ lệnh ta đến tiếp đón Nguyên soái. Không biết Nguyên soái lần này đến có chuyện gì cầu kiến Hoàng Thượng?”

“Không có gì. Chẳng qua là muốn hỏi một chút, vấn đề Nam Cương giải quyết như thế nào? Tuy rằng ta biết hiện tại Kinh thành đại loạn, không có người chủ sự. Thế nhưng Thánh Thượng cũng nên cho Nhiệm mỗ làm công sự chứ?”

“Hoàng Thượng hôm nay không khỏe, Nhiệm tướng quân không bằng để ngày mai lại đến. Ta sẽ bẩm báo lại với Hoàng thượng.”

“Ha hã... Ngày mai? Hân bệnh nặng mà ngày mai có thể khỏe?” Hân làm càn bật cười thật to. Ta nhìn khuôn mặt tươi cười, ôn nhu mê người, trừ trong ánh mắt là ý trêu tức cùng vui sướng khi người khác gặp họa. Ta rốt cục biết người Hoàng Thượng mê đắm có bộ dạng gì, nếu hân cùng Nguyệt Hồng Diệp có bộ dạng tương tự nhau.

“Hầu gia nhìn cái gì? Người nói ta với hân người nào đẹp hơn? Nghe nói người luôn luôn thích đùa giỡn mỹ nhân.” Hân nhún mày, thấy ta không lên tiếng, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh ta, cười dài nhìn ta.

Cứ việc cho hân là mỹ nhân đi, nhưng là ta chỉ muốn đem khuôn mặt

tươi cười của hân đập vỡ vụn. Ta chuyển tầm mắt sang chỗ khác, vẫn là nhìn không được muốn biết đáp án của mọi vấn đề.

“Ngày đó người rốt cuộc nói cái gì với Hoàng Thượng?”

“Ta tất nhiên nói những gì ta muốn... Hình như là người hân yêu nhất, cũng chính là cha ta, Nguyệt Hồng Diệp, lúc trước bị hân hãm hại bức chết, mà hân, lại bị lừa gạt, cuối cùng gây thành bi kịch không thể cứu vãn này.”

“Người nói dối?” Hân làm bộ mặt như không chút để ý, làm cho người ta không cách nào tin nổi.

“Ha ha, thật sự cũng không cần phân thật giả, hấn tin, vì người trong lòng báo thù, làm cho quốc gia này máu chảy thành sông, hủy đi căn cơ quốc gia này. Kết quả đã muốn định.”

“Người nói dối!” Không dám tin. Hấn vì báo thù, thế nhưng hại nhiều người như vậy. Vì cái gì? Làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì?

“Đối với những người khác, đó là nói dối. Mà đối với hấn, chính là chân thật, bởi vì hấn chấp nhận tin tưởng. Đây là khát vọng lâu nay của hấn, khát vọng được đền đáp lại. Tiêu Dao Hầu, người nói ta nói có đúng hay không? Kỳ thật, ta có thể nghĩ ra kế hoạch trả thù này là may có người của người nhắc nhở.” Câu nói sau cùng hấn đột nhiên để sát vào bên tai của ta, nhẹ giọng nói nhỏ.”Cận nói cho ta biết lúc gặp người, ta thực kinh ngạc. Ta chưa từng nghĩ tới loại phương pháp trả thù này, cũng chưa từng nghĩ tới lại hữu hiệu như vậy. Người nói xem lão hoàng đế đang suy nghĩ gì nếu nghe chúng ta nói chuyện đây? Có phải hay không hiểu được rằng đã bị ta lừa mà tức giận đến phát cuồng? Ha ha ha...”

“Không cần nhìn xung quanh, hấn nhất định đang ở trong mật thất nghe lén. Ta nhớ rõ phụ thân nói qua Ngự thư phòng có mật thất.” Hấn lôi kéo ta ngồi xuống, tiếp tục chậm rãi mà nói.”Ta nghĩ qua hàng trăm loại phương pháp báo thù. Vốn một lòng muốn mạng của hấn, sau mới cảm thấy được có lẽ làm như vậy quá tốt cho hấn, phải làm cho hấn sống, cả đời chịu dày vò. Ta biết hấn nhất định nghe lén. Khi hấn tức giận, liền nhất định sẽ hoài nghi lời của ta. Kỳ thật ta cũng không nói dối toàn bộ, lúc trước đích thật là Trữ Hoàng hậu cùng Hàn Chính Đức trợ giúp cha ta thoát khỏi hoàng cung.”

“Vậy hấn phải là ân nhân của người. Người tại sao lại hạ thủ?”

“Hừ. Người cho là bọn họ sẽ không có tư tâm gì ư? Lúc trước mẫu thân của ta lôi kéo ta quỳ gối trước mặt cầu Hàn Chính Đức ba ngày, hấn cũng chưa đáp ứng, cuối cùng phải dùng Nguyệt tộc sổ thuật đồ mật bảo làm trao đổi, hấn mới gật đầu. Chúng ta bỏ nhà trốn chết, bọn họ vì đấu đá nhau, đối với phụ thân không lưu tình chút nào... Hừ! Nơi này không có lấy một người tốt... Người còn không phải giống ta bị bọn họ lợi dụng? Vào cung, người được cái gì? Bọn họ lại được cái gì? Hầu gia, đừng quá ngây thơ. Nơi này không ai đáng tin cậy.”

Ta không có cách nào khác phản bác lời của hấn, chỉ có thể bỏ qua một bên đầu.

“Nguyên soái, kỳ thật tự tay giết chết người mình yêu nhất, đã là xử phạt lớn nhất ông trời giáng cho. Cả đời thương tâm đau đớn, là năm tháng không thể xóa nổi. Người cần gì phải chấp nhất trả thù canh cánh trong lòng? Hoàng Thượng hấn... Rất thống khổ. Tất cả mọi người thống khổ... Ân ái tình cừ, làm cho tất cả mọi người bị đau.”

Chuyện yêu đương, là mộng đẹp ngọt ngào nhất thế gian, cũng là loại cổ độc trí mạng. Nếu không sao lại có nhiều thống khổ tiếc nuối như vậy. Cận, ta và người như thế nào đây? Từng thề non hẹn biển, thế nhưng lúc này, hết thấy đều trở nên không đúng. Ta không tin người thay đổi tâm ... Chúng ta có không cách nào tự cứu mình sao? Người hãy nói cho ta biết đi!

43. Chương 43

“Phong, người sao thế? Ngồi ngây ngốc ở đây làm cái gì?” Phiên ngồi xổm ở trước mặt ta, nhìn ta, hai mắt sầu lo, bất đắc dĩ tươi cười, từ nhỏ đến lớn, hấn chưa khi nào sa sút tinh thần như thế? Tự đứng đưa tay vuốt ve mặt của hấn, băng lãnh quá. Cuộc sống trong cung cấm này mà thoải mái sao.

“Phiên, đừng lo lắng, ta không sao. Ta tốt mà. Ta chỉ là đang nghĩ xem làm như thế nào mới có thể sống sót.”

“Cái tên họ Nhiễm kia rốt cuộc nói những thứ gì? Hấn đi xong, người ở trong này cứ ngăn người, Hoàng Thượng ở tẩm cung cũng ngăn người... Ta thực sợ hãi, nhất định sẽ có phát sinh nhiều sự tình hơn, nhưng chúng ta lại đoán không được là sẽ có cái gì.”

“Không có việc gì cả. Binh tới thì đánh, nước tới thì lấy đất ngăn. Tất cả đều sẽ có biện pháp. Chúng ta đi xem Hoàng Thượng đi. Hy vọng hấn có thể sống qua lần đả kích này.”

Tầm cung vẫn lẳng lẳng như cũ, Hoàng đế đứng ở phía trước cửa sổ, nắm chặt nắm tay. Ta cùng Phiên liếc nhau, đi tới, quỳ xuống hành lễ.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nhiễm Nguyên soái đã đi rồi. Hẳn hy vọng Hoàng Thượng có thể mau chóng cùng hân trao đổi vấn đề Nam Cương.”

“... Trẫm đã biết... Trẫm ở mật đạo tất cả đều nghe thấy được... Hẳn liệu thực chuẩn, nhất cử nhất động của Trẫm đều ở trong kế hoạch của hân... Trẫm sợ hãi sự trả thù của Nguyệt tộc.....”

Thân thể hân một trận run rẩy, lưng lay như sắp đổ. Ta vội vàng tiến lên đỡ lấy hân.”Hoàng Thượng, người không thể suy sụp lúc này. Quốc gia đang bất an, chỉ có thể dựa vào người để không suy vong. Hoàng Thượng, thừa dịp bây giờ còn chưa tới lúc tuyệt vọng, ngài còn có thể cứu nguy.”

“Thật vậy sao? Còn có thể cứu sao? Trẫm vừa rồi mộng thấy Tiên hoàng, còn có hai vị hoàng huynh, bọn họ máu tươi đầy người, đều cười ta, cười ta dùng hết thủ đoạn được ngôi vị Hoàng đế, lại làm hồ đồ Hoàng đế cả đời này ... Khụ khụ khụ...”

“Hoàng Thượng, đừng nổi giận. Hết thầy vẫn chưa mất hết, ngài còn có cơ hội thay đổi...” Ta vỗ nhẹ lưng hân hạ giọng an ủi, đột nhiên thấy hân nôn ra máu, sưng sốt, nói không ra lời.

“Thôi. Trẫm đã vô lực vô năng thống trị quốc gia này ... Đi truyền Thừa tướng cùng hai Hoàng nhi tới gặp trẫm. Trẫm, chắc phải thoái vị nhường hiền tài.”

Trong lòng kinh hãi, ta cùng Phiên trao đổi ánh mắt. Ta không nói được gì, chậm rãi hỏi: “Không biết Hoàng Thượng trong lòng thấy ưng vị Hoàng tử nào?”

“Cái gọi là người trẻ còn sống lâu, thôi thì liền chọn Cảnh Hân đi. Hân có Thừa tướng cùng Chu gia phụ tá, thực lực cực mạnh. Quốc gia này không vực dậy nổi sau nội chiến đâu. Đi đi.”

“Thần tuân chỉ. Thần cáo lui.”

Bước nhanh đi vào ngoài điện, phái người đi truyền Trần Kính lại đây.

“Phong, làm sao bây giờ? Tam điện hạ cùng Lôi Táp bên kia khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu bọn họ trách tội, ta...”

“Đừng nóng vội. Hoàng Thượng còn chưa có tuyên chỉ, hết thầy vẫn chưa tới hồi kết. Chờ Trần Kính tới rồi nói sau.”

Một lát sau, Trần Kính đã đến.

“Tướng quân, người nói xem nếu Hoàng Thượng lập Nhị hoàng tử thành Thái tử, kết cục chúng ta sẽ như thế nào?” Tỳ tay vuốt ve cảnh liễu trước mặt, đem từng mảnh từng mảnh lá cây trên cành toàn bộ dứt ra hết. Kỳ thật đáp án ta tự biết được, ta chỉ là muốn xem hân có thật sự nguyện ý giúp ta hay không?

“Hân là phải chết không thể nghi ngờ nữa!” Hân nói từng chữ một, thực sự khẳng định.”Hầu gia, Hoàng Thượng thực sự tính thế sao? Nếu Chu gia chống quyền, Thừa tướng nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Hầu gia, người nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản người!”

“Được rồi. Bản hầu đều có ý cả rồi. Hoàng Thượng tuyên Thừa tướng cùng hai vị hoàng tử yết kiến. Người có biết nên như thế nào không?”

“Tuân lệnh. Mạt tướng sẽ nhanh chóng đi báo tin cho Tam điện hạ.”

Chờ Trần Kính đi rồi, ta xoay người nói với Phiên: “Còn nhớ mê hương ta điều chế không? Đi lấy một ít mau, cho Hoàng Thượng hảo hảo nghỉ ngơi trước đã.”

“Phong, người định không chế Hoàng đế.”

“Đúng. Ta phải khống chế hân. Ta muốn tạm thay hân xử lý triều chính, diệt trừ địch nhân của chúng ta trước đã. Như vậy chúng ta mới có thể giữ mạng đi ra ngoài. Phiên, nhanh đi mau.”

An bài hết thầy mọi việc xong, ta một mình đi vào sau hoa viên ở chỗ sâu nhất, lắng nghe bốn bề vắng lặng, gọi Chu hồng Bích Lục về.

“Công tử có chuyện gì phân phó?”

“Chu Hồng, Bích Lục, Trần công chúa trước khi lâm chung phân phó ta giải độc cho các người, bỏ thân phận ảnh vệ của các người. Các người tính như thế nào?”

“Không biết nữa!” Các nàng nhìn nhau một cái, cúi đầu.”Chúng ta từ nhỏ đã được huấn luyện làm ảnh vệ, chỉ phục vụ mệnh lệnh của chủ nhân. Hiện giờ công tử muốn chúng ta không làm nữa, chúng ta cũng không biết nên làm cái gì.”

“Vốn ta cho các người giải được, cho các người lập tức rời khỏi cung. Thế nhưng, ta hiện tại khó bảo toàn bản thân, giải được cũng chưa điều chế ngay được. Ta hy vọng các người có thể giúp ta. Ta thề, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho các người tự do. Các người nguyện ý giúp ta không?”

Các nàng cúi đầu không có hé răng. Ta hít một hơi: “Ta không ép các người. Các người có thể thương lượng. Ta đáp ứng công chúa nên nhất định sẽ làm ra giải được được. Hy vọng ta có đầy đủ thời gian thôi.”

Ta xoay người rời đi, từng bước một, nhất, nhị, tam... Cửu, mười.

“Công tử. Chúng ta sẽ làm việc cho người. Chính là người cũng phải đáp ứng giúp chúng ta vì công chúa mà báo thù.”

Ta sửng sốt. Cậ? ... Các nàng không có khả năng biết Cậ có liên quan tới việc này. Vì thế ta vững vàng, chậm rãi hỏi: “Các người muốn giết ai?”

“Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử. Đây là tâm nguyện của công chúa. Người phải cam đoan thay nàng hoàn thành nó.”

“Được. Ta cam đoan.” Thở ra một hơi. Ta không khỏi cười khổ, Hóa ra ta cũng không thể nào không lo cho Cậ. Cậ, về sau ta sẽ tự thực hiện kế hoạch của chính mình.

“Chu Hồng Bích Lục, đem số nhân mã còn lại chia làm hai bộ phận. Một phần tiếp tục dò hỏi tin tình báo, một phần ta sẽ xếp vào cấm vệ quân nắm giữ thực quyền, khống chế binh mã hoàng cung. Ta hy vọng chính mình cũng bức vua thoái vị.”

An bài hết thấy, ta về tới Ngự thư phòng, ngồi ở trên long ỷ, trải ra chiếu thư vàng óng, cân nhắc nên viết cái gì ở trên cho tốt. Chỉ chốc lát sau, Tam điện hạ đến đây.

“Điện hạ. Bố trí mọi chuyện như thế nào rồi?”

“Hồngбет hết rồi. MaVân quan phái hai vạn đại quân, hiện tại cách Kinh thành không tới mười dặm. Một chút ưu thế hiện tại cũng không có.” Tuy rằng hần trong miệng nói ra tin tức rất xấu, thế nhưng trên mặt thần sắc vẫn như cũ không thay đổi tí nào.

“Xem ra điện hạ cũng không hề nóng vội.” Ta cười dài nhìn hần.”Một khi đã như vậy, ta xem ra là quan tâm quá vào chuyện của ngài...”

“Ha hã... Hầu gia không thốt tiếng nào, đã khống chế được Càn Khôn cung, ép thiên tử nhường quyền chư hầu, thật làm cho người khác bội phục.”

“Điện hạ nói đùa. Ta không có binh quyền, ngay cả chỗ dựa duy nhất tưởng vững chắc đều đã ngã, đang lo lắng vô cùng. Hiện giờ chỉ có thể ký gửi chút hy vọng vào trên người điện hạ. Hy vọng điện hạ có thể tha thứ cho ta trước kia đã mạo phạm, cho ta một cơ hội vì điện hạ mà nguyện trung thành.”

“Ha ha... Hầu gia đang nói giỡn sao?”

Thâm hít một hơi, ta đi tới, quỳ trước mặt hần.”Thần Giang Hiểu Phong thề nguyện trung thành với điện hạ, quyết không hai tâm. Nếu không thiên lôi đánh xuống không chết tử tế được.”

“Biểu hiện kia của người làm cho ta phải mỗi mắt mong chờ đấy.” Hần nhấc lông mày, cười đến rất đắc ý, tựa hồ hết thấy hần đều nắm giữ được cả rồi.”Bọn họ cũng sắp đến đây. Chúng ta phải rời đi. Nhớ kỹ, nhất định phải nghĩ biện pháp tước bỏ thế lực của Chu gia ở Ma Vân quan, bằng không, ta có được ngôi vị Hoàng đế cũng sẽ không an tâm.”

“Điện hạ nói như thế nào, thần liền làm như thế ấy.” Ta vẽ mặt kính cẩn nghe theo, đi theo phía sau hần vào tẩm cung.

Hoàng đế vô lực nằm ở trên giường, ho rất nhiều. Phiên ở một bên hầu hạ hần. Chúng ta vừa đến xong, Thừa tướng cùng Nhị hoàng tử cũng tới nơi.

“Hoàng Thượng.” Thừa tướng vừa vào cửa liền quỳ xuống bò tới trước giường, khóc rống lên nhỏ nước mắt như suối.”Cựu thần phụng bệ hạ chi mệnh bất loạn đảng, lại phát hiện Tiêu Dao Hầu cùng loạn thần tư thông, ý đồ mưu phản. Thần phái người đi ngăn cản hần, lại bị người của hần giết chết. Hần còn không chế Càn Khôn cung, ý đồ bất lợi với bệ hạ. Tiểu nhân như thế, bệ hạ, ngài nhất định không thể nuông chiều.”

“Hoàng Thượng. Thừa tướng hướng tâm ngoại quốc, thông đồng với địch phản quốc gia. Về lý nên lăng trì xử tử để răn đe.”

“Nói bậy! Giang Hiểu Phong, người chó ở chỗ này nói hươu nói vượn. Nếu không phải người đi cấp mật báo cho con tiện nhân Cảnh Trân kia, các nàng làm như thế nào có được tiên cơ...”

“Nhị điện hạ rốt cuộc họ Phượng hay là họ Chu, tại sao ở chốn này lại nói giúp cho người ngoài!” Ta đứng lên cùng hần giằng co.”Thừa tướng biết chuyện xưa, nhìn thấy Nhiễm Du Nguyệt, biết rõ hần lần này đến đây không có hảo ý. Mà Thừa tướng cũng không có ngăn cản Hoàng Thượng để làm ra sai sự, ngược lại thừa cơ đả kích đối thủ, cũng có thể lực của mình, như thế không phải là muốn hủy diệt quốc gia này để báo thù riêng cho con trai sao?”

“Người ngậm máu phun người! Cựu thần là phụng hoàng mệnh làm việc...” Lão nhân kia mặt tức giận đến đỏ bừng, giãy dụa đứng lên hướng tới định đánh ta.

“Thừa tướng là trung quân đại thần, phụ tá Hoàng Thượng thống trị thiên hạ, nếu Hoàng Thượng phạm vào sai lầm, lúc này phải lấy chết can gián. Nếu là cúi đầu nghe lệnh thì thái giám thị vệ cũng có thể đảm nhiệm.” Nhìn mặt của hần biến thành cái thủ lợn quay, ta lạnh lùng cười.”Xin hỏi Thừa tướng, người thật sự không đoán được Nhiễm Du Nguyệt có dụng tâm hiểm ác sao? Hoặc là người già cả hồ đồ, đem chuyện mười lăm năm trước quên sạch sẽ? Nếu Thừa tướng thật sự không đảm nhiệm nổi chức này, ta tin tưởng Tam điện hạ có thể tiến cử không ít nhân tài thay thế người.”

“Người.....!”

“Hoàng Thượng. Thần tuy là cảm thấy được Nhiễm Du Nguyệt không có hảo ý đối với quốc gia của ta, nhưng không có chứng cứ, cũng không thể ngăn cản Hoàng Thượng. Chỉ có thể mặc cho bè đảng của công chúa tự gây sóng gió lộ chân tướng ra, tin tưởng rằng Hoàng Thượng hết tức giận sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Ai ngờ rằng, công chúa thậm chí còn phát động chính biến. Thử nghĩ, Nhị điện hạ ngay cả muối của chính mình đang làm cái gì cũng không biết, vì thần thậm chí một bước cũng không rời Càn Khôn cung, làm sao biết được?” Ta dừng một chút, quay đầu lại về phía mọi người liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Thừa tướng phụ tá Hoàng Thượng mà bất lực, ngược lại nhân cơ hội kiếm chác tư lợi trả thù riêng. Nhị điện hạ ít tới chốn này, đã khi nào lo lắng cho Hoàng thượng chưa? Lần này may mắn có Tam điện hạ ngăn trở đúng lúc, còn có Trần Kính tướng quân liều chết thủ vệ ở Càn Khôn cung, bằng không còn không biết kết cục sẽ như thế nào đâu? Trơ mắt ra nhìn quân lính của Ma Vân quan trú đóng ở ngoài thành, còn không biết có gì ý đồ gì đâu?”

“Yêu nghiệt! Người nói bậy! Ma Vân quan có Chu Tướng quân nhận được cấp báo biết Kinh thành rung chuyển bất an, cố ý phái hai vạn quân tiến đến trợ giúp. Ta thật muốn hỏi Tam Hoàng đệ một chút, binh mã của Thương Lan quan tới kinh thành còn nhanh hơn của Ma Vân quan? Không phải là biết trước Kinh thành có loạn sao?”

“Ha hã... Hoàng huynh nói đùa.” Tam hoàng tử nhìn kinh địch, vân đạm phong khinh cười.”Phụ hoàng, đây là mật hàm Trần Nam Vương tự tay viết. Trần Nam Vương nói, hần trong lúc vô ý nghe thấy theo tướng sĩ Nam Cương trở về Nhiễm Du Nguyệt có ánh mắt màu xanh lam, rất là giật mình, sợ Kinh thành có việc phát sinh, đặc phái một vạn nhân mã tiến về để phòng bất trắc. Đáng tiếc bọn họ vẫn là chậm một bước... Kỳ thật trong lời nói của Tiêu Dao Hầu sau khi nghĩ đến cũng là thấy có cái đúng trong đó, Thừa tướng thừa sức để phòng Nhiễm Du Nguyệt, hiện giờ cục diện tới loại tình trạng này, đích xác là làm cho người ta phải hoài nghi.”

“Người! Các người căn bản là thông đồng. Nay Tính Giang cùng Tô Mộc Cận kia...” Lòng ta chợt căng thẳng, nhưng mà Tam điện hạ đã giành trước ngắt lời của hắn.

“Thừa tướng cùng hoàng huynh không nghĩ nên giải quyết tốt hậu quả như thế nào, ngược lại ở trong này khinh miệt người vô tội, sao không đem quốc sự để vào mắt đi.” Nói đến này, Phượng Cảnh Tiêu làm bộ câu nệ, thần tình trông thực có nghĩa khí, làm cho ta thiếu chút nữa bật cười. Ngẫm lại Nguyệt công chúa trước kia nói rất đúng, những người này yêu nhất chính là quyền lực, rồi lại sợ nhất có người nói bọn họ bất trung bất nghĩa, thế nên nói xấu địch nhân, nói người ta thông đồng với địch bán nước phản bội Hoàng đế là thủ đoạn tốt nhất.

Ngay lúc chúng ta nói nhao nhao ồn ào, Hoàng đế lại ho nặng hơn. Ta nhìn qua thấy ánh mắt hắn đại ra, là được hiệu của ta bắt đầu phát tác.

“Hoàng Thượng, ngài như thế nào rồi?” Phiên bắt đầu rơi lệ, vẻ mặt thân thiết.”Điện hạ, các người không cần ăm ỹ nữa. Hoàng Thượng không thoải mái. Các người để cho Hoàng Thượng hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi. Hắn mấy ngày nay chịu đựng đả kích nhiều lắm rồi. Vừa rồi Nhiễm Du Nguyệt lại tới lần nữa, làm Hoàng Thượng nhục nhã một phen, thật sự rất là giận.”

“Phụ hoàng, người cảm thấy long thể như thế nào?”

“Còn không mau đi truyền ngự y?”

“Phụ hoàng yên tâm, chuyện bên ngoài nhi thần sẽ xử lý thật tốt.”

“Hoàng huynh nóng vội quá rồi. Phụ hoàng còn chưa nói lập ai làm thái tử cơ mà?”

“Để lâu ắt có chuyện, phụ hoàng đang bệnh nặng, ta tạm đảm nhiệm triều chính là theo đúng lý thường phải làm.”

“Không có năng lực mà cũng dám ư?”

“Tam điện hạ là có ý gì? Người chẳng lẽ cũng muốn dọa huynh đệ giết phụ hoàng mưu đoạt ngôi vị hoàng đế?”

“Thừa tướng, người thật to gan!”

“Đủ rồi! Toàn bộ rút hết đi!” Hoàng đế thần sắc thống khổ, không chống cự được với được hiệu, giờ phút này hắn là đang đau đầu dữ dội.

“Phụ hoàng!”

“Hoàng Thượng!”

“Tất cả đều rút hết!” Hắn ném chén trà đang giữ trên người xuống mặt đất. Choang một tiếng, mặt đất đầy những mảnh nhỏ.”Cút!”

Chờ cho bọn hắn đều đi rồi, ta cùng Phiên nhìn nhau cười. Ta ôm chầm lấy Hoàng Thượng, giúp hắn nhẹ nhàng mát xa cái trán.”Hoàng Thượng, khá hơn chút nào không?”

“Trẫm thấy đầu mờ mịt không nghĩ được gì cả, thật là khó chịu.”

“Hoàng Thượng, ngài hảo hảo nghỉ ngơi đã. Cái gì cũng không nghĩ nữa. Phiên sẽ hảo hảo hầu hạ người, làm cho người thoải mái. Chuyện bên ngoài, thần sẽ thay người xử lý thoả đáng. Người không cần quan tâm. Hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Để Hoàng đế ngủ, ta cùng Phiên, Trần Kính ra Ngự thư phòng thương lượng bước tiếp theo của kế hoạch. Chu Hồng Bích Lục cũng triệu tập nhân mã trở lại. Ta liền dặn Trần Kính đem danh sách người trên nâng hết lên thành tướng lãnh, đã khống chế cấm vệ quân có thể điều động binh mã.

“Yên tâm. Bọn họ đều rất trung thành.” Nhìn vẻ mặt hắn do dự, ta an ủi hắn: “Về sau người chính là thống lĩnh cấm vệ quân, hoàng cung mà an toàn, tính mạng của ta toàn bộ giao ở trên tay người rồi.”

“Tạ ơn Hầu gia tín nhiệm.” Hắn nhìn ta, rất là hào hứng.

Thở dài, ta hiểu được tâm tình của hần, nhưng không thể không lợi dụng hần. Nếu chỉ cần là có ích, ta lại càng phải nắm chắc không chế hần. Đã thấy nhiều nhân tham sống vì bị kích hận thù, ta không muốn mình cũng phạm sai lầm như thế.

“Đúng rồi. Người rút cuộc vừa cùng Thừa tướng nói gì đó? Hần sao cứ thích cắn ta thế nhỉ, theo sát từng bước?”

“Ha ha... Mặt tướng chỉ là nói với bọn họ ám chỉ rằng Hoàng Thượng bị bệnh, Hầu gia rất có khả năng viện có thiên tử lấy lệnh chư hầu mà nắm toàn cục.”

“... Hần chỉ muốn ta chết sao?”

“Đương nhiên.” Phiên cười rồi đập ta một nhát.”Người làm cho Chu gia đứt một đường hương khói, hần lớn tuổi như vậy rồi, sao có thể không tính sổ với người?”

“Đúng vậy nha, công tử. Nghe nói Thừa tướng thế không thể không giết người. Người về sau nhất định phải cẩn thận. Hai tỷ muội chúng ta nhất định sẽ theo sát ở bên cạnh bảo vệ người an toàn.” Chu Hồng Bích Lục cũng xen vào.

“Cám ơn... Được rồi. Không đề cập tới chuyện mất hứng. Về sau tất cả mọi người phải cẩn thận. Phiên, người nhất định phải xem kỹ Hoàng Thượng. Trần Tướng quân, Tam điện hạ bên kia có thể có gì chỉ thị không?”

“Tam điện hạ tiến cử Tô tướng quân làm thống lĩnh kỵ quân. Phía nam theo tới một vạn binh mã đều đã nhập vào kỵ quân rồi.”

“Người nghĩ chiếu thư. Mặc hần lo liệu.”

“Hai vạn quân sĩ ngoài thành tính sao bây giờ?”

“Gấp cái gì.” Ta âm âm cười.”Tự khắc sẽ có người quan tâm. Chúng ta trước tiên phải bảo tồn thực lực. Chu Hồng Bích Lục, các người phái người đi tìm hiểu lãnh binh kia thật chi tiết, nhìn xem hần có nhược điểm gì. Còn xem có người chung quanh hần, liệu có thể mua chuộc được không.”

“Phong, Lôi Táp chắc chắn đã sớm để ý, chúng ta làm như vậy, có quá mạo hiểm hay không? Rước lấy hoài nghi của bọn họ.”

...

“Không có vấn đề gì đâu. Dù sao chúng ta sớm hay muộn cũng phải trở mặt. Trước mắt cần lo đường sống là tốt rồi.”

“Người rút cuộc đang suy nghĩ gì?”

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Kéo Phiên qua hôn nhẹ lên môi hần một cái.”Ta ngày mai vào triều chủ trì triều chính, người nói ta nên trêu đùa những người đó như thế nào đây?”

“Những lời này vẫn là chờ người có mạng còn sống trở về rồi nói sau.” Phiên cười nhéo nhéo mặt của ta.”Đừng quá đắc ý. Về sau phiên toái vẫn còn nhiều.”

“Àn.” Không quan tâm. Người còn ở bên cạnh ta, ta không phải lẻ loi một mình. Ta phát lời thề, cho những người khác phải thành thi thể mới có thể ra khỏi hoàng cung. Chúng ta thì phải sống sót.

Mặc vào triều phục chính thức, có Trần Kính hộ vệ đằng sau, ta ngẩng đầu ưỡn ngực vào triều đình, từng bước một lên đài cao, ngồi ở ghế thái sư đặt cạnh long ý, bình tĩnh nhìn văn võ bá quan kích động kèm theo tiếng mắng nổi lên bốn phía. Nhìn sang, Tam hoàng tử cười nhìn ta, lấy làm hiếu kì. Ở phía sau hần, Lôi Táp, Lôi Hạo, cùng với Cận, vẫn là thần sắc bình tĩnh, bất quá khiếp sợ trong mắt là không hoàn toàn che dấu được. Cận, về sau chúng ta có thể gặp mặt mỗi ngày, quang minh chánh đại trên đại điện, người có vui vẻ không?

Thu hồi suy nghĩ, ta phân phó tiểu thái giám bên cạnh tuyên đọc chiếu thư.

“Bản hầu phụng mệnh tạm đảm nhiệm triều chính, nhận tấu chương của chư vị đại nhân, bản hầu sẽ chuyển lại cho Hoàng Thượng. Hoàng đế, tuyên chỉ.”

Nhị hoàng tử cùng Thừa tướng rời đi trước tiên, nhất đại bang nhân cũng đi theo, chỉ còn lại có Tam hoàng tử ở lại tại chỗ bất động.

“Hầu gia, còn muốn tuyên chỉ gì sao?”

“Tuyên.” Không tuân theo bọn chúng cũng chẳng làm được gì, ngọc tỷ ở trong tay ta, Hoàng đế ở trong tay ta, có Tam hoàng tử bên ngoài khống chế đại cục, bọn họ không quy phục là chết.

“Điện hạ. Có vừa lòng không?” Chờ chiếu thư tuyên bố xong, ta cười hỏi hắn.

“Nhận mệnh Trần Kính thành thống lĩnh cấm vệ quân, không tham dự chính biến nên chuyện cũ sẽ bỏ qua. Người vì sao không thương lượng với ta liền quyết định.” Hắn cau mày, rất là bất mãn.

“Đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng.” Nhìn hắn sắc mặt trầm xuống, ta cũng hơi sợ.”Điện hạ biết ta giờ phút này quan tâm ai nhất. Khẩn cầu điện hạ thành toàn tâm nguyện của ta. Về sau này sự vụ lớn nhỏ trong triều, đều từ ngài định đoạt.”

“Hừ! Người tốt nhất đừng đùa giỡn với ta! Chúng ta đi thôi.”

Mọi người đi theo hắn nối đuôi nhau mà ra ngoài, chỉ có Cận đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn ta. Sóng mắt lưu động, môi khẽ nhếch muốn nói gì đó.

Ta nhắm nghiền hai mắt. Cận, người có gì muốn nói với ta đây?

Lại mở mắt ra, hắn bị Lôi Hạo tha đi rồi, để lại cho ta chỉ là một bóng dáng mơ hồ.

“Hầu gia?” Trần Kính không biết khi nào đã đi vào bên cạnh ta, nắm lấy tay của ta, thần tình có vẻ thân thiết.

“Ta không sao.” Ta cười cười, làm cho hắn an tâm.”Phái người đi đem Diệp Hân về Càn Khôn cung. Còn phải tăng cường hợp nhất binh lực trong cung. Phái người giám sát hai vị quý phi, quyết không cho phép các nàng tiếp cận Hoàng Thượng. Không có mệnh lệnh của ta, Càn Khôn cung không ai được tùy ý xuất nhập...Ngoại trừ Tam điện hạ.”

“Tuân lệnh.”

Nhìn hắn đi xa, ta nâng bàn tay bị hắn nắm lên nhìn, không khỏi cười khổ.”Lại là một chuyện ngu ngốc nữa. Nhưng nếu như không có người... Hừ, Giang Hiểu Phong, người sẽ tổn thương rất nhiều người, cẩn thận không được chết quá sớm.”

Sau giờ ngo, xử lý xong chính vụ, kéo thân thể mỏi mệt về tới tẩm cung. Hoàng đế nằm ở trên ghế, đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Hoàng Thượng, thân thể còn có khó chịu ... hay không?” Quỳ ở bên cạnh hắn, cẩn thận mát xa hai chân cho hắn.”Người đêm qua la hét chân đau, hiện tại tốt hơn một chút nào không?”

“Ân. Trầm hiện tại thoải mái hơn rồi. Cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, thực nhẹ nhàng. Đúng ra nhiều năm nay cũng chưa từng nhẹ nhàng như vậy. Phong, chuyện trên triều cứ mặc cho hai hoàng nhi thương lượng lo liệu đi. Trầm mệt nhọc, phải ngủ một hồi.”

“Hoàng Thượng hảo hảo nghỉ ngơi. Chuyện bên ngoài thần sẽ lo toan xử lý, ngài cứ an tâm ngủ đi.”

Đứng dậy phân phó bọn cung nữ thái giám cẩn thận hầu hạ Hoàng đế. Lại nghĩ tới chưa thấy Hân cùng đứa nhỏ, ta vội vàng hỏi han Phiên.

“Khởi bẩm Hầu gia. Nhận Chiêu Nghi Phiên công tử nói quá nóng, mang theo Diệp công tử đi suối nước nóng trong cung để chơi.”

“Thật là một cái tên vô pháp vô thiên. Dám chạy loạn lên như thế.” Miệng mắng hắn như vậy, trong lòng thật không lắng nhiều lắm, ta tin tưởng bằng năng lực của Trần Kính, ngoại trừ hậu cung hay mấy tẩm cung bên ngoài là chốn ở của các vị quý phi. Hoàng cung trên cơ bản đã bị khống chế. Ta cũng không lo vấn đề tới sâu nào nữa. Nghĩ nghĩ, ta cũng muốn đi suối nước nóng trong cung.

Suối nước nóng trong cung có một ôn tuyền thật lớn, thực thoải mái. Trước kia ta cùng Phiên thường xuyên đến ngắm, ngắm lại cái thời điểm kia, mới đúng là vô ưu vô lo. Vào tuyền trì, cách qua một màn trúc, mơ hồ trông thấy thân ảnh của Phiên cùng Hân chơi đùa.

“Phiên, đừng làm nháo. Người xem, làm cho Tiểu Đồng khóc rồi.”

“Nàng đâu có khóc, rõ ràng đang cười. Hân, người rất thương nàng.” Phiên tiếp tục hồ nháo, lại chọc ngoáy.”Hân, nàng có bộ dạng thật đáng yêu. Thật là...muốn cắn nàng một cái.”

“Phiên! Nam nữ thụ thụ bất thân. Người đừng phá hủy danh dự tiểu công chúa.” Cho lui thị vệ, ta xốc màn trúc lên cười đi vào. Hai người bọn họ tóc tai thì bù xù, toàn thân trần trụi, đang ngâm mình ngập thắt lưng đứng dưới ao tranh đoạt tiểu công chúa.”Hân, hai ngày này có khỏe không?”

“Hảo hảo. Phong, có tin tức của Huyền Dịch hay không?”

“Không có. Hắc hắc là không có việc gì đâu. Đừng có lo lắng.” Huyền dịch biến mất đã năm ngày, không có âm tín gì. Chắc chắn là không bị bắt đầu. Xem bản lãnh của hắc, ta cũng không phải lo lắng.”Về sau người cùng Phiên ở cùng một chỗ. Ta sẽ đem người cùng đứa nhỏ bình an giao cho hắc.”

“Vây còn người?”

“Ta có chuyện gì đâu? Hiện tại không phải tốt lắm sao? Không nói chuyện đó nữa. Ta cũng xuống nước, mọi người lâu lắm rồi cũng chưa tụ cùng một chỗ chơi.” Cố ý tránh ánh mắt lo âu của hắc, ta cởi hết quần áo xuống nước, cùng Phiên hồ nháo. Chuyện phiên nào còn nhiều lắm, lúc nào cũng ca thán không phải là bản lĩnh của ta, một chút phóng túng bản thân đã, đem hết thủy phiên nào để qua sau đầu. Mọi việc đến rồi cũng phải đến, bất luận có thống khổ như thế nào.

“Oa... Phong, mau dừng tay. Cẩn thận đứa nhỏ đấy.”

“Không cần. Ta đã lâu cũng chưa cùng Hân thân thiết. Nếu là Huyền Dịch bên cạnh, ta đâu có cơ hội ăn đậu hũ mỹ nhân.”

“Đúng rồi. Cơ hội khó được. Dem này vật nhỏ vương bận này giao cho ma ma đi.” Phiên cười ác ý, cùng với sự trợ giúp của ta mà đoạt đứa nhỏ, giao cho ma ma trông giữ. Tiếp theo lại lội nước, chúng ta cùng nhau đùa giỡn mỹ nhân. Ấu yếm khê hôn. Phiên chỉ trong chớp lát đã làm Hân ý loạn tình mê. Da thịt máu phần hồng, không ngừng thở dốc dích rên rỉ, dục vọng tăng vọt bị chúng ta khống chế được, khó chịu vụn vụn thân thể. Thét lên giải phóng dục vọng ra ngoài, vô lực ngã vào trong lồng ngực ta. Thở dốc rên rỉ, ngực phập phồng, môi đỏ mọng của hắc hơi khép, nhắm chặt mắt, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run. Ta cùng với Phiên liếc mắt nhau thăm tính toán nên làm thật hân thể nào.

“Ấn... Đừng đụng vào nơi đó... Van cầu các người buông tha ta đi.”Hai mắt Hân đáng thương khẩn cầu chúng ta.

“Hi hi... Hân. Chúng ta sẽ làm người đạt được khoái hoạt, giống như trước đây còn ở trong lâu. Nào, thả lỏng đi. Cho ngón tay của ta đi vào. Ấn... Hảo ngoan. Thưởng cái cho nào.” Phiên đem mỹ nhân vô lực ôm vào trong ngực, dùng thanh âm hấp dẫn hắc. Ta tuy rằng tiếc nuối lần này lại để cho Phiên chiếm thời cơ trước, Thế nhưng nghĩ tới kinh nghiệm phòng the của chính mình còn thua hắc tới vạn dặm, cũng liền bình thường trở lại. Đi qua ôm thắt lưng của Hân, linh hoạt dùng năm ngón tay kích thích dục vọng của hắc, làm cho hắc hoàn toàn đắm chìm vào khoái hoạt, tạm thời quên hết bi thương nhiều ngày qua.

“Cút ngay. Ai cũng không được phép ngăn trở chúng ta!”

Giọng nói nhao nhao ồn ào bên ngoài ôn tuyền từ vườn tới gần, chỉ trong giây lát, mấy cái người đáng ghét lạc vào tuyền trì.

Ta cùng Phiên tức giận đến nghiến răng, xoay người trừng mắt nhìn bọn họ, đem Hân chắn phía sau.

“Các vị đại nhân, tự tiện xông vào hậu cung là tội danh cũng không nhỏ a.” Nguyên lai là các vị văn võ bá quan đứng đầu trong triềuCũng không hề có mấy nhân vật bé nhỏ, chẳng biết tại sao đột nhiên có lá gan tiến đến khiêu khích ta nữa.

“Hừ. Các vị, thấy có rõ không. Đồ thấp hèn này ở trong đám loạn cung đình. Hoàng Thượng bị yêu tinh mê hoặc. Tây phương nguy rồi...” Trang Mô Tác chảy vài giọt lệ, nhìn sang ta ra vẻ phiền não.

“Giết yêu nghiệt, may ra tây Phương quốc sẽ còn có một cái thái bình!”

“Đúng, giết chúng đi, giết chúng đi...”

Nhìn đám người kia ở chỗ này ồn ào chứ cũng không dám động thủ, ta không khỏi cười thầm. Bất quá là chỉ có vài tên thị vệ giờ bảo kiếm chói lọi ngăn bọn họ mà thôi, bọn họ có đến hai mươi người, nếu thực sự muốn giết ta, chẳng lẽ lại sợ mấy thanh kiếm cùn này. Ta cùng Phiến nhìn nhau cười, hẳn xoay người đi trấn an Hân đang sợ hãi, còn ta thì không nhanh không chậm cùng bọn họ nói mấy câu.

“Các vị đại nhân đến để có chuyện gì?”

“Chúng ta muốn gặp Hoàng Thượng. Người dám sai người kèm chặt thiên tử. Còn có ... vương pháp nữa hay không. Chỉ là một thân nam sủng lại dám can thiệp triều chính, theo luật phải giết!”

Quay người trốn mất lại, ta kìm nén khuyên bảo bọn họ: “Hoàng Thượng thân thể không khỏe, đang tính dưỡng. Chư vị đại nhân nếu có chuyện quan trọng, Bản hầu tước sẽ thay các vị thông truyền. Thỉnh chư vị đại nhân đi ra ngoài trước, Bản hầu thay quần áo chỉnh tề sẽ cùng các vị thương nghị.”

“Người tính cái gì vậy, bị người nhiều như vậy thượng qua, còn giả cái mặt muốn mặc quần áo? Cởi hết làm súc sinh càng thích hợp với thân phận của người hơn.” Một cái âm thanh tức giận vang lên, kéo theo một trận cười to.

...

Ngạo mạn chậm rãi từ trong ao đứng lên, xoay người, chậm rãi đi đến đầu bên kia, lên bờ, để cho hai cái tiểu thái giám hầu hạ ta khoác vào một cái áo mỏng tang, lơ đãng thắt một cái đai lưng lỏng lẻo, lộ ra hầu như mọi thứ trong ngực, tóc vén ở sau tai, lách tách rơi từng giọt nước. Chân trần chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ, hai chân như ẩn như hiện. Nghiêng đầu kiêu my cười, vừa lòng nhìn thân thể của bọn họ tất cả đều có phản ứng.

“Đối với súc sinh cũng có thể động dục, chư vị đại nhân thực xứng được ca tụng là quan văn quan võ đứng đầu quốc gia này, thật là gương mẫu!”

Hung hăng tát người kia một cái, lại một cước đá hất lăn trên mặt đất, giẫm lên cổ của hắn làm cho hắn không thể động đậy. Ánh mắt chậm rãi đảo qua đám người kia, lạnh lùng cười.”Nơi này là Hoàng cung, bản hầu phụng chỉ Hoàng Thượng chỉ mệnh quản lý triều chính, không chấp nhận cho các người làm càn. Phải thảo luận chính sự, quỳ gối ngoài Ngự thư phòng chờ truyền gọi mới được tới.” Rất nhiều cấm vệ quân vọt tiến vào, bao vây xung quanh bọn họ.”Cung tiền chư vị đại nhân.”

Những vị đại nhân không chịu an phận cũng phải đi ra ngoài, ta buồn bực thở dài một hơi. Khó có được một chút không khí hít thở, đều bị bọn họ phá hủy. Ba một tiếng, lại có người đánh tan màn trúc rơi trên mặt đất, vừa quay đầu lại, lại thấy có một đám người khác cực kỳ muốn dò xét ta.

Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, còn có thủ hạ của bọn hắn, còn có Lôi Táp, Lôi Hạo... Cận... Cùng đứng ở trong góc nhỏ là Trần Kính.

Khinh miệt, khinh thường, dục vọng... Cái gì cũng có trong ánh mắt họ.

Cận, người vì sao không dám nhìn ta? Vì cái gì phải khó chịu? Chính mình cũng không biết là khó chịu hay không. Loại vũ nhục thể này, so với trước kia càng không chịu nổi, bị cho là cái loại súc sinh gì.

Quyến rũ cười, vòng eo hơi lắc, xoay người, hạ mặt nạ lạnh lẽo cười: “Thả màn trướng xuống.”

Một ngày nào đó, ta sẽ trả cho các người gấp trăm ngàn lần cái vốn này.

44. Chương 44

Ta mặt dày nằm nghiêng ở trên ghế, gió đêm mát mẻ làm cho người ta thư thái, cầm theo một bình rượu nhỏ, đối với trăng sáng, si ngốc ngây ngô cười, làm người, làm thích nhân hạ thì sẽ nhân hạ thôi.

“Người cũng thật thoải mái, một mình ở chỗ này tiêu dao, đáng thương những người khác mệt chết đi được, đến buổi tối còn không được nghỉ ngơi.”

“Hi hi... Phiên, ta biết người vất vả, đến đây, ta hôn một cái thưởng cho người nào.” Ta cười lôi kéo hắn ngồi xuống, lấy lòng hắn đưa lên một chén rượu.

“Người không cần giả vờ ha ha với ta. Ta hỏi người, người rốt cuộc định làm cái quỷ gì? Từ lần trước ở suối nước nóng trong cung làm cho đám đại thần điên tiết xong, nhiều ngày như vậy rồi, người cái gì cũng chưa làm. Lâm triều thì chỉ ngồi chỗ bên ngai vàng, Tam hoàng tử nói cái gì người liền làm cái ấy. Ta thật sự là không hiểu người, ngày đó thì nổi giận bùng bùng, không qua vài ngày lại biến thành một bộ dạng ngu ngốc.” Dưới ánh trăng Phiên trừng mắt, trông thật kiêu kỳ động lòng người, làm cho ta nhìn không được động thủ động cước, lại bị hắn hung hăng đánh một chút.

“Ôi, đau! Phiên, đừng đánh. Được rồi, được rồi, ta nói.” Hắn dừng tay, làm cho ta hoãn khẩu khí.”Hiện tại không cần phải làm thôi. Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử càng đấu lợi hại, chúng ta chỉ cần bàng quan ngồi ngoài trợ giúp là tốt rồi. Mà Lôi Táp không phải nói chờ Tam hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhiệm vụ của người sẽ xong sao? Lão nhân họ Chu mà chết, ta cũng không cần lo lắng có thích khách.” Cẩn thận đánh giá ánh mắt của hắn, ta cân nhắc những gì nên nói, có chuyện chôn ở trong lòng ta, không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

“Hàn Huyền Dịch làm sao bây giờ? Bắc cương phản loạn, hắn không chịu cùng triều đình giải hòa. Hàm nóng lòng muốn chết. Ta nghe nói có người chủ trương phát binh thảo phạt. Có người chủ trương nói đem Hàn cùng Tiểu Đồng làm lá chắn, uy hiếp hắn. Làm sao bây giờ?”

“Chúng không có gan đâu, chuyện đồn đại thôi. Người không thấy Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử một chút động tĩnh đều không có đó thôi. Bất quá là cố ý tạo tin đồn làm rối loạn thôi. Bọn họ đã sớm phái người đi thuyết phục Huyền Dịch chuyển sang quy thuận mình, chúng ta sẽ chờ xem kịch vui. Bắc cương có năm vạn binh mã, tất cả đều là binh tướng có kinh nghiệm sa trường, chỉ nghe lệnh Huyền Dịch điều động. Tam phương lực lượng binh lực ngang nhau, ai dám động thủ trước chứ? Yên tâm, cái này tuyệt đối không đáng lo... Người Hàn gia quả nhiên không đơn giản, ngầm để lại một đường lui vững chắc tới như vậy... Cho nên chúng ta hiện tại phải làm chính là đề phòng thích khách, đặc biệt phải chú ý cho Hàn cùng với đứa nhỏ an toàn. Nếu có người muốn vu oan giá họa, lợi dụng bọn họ là thủ đoạn tốt nhất.” Đem chén rượu còn thừa trong tay lên, nhắm mắt lại, tinh tế uống nốt rượu ngon đậm mùi thơm ngát. Trận này diễn trò, càng ngày càng thú vị, rốt cuộc ai có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế đây? Phượng Cảnh Hân? Phượng Cảnh Tiêu? Hay là.....Phượng Cảnh Rừng?

Phượng Cảnh Rừng, Thập hoàng tử, song sinh đệ đệ của Cảnh Nguyệt, một tuấn mỹ nam ngại ngùng trầm mặc ít lời, dáng người nhu nhược giống như một thiếu niên, hắn còn so với ta lớn hơn một tuổi... Bị quên lãng trong thâm cung cùng cốc. Nếu không là bởi vì Cảnh Nguyệt, ta cũng sẽ không để ý tới hắn, tận tới mười ngày trước, Nhiễm Du Nguyệt mời ta đi dịch quán dự tiệc, mới đúng là bị hắn khắc sâu ấn tượng...

“Hầu gia, ngài cảm thấy được khúc tri âm tri kỷ này của tại hạ có nghe lọt vào tai không?”

“Tri âm tri kỷ thù tri âm. Nguyên soái, ta và người khi nào đã thành bằng hữu?” Người trước mắt này, cười như thể hoa tươi đang nở rộ, làm cho ta đoán không ra mục đích của hắn.

“Nhiễm mỗ rất bội phục Hầu gia. Vốn là ngài không có chỗ đứng, thế mà chỉ trong có hai ngày đã có trở thành người tham mưu được Thiên tử ủy thác. Nhân vật như thế, thật sự là đáng tiếc...”

Ánh mắt tán thưởng làm cho ta cảm thấy lẩn lộn: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc nhân vật như thế lại có xuất thân ti tiện. Đáng tiếc nhân vật như thế lại là món đồ chơi xinh đẹp ở trong mắt những người khác, thế nhưng chính ngài lại làm cho bọn chúng thành lũ tiểu nhân. Đã nhiều ngày, những người đó đàm luận rất nhiều hình dáng Hầu gia ở suối nước nóng trong cung có bao nhiêu kinh diễm. Bao nhiêu người đều ham muốn buông rèm đem người áp đảo trên giường... Hầu gia không thích nghe sao?”

“Không. Nếu vậy cũng là khen tặng ta quá cao rồi, kia Nguyên soái có công phu tài giỏi còn chưa có ai đề cao, ta nào dám. Ta xuất thân như thế thì sao? Câu dẫn nam nhân là sở trường và bốn sự lớn nhất của ta, không có gì bị thổi phồng cả. Nếu bọn họ chưa làm gì ta, cũng chưa tới phiên ta sốt ruột.” Nhắm chán mà

đưa bốn ngón tay, phiền lòng không biết người này phải dài dòng đến bao lâu. Chúng ta đều biết bí mật của nhau mà phải nói đông nói tây như thế, ngược lại càng làm cho ta bất an.

“Hảo!” Một trận cười to vang lên, hần kêu một tiếng hảo.”Cận nói không sai, người thật sự là thông minh đến sâu sắc. Người cũng biết hần vì sao phải giấu giếm người...” Ấm đạm cười, ta biết hần sẽ tiếp tục nói tiếp.”Bởi vì hần biết người sẽ phản đối. Hần nói người từ trước đến nay ân oán rõ ràng, thị phi đúng sai trong lòng rất rõ ràng, cho nên hần phải giấu người.... Người không còn gì khác muốn hỏi sao?”

Mặc cho chủ nhân con mắt màu lam tiếp tục đánh giá ta như thế nào, ta vẫn như cũ ngồi ngay ngắn bất động, ngón tay đưa bốn với mấy lọn tóc, không có lấy một chút phản ứng gì với hần.

“Hỏi cái gì nữa? Đã là chuyện quá khứ rồi, có nhiều lời cũng vô ích. Huống chi lúc nào nên biết đến thời điểm tự nhiên sẽ biết. Nguyên soái dụ dỗ ta như thế, hay là có cái bẫy gì đây? Hiện tại này, biết chút bí mật có khi cũng thành tử tội.”

Nhìn vẻ mặt hần hơi hơi tức giận, không khỏi âm thầm bật cười. Ta rất rõ ràng giá trị con người ta còn có thể cho bọn họ lợi dụng, quyền thế nơi tay, mặc kệ người sau lưng ta mắng chửi không chịu nổi ta, nếu còn muốn lợi dụng ta, không thể không lấy lòng ta.

“Hầu gia, nếu quá lãnh đạm đào bới mọi việc, sẽ mất đi rất nhiều lạc thú đó.”

“Thấy rõ mới có thể tránh cho bản thân nhiều phiền toái được.”

“Người giống như người xuất gia.”

“Đại ngu thiên sư cùng Bất điên đạo trưởng là sư phó của ta đấy.”

“Người!”

“Nguyên soái có chuyện xin nói thẳng. Chuyện ta cùng với Cận không chấp nhận cho người khác được nhúng tay. Mặc kệ người có hảo ý hay là ác ý.”

Nhìn nhau, không yếu thế chút nào. Hiện giờ trông mặt ta hần chỉ có thể thấy được vẻ xuân ngốc hồ hững làm cho người khác buồn cười thôi.

“Ta muốn cho người giúp một người.” Một lúc sau, hần mới hạ quyết tâm.”Rừng, xuất hiện đi.”

“Cảnh Rừng điện hạ?” Ta thực giật mình. Ta từng đáp ứng Nguyệt sẽ chiếu cố đệ đệ của nàng, đáng tiếc bên người Cảnh Rừng tất cả đều là người của Tam hoàng tử, ta tiếp cận không được. Nhìn hần luôn luôn rời xa thị phi, cũng an toàn, cũng sẽ không đi quấy rầy hần nữa. Bất quá hiện tại xem ra, ta lại đánh giá nhầm.

“Hầu gia, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt riêng. Cảnh rừng bất quá là tiểu nhân vật bé nhỏ trong hoàng cung không đáng kể tất nhiên khó được Hầu gia để tâm.

“Điện hạ làm gì tự coi nhẹ mình... Nguyên soái, xin cho bản hầu cùng điện hạ tán gẫu riêng một hai câu, được không?”

Nhiễm Du Nguyệt gạt đầu, đứng lên, đi đến bên người Phượng Cảnh Rừng cười vỗ bờ vai của hần, rồi đi ra ngoài, lưu lại hai chúng ta trầm mặc đối mặt ngồi, hần thực hơi lo lắng, cúi đầu, nắm tay thật chặt rồi lại nhả ra, lặp lại mấy lần, qua một lúc lâu mới quyết định nói. Ngẩng đầu, nhìn vào mắt của ta.

“Thỉnh Hầu gia trợ giúp ta kế thừa ngôi vị Hoàng đế.”

Ta ngơ ngẩn, không biết nói gì, ho khan hai tiếng, nâng chung trà lên chậm rãi uống ngay vài hớp.

“Thỉnh Hầu gia trợ giúp ta kế thừa ngôi vị Hoàng đế.”

“Điện hạ không bằng rời khỏi Hoàng cung, rời khỏi Kinh thành đi ra ngoài tìm những ngày bình thản, bình an sống quãng đời còn lại.” Một tiếng thở dài, không biết vị hoàng tử từ trước đến nay yếu đuối này vì cái gì lại trở nên kiên quyết như vậy.

“Ta muốn thay tỷ tỷ báo thù. Ta không cam lòng để cả đời bị Tam hoàng huynh độc chiếm. Ta đáp ứng với Nhiễm tướng quân, phải rửa oan cho Nguyệt tộc.”

Hắn nhìn ta, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng có một nét cười thảm.”Mười ba tuổi bị hắn xâm phạm, vô luận ta khóc cầu xin tha thứ như thế nào, hắn cũng chưa từng để tâm tới ta. Hắn dùng sinh mệnh tỷ tỷ áp chế ta, làm cho ta không thể không cắn răng để hắn độc chiếm.... Bấy năm, ta cái gì cũng không được học, chỉ biết duy nhất phải học là hầu hạ nam nhân như thế nào, ta từng ở trên giường nằm một tháng, mỗi ngày đều phải thỏa mãn dục vọng của hắn... Người không biết một tháng kia không thể động thân thể, cảm giác hỗn loạn chỉ có thể ngược mắt nhìn ngoài cửa sổ xem mây bay xẹt qua, chim tước bay lượn như thế nào. Cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể vô vọng nằm đó chờ hắn đi công chuyện bên ngoài trở về lại vội vàng phát tiết trên người của ta... Cơ thể của ta thực bẩn, toàn bộ là hương vị của hắn, vô luận ta tắm như thế nào cũng không thể sạch sẽ... Ta thân là Hoàng tử lại hoan lạc cùng nam nhân không còn sót lại chút tôn nghiêm gì, thành trò cười cho toàn bộ hoàng cung. Ta làm hại tỷ tỷ thương tâm khổ sở tự trách tự oán bản thân... Ta thực vô dụng, từ nhỏ đến lớn vẫn như thế. Ta thường xuyên suy nghĩ, vì cái gì ta không phải nữ tử, để cho tỷ tỷ biến thành nam tử, nàng thông minh như vậy lại là người có khả năng, ai cũng kém xa nàng, nàng có thể đã trở thành một vị hoàng đế tốt...”

“Điện hạ!” Lớn tiếng ngăn lại hắn dừng lăm bầm lâu bầu, ta sợ chính mình sẽ bị hắn bức điên mất.”Nguyệt trước khi lâm chung từng nhắc ta chiếu cố người. Nàng hy vọng người có thể bình an khoái hoạt sống sót tới cuối đời. Ngồi vị hoàng đế chi tranh, hung hiểm vô cùng, người cần gì phải tham gia vào?”

“Nếu như Tam hoàng huynh làm hoàng đế, ta còn có cái gì gọi là hạnh phúc khoái hoạt đây? Có phải là chờ tới tuổi già sắc suy bị hắn chán ghét mới có thể với được đến tự do? Người nói xem, trừ đường đó ra, ta còn có phương pháp gì nữa? Trốn đi? Sau đó bị đuổi giết hàng ngày?”

“Nhiệm Du Nguyệt đâu?” Một cái tên mà khiến cho hắn đang kích động vạn phần yên tĩnh trở lại.”Các người quan hệ thân thiết. Vì sao không để hắn mang người đi?”

“Chúng ta chỉ là bằng hữu... Nhiệm không yêu nam nhân... Ta là một phế vật, cùng hắn đi rồi, về sau, mãi mãi về sau sẽ chỉ làm cho hắn khinh thường...” Hắn ôm chính mình run run, tuyệt vọng.”Ta yêu hắn, hắn từng cứu ta một mạng... Ta không hy vọng theo hắn đi, ta muốn làm cho hắn có thể vĩnh viễn nhớ rõ ta.”

“Người có thể sẽ bị hắn lợi dụng...” Một người trong hoàng tộc có cừu oán với Nguyên soái địch quốc, đây sẽ là cơn sóng gió động trời ở Tây Phương Quốc, lại vẫn làm cho những ngày mang thân phận Thập hoàng tử của hắn sóng gió khôn nguôi. Nhiệm Du Nguyệt, người rút cuộc muốn cái gì? Ta xoa bóp huyết thái dương, thật sự là đau đầu. Hắn lại là thân nhân duy nhất trên đời này của Cận, cho dù ta có bất mãn như thế nào, cũng không có thể làm gì hắn.

“Không phải. Hết thấy đều là chủ ý của ta. Là tư tâm của ta. Nhiệm chỉ đáp ứng giúp ta. Cho dù là...” Hắn lộ vẻ sầu thảm cười.”Ta cũng cam tâm tình nguyện.”

...

“Hầu gia, người có đáp ứng giúp ta không?”

“Nếu ta nói không, người sẽ dùng tay sao? Người nên biết, trong tay ta cũng không có gì lợi thế cùng đấu với hai vị hoàng tử.”

“Hầu gia trong tay có cấm vệ quân, có ngọc tỷ Phụ hoàng ban, có Bắc Cương Hàn Tướng quân trợ giúp, có Tam hoàng huynh, còn có dưới tay là Tô tướng quân trợ giúp, sao có thể vô dụng... Bất luận như thế nào, ta sẽ làm tất cả. Cho dù người không đáp ứng, ta cũng quyết không dùng tay.”

Không dám nhìn hắn kiên định rồi lại yếu ớt bất lực, ta cúi đầu, không có hé răng.

“Lúc ta bị hoàng huynh xâm phạm, bất luận khóc thảm như thế nào, đều không có người tới cứu ta. Nhiều năm như vậy, ta rốt cục đã hiểu ở trên đời này có thể cứu mình chỉ có chính mình. Yếu đuối vô năng cũng sẽ bị khi dễ, nhất là ta sinh ra ở nơi hoàng gia tàn khốc vô tình này ... Nếu trước đây chết sớm một chút, có lẽ liền giải thoát rồi.”

“Ta đáp ứng với Nguyệt, sẽ không nhìn người chết... Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau. Điện hạ đừng có nóng vội.”

“Cám ơn.” Vẻ mặt nùng nịu, giống như hài đồng thỏa mãn vui sướng. Người này kỳ thật cũng không thích hợp đấu đá tranh quyền.

“Không cần. Làm như vậy đối ta cũng có lợi. Mọi người cùng có lợi hỗ trợ lẫn nhau... Ta sẽ phải ảnh hưởng nghe lời người. Điện hạ lúc bình thường thỉnh hãy cẩn thận.”

Ta không biết làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không, giống như có sợi chỉ vô hình buộc vào tay bắt ta làm, ta chỉ có thể vô lực ở trong đó mà giãy dụa. Giúp hần, là hoàn thành tâm nguyện của Cảnh Nguyệt và Cảnh Trân, là thuận theo ý Nhiễm Du Nguyệt. Cậ. Người thì sẽ muốn như thế nào đây?

“Này! Người phát ngôn cái gì thế! Đang nghĩ tới ai?” Phiên vẻ mặt cười gian tà nhìn ta. Vì thế ta nghiêm trang nhìn hần nói: “Suy nghĩ về Lục điện hạ.”

“Phượng Cảnh Hạo? Người nghĩ về một cái người đã chết làm cái gì? Ta còn tưởng rằng người đang suy nghĩ chuyện Hàn Huyền Dịch so với Cậ người nào tốt hơn chứ.”

Nhìn miệng hần ngoác to ra cười, có khi nhét được mấy quả trứng chim. Ta lại cười.

“Nghĩ tới triều chính, nghĩ tới ngôi vị hoàng đế chi tranh, sau đó cũng nhớ tới hần. Còn nhớ rõ trước kia nhìn hần cùng chư vị đại nhân sững luận chuyện thiên hạ... Hần mặc dù không xuất sắc, nhưng vẫn là vị hoàng tử có đức với dân chúng nhất. Đáng tiếc thật.”

“Người chết rồi cũng đừng suy nghĩ nữa. Bảy ngày nữa là hai hai tháng sáu, người cũng hai mươi tuổi rồi. Đến lúc đó ta muốn giống như trước đây cả lũ quây quần chúc rượu người ngày sinh thần. Có nghĩ có nào gọi Cậ tới được không?”

...

“Không cần đâu. Sau này sẽ phát sinh nhiều sự.”

“Sao thế? Đạo gần đây hề nhắc tới Cậ là người liên không vui? Người vẫn trách hần giúp Tam hoàng tử đánh bại công chúa sao? Sao lại vì chuyện người ngoài làm ảnh hưởng tới cảm tình của người? Dù sao Hần không có việc gì là tốt rồi. Hần cũng là thân bất do kỷ phải nghe theo mệnh lệnh của Lôi Táp mà làm việc thôi. Cũng không phải hần thay đổi tâm tình ở bên ngoài có người khác. Hai ngày trước ta nhìn thấy hần. Hần hỏi ta người liệu có giận gì không. Thật là một tiểu tử ngốc đáng thương, người sao lại có thể giận hần được? Từ nhỏ đến lớn, trong mắt của người cũng chỉ có hần.” Phiên ôm ta, nhẹ giọng an ủi ta: “Phong, đừng để ý tới những cái gì mà đại nghĩa quốc gia. Những người đó cũng không coi chúng ta là con người. Chân chính đối tốt với người, chỉ có duy nhất cây hoa dâm bụt nhỏ đã che chở người từ bé tới giờ. Có lẽ hần hiện tại làm việc theo lệnh người khác làm người không vui, nhưng các người vẫn yêu nhau, không phải sao?”

“Đúng vậy nha. Chúng ta vẫn yêu đối phương.” Từng lời nói của Phiên ở bên tai lặp lại từng khúc, ta vô ý thức ní non: “Ta thương hần, hần yêu ta. Chúng ta vì cái gì lại thành thế này? Chúng ta rõ ràng sẽ không thay lòng đổi dạ, vì cái gì mà lại khó trả lời như thế này? Vì cái gì không thể hiểu được đối phương đang làm gì? Vì cái gì không thể thẳng thắn nói chuyện với nhau? Ta vì cái gì giữ mình trong khi hần giấu diếm ta?”

Con người, tối trọng yếu không phải tình yêu sao? Có thể tìm được một người cũng yêu mình, không phải quá may mắn sao! Nhưng là vì cái gì còn có bao nhiêu chuyện xấu như vậy?

Liệu có phải từ bỏ tình yêu này không, còn có bao nhiêu thứ trên đời này quyết định mạng sống sơ mà?

Cậ

Cậ

Cậ

Người và ta, khi nào mới có thể vứt bỏ hết thảy trói buộc, lưu lạc thiên nhai tự do tự tại?

45. Chương 45

Trong đêm vang lên một tiếng động nhỏ, là Chu Hồng Bích Lục đã trở lại. Ta đành phải xin lỗi Phiên, vội vàng tiến về Ngự thư phòng.

“Công tử.”

“Chu hồng Bích Lục, các người vất vả rồi. Sự tình bây giờ như thế nào?”

“Khởi bẩm công tử, tin tức từ bắc cương đưa đến, Phò mã đồng ý kế hoạch của người, đã đáp ứng cùng với Tam hoàng tử kết minh. Đến lúc có cơ hội sẽ phối hợp với Kinh thành chặn viện quân từ Ma Vân Quan, hơn nữa Tam hoàng tử đã cho vào một gian tế ở Ma Vân Quan, quyết đem đem thể lực Chu gia ở Ma Vân Quan nhốt tận gốc.”

“Đặc biệt phải lưu ý bắt giam Đại thống lĩnh Chu Thừa Úc của Ma Vân Quan, con trai độc nhất của Chu lão đầu, quyết không thể buông tha. Chu Hồng, người tiếp tục phải thêm thích khách theo dõi bọn họ, xem có bị sót ai không. Tam hoàng tử hay người của Chu gia dù một mạng cũng không thể lưu. Nếu không phiền phức của chúng ta sau này sẽ rất nhiều.

“Tuân lệnh”.

“Phía nam bây giờ nội tình thế nào?”

“Trần Nam Vương đã tập kết binh mã chuẩn bị tiến về phía bắc định cướp công đầu chiếm giữ Ma Vân Quan. Thần tộc cũng đồng ý cùng chúng ta kết minh, đã phái ra rất nhiều cao thủ dụng độc ám sát quan viên lớn nhỏ trong Thương Lan Quan, để phối hợp với Phò mã hành động sao cho người của chúng ta có thể giành trước cơ hội tiến đánh Ma Vân Quan.”

“Tốt lắm. Bất quá còn chưa đủ đâu. Trần Nam Vương cùng tâm phúc của hắn tất cả đều phải xử tử, còn lại đám người kia thì phải tìm mọi cách khống chế, phải làm cho Huyền Dịch thuận lợi tiếp quản binh mã. Phái người nói cho Trác Nhã đại thẩm, nhất định phải thành công. Nếu chúng ta thất bại, bọn họ cũng vô pháp thoát khỏi liên lụy cùng chết chung đâu.”

“Công tử, còn có một việc. Nhiệm Du Nguyệt đã tới Ma Vân Quan. Trên đường ở Ma Vân Quan dừng lại nửa ngày.”

“Vậy hắn tiếp xúc cùng ai?”

“Ma Vân Quan Đại thống lĩnh cùng các vị quan viên trong thành đãi hắn tiệc rượu. Không có gì đặc biệt. Công tử, người vì cái gì mà lại phải đặc biệt lưu ý người này?”

“Ta chỉ là sợ hắn làm phát sinh ra sự tình gì đó. Bích Lục, Cảnh Rừng điện hạ bên kia có cái gì ... đặc biệt không? Người ở bên cạnh hắn, hắn có gạt người làm chuyện gì không?”

“Không có.” Bích Lục chần chờ một lát: “Công tử, người không tin Cảnh Rừng điện hạ?”

“Không phải là không tin tưởng hắn. Mà là sợ hắn bị Nhiệm Du Nguyệt lợi tức dụng. Cảnh rừng ở trong hoàng cung vốn địa vị không cao, hắn căn bản là không có khả năng gì chứ đừng nói đến tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế. Cho dù có chúng ta giúp hắn, cũng không biết có được việc hay không. Nhiệm Du Nguyệt nếu muốn tiếp tục trả thù, nhất định sẽ như trước cải phục binh, như vậy làm cho cục diện càng thêm hỗn loạn. Ta chỉ là muốn biết hắn định làm thế nào... Tô Mộc Cận cùng Cảnh Rừng có quan hệ chặt chẽ ra sao?”

“Bọn họ không có tiếp xúc gì. Có điều Cảnh Rừng điện hạ đang âm thầm thu mua tâm phúc của Tam điện hạ là đại tướng Lôi Táp.”

...

“Vậy hắn thành công không?” Lôi kéo Lôi Táp đúng là ý kiến hay. Nhưng hắn dựa vào cái gì? Lôi Táp làm sao có thể đáp ứng? Làm như vậy, đối với kế hoạch của chúng ta có lợi gì? Hắn chẳng lẽ thật hồ đồ như vậy?

“... Thành công.”

Cái chén trà trong tay lập tức rơi trên mặt đất, ta trừng mắt nhìn Bích Lục, không thể tin được lời của nàng vừa nói.

“Công tử, Bích Lục thật thất trách, không báo đúng lúc cho công tử. Là Cảnh Rừng điện hạ nói ta tạm thời không cần báo vội. Hắn nói chuyện này là do hắn đã mưu đồ bí mật từ lâu, từ khi trở về từ Chiêu quốc đã muốn bắt đầu ... Công tử, có vấn đề gì sao?”

Nhìn Bích Lục nhận sai quỳ trên mặt đất, ta hít một hơi, an ủi nàng nói: “Đứng lên đi. Nếu như có thể thu nạp Lôi Táp, đối chúng ta tuyệt đối là có lợi. Ta vẫn cân nhắc phải làm như thế nào mới khiến cho Tam điện hạ thất thế rồi thừa dịp hỗn loạn kiếm cơ hội giết chết, tội danh này lại đồng thời đem đổ lên đầu Nhị hoàng tử. Đám thuộc hạ của hắn, còn phải nghĩ biện pháp trấn an. Lôi Táp phản bội, tất nhiên tốt quá, chính là...”

Chìm sâu vào suy nghĩ thật lâu sau lại càng ngày càng cảm thấy bất an.

“Chính là hắn không phải một người dễ dàng bị lợi dụng. Hắn rốt cuộc có mục đích gì đây?”

“Lôi Táp thực sự mê luyến Cảnh Rừng điện hạ. Bọn họ thường thường... Lén lút hẹn hò.” Bích Lục ấp a ắp úng chần chờ mãi mới nói ra.”Chuyện này có ảnh hưởng tới danh dự của điện hạ, Bích Lục không dám nói bậy.”

“Không có việc gì. Bích Lục. Người không làm sai.” Ta hít một hơi.”Cảnh Rừng điện hạ tương lai chính là người đứng đầu Tây Phương Quốc của chúng ta, chuyện hắn cần làm chúng ta đều ngăn cản không được, cũng không có thể phản đối... Kỳ thật thời điểm khi còn làm một người với hai bàn tay trắng, sắc đẹp cũng có thể trở thành thứ vũ khí hạng nhất. Chẳng qua, cũng không phải lúc nào cũng hoàn toàn hữu hiệu. Vẫn biết lúc này là hắn mê hoặc Lôi Táp vẫn là cho Lôi Táp một cái ảo mộng hoàn hảo thôi...”

Lôi Táp cùng với Nhiệm Du Nguyệt có quan hệ ra sao? Người hắn thích là Cận, sao lại bị Cảnh Rừng mê đảo? Lôi Táp cũng không biết thân thế của Cận. Lôi Táp là hắc đạo minh chủ, vì cái gì phải cuốn theo vào ngôi vị Hoàng đế chi tranh? Hắn rốt cuộc là muốn cái gì? Chẳng lẽ đã tâm thật sự của hắn không chỉ như thế?

...

“Công tử?” Bích Lục thần sắc lo âu, còn Chu Hồng vẫn giữ bộ dạng trấn tĩnh, ta thầm khen một tiếng trong lòng, không hổ là đại đầu ảnh vệ.

“Hiện tại cái gì đều không nói trước được. Chu Hồng, nói cho mọi người chuẩn bị toàn diện đề phòng, đề phòng mọi kẻ khác và chú ý an toàn của mình. Có cái gì không thích hợp, phải thôi lui đến chỗ tối không được cùng người của Dạ sát minh mở ra xung đột. Nếu Dạ sát minh chiếm thượng phong, người phải dẫn dắt nhân mã rút lui khỏi thượng kinh, cùng Huyền Dịch hợp lại.”

“Công tử, vậy một mình người làm sao bây giờ?”

“Yên tâm. Ta sẽ chuẩn bị tốt đường lui cho mình. Đến lúc đó các người trước tiên phải che chở Hân cùng với Phiên rời đi, tìm một chỗ an toàn trốn đi, chờ hết thủy triều an tĩnh, rồi đem đứa nhỏ về bên Huyền Dịch. Giải được ta cũng đã làm xong. Lúc mọi phong ba trôi đi các người hãy dùng thì độc tố trong người sẽ tan hết. Bích Lục, người tiếp tục ở lại bên Cảnh Rừng điện hạ bảo hộ hắn, lưu ý động tĩnh của Lôi Táp. Nếu thể cục vượt qua khống chế của chúng ta, người phải dẫn hắn rời đi ngay. Ngôi vị Hoàng đế này, không cần cũng được.”

Vuốt ve long ý dưới thân, ta bắt giác bật cười. Cũng chỉ là một cái ghế dựa trạm trở tinh xảo mỹ lệ, người ngồi bên trên lại chẳng giống nhau. Giống như ta hiện tại, thậm chí còn nắm trong tay quyền lực quyết định sinh tử người khác.

“Cứ chờ đợi chút thôi, trò hay bây giờ mới chính thức bắt đầu, không biết vở tuồng này ai có thể xướng đến cuối cùng.”

Ngày thứ hai, đã nhàn chán lâm triều xong, Trần Kính cùng ta trở về cung.

“Như thế nào rồi? Người toàn phải vội vàng giải quyết sự vụ lớn nhỏ trong cung, còn hay bị Tam điện hạ truyền tới đến đi làm cu li, sao hôm nay lại rảnh rỗi như vậy, một tắc cũng không rời khỏi ta?” Cười lấy lòng trêu ghẹo hắn. Trần Kính là người có khi khôn khéo có khi chất phác, có đôi khi ta cảm thấy đã có thể

nhìn thấu người này, có khi lại cảm thấy được chính mình không có cách nào khác nắm giữ hắn, cho nên ta đã do dự có nên hay không đem cái chuyện Cảnh Rừng nói cho hắn biết.

“Ta là sợ có người làm Hầu gia bức mình. Tin tức nói có người muốn đến ám sát ngươi.”

“Đây không phải là cái gì tin tức mới mẻ gì. Người muốn giết ta nghe nói có rất nhiều.” Nằm dài ở trên ghế, thất lại cái thất lưng lỏng lẻo.”Cứ chờ bọn hắn có bản lĩnh tiến vào trong hoàng cung rồi nói sau.”

“Chính là không sợ họ tới tìm người, mà sợ người tới miệng chúng. Người không thấy kỳ quái vì Tam điện hạ lúc này còn muốn mời người đi tới phủ đệ bên ngoài cung của hắn dự tiệc sao?”

...

Cười cười, an tĩnh nói với hắn một câu vô vớ: “Không có gì kỳ quái cả. Trong cung chán lắm, bên ngoài chơi thật vui.”

“Nếu Hầu gia lúc này bị thích khách giết chết, là có thể cho hắn một cái lý do thật tốt, lấy danh lòng bất thích khách, mà loại bỏ địch nhân của hắn. Hầu gia, người không thể không phòng bị.”

Nhìn người trước mắt này, ta vẫn không rõ chính mình có cái gì đáng giá mà hắn lại đối tốt với ta như thế, đem tính mạng của ta đặt lên trên tất cả mọi thứ với hắn. Chuyện này không phải là tốt với ta sao? Hít một hơi thật sâu, ta nắm tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn sự quan tâm của ngươi. Ta sẽ bảo vệ mình. Nhưng thật ra ngươi, còn có tiền đồ của chính mình nữa, đừng bởi vì ta mà phá hỏng. Yên tâm, chỉ cần hai vạn đại quân ngoài thành kia còn tồn tại, bọn họ sẽ không dám động thủ. Đúng rồi, ngoài thành có động tĩnh gì không? Cái tên tướng quân họ Triệu có phản động hay không?”

“Hắn không có. Quân ngoài thành mỗi ngày đều phái những người đã cải trang để vào thành dấu đi. Lần trước náo động, Tướng lãnh của Nhị hoàng tử chết thảm trọng, hiện tại trong tay không còn nhiều binh mã có thể dùng.”

“Nếu có thể cho các ngươi phát hiện, hắn còn tác quái làm gì? Chúng ta đến lúc thích hợp sẽ thừa dịp hỗn loạn ly khai Kinh Thành, tìm về nương tựa Hàn Tướng quân. Chỉ cần tránh thoát nguy cơ lần này, về sau sẽ an toàn.”

“Ân. Ta sẽ bảo hộ ngươi, sẽ không để cho ngươi bị người khác khi dễ... Ngươi, buồn sao? Có phải ta nói sai cái gì rồi đúng không?”

“... Không có. Chỉ là cảm thấy được...” Lời nói cùng với vẻ mặt ôn nhu, rốt cuộc người nào là giả người nào là thật?

“Ngươi là người tốt, đừng nghĩ cho người khác nhiều quá, nghĩ nhiều cho chính mình đi... Mau đi hảo hảo chuẩn bị, náo động có thể phát sinh bất cứ lúc nào, ngươi cũng phải giữ tánh mạng của mình mới đúng.”

“Đừng lo lắng. Ta không có việc gì đâu.” Hắn cười khẽ vờ vờ mặt của ta, nói: “Ta đi ra ngoài. Tô tướng quân còn đang chờ ta nghị sự.”

Hắn đứng dậy đi rồi, đi tới cửa, ta nhìn không được gọi hắn một tiếng: “Trần Kính!”

“Có chuyện gì sao?” Nhìn hắn quay đầu lại hỏi với ánh mắt cần mẫn, lời muốn nói lại nuốt xuống bụng.”Không có việc gì. Người cẩn thận một chút.”

...

“Chu Hồng, phái ảnh vệ bảo hộ hắn.”

“Công tử vì sao không đem kế hoạch của chúng ta nói cho hắn biết?”

“Không quan trọng. Chuyện này càng ít người biết càng tốt. Hắn... Vẫn là không nên biết thì tốt hơn. Nếu chúng ta thất bại, hắn sẽ không bị liên lụy quá nhiều. Hắn cùng ta và người không giống nhau, hắn vốn muốn cùng ta phong hầu xưng bá, còn ta với người lại chỉ muốn lui về quy ẩn trong nơi thôn dã, thế nên không thể không cho hắn con đường lui... Chỉ cần những người khác cho rằng ta không quan tâm cho hắn thành tâm phúc, nói không chừng sẽ lưu lại cho hắn một cái mệnh, hay là thu làm người của mình.”

Chạng vạng hai ngày sau, Tam điện hạ cử hành tiệc trong phủ đệ. Gió mát xuy phất, mây đỏ che kín phía chân trời, ta ngồi ở trong kiệu, thất thần nhìn mặt trời sắp biến mất, cầu nguyện mọi chuyện này hết thấy nhanh chấm dứt một chút.

“Hầu gia hôm nay ăn mặc thật đẹp, làm cho mọi người luyến tiếc không dời được mắt.” Tam điện hạ cười đứng dậy nghênh đón ta.”Tất cả mọi người chờ người đã lâu. Đang nói nên làm như thế nào để trừng phạt mỹ nhân đến trễ đây.”

“Điện hạ sẽ không bắt ta làm trò cười đó chứ. Ta đâu xứng đáng làm mỹ nhân. Còn so không được với tiểu mỹ nhân vừa rồi điện hạ ôm đâu. Các vị đại nhân đều là phản đối còn không được, làm sao lại nhớ ta thế được.”

“Những người này đều phải thông minh lanh lợi lấy lòng làm cho người vui chứ sao? Đến đây. Người đến muộn, trước tiên phạt ba chén rượu.” Hắn không khỏi phân trần, đem ta kéo xuống,châm cho ta ba chén rượu. Ở tiếng ồn ào của mọi người, ta một hơi uống sạch ba chén rượu, chung quanh trầm trồ khen ngợi.

“Điện hạ, vừa lòng hay không?”

“Ha ha, mỹ nhân say có nhiều hấp dẫn. Đáng tiếc người tửu lượng quá tốt, chỉ sợ chúng ta đều không có cái phúc khí ấy rồi.”

“Điện hạ nói đùa. Ta cũng kính điện hạ một ly. Chúc điện hạ sớm đạt được mong muốn.”

“Đúng vậy.”

Một khoảng rộ truyện cười yền yền, chúng ta thân thiết uống ngay vài chén mới dừng tay. Đồng lập tây xả, nói một tràng vô nghĩa.

“Phụ hoàng gần đây thân thể như thế nào?” Hắn đùa bỡn với tiểu nam quan trong lồng ngực, vẻ mặt tươi cười, hỏi một câu băng quơ.

“Hoàng Thượng thân thể tốt lắm. Đã khôi phục rất nhiều. Điện hạ không cần lo lắng.”

“Đúng vậy sao? Mẫu phi nghe nói phụ hoàng bị bệnh, cả ngày nói mê sảng, muốn đi thăm phụ hoàng, lại bị quan quân ở Càn Khôn cung chặn ở ngoài. Hầu gia, có thật người cho là mình có thể hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu?”

“Điện hạ, tội danh này cũng không nhỏ đâu. Ta kham không nổi. Hoàng Thượng kỳ thật thân thể rất khỏe, vốn bị đả kích, ý chí tinh thần sa sút. Bây giờ trong cung hiện tại rất không yên ổn, Chu quý phi mang theo đám phi tử cả ngày tới cửa gây chuyện. Ta cũng vậy không muốn Hoàng Thượng bị người khác quấy rầy, đành phải nói Hoàng Thượng không muốn gặp ai cả. Không ý tứ gì khác. Quý phi nương nương niệm phu cốt ruột, ta thật không nghĩ tới, không khỏi có nhiều đắc tội.”

“Đúng vậy sao?” Trong tay hắn dùng một chút lực, trong lòng, tiểu quan bị đau rên một tiếng nhỏ, bị hắn trừng mắt, đành phải cắn môi, nước mắt đọng ở khóe mắt. “Đừng có quên xuất thân của chính mình. Kỹ nữ vĩnh viễn là kỹ nữ, không được làm cần.”

...

Tiệc tối trôi qua quá nửa, đại bộ phận người đã uống say, ai ai cũng ôm trong ngực mấy nam đồng hay mỹ nữ tìm hoan mua vui, một mảnh dâm mỹ. Ta một mình lặng lẽ ly khai đại sảnh theo đèn lồng đi đến chòi nghỉ mát trong hoa viên, đem áp lực tích tụ ở trong lòng xả ra. Thầm hít một hơi, cảm giác gió đêm mát mẻ đã thổi bớt đi mùi rượu, thực là thoải mái.

“Mới vừa rồi uống nhiều rượu như vậy, hiện tại gió đêm thổi, sẽ dễ dàng cảm lạnh.” Một kiện áo choàng khoác ở trên người của ta. Ta không có hé răng. Người nọ chuyển tới trước mặt của ta, đem dây buộc lại.”Uống rượu hại thân. Người trước kia hay ngồi ở trong đêm uống rượu, thường thường cảm lạnh, không tự biết chiếu cố chính mình.”

“Hiện tại đã là tháng sáu. Không có vấn đề gì.”

“Đúng vậy nha. Đã là tháng sáu. Ba ngày nữa người sẽ hai mươi ... Hàng năm tới ngày đó, người đều quần quít lấy ta cùng người ăn sạch bao nhiêu là đồ ăn vặt tìm được. Ăn được nhiều lắm, ngày hôm sau lúc nào cũng sẽ bị đau dạ dày.”

“Đã là chuyện lâu rồi ... Năm nay không phải ăn nữa rồi.” Bất đắc dĩ ta cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy hân. Kỳ thật ta sợ hãi phải nghe thấy thanh âm của hân, sợ hãi sự ôn nhu của hân, sợ hãi hân đồng ý, sợ hãi đến lúc đó hết thấy thành hư không... Chỉ có chính mình đi tìm kiếm, đem bao nhiêu mối dây ràng buộc cả đời với hân đều bị chặt đứt, như vậy chúng ta liệu có thể tư thủ cả đời không?

“Cận, ta phải làm như thế nào mới có thể cho người lưu ở bên cạnh ta? Người có biết ta luôn luôn áp lực bởi vì chính mình cái gì cũng không cầu, bởi vì sợ không chiếm được. Là người cho ta hy vọng, là người trêu chọc ta, ta đã muốn quay về không muốn làm gì nữa... Cho nên, đừng làm cho ta thất vọng, ta sợ chính mình sẽ điên mất, sẽ hủy chính mình cũng sẽ hủy cả người.”

“Còn nhớ rõ nguyện vọng của ta sao? Cùng người tam sinh tam thế. Sẽ không thay đổi đâu.” Thanh âm ôn nhu lộ ra vài phần bất đắc dĩ, vài phần kiên trì.”Ta biết mình gạt người làm chuyện không tốt chọc giận người sinh khí, nhưng mà, ta còn việc phải làm. Không ai bức ta, là ta tự nguyện mà. Ta cũng không nghĩ tới đã hại một nhà Hàn Huyền Dịch, chỉ là bọn hân... Cần nói, không thể không trừ.”

“Không thể không trừ?” Ta cười lạnh.”Rốt cuộc là muốn diệt trừ ai? Trung thần? Hoàng đế? Hay là những người khác? Lại là vì cái gì mà không thể không trừ? Cận, không muốn nói cho ta người chỉ là vì báo thù. Rốt cuộc là vì ai? Lôi Táp Lôi Hạo? Hay là Nhiễm Du Nguyệt?”

“... Người đã đoán được cả... Tây Phượng Quốc mấy năm liên tục thiên tai, là do Hoàng đế cùng quan viên đã mặc kệ dân chúng chết không ngó ngang. Ta từng thấy tận mắt người ta vì quá đói phát điên rồi tàn sát lẫn nhau, người sống ăn thi thể người chết... Cho nên ta nghĩ, đổi một người khác lên thống trị thiên hạ này, có lẽ sẽ tốt hơn...”

“Đúng vậy sao? Có người đã thay đổi người.” Một tay lấy hân đẩy ra, lạnh lùng cùng hân đối diện.”Lôi minh chủ, Lôi Tướng quân, đã lâu không gặp... Cận, xem ra Lôi Tướng quân có chuyện tìm người, các người đi trước đi. Ta cũng muốn ở một mình cùng với Lôi minh chủ nói mấy câu.”

Lôi Hạo biểu tình có vẻ ngạc nhiên, Cận thì chần chờ, bọn họ nhìn ta nửa ngày, cuối cùng Lôi Táp gạt đầu, ý bảo hai người bọn họ rời đi.

Đây là lần đầu tiên ta ở gần như thế để đánh giá người nam nhân này, thân hình cao lớn khôi ngô, vẻ mặt khôn khéo có tài năng, trên gương mặt có vết sẹo nhợt nhạt, cằm có một chút râu, là một nam nhân có thân thể cường tráng, ánh mắt sắc bén, bề ngoài thiên hạ, nhưng thật ra so với Huyền Dịch thì ác độc hơn, không hổ là hắc đạo bá chủ. Người như vậy, có lẽ thật là có bản lĩnh làm hoàng đế.

Ta đánh giá hân, hân đánh giá ta, nhất thời không nói gì.

“Như thế nào hôm nay không gặp Cảnh Rừng điện hạ.” Ta cười đã mở miệng.

“Điện hạ có chút không thoải mái, ở trong phòng nghỉ ngơi.” Hân không chần chờ, thần sắc bình tĩnh, đã đi tới, ngồi ở trên ghế, cười tiếp đón ta ngồi xuống.”Khó được có cơ hội cùng Hầu gia một mình nói chuyện, nếu là có bầu rượu nữa, chắc chắn sẽ càng thống khoái.”

“Minh chủ hưng trí thật tốt.”

“Khó mà gặp được một người thông minh, không cần ta nhiều lời tổn nước miếng đã có thể hiểu được ý của ta. Nhân vật như thế, thế gian này ít có.”

...

“Minh chủ khen nhầm rồi. Ta không thông minh. Rất nhiều chuyện đều không rõ... Chỉ hy vọng minh chủ nhớ rõ hứa hẹn của chính mình, sau khi chuyện thành công thì cho ta cùng Cận bình an rời đi.”

Ha ha cười: “Nếu hân nguyện ý đi theo người, Lôi mỗ quyết không ngăn trở.”

“... Tạ ơn minh chủ thành toàn. Còn có Cảnh Rừng hoàng tử, không biết minh chủ tính toán như thế nào mà an bài hân?”

“Người cho rằng ta phải làm như thế nào chứ?” Hấn cười nhìn ta, ánh mắt lạnh như băng.

“... Xem như quen biết một hồi. Cầu minh chủ đến lúc đó cho hấn một đường dễ thở.”

Hấn không có hé răng, ta cũng không thêm nhắc lại, cả hai đều tự ở trong lòng mình tính toán.

Qua thật một lúc sau, Cận cùng Lôi Hạo lại đã trở lại.

“Trong cung cấp báo công văn, Phương nam có khu dân chúng bạo động. Điện hạ thỉnh Hầu gia nhanh đi phòng nghị sự.”

Mọi người nhìn nhau cười.

Rốt cục phải xong.

46. Chương 46

Vội vàng chạy tới phòng nghị sự, Tam hoàng tử cùng nhất chúng quan viên nửa tỉnh nửa say đang tìm cách đối phó, thấy ta đến, hấn ngẩng đầu hỏi: “Tây nam có loạn dân bạo động, quân phản loạn đã tiến tới sát chân thành Khắc Sốc, hiện tại càng có nhiều đạo tặc gia nhập phản quân. Hầu gia nghĩ nên làm như thế nào?”

“Ra lệnh cho hai vạn đại quân ngoài thành lập tức đến trấn áp. Trạch khu kia là địa bàn cai quản của Chu Thừa tướng, xảy ra chuyện lớn như thế, đương nhiên phải hỏi tội. Điện hạ mau chóng thi hành, ngày mai ta sẽ mang được chiếu thư của Hoàng thượng tới.”

“Tốt lắm.” Hấn ngửa mặt lên trời cười to. “Hết thấy đều chiếu theo như lời người đi làm. Hiện tại tất cả mọi người mau trở về chuẩn bị đi.”

Lôi Táp cười ta rồi liếc mắt một cái, lập tức xoay người đi bố trí.

Nhìn xung quanh cả phòng này mọi người ai cũng có tâm tư riêng, ta cười cười, cũng phân phó thị vệ chuẩn bị kiệu hồi cung. Cổ kiệu đi được chưa xa, một đám binh mã đã chạy đến.

“Hầu gia, bây giờ là thời kì khó nói. Vi thần muốn phòng bọn đạo tặc, xin cho mặt tướng đưa người hồi cung.”

“Làm phiền Tô tướng quân.”

Trên đường đã nhanh chóng gặp phải thích khách.

Theo hộ vệ ở bên cạnh cổ kiệu có một gã binh lính kêu lên thảm thiết, tiếng chém giết nháy mắt vang lên. Ta ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, chỉ có thể nghe thấy thanh âm xung quanh, cái gì cũng nhìn không thấy, bất quá thực an tâm. Cận ở ngay bên cạnh ta, chỉ huy quân lính. Vài trăm người ngựa ở giữa ngã tư đường chém giết, rồi lại truyền đến một tiếng pháo, là có người gửi pháo hoa tín hiệu đi. Chỉ trong chớp mắt ánh sáng soi rọi làm bóng đêm lui đi, làm cho ta lơ đãng nhớ tới mới trước đây cùng Cận phóng pháo hoa chơi bởi... Nhanh quá.

Theo thời gian có càng nhiều kỵ quân tuần thành chạy đến, nhanh chóng thấy thích khách, cổ kiệu của ta tiếp tục đi trước, bình an về tới Càn Khôn cung.

Hạ kiệu, mới phát hiện rất nhiều người xung quanh ai cũng bị thương, Cận cũng thế, vai trái đã trúng một mũi tên, nửa đoạn tên còn chôn ở trong vai, miệng vết thương vẫn đang rỉ máu. Trong lúc nhất thời ta ngỡ ngàng nói không ra lời.

“Tô tướng quân ra lệnh mọi người dùng thân thể làm lá chắn, coi chừng cổ kiệu, sợ có lưu tên trúng Hầu gia.” Một tên lính chạy đến khoe thành tích.

Ta nhìn Cận, hấn cười nhìn ta, giống như không hề có đại sự gì phát sinh.

“Toàn bộ luận công nhận phần thưởng. Những tướng sĩ đã bỏ mình... Trợ cấp vàng gấp bội phát cho người nhà bọn hấn. Truyền ngự y hảo hảo chăm sóc chư vị tướng sĩ bị thương... Tô tướng quân, đa tạ.”

Xoay người đi, ta bắt buộc chính mình từng bước một trấn định đập cánh cửa cung, bắt buộc chính mình mặt có không chút thay đổi, bắt buộc chính mình không thể thất thố... Nhưng mà lòng vẫn là không đủ cứng rắn, không nhìn được người vô tội bởi vì ta mà đổ máu, càng đau lòng hơn Cận vì ta mà bị thương.

Ta đứng ở trước cái bàn trong ngự thư phòng, nhìn chiếu thư trải ra ở trước mắt chói lọi, chần chờ không viết.

“Hầu gia?”

“Ta không sao... Rất nhanh sẽ bắt đầu rồi. Trần Kính, người của người chuẩn bị ra sao?”

“Hiện ở bên ngoài đều không tốt. Ma Văn Quan giới nghiêm, Nam Bắc binh mã điều động thường xuyên. Ta nghi ngờ người truyền tin ở Dải Trạch đã sai. Liên tiếp bốn năm tình hình hạn hán nghiêm trọng, Dải Trạch từ lúc tháng năm đã không ổn, nhưng không có bất luận kẻ nào báo cáo. Phía dưới thì quan viên giấu diếm. Vốn hai ngàn lưu dân không thể không tức giận nhưng khó mà tạo phản, chính là nửa tháng gần đây đột nhiên trở nên rất lợi hại, trong ngoài Khắc Sóc thành đều là phản nghịch, mở cửa thành ra cho lưu dân vào thành. Bọn họ đoạt vũ khí, tạo thành phản quân, thanh thế lớn... Chắc chắn có người ở phía sau phá rối!”

“Hừ... Quên đi, hiện tại chúng ta không có thời gian để ý tới việc đó, trước tiên đem việc ở Kinh thành giải quyết đã. Người nói Nhị hoàng tử có phụng chiếu phải binh đi trấn áp chúng không?”

“Phụng chiếu là chết, Tam hoàng tử tuyệt đối sẽ thừa dịp cơ hội này phải đoạt mạng của hần. Không phụng chiếu cũng là chết, không nghe thánh mệnh, mưu đồ gây rối. Hần không có lựa chọn. Hiện tại chỉ còn lại có hai phái nhân mã, không phải người chết chính là ta vong mạng.”

“Không phải người chết chính là ta vong... Người đi xuống đi. Nghe theo lệnh làm việc của Lôi Táp.”

“Hần?”

“Tam điện hạ đem quyền chỉ huy giao cho Lôi Táp, người cùng Tô tướng quân hảo hảo phối hợp, hết thủy sẽ thuận lợi thôi. Làm phiên tướng quân.” Cười cười đuổi khéo hần ra khỏi ngự thư phòng. Đóng cửa lại, vô lực ngã xuống đất.

“Công tử?” Chu Hồng nâng ta dậy, cho ta rót chén trà. “Công tử, người sợ hãi sao?”

“Đúng. Sợ hãi... Thực sợ hãi.” Ta uống sạch trà, định ổn lại tâm thần: “Lôi Táp sẽ không bỏ qua cho chúng ta, chúng ta nhất định phải sớm chuẩn bị cho kịp.”

“Công tử yên tâm. Hết thủy ta đều đã an bài thỏa đáng. Muội muội đã chuẩn bị hết thủy. Bí đạo trong Hoàng cung đã chuẩn bị xong, một khi thất bại, chúng ta có thể lập tức bỏ chạy được.”

“Ân. Trước tiên đem Hân cùng Phiên đi trước đi. Theo ta đến tẩm cung xem Hoàng thượng bây giờ như thế nào. Hần, cũng sắp được giải thoát rồi.”

Hoàng đế đã thơ thẩn một thời gian rồi. Trường kỳ ăn mê dạ hương, sẽ làm cho người ta sinh ra ảo giác, hơn nữa lão Hoàng đế thân thể vốn kém, mấy ngày hôm trước cảm lạnh phát sốt, sau khi khỏi bệnh càng thêm hồ đồ. Mà ta bảo Phiên tiếp tục cho hần uống thuốc, cho nên hần đến hiện tại đã hoàn toàn phân không rõ sự thật hay mơ tưởng. Rất lâu rồi ta đều không nhìn tới hần. Hân mềm lòng, thường hay ôm tiểu công chúa đi bởi hần nói chuyện. Ta nhìn thấy, cũng không có ngăn cản. Ta từng nghĩ muốn dừng tay, chính là ta không thể.

“Hâm, hết thủy đều vội vàng. Ra khỏi cung không được quay đầu lại. Hần nếu thanh tỉnh được, người chết chính là chúng ta.”

“Hâm, Phiên, Hoàng Thượng thế nào?” Đi vào tẩm cung, bọn họ đều ở trong đó, cùng Hoàng đế đứng ở trước bàn.

“Nguyệt, người đã đến rồi.” Hoàng đế thấy ta, cao hứng đi ra tiếp đón ta đến trước bàn “Người xem, ta đang chăm chỉ mà viết chữ. Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ. Người cảm thấy thế nào?”

“Viết cũng không tệ lắm.” Quay đầu lại dùng ánh mắt ý bảo hai người bọn họ rời đi, hai người đó chỉ biết nhún vai ra ngoài.

“Đúng vậy nha. Trong các hoàng nhi, Cảnh Hạo có đủ nhân đức, lòng có thiên hạ, đáng tiếc không đủ thông minh. Cảnh Hân tùy hứng làm việc lại hay xúc động, mà lòng dạ quá sâu, vô cùng xảo trá, đối thuộc hạ quá mức hà khắc, không được lòng người. Trẫm cũng đau đầu không biết lập ai làm Thái tử.”

“Hoàng Thượng còn trẻ trung khoẻ mạnh, việc này cũng không cần phải gấp gáp lo lắng làm gì.”

“Người nói rất đúng. Bọn chúng cũng còn nhỏ. Bất luận ai kế vị, trẫm còn phải dẹp bỏ hết những quyền lực ngoại nhân đi, mới có thể yên tâm. Nhưng thật là giỏi, còn tuổi nhỏ, đã bắt đầu nắm binh pháp. Về sau nhất định là nhân trung long phượng. Nguyệt, người đàn bà kia sinh cho người một đứa con tốt. Trẫm không thích, nhưng không có biện pháp, ai bảo hân là cốt nhục của người chứ.”

Hoàng đế vẫn nói liên miên cần nhân, ta đoán đó là những điều mà nhiều năm nay hân vẫn luôn muốn nói cùng với Nguyệt Hồng Diệp đã tích tụ. Trong lòng lại thở dài.

“Hoàng Thượng, dải trạch khu Tây Nam phát sinh náo động, xin Hoàng Thượng ngày mai hãy vào triều ban chỉ mệnh Triệu đức tướng quân dẫn quân đi trợ giúp.”

“Thật vậy sao? Việc này người quyết định là được rồi.” Hân cúi đầu tiếp tục viết chữ.

“Chu Thừa tướng thất trách, về lý nên bãi miễn. Còn có đám quan viên lớn nhỏ, làm việc không tốt phải vắn tội. Việc này là sự trọng đại, Hoàng Thượng ngày mai vẫn là tự mình ra mặt thì hơn, mới có thể làm cho quan lại tâm phục. Còn lại việc khác, đều giao cho Tam hoàng tử đi làm là được.”

“Vây được rồi. Hết thấy tất cả nghe theo người.”

Rốt cục đem Hoàng đế ép ngủ, ta lôi kéo Hân cùng Phiên về tới thiên điện, giúp bọn họ lập tức chuẩn bị rời khỏi Hoàng cung.

“Không được. Phong, chúng ta không thể bỏ lại người.”

“Đứa ngốc. Người mang theo đứa nhỏ, cái gì cũng sẽ không kịp, lưu lại làm cái gì. Nhanh đi chuẩn bị, Chu Hồng đã sắp xếp người chiếu cố các người rồi.” Nhìn Hân thần tình đỏ bừng, ta cũng đuổi hân đi.

“Phong, một mình người, có thể làm được không? Lôi Táp hân...” Phiên chột dạ nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“Đừng lo lắng. Phiên. Ta làm được mà. Người đi ra ngoài đi, hãy mau mang Tần Nhạc rời đi. Ta biết người khó xử, cho nên rất nhiều sự cũng giấu diếm người rồi. Chúng ta huề nhau nhé.” Cười mà nheo nheo mắt của hân một cái.”Đi nhanh đi. Trên đường hảo hảo chiếu cố Hân cùng đứa nhỏ đó.”

“Không phải. Có chuyện ta còn không...”

“Hầu gia, có việc không tốt!” Thái giám Tiểu Thuận Tử nghiêng ngã lão đảo vọt vào.”Nhị hoàng tử làm phản. Nam Môn được mở ra. Quân đội ngoài thành tiến vào rất nhiều. Trần Tướng quân đã điều động cấm vệ quân đi ngăn lại. Hân, hân...”

“Tốt lắm. Mau đi hảo hảo chiếu cố Hoàng Thượng. Hâm, chạy nhanh đi! Chu Hồng, chúng ta nhanh đi chuẩn bị.”

“Phong!”

Bọn họ đồng thời lên tiếng gọi ta lại. Thở dài, ta quay đầu hướng bọn họ cười cười: “Yên tâm. Ta không có việc gì đâu. Ảnh vệ đã an bài tốt cả rồi. Đến lúc đó các người đi tìm Huyền Dịch, hân có thể bảo hộ các người.”

Đi ra bên ngoài cửa cung, chỉ thấy hàng ngàn cây đuốc chói lọi chiếu sáng toàn bộ Càn Khôn cung. Hơn một ngàn cấm vệ quân đang tập kết ở cửa cung.

“Bẩm Hầu gia. Trong kỵ quân có gian tế. Nam Môn bị công phá. Trần Thống lĩnh đã đi trợ giúp. Mạt tướng phụng mệnh lưu thủ tại Càn Khôn cung, bảo hộ Hoàng Thượng cùng Hầu gia an toàn.”

“Vất vả rồi. Các nơi khác ở trong cung bây giờ như thế nào rồi?”

“Người trong Hậu cung còn không biết chuyện này, hết thấy như thường. Nhân mã của Nhị hoàng tử chưa thấy tung tích gì, Tam hoàng tử dẫn người tới.”

“Đem thủ vệ trong hậu cung triệt hạ hết, toàn bộ đóng chặt cửa, hoàng cung không để cho có loạn. Cảnh cáo hậu cung phi tử, tất cả đều phải an phận quy củ ở nguyên trong tẩm cung, nếu có chút nào thừa dịp loạn nháo sự, giết không tha. Nhất là hai vị quý phi nương nương, canh giữ hết cho ta.”

Xoay người trở lại tẩm cung, Hoàng đế đang mơ mơ màng màng đứng lên.

“Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì? Bên ngoài ồn quá.”

“Không có gì. Nhị hoàng tử làm phản, kỵ quân cùng cấm vệ quân đang đuổi theo ngăn lại. Hoàng Thượng, ngài đừng lo lắng. Rất nhanh sẽ không sao đâu. Ngài trước tiên phải hảo hảo ngủ một giấc, dưỡng tinh thần, ngày mai còn phải lâm triều đó. Thần sẽ lệnh người ở phía ngoài im lặng. Tiểu Thuận Tử, hảo hảo hầu hạ Hoàng Thượng đi ngủ mau.”

Hoàng đế giống như phát hiện ra cái gì, từ chối không muốn, bắt quá được lực mạnh không sao kháng được, vẫn mê man tiếp. Bên cạnh có một đám thái giám cung nữ, tất cả đều đang khóc sụt sùi, ảm đạm không chịu nổi.

“Khóc cái gì! Hết thấy tội danh đều có bản hầu chịu trách nhiệm. Các người hảo hảo coi chừng Hoàng Thượng cho ta, nếu có người phản bội, đừng trách ta vô tình.” Lạnh lùng liếc mắt một cái, xác định bọn họ đều ngoan ngoãn nghe lời rồi, ta mới rời đi.

“Một đám phế vật.” Lạnh lùng hừ một tiếng. Từ sau khi Trần công công ra đi, ta cố ý đuổi đám thái giám có tuổi tác ra khỏi Càn Khôn cung, lưu lại đám đó nhất gan chỉ sợ phiền phức khó khống chế. Nhưng thật sự lúc xảy ra chuyện, lại thành tất cả đều không thể dùng.

Trở lại ngự thư phòng, Chu Hồng đã chờ.

“Công tử, ta đã an bài cao thủ ẩn núp ở trong Càn Khôn cung, chỉ chờ bên ngoài đại cục có biến, chúng ta động thủ luôn.”

“Nam Môn bên kia có sự tình gì chưa?”

“Sự khởi đột nhiên, người của Tam hoàng tử hao tổn nhiều. Hiện tại chiến đấu thực sự rất kịch liệt, vài con phố đã bị hủy.”

...

“Bên kia có rất nhiều dân chúng. Lúc này đây, không biết sẽ chết nhiều ít... Đã phái người đi tìm chỗ ẩn thân của Nhị hoàng tử cùng chu Thừa tướng. Nếu bắt được bọn họ, phản quân cũng sẽ dễ dàng trấn áp thôi.”

“Ta đã phái ảnh vệ ra tìm hiểu tin tức. Có điều hiện tại cục diện hỗn loạn. Bên cạnh Tam hoàng tử có gian tế của Nhị hoàng tử, người trong quân đội của Tam hoàng tử cũng ít nhiều bị Nhị hoàng tử mua chuộc, mọi người đánh nhau mà không rõ địch ta. Hy vọng tới bình minh thế cục sẽ có chuyển biến tốt đẹp hơn.”

“Chúng ta thôi thì cũng chậm chậm chờ đi.”

Chỉ chốc lát, Tam hoàng tử mang theo Cảnh Rừng cùng một ít quan văn đến đây. Nhìn ra được, tâm tình của hắn không tốt lắm, ở trong phòng nổi giận đi tới đi lui. Ta cũng không nói thêm gì, chậm rãi uống trà, ngồi chờ bình minh.

Tới tảng sáng, Càn Khôn cung cũng bắt đầu nổi lên một trận xôn xao.

“Điện hạ, Nhị hoàng tử cầm đầu nhân mã tấn công hoàng cung. Phong Nghi Môn đã thất thủ.”

“Cái gì? Tất cả đều là lũ ăn hại! Còn không mau phái người tiếp viện đi!”

“Đợi đã. Điện hạ. Trong cung chỉ còn lại không nhiều cấm vệ quân. Phải đem toàn bộ nhân mã rút về Càn Khôn cung, Càn Khôn cung mà bình an, hết thấy đều không đáng ngại. Chỉ cần có thể đợi cho Trần Thống lĩnh cùng Tô tướng quân mang viện quân đến, chúng ta liền thắng.” Không đợi hắn nói thêm cái gì, ta lập

tức hạ lệnh cho cấm vệ quân toàn bộ rút về Càn Khôn cung. Dựa vào hơn hai ngàn nhân mã, bảo vệ một tòa cung điện, nhất thời cũng còn chịu đựng được tới canh ba.

“Hoàng huynh, đừng có gấp. Lôi đại nhân sẽ xử lý tốt hết thấy thôi. Chờ mọi việc xong, người sẽ đem cái tên gian tế kia ra, hảo hảo tra tấn một phen cho hết giận đi.” Cảnh Rừng thấy thế bước lên phía trước trấn an hẳn.”Chúng ta đi xem Phụ hoàng đi.”

“Ân.” Hắc oán hận trừng mắt nhìn ta một cái, rồi cùng với mọi người ly khai.

“Công tử, có muốn kêu ảnh vệ hỗ trợ hay không?”

“Tạm thời không cần. Đó là nhóm nhân mã cuối cùng của ta, không thể dễ dàng mạo hiểm.”

“Nhưng mà hiện tại...”

“Yên tâm đi, Chu Hồng. Lần trước ta lệnh cho Trần Kính giấu ở Càn Khôn cung một đồng máy cung nổ, uy lực kinh người. Hiện tại vừa vặn phải dùng tới. Đợi một lát nữa đi. Nếu bên ngoài bị đánh bại, chúng ta liền lập tức bỏ chạy. Tới cái thời điểm kia rồi, mặc kệ bọn họ ai đoạt được ngôi vị hoàng đế, cục diện rối rắm này, chung quy là định mệnh của bọn họ.”

“Tuân mệnh, công tử.”

“Chúng ta cũng đi xem Hoàng thượng như thế nào đi.”

Trong tấm cung thực im lặng. Hoàng đế ngầy ngốc ngồi ở trên giường, không có nói gì, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất cũng không có hé răng.

“Hoàng Thượng, hiện tại nhân mã của Nhị hoàng tử tấn công Hoàng cung. Vi thần đã hạ lệnh tử thủ. Tin tưởng viện quân một hồi là sẽ đến bắt phản nghịch.” Ta quỳ trước mặt hẳn, bình tĩnh hướng hẳn trần thuật hết thấy.

“Ha hả... Trẫm hình như đã ngủ rất lâu, nằm mơ thật nhiều mộng...”

Giống như một cái tát dừng ở trên mặt ta, thân thể ta bất động.

“Trẫm, không nên lưu người mới đúng!” Hắc oán hận trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hoàng Thượng nếu không có phân phó, vi thần xin được cáo lui trước, đi ra bên ngoài chỉ huy cấm vệ quân thủ vệ Càn Khôn cung.”

“Người! Khụ khụ khụ...”

“Phụ hoàng, có nặng lắm không, có cần truyền ngự y đến xem không? Giang Hiểu Phong, người còn chưa cút đi ra ngoài mau!”

“Thần tuân chỉ.”

Xoay người, lạnh lùng cười. Hoàng đế đáng thương. Là người tự chuốc lấy, trách được ai? Nếu các người không bức ta, ta sao lại có thể hại người? Hết thấy đều đã thành kết cục đã định trước rồi.

Tới cửa cung rồi, chỉ thấy đại môn đóng chặt đang thỉnh thoảng run lên, phía sau cửa có chất tảng đá lớn, làm cho người ở phía ngoài không thể phá cửa mà vào. Trên tường có cung bình thủ vệ, không ngừng bắn tên xuống. Bên ngoài tiếng kêu thảm thiết không ngừng, trên tường cũng có không ít người bị trúng tên rơi xuống đất.

“Hầu gia.” Một tên lính máu me đầy mặt vọt tới trước mặt của ta.”Người ở phía ngoài nhiều lắm, các huynh đệ sợ rằng chống đỡ không được.”

“Cung nổ thì sao?”

“Tất cả đều bị phá hủy. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Kho vũ khí còn có một đám hỏa khí, người phái người mang tới. Lấy cho mọi người khăn ướt bảo vệ miệng mũi. Nơi đó sẽ có độc.”

Hắn ngăn người, lên tiếng, xoay người chạy đi. Ta đứng bất động tại chỗ, nhìn bên người không ngừng có người ngã xuống, lẳng lặng nhìn, trong đầu một mảnh trống không, cái gì cũng không nghĩ nữa.

Máu, nhiễm đỏ tường cung điện.

“Công tử, nơi này quá nguy hiểm. Chúng ta nên thôi lui về phía sau đi.” Chu Hồng Bích Lục mạnh mẽ lôi kéo ta trở lại Ngự thư phòng.

“Đội phóng ra hỏa khí, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết. Loại độc kia là ta cố ý mang về từ Nam Cương. Rất lợi hại.”

“Công tử, làm sao bây giờ?”

...

Nhắm mắt lại, chần chờ thật lâu sau.”Chờ một chút. Hỏa khí bắn ra, có thể kiên trì thêm một thời gian ngắn.”

...

“Hầu gia! Khụ khụ khụ... Bên ngoài... Bên ngoài...” Cảnh Rừng xông vào. Xem ra hít phải một chút khói độc nên có chút khó chịu.

“Điện hạ đợi một chút, đừng sốt ruột. Uống miếng nước rồi nói chuyện.”

“Hầu gia. Người rốt cuộc dùng cái gì? Người của Nhị hoàng huynh bên kia đã chết thảm trạng. Ngay cả người của chúng ta cũng bị thương không ít. Phụ hoàng phái người đi bảo bọn hắn dừng tay, mọi người ai cũng trúng độc cả rồi! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nhìn hắn lo lắng, ta cười cười: “Không biết được. Chỉ cần một bên nhân mã hoàn toàn bị đánh bại, trận này mới có thể kết thúc. Điện hạ sao không im lặng đợi thời khắc hai vị hoàng huynh của người đồng quy vi tận.”

“Chính là...”

“Ân. Nhị điện hạ hình như tiến công lần nữa. Chu Hồng, theo ta ra xem. Bích Lục, hảo hảo bảo hộ điện hạ.”

“Hầu gia!”

Ta không quay đầu lại, mang theo Chu Hồng đi tới tiền điện. Hoàng đế sắc mặt tro tàn ngồi ở chỗ kia, Tam hoàng tử đang chỉ huy binh lính chuẩn bị ngăn cản đợt tiến công lần thứ hai.

“Giang Hiểu Phong, người rốt cuộc dùng cái quỷ gì?” Phượng Cảnh Tiêu thấy ta, lập tức xông lên cho ta một cái tát. Ta ôm mặt, khinh thường nhìn hắn một cái.

“Rất công hiệu, không phải sao? Nếu Nhị điện hạ có vong mạng, chỉ sợ điện hạ càng vui vẻ hơn.”

“Người.....!”

“Điện hạ! Hiện tại mọi người ở cùng trên một chiếc thuyền, mời người khách khí một chút.”

Hắn tức giận đến xanh mét cả mặt, ta cũng không muốn cùng hắn nói thêm, gọi lãnh binh giáo úy tới, đưa cho hắn giải dược.

“Yên tâm. Hết thấy đều chuẩn bị tốt cả rồi. Huynh đệ trúng độc ăn giải dược vào, nghỉ ngơi một lát sẽ hảo.”

Không ai nói nữa, tất cả mọi người lẳng lặng chờ đợt tiến công tiếp theo. Chỉ chốc lát, tiếng chém giết lại vang lên, ở trong đại điện nức nở không ngừng. Thình thoảng có người chạy vào nói thế cục bất lợi, chỉ sợ không cầm cự được. Phượng Cảnh Tiêu sắc mặt xanh mét. Hoàng đế vẫn giữ bộ dáng trầm lặng. Đám thái giám lạnh run không ngừng lau mồ hôi, càng không ngừng hỏi Tam hoàng tử nên làm thế nào cho phải, lại làm cho hắn gào thét một trận. Chu Hồng không ngừng dùng ánh mắt hỏi ý ta, ta lắc đầu, ý bảo nàng không cần phải hành động thiếu suy nghĩ.

...

Thủ vệ ở cửa chính đã hoàn toàn thất thủ, chỉ có rất ít người còn canh giữ ở nơi hiểm yếu trước đại diện có thể chống lại. Tất cả mọi người thực tuyệt vọng, tay của ta cũng bắt đầu phát run, do dự xem có nên lập tức đào tẩu hay không.

Phanh! Phanh! Phanh!

“Công tử, là tín hiệu! Viện quân đến đây rồi! Chúng ta được cứu rồi.” Chu Hồng hô một tiếng, làm cho tất cả mọi người hưng phấn.

“Viện quân đến đây. Chúng ta được cứu rồi!”

“Cảm tạ lão thiên gia, chúng ta được cứu rồi!”

...

“Công tử!”

“Ha ha...” Lại một lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, thật là lăm tư vị, không thể miêu tả nổi. Ta buông lỏng ra bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi, trên lưng cũng ướt đẫm.

“... Đã lâu không chột vật như vậy ... Chu Hồng, chúng ta nên đi chuẩn bị thôi.”

47. Chương 47

Sau một lát, tình thế nghịch chuyển. Còn không tới một nén hương, Lôi Táp dẫn nhân mã, áp đảo toàn bộ người của Nhị hoàng tử vào cung.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần đã bắt thủ phạm Nhị hoàng tử phản nghịch ở bên ngoài. Một chủ mưu khác là Chu Thừa tướng đã bị giết chết trong cuộc hỗn chiến. Chúng thần cứu giá chậm trễ, xin hãy Hoàng Thượng thứ tội.”

“Làm tốt lắm! Làm rất khá!” Tam hoàng tử cười ha ha, đi đến trước mặt tội nhân, nhìn huynh trưởng của mình cười lạnh.”Nhị hoàng huynh. Người thua rồi.”

“Phi!”

“Thua rồi mà chó còn dám cắn càn!” Hấn oán hận đá một cước. Nhị hoàng tử kêu thảm thiết một tiếng, té trên mặt đất thu mình lại.

Tam hoàng tử đi tới bên ngai vàng, quỳ xuống nói: “Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh mưu đồ gây rối, hiện giờ đã bị bắt. Thỉnh phụ hoàng phán xét.”

“Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh mặc dù phạm tội đại loạn, nhưng hấn dù sao cũng là cốt nhục của người, xin hãy phụ hoàng hãy xử lý nương tay.” Cảnh Rừng cũng quỳ gối bên cạnh Hoàng thượng, vẻ mặt khẩn thiết.

“Cảnh Rừng, người đang làm cái gì!”

“Hoàng huynh, hấn cho dù không tốt, cũng là huynh đệ của chúng ta a.”

“Người!”

“A! Hoàng huynh cẩn thận!”

Nhị hoàng tử đột nhiên giãy khỏi dây trói, cầm chủ thủ trong tay vọt tới, Tam hoàng tử cuống quýt nhảy dựng lên muốn tránh đi một dao kia, lại bị Cảnh Rừng kéo lấy chân sau. Chủ thủ cắm vào trong ngực hấn.

“Rừng?” Hấn mở to hai mắt, cầm lấy cổ tay Cảnh Rừng, nắm gắt gao.”Vì cái gì?”

“Ha ha ha... Cảnh Tiêu, người cho là mình thắng sao? Bị người của chính mình phản bội hóa ra tư vị cũng không tồi đúng không! Ha ha... Huynh đệ chúng ta nên ra đi cùng một lúc cho có bạn có bè a.” Nhị hoàng tử giống như điên mất rồi, lại hung hăng đâm Cảnh Tiêu mấy dao nữa. Tiếp theo là tự cắt cổ, tự vẫn. Chết không nhắm được mắt.

Tam hoàng tử cũng chỉ thoi thóp vài hơi cuối cùng. Hắn nhìn Cảnh Rừng lạnh lùng như băng, quay đầu, thấy một đám người Lôi Táp, đứng từ đằng xa thờ ơ, hiểu được hết thấy mọi sự. Hiểu rõ xong lại cười, ngã xuống.

Trong lúc nhất thời, đại điện im phăng phắc, tất cả mọi người nhìn thi thể hai vị hoàng tử, không ai thốt một câu.

Bộ dáng Cảnh Rừng đích thực cổ quái, vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Hai môi Hoàng đế run rẩy, chảy nước mắt ra. Hắn oán hận nhìn mọi người trong đại điện, cuối cùng đem ánh mắt đó dừng lại ở trên người của ta. Run rẩy nâng tay lên chĩa vào người ta, cuối cùng cũng không có thể nói ra nổi một câu. Phút chốc, phun ra một ngụm máu tươi.

“Nhị hoàng tử mưu phản, đã phải đền tội. Tam điện hạ bất hạnh bỏ mình, Hoàng Thượng chịu không nổi đả kích, cũng đã chết vì bệnh. Nước không thể một ngày không có vua, hiện tại cũng chỉ còn lại có Cảnh Rừng điện hạ, các vị đại nhân nghĩ như thế nào?”

Đứng ở bên cạnh thi thể của Hoàng đế, ta mỉm cười nhìn Lôi Táp. Hắn cũng cười nhìn ta, không nói gì.

“Lôi đại nhân càng vất vả công lao càng lớn. Chờ tân vương kế vị, nhất định phải chiếu cáo thiên hạ ban thưởng đặc biệt.”

...

“Sao lại không thấy Lôi Hạo tướng quân cùng Tô tướng quân? Hai người bọn họ cũng vất vả rồi.”

“Bọn họ đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Không đi thì sao. Còn ở lại chờ xem người bị xử tử sao?”

“Đại nhân đang nói đùa cái gì vậy? Bản hầu không rõ.”

Vì cái gì lại như vậy? Vì cái gì hắn lại có bộ dáng dọa người như thế kia? Thực lực của hắn so với ta cường đại hơn nhiều lắm, vì cái gì?

“Hầu gia không phải sớm đã mưu toan tốt lắm sao? Giết Thánh Thượng bằng thuốc độc, khơi mào cho hai vị Hoàng tử tự tranh đấu, ngồi giữa như ngư ông đắc lợi. Đỡ đầu cho Thập hoàng tử lên kế vị, hoàn toàn nắm gọn triều chính. Lôi mỗ nói có đúng không?”

“Khá lắm yêu nhân! Ta sớm đã biết hắn không phải cái thứ tốt đẹp gì! Giết hắn, vì Hoàng Thượng cùng nhị vị điện hạ báo thù!”

“Đúng! Giết hắn!”

“Giết hắn!”

Đám quan viên nghiêng răng nghiêng lợi tất cả đều vọt lên. Ta nhìn Lôi Táp, không dám tin.

“Công tử!” Chu Hồng Bích Lục mang theo ảnh vệ vọt ra, vài người đánh họ ngã xuống đất, nhanh chóng đem Lôi Táp cùng thủ hạ của hắn khống chế hết thấy.

“Tiêu Dao Hầu? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Cảnh rừng nhìn ta, lui lại mấy bước về phía sau.

“Công tử, bây giờ nên làm gì?”

...

“Trần kính đâu? Gọi hắn vào.”

Lôi Táp nhìn ta, cười đến bí hiểm. Ta nhìn hắn, chỉ cảm thấy yết hầu chua xót, cái gì cũng nói không nên lời.

Rốt cuộc là như thế nào đây? Hắn không phải muốn làm Hoàng đế sao?

“Hầu gia.” Trần Kính đến, bình tĩnh nhìn chúng ta.

“Trần Kính! Toàn bộ binh mã bên ngoài giao cho người khổng chế. Dem quân đi lùng bắt người của Dạ sát minh phái. Dem đám quan viên ngoan cố, chống lại không đầu hàng chúng ta giết sạch. Về phần người này, tạm thời giam giữ ở thiên lao. Chu Hồng Bích Lục, phái người giám sát chặt chẽ hẩn.”

“Giang Hiểu Phong, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Không bằng Điện hạ đến hỏi Lôi minh chủ muốn làm cái gì đi? Hỏi Nhiễm Du Nguyệt xem hẩn muốn làm cái gì đi?”

Một tay hất tay hẩn ra. Ta bước nhanh ly khai khỏi đại điện. Một hơi đã vọt ra tới đình viện, nhìn xung quanh bao nhiêu người hao tổn tinh thần, binh lính mỗi một ra rời, đột nhiên cất tiếng cười to.

“Công tử.”

“Chu Hồng, người sao không chịu cười? Chúng ta đã mất nhiều tâm lực như vậy, kết quả hẩn đã giờ tay chịu trời? Ha ha... Người sao không thể nói cho ta biết, hết thấy những cái này là vì cái gì?”

...

Kế tiếp đích mấy ngày sau xảy ra chuyện ngoài dự liệu của ta. Cảnh Rừng cảnh giác với ta, âm thầm tụ tập nhất chúng quan viên. Trong Kinh thành tung tin vịt đầy trời, nói ta hại chết Hoàng đế cùng hai vị Hoàng tử, còn tính toán hại chết Cảnh Rừng, giành ngôi vị Hoàng đế.

“Công tử.”

“Lôi Táp có khai hay không?”

“Không có.”

“Huyền Dịch có tin tức gì bên kia không?”

“Cũng không có. Chúng ta phái đi bao nhiêu người đều không có tin tức gì.”

“Hẩn dẫn!”

Hiện tại ta giống như một con thú bị nhốt trong Càn Khôn cung. Trần Kính không nói gì, mỗi ngày đều bốn ba thu thập tàn cục, chỉ có Chu Hồng Bích Lục mang theo ảnh vệ bảo hộ ta.

“Công tử. Chúng ta đi thôi. Chuyện nơi này hết thấy đã chấm dứt rồi. Về sau chúng ta không quan hệ nữa.”

...

“Người nói rất đúng. Lưu lại đối với chúng ta một chút ưu đãi cũng không có. Phân phó mọi người chuẩn bị rời đi thôi.”

Chu Hồng đi không lâu, ta một mình phát ngây ngốc ngồi im. Chợt nghe ngoài cung có một một trận xôn xao. Chỉ chớp lát, Cảnh Rừng mang theo rất nhiều quan viên tiến vào cung.

“Không biết điện hạ có chuyện gì, vì sao lớn tiếng như thế?”

“Chính người tự nhìn xem đi!”

Một đoạn công văn để trước mặt của ta. Ta nghi hoặc nhặt lên.

“... Tội thần Giang Hiểu Phong, mưu hướng xuyên vị... Thay trời hành đạo, cùng mà công chi...”

“Hầu gia, hiện tại bên ngoài Kinh thành, ở các quận huyện đều có loạn dân hưng binh thảo phạt. Người nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

...

“Không biết.” Ta cười đau cả bụng.”Ta thật sự không biết nguyên lai ta lại lợi hại như vậy. Ha hã a... Đi thiên lao. Ta có lời muốn hỏi Lôi Táp đã.”

“Người không cần tiếp tục quanh co! Lôi táp đã cung khai, hết thấy đều là người làm chủ mưu.”

“Điện hạ cũng cho rằng như thế thật sao? Như vậy lúc trước là ai giúp đỡ người cầu ta ra tay tương trợ? Hay là điện hạ đã quên người kia nhanh như vậy rồi? Chẳng lẽ điện hạ không muốn biết người kia đối với người là thật tâm hay là giả ý sao?”

Cảnh rừng không hề hé răng. Bên cạnh hắn thì các đại thần đều chửi mắng ta nói láo, đều la hét phải xử tử ta dẹp an thiên hạ. Nhưng hai chúng ta cũng chưa để ý tới, bình tĩnh nhìn lẫn nhau. Thật lâu sau, hắn gật gật đầu.

“Ta sẽ cho người một cơ hội cuối cùng.”

Một đường chạy nhanh tới thiên lao.

Người đã đi mất để lại địa lao trống không.

“Bẩm điện hạ. Thuộc hạ vô năng. Làm cho một đám Hắc y nhân đem phạm nhân cướp đi mất rồi.” Tên lính trông coi thiên lao liều mạng dập đầu, mà chúng ta thì một câu cũng nói không nên lời.

...

“Báo...” Một tên lính mang tin tức chạy nhanh đến.

“Điện hạ, Hầu gia, biên quan nguy cấp! Ba vạn đại quân Bắc cương của Ma Vân Quan thần phục Chiêu quốc phản bội đất nước. Hiện tại mấy chục vạn đại quân đang hướng đánh tới Kinh thành.”

“Không thể thế được!”

Mọi người đều thay đổi sắc mặt. Ta ngẩng đầu, bầu trời mây đen dày đặc, ám lòi cuộn cuộn.

“Mùa hè thường có dông tố. Chúng ta không thể dự đoán được nó khi nào sẽ đến. Điện hạ, xem ra kết cục này ta và người cũng không thể đoán ra được.”

Một đêm mưa to qua đi, đại quân nguy cấp. Người trong triều đình lác đác không còn mấy ai. Đại bộ phận người đã chạy trốn. Toàn bộ Kinh thành bị vây bên trong một cỗ không khí đáng sợ.

“Đi lên tường thành xem đi.” Cảnh rừng ngồi ở trên long ỷ, đột nhiên nói một câu như vậy.”Đi lên tường thành nhìn xem đi. Có lẽ có người mà chúng ta đều quen biết đó.” Hắn cười, lôi kéo ta đi ra ngoài.”Cái chết phía trước làm cho ta hiểu được. Ta không muốn làm cái chuyện hồ đồ quỷ quái này.”

“Đúng rồi. Hiểu được là tốt rồi. Lúc chiếm được mọi thứ thì phía dưới bị người đời nhạo báng.”

Ngoài thành là thiết kỵ Chiêu quốc cùng hàng quân Tây phượng quốc. Binh lính đông nghìn nghịt nhìn không thấy điểm dừng. Đứng ở phía trước hàng tướng lãnh có rất nhiều gương mặt quen thuộc như Cận, Huyền Dịch, Nhiễm Du Nguyệt, Lôi Táp, Trần Nam vương... Bọn họ vây quanh một người đang mặc hoàng bào nổi bật trên tất cả.... Người kia chính là Lôi Hạo!

“Nhiễm từng nói với ta, trong số chư vị hoàng tử của Chiêu quốc hắn chỉ nguyện trung thành với một người. Lục hoàng tử Chiêu quốc, Cơ Hạo Lôi. Hắn là người kia rồi.”

Thì ra là thế a. Lục hoàng tử Chiêu quốc. Thật bản lãnh!

“Điện hạ, Quân đội Chiêu quốc vừa đưa tới nghị hịch văn (thư yêu sách).” Trần Kính mang theo một đội nhân mã đi vào trước mặt chúng ta.

Hắn nhìn thoáng qua, tùy tay vắt cho ta: “Chúng nói rất đúng. Ta là hoàng tộc họ Phượng, đích xác nên chết đầu tiên.”

“... Đứng đầu Tây phượng quốc, hoang dân vô đạo, giết hại trung lương, một bề luyến đồng, bại hoại triều cương... Chư vị hoàng tử, một mình chi lợi, sinh linh đáng thương trong thiên hạ cũng không thềm để ý... Thập Lục công chúa có lòng yêu nước, không muốn đắc tội với hậu thế... Mấy năm liên tục hạn hán, người oán trách... Chiêu quốc thừa lệnh vua đi làm việc chính đạo, cứu vớt dân chúng Tây Phượng quốc...”

“Trần Tướng quân nghĩ như thế nào?” Ta cười nhìn Trần Kính.

“Thỉnh điện hạ cùng Hầu gia tự sát, để cho dân chúng thiên hạ có một cái công đạo.” Hắn dấu điểm thanh sắc, bình tĩnh nhìn ta, tướng sĩ bọn họ bao vây xung quanh đôi ta.

...

“Hảo. Chúng ta trước tiên hồi cung đã.” Hiểu rõ ý tứ của hấn, ta chỉ cười lôi kéo Cảnh Rừng xuống khỏi thành lâu.”Điện hạ dù sao cũng là Hoàng tử, thỉnh tướng quân hãy cho hấn lưu vài phần mặt mũi thể diện.”

...

“Phong, người đi đi.” Về tới Càn Khôn cung, hết thấy người còn người mất. Cảnh Rừng nhìn ta, vẻ mặt khẩn thiết: “Ta biết người tự chuẩn bị cho mình đường lui, cho nên thừa dịp hiện tại, đi nhanh đi.”

“Vậy còn người? Ta đáp ứng với Nguyệt, phải hảo hảo chiếu cố người mà.”

“Người muốn giúp ta rất nhiều... Ta không thể đi. Ta đi rồi, Người Chiêu quốc không thể bỏ qua. Nhất định sẽ lo lắng trừ khử lòng bất dư đảng tàn nghiệt và vân vân... Phượng tộc của chúng ta vong rồi, đối với người không thể để mất tôn nghiêm hoàng tộc được.”

Cảnh Rừng đi rồi, lưu lại ta một người ngồi ở Ngự thư phòng, ta chỉ muốn thét chói tai, nhưng mọi thanh âm đều phát không ra. Ngoài cửa có rất nhiều thanh âm binh lính đang chạy trốn.

“Mau, chuẩn bị đi. Đừng cho cái tên yêu nhân kia được sống.”

“Kẻ mà nếu lưu luyện hồng trần, chắc chắn thành tai họa!”

Đột nhiên nhớ tới Bất diện đạo trưởng xem tính mệnh cho ta, thì ra là thế này a.

“Phong!”

“Phiên, người sao lại tới đây? Người không phải đã đi rồi sao?”

“Ta bảo Chu Hồng mang ta vào. Bên ngoài tất cả đều là người của Lôi Hạo. Cái tên Trần Kính kia cũng là quân cờ của bọn hấn an bài ở bên cạnh người, luôn luôn lợi dụng người.”

“Lợi dụng ta? Ta có cái gì đáng cho bọn họ để mắt tới đây?” Chưa sót cười, ta thật sự không rõ chính mình có cái chỗ gì hơn người.”Phiên, vậy còn người? Người biết từ khi nào?”

“Phong, đừng như vậy.” Hấn ôm chặt lấy ta, liều mạng giải thích.”Ta cũng mới biết được chân tướng của sự tình. Ta vẫn phụng mệnh giám sát người, ta cũng tưởng Lôi Táp muốn làm Hoàng đế... Bọn họ bắt giữ Nhạc, ta không thể không nghe theo bọn hấn.”

“Bọn họ muốn quốc gia này, vì sao phí nhiều công quá như thế? Trực tiếp đánh cướp không phải là bớt việc hơn sao?”

“Hoàng tử Chiêu quốc mỗi người đều rất tài hoa. Vì trở hết tài năng, Lôi Hạo cùng tâm phúc của hấn mới định ra cái kế hoạch này. Bọn họ mưu toan đã nhiều năm rồi. Chính là muốn không đụng binh vẫn chiếm được quốc gia này. Hoàng đế hiện tại của Chiêu quốc sùng văn ghét võ, mạnh mẽ tấn công Ma Văn Quan, nếu chiếm được cũng mất đi ít nhất mười vạn người, mà đã hàng trăm năm nay tuyệt đối tấn công không nổi chỗ này. Người của Chu gia càng không chịu hàng phục.”

“Như hiện tại thì sao? Bọn họ chết sạch cả. Huyền Dịch chiếm được Ma Văn Quan, hướng Chiêu quốc mà đầu hàng sao?” Ta rốt cuộc đã làm cái gì thế này?

“Ân. Hấn từ lần trước đại biến trong cung... Đừng nói nữa. Phong, nhanh ăn giải được vào. Chúng ta đi nhanh đi.”

Ta nghi hoặc nhìn cái chai xanh biếc trong tay Phiên, không biết mình trúng độc khi nào.

“Người lần trước bị thích khách ngộ thương, là do Chiêu quốc bí chế độc được giết người. Bởi vì bọn họ vẫn cho người dùng chút ít giải được, cho nên người mới không hề phát giác.”

“Thì ra là thế a. Khó trách lúc thời điểm ta ở Nam Cương, Trác Nhã phủ nhận ta trúng phải cổ độc Nam Cương... Cạn có biết không?”

“Hấn biết. Giải được này cũng là hấn tìm cho. Phong, đừng lo!” Phiên một phen ngăn cản ta.”Giải được này có được, người không cần lo Cạn thay đổi tâm ý với người. Phong, đừng xúc động. Người nghe ta đi, ta sẽ chậm rãi nói cho người. Cầu người...”

“Được rồi, người đừng khóc nữa. Ta không sao, ta vẫn đang nghe giải thích của người.”

“Đây là Cận dùng chính tôn nghiêm của mình cùng tự do đối lấy. Lục hoàng tử nói nhất định phải giết người, Cận cầu hần đã lâu, đáp ứng cả đời lưu ở bên cạnh hần, mới cầu được một cơ hội cho người đào thoát. Hần bị Lục hoàng tử... Ba ngày không có thể xuống giường... Hần bảo ta tới mang người đi, nói đời này phụ người rồi... Sẽ ở trên đường xuống Hoàng Tuyền chờ người... Hần hy vọng người có thể hạnh phúc cả đời này, tìm người tốt hơn hần... Lưu lạc thiên nhai, cùng quăng đời còn lại với người ta...”

...

“Phong, chúng ta đi thôi. Chu Hồng còn đang chờ chúng ta, đại quân sẽ tới rất nhanh. Đến lúc đó người sẽ bị bọn họ giết mất.”

...

“Phong, người nghe thấy lời nói của ta không đó? Mau theo ta đi!” Phiên thấy ta không động, vội vả muốn công ta rồi đi.

“Phiên à, nếu là kiếp này người không thể cùng Nhạc ở một chỗ, người cam tâm được sao? Người sẽ cảm thấy khoái hoạt được sao?”

“... Sẽ không!”

“Ta cũng vậy. Ta không cam lòng... Ta không cam lòng... Hạnh phúc cả cuộc đời ta, không thể để cho bọn họ đập hư như vậy!”

Ngửa đầu uống sạch giải được trong bình.

“Hi hi... Lòng ta rất nhỏ, có Cận rồi, rốt cuộc không bao dung nổi được người thứ hai. Phiên à, người đã nói, có người muốn động vào bảo bối của người, người sẽ đánh hần trợn mắt lên thì thôi. Ta cũng giống người, không thể chịu đựng được!”

“Phong...”

“Phiên, người mau kêu Chu Hồng đưa đi thôi. Người cũng thật là..... Lẽ ra đừng có trở lại.”

“Vậy còn người?”

“Đương nhiên là phải giết người.” Vui vẻ cười, hít mấy hơi xua đi sa sút trong lòng mấy hôm nay. Yêu nghiệt vốn là yêu nghiệt, ta cũng không có trở thành người thành đạt cho được. Dám lợi dụng ta xong rồi còn muốn đoạt mất bảo bối của ta. Lôi Hạo, không, phải là Cơ Hạo Lôi, người chán sống thật rồi.”

48. Chương 48

“Đương nhiên là chém giết người khác rồi.”

Cười cười xoay người đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng, nhìn binh lính cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, ta cười càng thêm sáng lạn.”Xin cho bản hầu rửa mặt chải đầu một phen đã.”

Trở lại tắm cung, lấy ra bộ áo choàng lông lấy đẹp dễ quý giá nhất màu đỏ thêu chỉ vàng, thay vào người. Ngồi ở trước gương, cẩn thận chải chuốt, mặt phấn miêu mi. Nhìn vào gương chỉ thấy yêu nghiệt, ta cười đến cực kỳ vui vẻ.

Yêu nghiệt a.

Nguyên lai ta toàn hồ đồ như thế.

Chỉ là, không muốn chết. Không có dũng khí tự sát.

Ta vì cái gì mà phải chết? Vì cái gì mà mạng của ta không do ta nắm giữ?

Rời đi thì sao? Không có Cận, ta phải đi chỗ nào chứ? Chùa miếu sao? Ta đây đau khổ chống chọi là vì cái gì chứ?

Yêu nghiệt.

Người người đều nói ta là yêu nghiệt, vậy ta sẽ cho các người thấy rõ ràng cái gì mới là yêu nghiệt.

Mở hộp thuốc ra, lấy “Ái mộ” cổ độc đệ nhất Nam Cương.

“Cận, người nếu người thật sự yêu ta, vậy phải chứng minh cho ta xem.”

...

“Hầu gia, các đại thần đều trong triều đình đều nhận đầu hàng. Người cũng nên đi.” Một gã giáo úy khách khí áp giải ta đi ra trước triều.

“Phong. Người...” Cảnh Rừng ngồi ở trên long ý, nhìn ta, lộ ra một mặt cười thâm.”Ta còn tưởng rằng người...”

“Bởi vì còn có một chút sự không thỏa đáng... Không đi nổi...” Hướng đến hắn cười cười, ta đi lên long thai, ngồi trên ghế thái sư của chính mình.”Ta không thể hoàn thành hứa hẹn hảo hảo chiếu cố người với tỉ tỉ người. Thực xin lỗi quá.”

“Không. Người đã cố hết sức. Hết thấy, đều là vận mệnh của chúng ta cả rồi.”

“Nếu ta muốn sửa đổi vận mệnh này, người có theo ta hay không?”

“... Cảm ơn.”Cảnh Rừng kinh ngạc nhìn, cuối cùng cười cười lắc đầu: “Ta xuất thân tại Hoàng gia, cũng phải ở trong này sống hết quãng đời còn lại. Tốt nhất phải làm cho hết thấy đều chấm dứt đi. Hoàng huynh nhất định đang ở Hoàng Tuyền chờ ta, xem tính tình của hắn, nhất định sẽ tra hỏi ta vì sao lại phản bội hắn... Kỳ thật ta cũng không biết. Hận hắn bao nhiêu năm, sau này mới phát hiện, nguyên lai hắn bảo hộ ta nhiều năm như vậy, là hắn... Người nói có buồn cười không cơ chứ...”

“Buồn cười... Nhân sinh trên đời có lẽ cũng chỉ là một hồi chê cười mà thôi.”

Chúng ta không nói nữa, nhìn bên ngoài điện, nhìn binh lính dứng mãnh của Chiêu quốc tiến vào đại điện. Trần Kính, Lôi Táp, Hàn Huyền Dịch, Trần Nam vương, Nhiễm Du Nguyệt... Toàn là những gương mặt quen thuộc, vây quanh vị quân chủ tương lai cao cao tại thượng kia, đi vào điện. Cận, cũng đi theo bên cạnh hắn.

Đủ loại quan lại quỳ xuống cung nghênh bọn họ.

Cơ Hạo Lôi thấy ta, lấp bắp kinh hãi, lập tức cười rồi nhìn Cận liếc mắt một cái.

Cận, người thắc mắc ta vì cái gì không đi sao? Ta nói rồi đó, ta không quay đầu được... Không chiếm được, thì ta tình nguyện chết.

Cảnh Rừng cầm thật chặt tay của ta, mặt không có chút máu. Ta nghiêng đầu nhìn hắn, hắn cười cười, rồi lại buông tay của ta ra, đứng lên, rút bảo kiếm ra.

“Cảnh Rừng!”

“... Ta vốn chủ ý đã định vậy mà. Người không cần nhiều lời đâu...” Dứt lời, hắn bước đi về phía trước, nhìn chăm chú vào tuần mỹ nam nhân mắt xanh ánh ngọc kia, chậm rãi nói: “Phượng Cảnh Rừng làm sai rất nhiều sự, thẹn với tổ tiên. Nước mất nhà tan, không dám sống tạm bợ, nguyện lấy máu tươi của chính mình đổi những ngày thái bình kế tiếp.”

Kiểm đặt trên cổ, run nhẹ. Tất cả mọi người nhìn hắn, mặt không chút thay đổi. Người kia cũng nhìn chăm chú hắn thật lâu, cuối cùng nghiêng đầu đi, hai mắt nhắm nghiền.

Loảng xoảng vang một tiếng, kiếm rơi xuống đất. Huyết phun xa tới vài thước ở cạnh. Lúc sau, thân mình mềm nhũn ngã xuống, theo bậc thang lăn dần.

Ta.....Không hề nhắm mắt.

Ta phải ghi nhớ kỹ chính mình phạm tội lỗi gì, về sau vào địa phủ, chậm rãi còn ăn năn. Nhưng mà trước khi chết, ta không cam lòng... Ta khấn cầu nguyện chịu tam sinh tam thế tra tấn để đổi lấy hạnh phúc của kiếp này thôi... Giang Hiểu Phong cũng không có ý hại người, tại sao lại thành cái tình trạng hôm nay?

“Từ công công, thay điện hạ chuẩn bị hậu sự thôi. Trương đại nhân, đem hàng thư trình cho hoàng tử Chiêu quốc. Chiêu cáo thiên hạ, Tây Phương... Vong quốc.”

Trong Đại điện có người nhỏ giọng khóc lóc. Thật sự là một đám người nhát gan. Các người là vì Cảnh Rừng mà khóc, hay là vì mình mà khóc? Đây là sự thật, làm sao phải giả dối như thế.

Ta ngồi ngay ngắn ở trên ghế không hề động. Những người khác đều nhìn chăm chú vào ta, là muốn xem ta chết kiểu nào sao.....

“Tiêu Dao Hầu, làm nhiều việc ác, thiên lý không dung tha. Người tự sát đi.” Cơ Hạo Lôi dùng một ánh mắt ý bảo, Trần Kính cầm một thanh bảo kiếm đi tới.

“Điện hạ!” Cận ngăn cản hần, mắt thẳng tắp nhìn vào Cơ Hạo Lôi.”Ngài đã đáp ứng vi thần, sẽ bỏ qua cho hần.”

“Vì thiên hạ thái bình, bốn vương không thể làm việc thiên tư.” Cơ Hạo Lôi tức giận nhìn ta một cái.”Huống hồ bốn vương đã cho hần cơ hội, là chính hần không biết quý trọng thôi.”

“Điện hạ!”

“Cận, tránh ra!”

“Muốn giết hần, trước hết giết ta đi.”

...

“Dem Tô Mộc Cận bắt lại!”

Chung quanh bọn thị vệ có chút chần chờ, Cận nhân cơ hội vọt ra, chạy thẳng đến trước mặt của ta, nhìn ta một cái thật sâu, xoay người, cầm kiếm che chở cho ta.

“Tô Mộc Cận, người thật sự muốn phản bội ta?” Trong ánh mắt Cơ Hạo Lôi tràn ngập ý nổi giận, hần đi từng bước một đi tiến lên.”Người có nhớ hay không người đã phát hạ lời thề với ta? Người nguyện cả đời trung thành vì ta. Nhanh như vậy đã chuẩn bị phản bội ta rồi sao?”

“Điện hạ, người không được tiến lên nữa. Nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào? Cận, người cho là mình có thể bảo vệ hần rồi giết ta sao?”

Cơ Hạo Lôi tiếp tục đi tới gần, các tướng lĩnh phía sau hần cũng chậm rãi theo đi lên. Thân thể Cận khẽ run, tay đã phát ra run rẩy, vô lực nhìn Cơ Hạo Lôi rút kiếm ra, hướng ta định đâm tới.

Đình...

Tiếng đao kiếm khua lên, trong nháy mắt, bọn họ đã so vài chiêu. Thể lực Cận giống như chóng đờ hết nổi, không kết thúc được, rất nhanh đã bị bức trở về, thối lui đến bên cạnh ta.

“Cận, người vẫn là không chịu nghe sao? Xem ra đêm hôm qua giáo huấn người còn chưa đủ?” Cơ Hạo Lôi cười lạnh nhìn ta.”Giang Hiểu Phong, người cũng bản lĩnh thật, một cái tai họa, làm phiền hà tới người nhiều khác như vậy, còn dám ngồi ở đây cơ đấy.”

“Điện hạ!” Cận đột nhiên quỳ ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trên trán đã toát mồ hôi lạnh, mang theo vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Cơ Hạo Lôi.”Điện hạ, Tô Mộc Cận đã phát lời thề thì một câu cũng không dám quên. Nhưng ngài muốn lấy tính mạng của Phong...Không thể được. Ta nợ hần quá nhiều, kiếp này cũng còn không trả hết được. Cầu điện hạ buông tha hần đi!”

“Tô tướng quân, Giang Hiểu Phong là tội nhân của Tây Phương quốc, không giết hần không thể xoa dịu oán hận của dân. Người vì sao còn giúp hần cầu tình!” Trần Nam vương nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy oán hận cùng ngoan độc.”Tiện nhân này đã hại chết bao nhiêu người! Quyết không thể buông tha!”

“Vương gia!” Hàn Huyền Dịch cùng Lôi Táp đều lên tiếng ngăn hần lại. Lôi Táp xoay người, nhìn ta một cái, nói với Cơ Hạo Lôi: “Điện hạ, không bằng nể mặt mũi của Tô tướng quân để cho người này sống thêm một tháng. Một tháng sau trảm thủ thị chúng.”

“Một tháng? Nếu hấn chạy mất thì ai trong các người thay hấn đền mạng?” Hấn một tiếng hừ lạnh.”Cận, ta cho người cơ hội cuối cùng. Lại đây!”

“Điện hạ...” Cận cắn chặt khớp hàm, run run, nhin thật lâu sau, buông rơi trường kiếm trong tay, đứng dậy, chậm rãi đi tới bên hấn.

Cơ Hạo Lô nhìn ta cười. Ta cũng cười nhìn hấn, nhìn sắc mặt hấn nhanh chóng trở nên xanh mét.

“Cận, người thật sự vì hấn mà phản bội ta!” Chủy thủ sắc bén đặt trên cổ của hấn.

“Tô Mộc Cận, người dám làm hại bệ hạ sao? Còn không mau dừng tay!” Mọi người chung quanh đều rút kiếm ra hướng vào hấn. Nhưng thật ra Cơ Hạo Lô lại cực kì bình tĩnh.”Yên tâm đi! Hấn sẽ không giết ta. Đúng hay không?”

“Cận, người không phải nói với ta rằng sẽ phụ trợ ta trở thành một minh quân tạo phúc cho thiên hạ, thề sống chết nguyện trung thành vì ta sao? Người không phải muốn cùng Nhiễm Du Nguyệt trở thành nam tử hán đại trượng phu sao? Ta chết, Tây Phương quốc lại lần nữa rung chuyển bất an, mà người chính là tội nhân thiên cổ vạn đao, người dám sao? Người thực sự có khả năng mang theo hấn chạy trốn sao? Giang sơn này không bao lâu sẽ trở thành của ta, các người có năng lực chạy trốn tới chỗ nào đây?”

“Ha ha...” Cận cười khở một tiếng.”Ta bị người dùng độc được khổng chế thân thể, có thể chạy trốn tới chỗ nào đây? Không tôi, người nói cũng không sai, ta thật sự không dám động thủ. Chính là...” Cận nhìn ta, mỉm cười.”Nếu mà Phong đã chết, ta cũng không muốn sống nữa.... Điện hạ, ta cái gì cũng có thể nghe lời người, cầu người, buông tha cho hấn đi.”

...

“Vì cái gì? Vì cái gì trong lòng của người chỉ có hấn? Ta đối với người còn chưa đủ sao? Công danh lợi lộc, ta cái gì cũng có thể cho người. Ta muốn cùng người bách niên giai lão... Vì cái gì lòng của người chỉ có hấn?” Cơ Hạo Lô thần tình thống khổ, trừng mắt nhìn ta như là muốn ăn thịt người.

“Có thể là từ nhỏ cũng nhau lớn lên, vĩnh viễn quên không được. Điện hạ, người có thể hưởng cả giang sơn, cần gì phải cưỡng cầu?” Cận hít một hơi, dừng một chút.”Phong, còn không mau đi đi!”

Ta nhìn hấn, không nhúc nhích.

“Ha ha... Cận, người liều lĩnh vì hấn, nhưng hấn cũng không lĩnh ý của người a! Nhìn người một cái xem... Với hấn, hấn bị người lừa thăm như vậy, như thế nào có thể tiếp tục tin tưởng người? Đối lại là ta bị người trong lòng lợi dụng như thế, ta cũng sẽ không cam tâm. Cận, chỉ sợ uống phí khí lực của người rồi. Hấn sẽ không tha thứ cho người đâu...”

“Phong, mặc kệ người căm thù ta tới đâu, hiện tại đi mau! Cầu người!” Cận thần tình vẻ thống khổ, không ngừng thấp giọng cầu xin ta.

Những người khác cũng đều nhìn ta. Hàn Huyền Dịch, Trần Kính, đều lộ ra một đường đi, ý bảo ta đi mau. Nhìn thần sắc trên mặt bọn họ phức tạp, ta không khỏi cười lên thành tiếng.

“Lục hoàng tử Chiêu quốc, thật sự là lợi hại. Ta thua rồi a! Tâm phục khẩu phục.”

Đứng lên, từng bước một vừa cười vừa hướng bọn họ đi tới. Lô Táp nhanh chóng ngăn ở trước người bọn họ, phòng bị nhìn ta. Cận gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngừng thúc giục ta chạy nhanh khỏi đây.

“Điện hạ nói rất đúng. Ta hận hấn, sẽ không tha thứ hấn. Ta lưu lại, chỉ là muốn cùng điện hạ nói mấy lời cuối.” Ta cười, thật quyến rũ, xoay người dạo qua một vòng.”Điện hạ, ngài thấy ta hôm nay ăn mặc một thân xiêm y xinh đẹp như vậy có được không? Ta chính là cố ý ăn mặc thật đẹp vì muốn lấy lòng ngài. Cận là một tên ngốc, cùng hấn ở một chỗ thực sự không thú vị mấy, không bằng để cho ta thay thế hấn hầu hạ điện hạ đi.”

“Phong!”

“Ta bất quá chỉ là một nam sủng hèn mọn, cầu điện hạ khoan hồng độ lượng, tha ta một mạng đi. Những ngày sau này Giang Hiểu Phong nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ điện hạ.” Rút đai lưng, để cho tấm áo

choàng rơi xuống mặt đất, bên trong nội y chỉ dùng để mặc tạm nên là sa voan mỏng manh, nhìn một cái đã không sót gì, ta rất biết cách nên làm như thế nào cho bọn họ buông rơi phòng bị mà.

“Phong!” Cận không dám tin nhìn ta quỳ trên mặt đất, chậm rãi bò tới bên chân Cơ Hạo Lôi. Những người khác đều lộ ra tiếng cười khinh thường. Không sao cả, ta ôm đùi Cơ Hạo Lôi, ngẩng đầu, câu dẫn hắn.

“Điện hạ, cầu người!”

“Ha ha ha ha ha...” Cơ Hạo Lôi ngửa mặt lên trời cười dài. “Cận, ngươi yêu một người như thế này cơ a!”

Hắn dùng ngón tay miết lên cằm của ta, ta thuận theo đứng lên, hít lên cổ của hắn, vươn cái lưỡi lên tiến tới môi hắn. Không hề bị cự tuyệt, ngược lại hắn ôm thật chặt lấy ta, hôn nồng nhiệt triển miên làm căn không sao kèm chế được. Ở trước mắt mọi người, tà áo mỏng manh bị xé thành từng mảnh nhỏ. Chung quanh phát ra một trận cười man rợ tiếu ý, ta nghe thực thoải mái, càng thêm ra sức khiêu khích hắn thêm.

“Người vừa rồi cho ta nuốt cái gì?”

Cơ Hạo Lôi hớn hể đầy ngả ta xuống đất, bộ mặt tức giận cùng hồi hận.

Ta liếm liếm nuốt bọt bên miệng, không nhanh không chậm địa đứng lên, nháy mắt mấy cái với hắn: “Đó là cổ độc thần tộc, tên là “ái mộ”, nữ tử thần tộc dùng nó cho người yêu để biểu đạt tình yêu chí tử của nàng. Để cho tình nhân ăn vào hùng cổ, chính mình tự ăn thư cổ, cả một đời, đồng sinh cộng tử, vĩnh viễn cùng nhau. Ta là thật tâm yêu Điện hạ phát điên lên được, muốn cùng ngài đầu bạc đến già, cho nên đã đem thư cổ đặt vào trên người điện hạ. Điện hạ yên tâm đi, thư cổ ở trong người của ta, ta nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ mình, để cho điện hạ bình an mãi mãi.”

“Người! Hảo, hảo..... Yên tâm đi, ta nếu không thể giết ngươi, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, bị thảm sống sót bằng từng hơi tàn.”

“Ôi, ta thật là khổ sở a, lòng ta đau quá, điện hạ đối xử với ta như thế, thật sự làm cho ta sống không bằng chết sao, điện hạ, ngươi có hay không cảm nhận được đau lòng giống ta không?”

Nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng run rẩy nói không ra lời, ta hảo tâm giúp đỡ hắn, đỡ hắn ngồi trên lòng ỷ.

“Điện hạ, ngài không có việc gì chứ.” Thuộc hạ của hắn đều gấp đến độ muốn hướng đến đây. Ta ngồi ở trên đùi hắn, nhất trường kiếm trên mặt đất lên đặt trên cổ của hắn, dùng ánh mắt ý bảo những người đó không được hành động thiếu suy nghĩ.

“Điện hạ còn đau lòng không? Kỳ thật chúng ta có thể tâm linh cùng đau, điện hạ hẳn là phải vui mừng mới đúng chứ. Tin chắc điện hạ còn nhớ rõ những nữ nhân nhà đại thủ lĩnh Nam Cương kia cả một nhà tự tử cùng nhau. Hiểu thấu nội tâm nhau, ba ngày ba đêm vật vã đau đớn mới có thể chết. Ta thật sự không muốn phải cho điện hạ chịu loại đau đớn này đâu.” Cười cười hôn lên mặt của hắn. “Cho nên, trong lòng ta đang suy nghĩ gì, điện hạ chắc chắn hiểu được. Chúng ta nhất định rất đẹp đôi, tương phù hợp nhau a!”

“Người dám giết ta.” Hắn oán hận trừng mắt nhìn ta, dùng hết khí lực thốt ra một câu như vậy, đôi mắt là tiếng cười ha ha của ta.

“Ta như thế nào để ngài chết chứ? Ngài đã chết, ai sẽ bảo hộ ta với Cận? Ai nuôi chúng ta? Ai cho chúng ta bạc trắng, cho chúng ta chu du thiên hạ đây? Điện hạ, tánh mạng ngài đối chúng ta thực ra rất là quý giá, ngài yên tâm, nhưng ta nghĩ những người muốn uy hiếp chúng ta đều đã diệt trừ cả rồi.” Ta dừng một chút, ý còn chưa hết: “Hơn nữa, điện hạ vất vả như vậy mới có được thiên hạ, sao có thể nói chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn được?” Nhìn sắc mặt của hắn thay đổi không ngừng, ta càng cười đến đắc ý: “Điện hạ, long ý này tư vị như thế nào? Thực thoải mái đúng không? Nếu ngài gặp phải bất hạnh gì, ta tin tưởng các huynh đệ của ngài rất thích tiếp quản hết thảy đó... Điện hạ không nói lời nào, ta đây sẽ coi như là ngài gặt đầu đáp ứng rồi nha.” Ta in lại trên mặt hắn một cái hôn thật kêu, lại cười cười tiếp đón Cận. “Cận, mau cùng điện hạ nói lời từ biệt đi. Còn nữa, làm phiền điện hạ sai người đem giải dược đưa đến đây đi.”

“Các người đừng nghĩ...”

“Điện hạ còn muốn gì nữa, ta tự hạ độc trên người mình không chỉ một loại độc được đâu, bất luận người muốn tra tấn ta hay giam lỏng ta, chỉ cần chính ta không muốn sống nữa, ai cũng không cứu nổi ta đâu.

Trên đường xuống Hoàng Tuyền có thể có điện hạ làm bạn, ta sẽ không sợ tịch mịch nữa.” Lạnh lùng nhìn thanh kiếm mọi người đặt trên cổ Cận, ta cười cười.”Rất nhanh thôi! Mấy thứ độc nặng sẽ phát tác. Điện hạ có muốn thử một chút tư vị phế tâm tán hay không đây? Ta nhớ ra rồi, Hàn Tướng quân từng thử qua cái đó rồi đấy, ngài muốn hỏi hần một chút tư vị xem như thế nào hay không?”

“Người, thật ác độc!” Cơ Hạo Lôi ôm ngực, đau đến rúm người lại. Cơ thể của ta cũng bị phế tâm tán tra tấn, mồ hôi lạnh ứa ra, cắn chặt khớp hàm đau khổ chống chọi.

“Điện hạ.” Lôi Táp và Nhiễm Du Nguyệt đều chạy lại, ba chân bốn cẳng xem xét thương thế của hần, nhưng thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp.

Cận ôm ta, chậm rãi ngồi trên mặt đất, đưa cánh tay lau nhanh máu của ta bên khóe miệng, là do ta cắn vào.

“Phong, thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Ta cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể nặng nề mà cắn cánh tay hần.

Đau quá, thật sự đau quá!

“Điện hạ tính xem như thế nào đây?” Chờ được tính phát tác chậm, ta lại giả bộ không chút sợ hãi đứng lên, lạnh lùng nhìn hần.

Hần giãy dụa, oán hận trừng mắt nhìn ta, không nói nổi lời nào. Làm cho một đám đại tướng bên cạnh lo lắng đến độ nói không ra lời. Thật lâu sau, hần nhắm nghiền hai mắt.

“Người thắng.”

“Tạ ơn điện hạ đã thành toàn cho ta. Cận, tới cầm giải được đi. Chúng ta đi thôi.”

Cận đỡ lấy ta, chậm rãi ra khỏi đại điện, đi qua bên người Hàn Huyền Dịch, hần không nói gì, chỉ đem tấm áo choàng ta vút trên mặt đất nhặt lên cho ta phủ thêm.

“Hàn Tướng quân, hảo hảo chiếu cố Hân. Sau này sợ không tái ngộ.”

“Ân.”

Đi tới cửa đại điện, phía sau còn truyền đến tiếng kêu gào không cam lòng của Cơ Hạo Lôi.

“Người chó có đặc ý. Chờ bốn vương giải được cổ độc, nhất định đem các người bắt về rút gân bác cốt.”

Ta hướng hần phát tay một cái, ngay cả đầu cũng lười không thèm quay lại:”Những lời này vẫn là thỉnh điện hạ giải được cổ độc trên người đi rồi nói sau.”

49. Chương 49: Đại Kết Cục

Cận ôm ta ra khỏi hoàng cung, rẽ trái rồi rẽ phải, trốn vào một cái sân nhỏ vắng tanh.

“Yên tâm. Lôi táp với Trần Kính sẽ âm thầm giúp chúng ta một phen, không có truy binh theo tới đâu. Phong, người hãy hảo hảo nghỉ ngơi. Muốn cái gì ta sẽ đi lấy cho.”

“Tô Mộc Cận, người nói rõ ràng cho ta! Đừng hy vọng ta đây dễ dàng tha thứ người một lần nữa.” Ta túm tay hần, kéo đến bên người dùng sức đánh.”Người là đồ đại hỗn đản, lại dám gạt ta! Dám lợi dụng ta! Ta nói ta sẽ giúp cho người, vì cái gì người phải làm như vậy?”

“Thực xin lỗi...”

“Người đương nhiên phải xin lỗi ta. Người có phải nghĩ ta sẽ không bắt người lại, cho nên mới dám không kiêng nể gì như vậy!”

“Vốn không muốn làm cho người tham gia quá sâu gặp nguy hiểm, nhưng ở Nam Cương gặp anh họ, bọn họ... ..Ta biết tính tình của người, cũng biết bản lĩnh của người, cho nên... Phong, ta thực ân hận, những hiểu được tâm tư của người...”

“Đại hồn đản!” Muốn đứng lên đánh hấn một cái, nhưng mà ta thật sự đã không còn có chút khí lực nào cả. Chỉ có thể nằm ở trong lòng ngực của hấn hưng hăng tớn hơi thừa lời mắng mỏ: “Tô Mộc Cận, người là tên đại hồn đản... Nhưng ta dù có tức giận như thế nào đi chăng nữa, cũng rất thương nhớ người... Người chớ có đắc ý, ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đâu.”

“Ân. Ta biết. Người muốn trừng phạt ta như thế nào cũng được.” Hấn ôm chặt lấy ta, nhẹ giọng thở dài.”Ta vốn tưởng rằng hết thấy đều không có hy vọng. Tư tâm của ta lại hại chính mình, hại cả người... Cho nên bất luận người muốn trừng phạt ta như thế nào đều được.”

“Trong ba năm nữa người đừng hòng thay đổi, bị ta khi dễ, nghe ta sai khiến cũng không được có câu oán hận nào.”

“Ân.”

“Ta nói muốn đi chỗ nào thì phải đi chỗ đó.”

“Ân.”

“Ta muốn mua cái gì thì phải mua cái ấy.”

“Ân, ”

“Ta muốn đùa giỡn mỹ nhân người phải ở bên cạnh giúp ta.”

...

“Ta đi tìm Phiên cùng với bọn Chu Hồng Bích Lục về đã, còn phải tìm cho người chút được nữa, người ngủ một giấc trước đi.”

“Đứng lại. Đừng nghĩ người thích bỏ đi là đi được.”

“Phong.” Hấn thở dài.”Bây giờ không an toàn, có cái gì thì chờ nói sau này được không? Ngoan, người hảo hảo nghỉ ngơi trước đã.”

Cận hôn trán ta, xoay người đi ra ngoài. Lưu lại ta một mình buồn cười đau ruột.

Tô Mộc Cận, người nhất định phải chết. Lần này ta nhất định phải khi dễ người đầy đủ thì thôi!

...

Sáu năm liền chúng ta đi du dương khắp nơi, đi ngấm danh sơn đất nước. Tuy rằng trên đường gặp rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, bất quá lúc nào cũng sẽ có người ra tay giúp chúng ta hóa hiểm vi di. Bốn năm trước Cơ Hạo Lôi đăng cơ, làm Hoàng đế. Hấn thật thực sự là người có bản lĩnh, hiện tại tứ hải thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Tây Phương liền thay đổi bộ dáng.....Không bao giờ ... có người chết đói đầy đường nữa. Bách tính cũng không còn nhớ cái Hoàng tộc Phương Thị kia nữa, chỉ biết khen ngợi Hoàng đế thần võ anh minh, cũng thành con dân Chiêu quốc hưởng quang vinh. Các tộc Nam Cương chấp nhận quy hàng, Lang tộc Bắc cương cũng không dám mạo phạm thiên uy. Ngấm lại ta từng nguyện rửa hấn chết sớm một chút, thật sự là không tốt mà.

“Phong, đang suy nghĩ cái gì thế?” Phiên cười, “Sao lại rảnh rỗi đến thăm chúng ta? Hình như còn chẳng sinh khí bực dọc với Cận nữa rồi, tha thứ hấn nhanh như vậy sao?”

“Sai. Ta đương nhiên cực kì tức. Nhưng mà biết mình thủy chung luôn muốn tha thứ cho hấn. Cần gì phải bực bội. Còn không bằng nhân cơ hội tốt này hảo hảo khi dễ hấn, trả nợ cho mối hận trong lòng.”

“Ha ha... Người vẫn luôn tính kế như vậy sao.”

“Người còn không phải giống ta cả sao.” Ta trợn mắt lên nhìn hấn.”Tần Nhạc không phải bị người ăn suốt ngày ấy chứ?”

“Đúng vậy nha. Vài năm qua rất hạnh phúc... Năm mơ cũng cười được, nhưng cũng sợ muốn chết. Có lẽ là trải qua nhiều lắm rồi, chiêm được rồi, ngược lại càng sợ mất đi hơn.”

...

“Không có việc gì đâu. Phiên à, hết thấy đều quá khứ rồi... Kiếp này chúng ta thực hiện được giấc mộng của mình rồi. Làm người bình thường có cuộc sống hạnh phúc. Mặc kệ kiếp sau như thế nào, kiếp này là kiếp này, ta không hề hối hận!”

Cận khiêng một cái cuốc từ đằng xa đi tới. Đón trời chiều, trên người hắn đều là vàng sáng màu vàng ánh cam ấm áp, rất đẹp.....

“Ta phát hiện ra Cận thực thích hợp làm một nông phu nha, rõ ràng chúng ta đã chạy nhiều năm như vậy, cũng nên an ổn rồi a.” Quay đầu lại ôm lấy Phiên.”Hay là về sau chúng ta lại là hàng xóm.”

“Tốt. Rồi là cùng ta đi đùa giỡn mỹ nhân đi. Ta đã nói với ngươi rồi nha, thôn này có rất nhiều tiểu nam hài, bộ dạng thực thanh tú, nhớ quá...Như trước đây có thể một hơi bắt ăn cho hết.” Phiên vừa nói vừa mi phi sắc vũ, thoắt cái không chú ý phía sau có người đại biến sắc mặt.

“Nhạn Phiên! Ngươi lại phạm giới! Trở về hạ giới mau!”

“Oa... Nhạc, ta sai rồi. Ta không dám ... nữa ... Ngươi không nên tức giận, không cần không để ý tới lời ta.” Phiên về mặt cầu xin đuổi theo Tần Nhạc chạy đi.

“Vui vẻ sao? Lòng dạ ngươi đúng là hẹp hòi.” Cận nhéo nhéo cái mũi của ta.”Ngươi cố ý làm cho Tần Nhạc nghe thấy mấy câu nói vui đùa này, ta đã nghĩ trêu đùa Phiên một hồi rồi.”

“Hừ! Ai kêu hắn trước kia thường xuyên khi dễ ta. Hiện tại có cơ hội tốt như thế phải trả thù ngay chứ.”

“Ai... Mỗi lần ngươi gây họa đều bắt ta giúp ngươi giải quyết hậu quả...”

“Không được sao?” Ta bắt lấy vạt áo trước của hắn, tức giận nhìn hắn.

“Đương nhiên có thể rồi.” Hắn nở nụ cười, hôn lướt một chút trên môi của ta.”Không có ta giúp ngươi còn ai giúp?”

“Phong.”

“Ân?” Ta dựa vào trong lồng ngực của hắn, nhìn ánh nắng chiều, mê mải ngắm.

“Chúng ta ở lại đây đi. Thôn này thực sự yên tĩnh. Chúng ta có thể mua chút đất, trồng khóm trúc trước nhà, đình viện phía sau trồng cây phong nữa.”

“Ân. Chúng ta ở lại nơi này đi, ở chung đến khi chúng ta đều biến thành lão nhân hết cũng được. Ân, những lão nhân hạnh phúc...”

HOÀN

50. Chương 50: Phiên Ngoại 1 : Thập Lục Công Chúa Tây Phương Quốc Cảnh Vĩ

Cúng tế.

Cúng tế.

Từ xưa tới nay, mỹ nhân vốn giống như danh tướng, không được cùng nhân gian sống thọ tới đầu bạc.

Hôm nay là ngày thanh minh, ta trốn ở trong chỗ sâu nhất trong lãnh cung, hái chút hoa cỏ cành lá bện thành cái vòng hoa treo lên trên cây đào. Cây đào này mọc lên từ tro cốt của Thập Lục công chúa. Bởi vì không thể hoá vàng kim tiền giấy, ta chỉ có thể bện một cái vòng từ loài hoa mà công chúa yêu thích nhất cho nàng. Nhìn những bông hoa cỏ màu hồng, ta không khỏi nhớ tới lời công chúa thường hay nói với ta trước đây:

“Từ xưa tới nay mỹ nhân vốn giống như danh tướng, không được cùng nhân gian sống thọ tới đầu bạc.”

“Công chúa, Thu Hòa không hiểu.”

Ta khó hiểu nhìn vị chi kiều nữ này. Ta hầu hạ nàng, theo nàng từ bé, cho tới tận bây giờ, nàng luôn có bộ dáng khả ái, ngày đó được gả đến Chiêu quốc, làm hậu phi của Văn Đế, Hoàng đế Chiêu quốc, được tôn sùng là “Phượng Chiêu Nghi”. Nàng vẫn luôn tươi cười như trước, Văn đế cũng hết mực cưng chiều nàng, nhưng có một thời gian, nàng cứ thế mà dần dần trở nên trầm mặc, rất trầm mặc. Trên mặt không có chút biểu tình nào, tựa như một cái xác không hồn.

“Trước kia, Nguyệt hoàng tử cùng Trân hoàng tử mỗi khi nói đến câu này, luôn rất thất vọng thở dài. Khi đó ta còn nhỏ, cũng không hiểu chuyện. Hiện tại, đã rất hiểu rồi.”

Rồi nước mắt theo khóe mắt của nàng chảy xuống.

Tin tức truyền đến từ Tây phượng, hai vị công chúa Cảnh Nguyệt Cảnh Trân hiệp đồng cùng Hoàng hậu và Lục hoàng tử phạm thượng phản loạn, một người chết vì khó sanh, một người uống thuốc độc tự sát.

Một tiếng thở dài não nề.

Ta chỉ là một thị nữ nhỏ, đương nhiên không hiểu tâm tư này nọ của mấy vị Hoàng tử Công chúa được. Trong trí nhớ của ta, Cảnh Nguyệt công chúa quá mức thâm trầm, Cảnh Trân công chúa cực kì cố chấp, chỉ có Thập Lục công chúa Cảnh Vĩ đơn thuần trong sáng đến rực rỡ. Cho nên ta luôn luôn cảm thấy chính mình may mắn được hầu hạ vị chủ nhân có tâm tính ôn hậu, đối với tôi tớ chúng ta luôn là vẻ mặt ôn hòa, không cần mất công đoán ý cân nhắc tâm tư của nàng. Nhưng Thập Lục công chúa với hai vị công chúa này cảm tình sâu nhất, ở trong hoàng cung Tây Phượng, cũng chỉ có hai vị công chúa này thật tình yêu thương nàng. Thành linh xảy ra biến cố như thế, công chúa sao mà đón nhận cho nổi?

“Kỳ thật, kết cục như vậy ta đã sớm liệu đến rồi.” Nàng nhẹ nhàng nói chậm rãi: “Hai vị tỷ tỷ thông minh hơn người lại có ý chí cao ngất, không thể nào cam tâm cả đời bị người ta bài bố? Chỉ là, khi chí chưa tàn, mệnh cũng... Mệnh nữ nhân vốn là không phải do tay mình nắm giữ... Các nàng cuối cùng cũng nhìn không thấu rồi.”

“Công chúa.” Ta nhìn trên mặt nàng hiện lên nụ cười tuyệt vọng, trong lòng không ngừng run rẩy.

“Ta không có bốn sự giống như các nàng, cho nên坦然 nhận ra trước vận mệnh của mình, ngược lại có rất nhiều phiền não...”

Nàng từ từ nhắm hai mắt, trầm mặc rất lâu, cho đến khi thái giám kêu báo một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”, nàng lại khôi phục bộ dáng nhu nhược ấy. Trong nháy mắt, ta phảng phất có cảm giác như chưa từng thấy rõ bộ dáng chân chính của công chúa.

Từ sau ngày đó, ta thực tâm hầu hạ nàng, chăm chú phỏng đoán tâm tư trong lòng của nàng. Kết quả, chỉ là vô ích. Đơn thuần thiện lương là đức tính ông trời ban cho nàng, trầm mặc tuyệt vọng là cảm xúc của nàng nhưng không khống chế được. Nàng cũng sẽ che giấu sự phẫn nộ đối kị thống khổ của chính mình, nhất là tại đây, chốn hậu cung Chiêu quốc này, nữ nhân có nhiều lắm, tranh đấu gay gắt nhiều lắm, tâm ngoan thủ lạt nhiều lắm. Công chúa.....là một người thực sự chân thành tha thiết. Nàng, cũng không thích hợp chốn hoàng cung đó, gả cho một lão nhân đã sáu mươi tuổi, so với cha của mình còn già hơn.

Nàng, kỳ thật, thực đáng thương.

Thế sự khó liệu, thường thường thay đổi bất ngờ.

Hoàng Thượng không hề lâm hạnh với Công chúa. Chốn Hậu cung đã rải một cái lờn đồn đại ác ý, nói công chúa không biết giữ tiết hạnh, cùng thị vệ tư thông. Ta gấp đến độ phát khóc vì ức, nhưng công chúa lại vẫn đạm phong khinh không lo hồi sự.

“Công chúa, hiện tại nên làm thế nào đây? Mặc dù nói người là trong sạch, nhưng miệng người đáng sợ. Một câu chuyện nhảm, lờn đồn nơi Hoàng cung, là dính tới cả một mạng người đó! Công chúa!”

“Thu Hòa, đây là số mệnh. Thân là công chúa của Tây Phượng quốc, ta phải tới địch quốc đối lấy bình an cho quốc gia. Hiện tại Tây Phượng sắp diệt vong, nơi này tự nhiên cũng sẽ không ai cho ta sống yên ổn. Công chúa mất nước, đứng ở bên người Hoàng đế, ai có thể cam đoan nàng ta không làm ra cái chuyện ám sát hoàng đế nguy hiểm gì chứ. Cho nên, vẫn là chuẩn bị tâm lý trước thôi.”

Nàng cười, thực bình tĩnh.

Ta che miệng, nói không ra lời.

“Trước khi xuất giá, hai vị hoàng tử dặn dò ta nhất định phải theo khuôn phép cũ, không thể cho người ta bắt lấy nhược điểm của mình. Các nàng còn nói... Nếu thực sự một ngày như thế này đến, nghĩa là Chiêu quốc nhất định sẽ toàn lực tấn công Tây Phượng quốc, Ma Vân Quan hiểm yếu nhất định là giữ không được rồi... Tây Phượng vong quốc.”

Không thể tin được đây lại là thật sự! Xa quê hương ngàn dặm, làm người ta hay hoài niệm đất đai,..... diệt vong sao?

Chúng ta chỉ biết ôm đầu khóc lóc.

Hoàng đế phái người đưa tới một ly rượu độc, công chúa bình tĩnh uống hết. Một lúc sau uống xong, nàng thần sắc cổ quái nói với ta:

“Kỳ thật ta hiện tại có chút hối hận rồi. Dù sao đều là mất danh dự mà chết đi, nếu là thật sự cùng với một tuần mỹ nam tử nào đó tư thông thật, chẳng phải là có lời hơn thế này sao? Tư vị tình yêu ta còn chưa được hưởng qua. Nguyệt hoàng tử và Trần hoàng tử vì tình cảm chân thành mà không tiếc hết thảy, thật sự, các nàng ấy thực may mắn... Các nàng so với ta còn có nhiều tiếc nuối nhân sinh hơn một chút đó...”

Công chúa mất đi. Thi thể bị đốt thành bụi. Ta đang cầm tro cốt của nàng, bị tống vào lãnh cung làm tạp dịch. Mỗi năm một lần, ta coi chừng cây đào, xem hoa nở hoa tàn, xem phồn hoa tan mất.

Từ xưa tới nay mỹ nhân vốn giống như danh tướng, không được cùng nhân gian sống thọ tới đầu bạc.

“Chỉ mong kiếp sau, không sinh ra ở trong Hoàng gia.”

Đây là nguyện vọng cuối cùng của nàng.

Cúng tế cho vô số oan hồn nữ tử xinh đẹp đã chết hàng trăm ngàn năm qua.

Hoàng Đế Tây Phượng Quốc Phượng Tri Hiền

2

Thiên kiếp

Phượng Tri Hiền

Thiên kiếp

Hai mươi sáu năm trước, có một đạo sĩ khuyên can ta, chớ có đi đến trước lãnh địa của Nguyệt tộc, nơi đó có tên sẽ cướp mất cả đời ta.

“Cướp?” Cười xuýt một tiếng, ta không thêm để ý tới. Ta không tin thần quỷ, cũng không tin thiên mệnh, chỉ tin tưởng dã tâm của chính mình.

Kết quả, ta gặp Nguyệt Hồng Diệp. Chạy vướng vào lưới tình, chạy trời cũng không khỏi nắng.

Chúng ta gặp nhau đã thành tri kỷ, nói chuyện thiên hạ đại sự vô cũng thoải mái, còn trẻ khí thịnh cuồng nhiệt, thề phải chấn hưng Tây Phượng quốc, thành tiếng vang thiên thu.

Hắn thành phụ tá đắc lực của ta, cực kỳ ăn ý, và ta cũng yêu say đắm đến khắc cốt ghi tâm.

Nguyệt là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc, ta không dám khinh nhờn với hắn, chỉ có thể đem kia phần tình cảm to lớn kia chôn sâu trong lòng. Giống như người xưa ủ rượu, theo tích lũy từng tháng từng ngày, trở nên vô cùng khao khát, vạn vọ khổ sở. Rốt cục, lúc ta nắm giữ được quốc gia này, ta đã dùng mọi thủ đoạn dè tiện để giữ lấy hắn, lấy thê thiếp nhi tử áp chế hắn, trói buộc thân thể hắn, phát thệ phải biến hắn vĩnh viễn thành người của mình.

Mỗi ngày tư thủ bên người, hàng đêm triền miên chăn gối.

Mười lăm năm trước, đạo sĩ lại tới lần nữa. Cho ta một viên thuốc, tên là “Vong tình”, muốn ta chặt đứt chuyện tình oan trái này, giải thoát thiên kiếp cho ta cùng đất nước.

“Vong tình”? Sao có thể quên được chứ? Sao có thể nào quên được hẳn? Phần tình cảm khao khát bao năm này, nay đã xâm nhập cốt tủy, không trị được nữa rồi. Nếu quên hẳn, ta còn sống để mà làm cái gì?

Ta không khẩn cầu Nguyệt có thể đáp trả tình cảm này, ta chỉ cầu hẳn cả đời cùng ta làm bạn thôi.

Bởi vì, ta muốn có hẳn bên cạnh bầu bạn cả đời.

Hắn nói hẳn vĩnh viễn cũng không yêu ta, hẳn muốn cùng với thê tử của mình đi xuống Hoàng Tuyền.

Chỉ chờa cho lòng ta một mảnh đau thương.

Chẳng lẽ đây là thiên kiếp của ta? Làm cho ta sống mà không thể yêu thương?

Ta nguyện rửa trời cao, nguyện rửa hết thấy những người đã phản bội ta, cướp đi Nguyệt của ta. Ta thề, giết sạch những người sở thù với ta.

Đạo sĩ lại tới lần nữa.

“Ngài đã tình nguyện ăn “Vong tình” vào chưa?”

Tình cảm chân thành của ta đã chết, còn cái gì có thể thay đổi được còn có cái gì để mà quên đi nữa?

“Mười lăm năm sau, phong nguyệt sẽ lại xuất hiện, thiên kiếp giáng xuống. Đây là Thiên mệnh, quả thực không thể trái ý trời.”

Phong Nguyệt sẽ lại xuất hiện sao?

Ta yêu nhất chính là Nguyệt Hồng Diệp?

Nguyệt Hồng Diệp?

Ngửa mặt lên trời cười dài thành tiếng. Chỉ cần có thể làm cho ta lại có được Nguyệt bên cạnh, cái gì mà thiên kiếp này nọ, ta đều không cần nữa.

Năm nay là tới ngày hẹn mười lăm năm. Ngày đêm chờ đợi đến ngày này làm cho ta thực tình muốn kiệt sức rồi, nhưng vẫn không thấy Nguyệt của ta. Tới với ta, chỉ là một vở báo thù giả tạo, cùng lắm là hẳn mang theo người khối hồng ngọc kia cùng với một vở hài kịch.

Ta sao có thể làm cho bọn chuột nhắt này làm vấy bẩn hình ảnh Nguyệt của ta?

“Người... Giết ta một lần, còn muốn... Giết ta lần thứ hai sao, Hiền?”

“Hiền, người không phải đã từng nói muốn ta cùng người chấn hưng Tây Phương Quốc sao? Người không phải đã nói ta là người mà người tín nhiệm nhất sao? Chính là do người đem ta nhốt vào hậu cung, bắt buộc ta thành món đồ vật mà người độc chiếm. Ta không có một chút tự do nào, cũng không thể làm chuyện gì, chỉ có thể nằm ở trên giường thỏa mãn dục vọng của người, thành trò cười cho tất cả mọi người trong thiên hạ. Hiền, người thế này mà là thật sự yêu ta sao?”

“Ta đương nhiên yêu người. Yêu đến không thể khống chế chính mình. Ta biết người muốn tự do, nhưng mà ta lại không thể dùng tay, làm cho người thống khổ. Mà lòng ta, càng lúc càng đau.”

Tha thứ cho ta, chỉ có thể dùng phương thức ác độc này để yêu người.

“Người làm sao biết trong lòng ta không có người?”

“Người đang nói cái gì thế?”

“Người làm sao biết trong lòng ta không có người? Ta là tri kỷ của người, ta thề nguyện trung thành vì người, ta muốn phụ tá người để người thành bậc đế vương vang danh thiên cổ được vạn nhân kính ngưỡng, ta đối với người không hề biểu lộ là bởi vì... Ta không muốn cho bọn tiểu nhân chửi bới danh dự của người.”

“Ta sao có thể hủy bỏ nó đi được sao có thể nhẫn tâm... Ta vẫn luôn giữ gìn nó, nhớ tới thời gian được ở bên người, sẽ lấy ra ngắm nhìn... Hiền của ta! ”

“Nguyệt, ngươi không phải nói không yêu ta sao? Ngươi nói vậy rồi cuộc là thật hay giả? Vì cái gì lúc trước cự tuyệt ta, rồi lại giữ lại khối ngọc này? Ngươi hiểu được không? Đây là tín vật đính ước của ta trao cho ngươi a...”

Hai mươi sáu năm nhớ lại, bao nhiêu thứ tâm sự chất chứa trong lòng. Chỉ biết cùng với ánh trăng bầu bạn, thống khổ sau khi mất Nguyệt làm cho ta đau đớn muốn chết, nếu không là bởi vì lời tiên đoán của đạo sĩ kia, ta sớm đã muốn tìm cái chết.

“Ta không thể giết ngươi, ta không muốn ngươi chết... Hiền, hãy quên ta đi mà hảo hảo sống sót.”

Cái gì cơ? Không cần! Đừng ở bỏ lại ta mà! Van cầu ngươi!

Hắn mất đi ý thức rồi. Thái y nói không có hi vọng lưu lại trên nhân gian thêm nữa.

Ta không biết nên làm cái gì bây giờ. Ta biết hắn không phải Nguyệt, cũng không biết vì sao, ở trên người hắn ta lại có thể thấy bóng dáng Nguyệt.

Nguyệt, ngươi đang oán hận ta sao? Đây là thiên kiếp của chúng ta sao?

Bất luận trong miệng đạo sĩ nói thiên kiếp là cái gì, ta nguyện một mình gánh chịu tất cả. Chỉ cầu trời cao, hãy cho Nguyệt vĩnh viễn ở bên cạnh ta thôi.

Nguyệt, ngươi đối với ta, có từng động tâm không? Chỉ sợ một tia hi vọng ta cũng không hề có rồi.

“Ta nguyện cùng ở bên ngươi cả đời.”

“Có thể ngày ngày bồi ở bên người mình yêu, lẳng lặng ngắm nhìn bóng dáng hắn bận rộn làm việc, thật sự hạnh phúc.”

Không nghĩ tới hắn đã cùng ta hạnh phúc quây quần, nhưng thật ra lại cùng với nhất phái của Hoàng Hậu một ruột thông đồng, thế nhưng khi hắn ở bên ta lại thật sự thành thật, ngoan ngoãn không hỏi quốc chính. Lời ngon tiếng ngọt, dịu dàng thấm thiết. Tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng,.....Hắn cực kỳ giống Nguyệt. Cũng thông minh như vậy, cũng đậm mực như vậy, cũng tùy hứng như vậy.

Hết thấy đến hồi kết rồi.

Phong nguyệt xuất hiện lần nữa, thiên kiếp sẽ buông xuống.

Bất luận hắn là ai, đều là người mà Nguyệt đưa đến bên cạnh ta rồi.

Lưu lại hắn cho hắn sống, Nguyệt, ngươi có thỏa mãn không?

51. Chương 51: Phiên Ngoại 2 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Kí (1)

Mây trên trời là gió thổi đi, người ngồi trên lưng ngựa thì ngựa cõng đi, đi đến chỗ nào thì biết chỗ ấy. Thăm thú thiên hạ, bốn biển là nhà... Lôi tiểu đệ, ngươi không phải là một tên nam nhân không sống nổi chính đạo bình thường, vì sao không sống tử tế, đi làm đầu lĩnh cường bạo làm cái gì?”

“Vân Tuy Phong, ta mới theo ngươi mấy ngày mà trông ngươi giống như nữ nhân vậy. Phóng đảng không kèm chế được, ra tay tàn nhẫn, hơn nữa bộ dạng cao lớn thô kệch, khó trách không có nữ nhân nào dòm ngó.”

“Ha ha ha, đó là do ngươi không hiểu chuyện rồi. Thôi đi, không nói nhiều nữa. Ngươi cùng với ta cùng nhau giết người phóng hỏa ngày này qua ngày khác quả thực thống khoái. Đáng tiếc bây giờ mỗi người nên đi một ngã. Về sau, chắc sẽ khó gặp lại được. Tiểu tử kia, ngươi phải bảo trọng, bất luận là hắc đạo hay quan trường, cũng không được dễ dàng bỏ cuộc.....Được không?”

“Tên đàn bà kia, ngươi bắt quá cũng chỉ mười hai tuổi, nhưng lại dám xem thường ta thế sao?”

Chia tay huynh đệ, một mình phiêu bạt giang hồ

Người đàn bà kia, lần đầu gặp nhau ta chỉ biết, không có cái gì có thể gạt được nàng, cái gì cũng không lừa được nàng. Năm đó ta mới mười bốn tuổi, một mình một ngựa đi vào địa phận của Tây Phụng Quốc, nếu

không gặp nàng, sớm đã chết rồi, nếu không có nàng chỉ dạy, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay. Nhưng ta biết, tình cảm của ta đối với nàng còn cao hơn là một ân nhân, nhưng tình cảm đó của ta nàng không hề hứng thú. Nữ nhân kia lãnh huyết nhưng thập phần thông minh, vĩnh viễn không có tình cảm với người khác.

“Minh chủ, tiền phương có tin báo tới.” Tô Mộc Cận đứng ở bên cạnh ta, bẩm báo: “Dựa theo ước định, phải là nhóm của Thiếu chủ. Nhưng là số người không đúng. Thiếu chủ không nói sẽ mang nhiều tùy tùng như vậy.”

Dõi mắt nhìn về nơi xa... Cũng chỉ nhìn thấy ngàn dặm xa ở ngoài kia là cát bụi cuộn cuộn. Chúng ta dự định ở đây đợi ba ngày, nghênh đón Thiếu chủ của ta, một tiểu tử ta chưa từng thấy mặt.

“Nghe tiếng vó ngựa, quả thật không đúng chút nào. Người dẫn người qua đi thám thính một chút đi... Tô Mộc Cận, về sau này người sẽ phục vụ bên cạnh Thiếu chủ, trợ giúp hắn một tay. Toàn bộ người của Dạ sát minh phải đều giao cho các người chỉ huy.”

Tô Mộc Cận nhìn ta một cái, gật gật đầu, xoay người dẫn người đi. Hắn luôn luôn như thế, mặt không đổi sắc, cũng không hỏi nhiều. Bất quá ta biết, hắn đều hiểu rõ hết thái độ của ta, hắn, là đệ tử ta đặc ý nhất. Năm đó, lão bản Túy Phong Lâu đưa hắn tới cho ta thưởng thức, cũng khoe hắn là thanh quan xuất sắc nhất của Túy Phong Lâu. Nghe được câu ấy ta chỉ cười ha ha. Đem sư tử con nuôi thành mèo, cũng chỉ có kẻ ngu dốt như vậy mới làm được.

“Không làm được việc lớn thì sao có thể phò chủ.” Không nghĩ tới đại ca đưa tới mật thư chính là vì thế này. Đại ca, người coi trọng người kia hơn người nhà, còn lấy mẫu thân ra áp chế ta? Vậy là, giang sơn này lại có ngày đổi chủ, để cho ta xem tiểu hoàng tử một tay người đào tạo biểu hiện như thế nào đi. Ta không phải là một tên nam nhân không có quyền thế thì sống không nổi (ý là không tham quyền lực). Ta chỉ là không cam lòng, ta đây hai mươi năm chịu khổ chịu sở, đến tột cùng là vì cái gì?

Ta vì cái gì mới rời xa quê hương đi vào Tây Phượng quốc này, giết người phóng hỏa suốt hai mươi năm qua?

“Tổng gia đối với Lôi gia chúng ta là đại ân nhân, chúng ta tuyệt không thể phụ được.”

“Tiểu đệ, Uyển Hinh sinh Hoàng tử, được sắc phong thành quý phi. Vì tương lai của hài tử kia, ta hy vọng người có thể đi chuẩn bị chu toàn kế hoạch giành Tây Phượng quốc.”

Nghĩ lại...

Là đại ca vì tình cảm chân thành với tiểu thư Tổng gia mà tự hiến mình vào cung, kiên quyết lấy thân phận thái giám vào cung làm bạn với nàng, mẫu thân vì muốn báo đáp đại ân của Tổng gia ta mới phải đi vào quốc gia này, dùng một thân mình chịu bao đau thương, đổi lấy cơ nghiệp hôm nay. Tất nhiên vì tiểu hoàng tử mà lập công, trở hết tài năng, lấy việc kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước làm trọng. Chiêu quốc chính trị an bình, kiên kị nhất chính là việc các Hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế mà máu chảy thành sông, cho nên phải dùng phương pháp khác.

“Hừ, vẫn là do hoàng tộc Tây Phượng quốc quá thối nát, người muốn làm Hoàng đế chỉ cần giết sạch đối thủ là đạt được. Hai mươi năm qua ta đã mưu tính quá nhiều.”

02

Sau nửa canh giờ Cận đã mang người trở lại, bắt quả trên người toàn đất cát. Trong lòng ta chùng xuống.

“Người chính là Lôi Nhị thúc phải không. Lôi Hạo đã từng gặp qua Nhị thúc một lần khi còn nhỏ.” Một thanh niên người đầy bụi đất nhưng lại ánh lên thần thái anh vĩ xuống ngựa, hướng ta ôm quyền thi lễ.

“Thiếu chủ, thuộc hạ không dám nhận. Hộ chúa không chu toàn, thuộc hạ đáng chết.”

“Không liên quan tới các người. Đây là ta ở trên đường không cẩn thận gặp họa, bị bọn mọi rợ ở Nam Cương bám đuổi mấy trăm dặm, ít nhiều có người của Nhị thúc tiếp viện. Không nghĩ tới chỗ này quý dị như thế, khó trách Lôi thúc thúc muốn ta chọn tuyến đường đi xuống phía nam cho đơn giản. Thúc thúc trước khi đi từng nói, Lôi Nhị thúc rất khôn khéo, muốn ta phải học tập người nhiều hơn. Ở trong này ta chỉ là vãn bối của Nhị thúc, xin Nhị thúc hãy chỉ dạy nhiều hơn.”

“Ngài quá khách khí. Nơi này không phải là chỗ ở lâu được. Thuyền đã chuẩn bị xong, chúng ta trước tiên quay về Thương Lan Quan, sau đó bàn bạc kỹ hơn mới được.”

Lúc này đã là sáng sớm, Lục hoàng tử Chiêu quốc Cơ Hạo Lôi dùng tên giả Lôi Hạo đang đứng ở đầu thuyền, dưới ánh sáng nhạt đứng trên lãnh thổ Tây Phượng Quốc. Thuyền đến bến rồi, hắn quay đầu lại hướng ta cười: “Ta tin tưởng, dựa theo kế hoạch của Lôi thúc thúc mà làm, không quá hai năm, Tây Phượng sẽ thành đồ vật trong bàn tay chúng ta.”

Hồ con mới sinh ra không bao giờ biết thất bại, phần tự tin kia thật ra cực kỳ giống đại ca. Bày mưu nghĩ kế, bề ngoài thiên hạ. Tuy rằng đại ca ta lúc trước buông tha khát vọng trị quốc đi làm thái giám chỉ vì một chữ tình duyên, nhưng xem ra hiện tại hắn đã bồi dưỡng ra một người thừa kế mình rồi.

“Sau này ở Tây Phượng quốc, Thiếu chủ sẽ lấy thân phận người bên cạnh ta. Vì không muốn cho mọi người chú ý, về sau này Tô Mộc Cận ở ngoài sáng, ngài ở trong tối, chỉ huy người của Dạ Sát Minh phái. Ta đã lấy được sự tín nhiệm của Trấn Nam Vương ở Thương Lan Quan. Hắn sẽ tiến cử các người với Tam hoàng tử Tây Phượng quốc Phượng Cảnh Tiêu. Trấn nam vương không thể so với Ma Vân Quan, dễ dàng đối phó hơn.”

“Hai mươi năm qua vất vả cho Nhị thúc rồi. Ta định không phụ sự mong đợi của mọi người, gây thành nghiệp lớn.”

“Đây là chức trách của thuộc hạ thôi.”

Tây Phượng quốc hiện tại có ba phái thế lực. Bình mã Bắc cương cùng quyền thần cha con Hàn thị có quan hệ chặt chẽ, duy trì bảo hộ cho Lục hoàng tử do Hoàng Hậu sinh ra. Ngoại nhân Chu gia tất nhiên là ủng hộ Nhị hoàng tử, cũng đã khống chế hùng binh của Ma Vân Quan. Buồn cười nhất chính là Chu Thừa tướng ở trong triều tranh quyền đoạt lợi danh tiếng không tốt, nhưng con trai hắn kia không phải là mất hi vọng, gắt gao canh giữ Ma Vân Quan, không chịu đầu hàng Chiêu quốc. Nếu không có như thế, đại ca cũng không có cơ hội trừ tính hết thảy mấy kẻ sách này. Phía nam có thế lực Lâm thị không thể bỏ qua, nhưng Trấn Nam Vương cũng là người có ý chí kinh người, cũng may giao tình cùng hắn đã bảy tám năm, bây giờ kích động hắn phản bội đất nước, không phải là việc quá khó. Chỉ cần lợi dụng thế lực Tam hoàng tử triệt hạ Chu gia, chiếm cứ Ma Vân quan, quốc gia này sẽ xong đời.

Hai mươi năm qua chưa bao giờ có loại cảm giác như thế. Bước trên khối đất đai quen thuộc này, lại cảm giác hết thảy trước mắt đều sắp biến mất.

“Đi thôi. Trước tiên nên tìm hiểu Thương Lan Quan một chút.”

52. Chương 52: Phiên Ngoại 3 : Lôi Táp – Bảo Mổ Kí (2)

03

Từ nay về sau hết thảy sự vụ ta đều giao cho Lôi Hạo và Cận. Tuy rằng Lôi Hạo là đệ tử của đại ca ta, kiến thức bất phàm, nhưng dù sao thì hắn cũng chưa từng tự mình trải qua huyết tinh tranh đấu, còn giỏi văn hơn võ. Hoàng đế Chiêu quốc đào tạo cả một thế hệ trọng văn khinh võ, nhân từ thủ lễ, lấy Hoàng lão thuật thống trị quốc gia, nghĩ ngợi lấy lại sức, quốc dân giàu tráng, chỉ kém một bước là thống nhất thiên hạ này. Tổng quý phi không có ngoại tộc hiển hách trợ giúp, đại ca đành phải tự đào tạo Lôi Hạo kiến công lập nghiệp. Nếu như có thể thành công, sau này hắn tất sẽ là một thánh quân, lưu danh sử sách.

“Cận, người cùng với Thiếu chủ ở chung nhiều ... Thời gian này, cảm thấy được năng lực hắn như thế nào?”

“Thiếu chủ là người có lý tưởng, với người ngoài thì khiêm tốn, năng lực xuất chúng nhưng lại không bảo thủ, càng máu chó chính là hắn biết được cách lung lạc lòng người, làm cho mọi người cam tâm tình nguyện vì hắn mà cống hiến cả sinh mạng.”

“Cam tâm tình nguyện... Khó nghe được cái từ này ở miệng của người. Người thần phục hắn sao?” Tuy rằng từ trước đến nay trên mặt của hắn không mấy khi bộc lộ cảm xúc, nhưng nhiều năm như vậy, ta tin tâm tình của hắn không hề biến hóa.

“Ta nguyện phục trợ cho hắn nhất thống thiên hạ thành tựu nghiệp lớn.”

“Ha, không nghĩ tới người như thế này lại đầy côi lòng hào hùng. Ta còn tưởng rằng người chỉ một lòng mang người nọ xa chạy cao bay khỏi tay chúng ta.” Hắc không lên tiếng, ta cũng chẳng muốn nói hơn.” Yên tâm, ước định của ta và người vẫn như cũ. Sau khi chuyện thành công, vô luận người tranh công danh lợi lộc hay là quy ẩn sơn dã, tùy người lựa chọn.”

Tô Mộc Cận cũng không phải là đầu gối vô tri mặc cho người khác định đoạt, hắc cũng là loại mãnh sư gương nanh múa vuốt, độc xà lãnh băng hoạt cảm, cũng giống như hùng ưng tiêu sái không kèm chế được. Hắc rõ ràng biết mình muốn cái gì, không hề do dự, vì đạt được mục đích của mình cũng không từ thủ đoạn. Phần lãnh huyết khôn khéo kia cũng không thua Vân Tùy Phong. Nhưng mà Vân Tùy Phong không chuyên tâm, hắc ta có lòng trắc ẩn. Ta cùng với hắc trong lòng biết rất rõ ràng, hắc sẵn sàng vì người nọ cùng tự do, đối lấy tất cả hắc cũng làm, ta không khỏi tò mò, hắc hiện tại lựa chọn như thế nào. Hắc không phải là một nam nhân ưa tranh quyền đoạt thế.

Nửa tháng sau chúng ta trở lại Vọng thành, lão bản Tuý Phong Lâu nói Hàn Huyền Dịch chuộc thân cho Diệp Hân. Như vậy tốt nhất, có thể mượn sức cha con Hàn thị diệt trừ thế lực Chu gia, mục đích của chúng ta cũng sắp đạt tới rồi.

“Còn nữa, Hàn đại nhân nói đang thiếu một thư đồng, đã đem luôn Giang Hiểu Phong đi. Đó là người vốn chẳng quan trọng gì cả, thuộc hạ tự đồng ý rồi.”

Ta liếc mắt một cái xem Tô Mộc Cận, chỉ thấy hắc thần sắc bất biến. Chợt nhớ tới lần trước hắc từng có hai ngày đi đâu không biết tung tích, sau khi trở về thần sắc khác thường, chắc là đã sớm biết được rồi. Không khỏi cười cười, nhẹ giọng nói với hắc: “Kỳ thật người có cơ hội ngăn trở chuyện đó mà.” Hắc suy nghĩ chút, trả lời một câu: “Hắc ở nơi đó càng an toàn hơn.”

Thật không? Ngay cả ta có hiểu được đi, nhưng mà tâm tình của người lại khó nắm bắt như vậy sao?

Có khi quá mức nhàm chán không có việc gì làm, ngồi đoán già đoán non toan tính của tên đồ đệ không bao giờ biết thể hiện tâm tình này, thành cái thú tiêu khiển của ta.

Ta cũng từng cho người lưu ý Giang Hiểu Phong, nhưng là tất cả mọi người nói về hắc, chỉ là người thích châu báu lại ham chơi, người như thế Tô Mộc Cận sao lại để tâm nhiều như vậy?

04

Lôi Hạo cùng Tô Mộc Cận được Trấn Nam Vương tiến cử, đi tới Kinh thành làm thị vệ của Tam hoàng tử, từng bước một, đạt được tín nhiệm của Phượng Cảnh Tiêu, nắm giữ đủ các loại cơ mật. Ta tắc xung bốn ba, cho Tam hoàng tử mượn sức tiêu trừ thế lực nhỏ, kì thực dùng đủ mọi loại thủ đoạn, thu mua, lung lạc, uy hiếp, trừ diệt, , làm cho bọn họ phải thần phục Dạ Sát Minh phái. Đến Kinh thành vẫn sùng bái Tam hoàng tử. Hắc ta chẳng hay biết gì thì phe phái của ta lại càng được tín nhiệm.

Cũng có người làm cho ta phát sinh việc ngoài ý muốn. Thế lực của Phượng Cảnh Rừng bắt đầu phát triển không như dự tính của ta. Tên hoàng tử yếu đuối này vốn cũng không có bốn sự tham dự trò huyết tinh chém giết này, huống chi hắc vẫn luôn là độc chiếm của Tam hoàng tử, đến tột cùng thì đã xảy ra chuyện gì làm cho hắc biến hóa như thế này?

Ta vốn tưởng rằng đây là kế thử lòng người của Tam hoàng tử, thật sự không biết rằng, hết thảy đều là do tên tiểu sư đệ Nhiễm Du Nguyệt ta chưa từng gặp mặt kia đang giở trò quỷ. Không biết hắc khi nào quen biết được tiểu hoàng tử này, lại còn xúi giục hắc phản bội Tam Hoàng tử.

“Nhị thúc, Nhiễm nói tiểu hoàng tử này đơn thuần dễ bị lừa, hắc chỉ mong muốn thoát khỏi sự quản chế của Phượng Cảnh Tiêu. Trong tương lai chúng ta có thể lấy danh nghĩa của hắc diệt trừ Phượng Cảnh Tiêu. Có thể diệt trừ một tên hoàng tử lợi hại, đến lúc đó khi tấn công Tây Phượng quốc thì tổn thất cũng sẽ ít đi một chút, như vậy phụ hoàng sẽ càng vừa lòng.”

“Nếu Thiếu chủ cho rằng kế này được, thuộc hạ sẽ dồn hết sức thử một lần. Bất quá hiện tại chưa thể làm ngay?”

“Phượng Cảnh Rừng có thể đã dùng kế này. Phượng Cảnh Tiêu đối với đệ đệ này vốn chỉ có độc chiếm mạnh mẽ, lúc nào cũng giày vò hắc triển miên hàng đêm. Nếu lúc này chọc vào, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến đại kế của chúng ta.”

Hắn bỗng nhiên á khẩu, cau mày, có chút buồn rầu.”Khi ở Chiêu quốc đã nghe nói nơi này hưng thịnh nam sắc. Nhưng không nghĩ tới trong hoàng tộc lại dâm loạn như thế này. Huynh đệ loạn luân... Nếu là ở Chiêu quốc, chắc chắn đã bị phụ hoàng lưu đầy rồi.”

“Không có gì kinh ngạc cả. Từ trước tới nay trong lịch sử vốn tồn tại nam sắc. Đường triều hoàng đế này là Diên Phạm, năm đó hắn bởi vì hoang dâm háo sắc mà tự hủy Trường Thành.” Ta cười cười, khi mới tới Tây Phụng cũng đã từng hoảng sợ. Thủ hạ nói muốn đi tìm mỹ nhân cho ta hưởng thụ, chớp tới lại là một thiếu niên anh tú, còn nói nam nhân so với nữ nhân có hương vị hơn.

“Ta biết. Nhiệm mỗi khi nhắc tới việc này đều nghiêng răng nghiêng lợi. Chiêu quốc cũng có loại sự tình như thế này, nhưng không quang minh chính đại giống như vậy. Phụ hoàng lại là người thủ lễ...”

“Thiếu chủ không cần để ý tới này. Chỉ là phong tục mà thôi.”

“Nhưng là ta nghe nói, Cận, cũng là xuất thân từ thanh lâu, quan hệ cùng người còn không bình thường...” Hắn nhìn chăm chăm ta, có chút ngạc nhiên, còn có một tia tức giận. Ta không khỏi suy đoán tâm tư của hắn, nói trước.

“Đúng vậy đó. Tô Mộc Cận khi nhỏ bị bọn buôn người bán vào Tuý Phong lâu, từng chịu huấn luyện. Bất quá ta thấy hắn là một nhân tài, liền thu nhận hắn làm đồ đệ, vì đại kế hôm nay mà bồi dưỡng nhân tài hữu dụng. Trên thực tế hắn vẫn chưa từng tiếp khách, chỉ là dựa vào danh hào của ta để bảo hộ mà thôi. Mà thân ta chỉ thích nữ nhân thôi.”

“Vậy người vì sao phải để hắn ở lại nơi đó nhiều năm như vậy? Cận nói người vẫn chưa cho hắn nhiệm vụ gì, chỉ cho hắn ở lại Tuý Phong lâu tập văn luyện võ.”

“Xin hỏi ở trong mắt Thiếu chủ, Tô Mộc Cận là người như thế nào?” Lòng ta lay chuyển, không trả lời vấn đề của hắn, một vị hoàng tử thông minh như vậy, kỳ thật còn thiếu nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế, nếu hắn thật sự mê mẩn Tô Mộc Cận, vậy là không tốt rồi.

Lôi Hạo nhướn mày, có chút bất mãn, thấy ta mỉm cười, suy nghĩ trong chốc lát, rồi cúi đầu nhượng bộ: “Hắn là một nhân tài, nhạy bén bình tĩnh, can đảm cẩn trọng, võ công cao cường, cương nghị bất khuất. Ta chỉ là không nghĩ tới cái người kia kiêu ngạo như vậy lại có xuất thân không chịu được như thế. Nhưng phẩm tính của hắn cao thượng, có thể nói từ nước bùn mà bất nhiễm. Hắn lớn lên như vậy...”

“Rất đẹp.” Lôi Hạo chưa nói nói ra, nhưng trong lòng ta hiểu được. Không rõ Tô Mộc Cận có nhan sắc động lòng người, nhưng cảm thấy được hắn giống như đoá sen trắng bình thường trong trời lại lạnh lùng cao thượng, mỹ mạo không có tỳ vết nào, kinh tâm động phách. Nhưng mà người nọ không phải hoa, mà là mãnh thú.

“Thiếu chủ, Tô Mộc Cận vốn là người không lường được. Ta sợ dĩ chưa bắt đầu dùng hắn, chính là không muốn làm cho hắn có cơ hội phát triển quá nhanh mà sinh dị tâm. Đối với hắn, ta không có nắm chắc mười phần có thể khống chế được hắn.”

Những lời này đúng là nửa thật nửa giả. Tô Mộc Cận thật sự là người lợi hại, biết hắn nhiều năm như vậy, trong mắt của hắn chưa từng thấy gợn sóng sợ hãi. Trên thực tế là hắn luôn kiên trì ở lại Tuý Phong lâu trông chừng Giang Hiểu Phong. Hắn chưa bao giờ muốn ta có ưu đãi cho Giang Hiểu Phong, nhìn người yếu bị khách nhân đùa bỡn cũng không nói cái gì. Hắn chính là một người như thế, người biết rõ kia là nhược điểm của hắn, rồi lại không thể khẳng định được. Hắn cũng không cự tuyệt cùng nam nhân khác ăn nằm, ở trên giường hắn cũng biết uyển chuyển hầu hạ, chỉ có điều là thần trí hắn luôn luôn tỉnh táo. Ở rất nhiều điểm, hắn cực kỳ giống Vân Tùy Phong, cho nên ta không đành lòng hủy hoại hắn.

Cho nên ta chỉ có thể cảnh cáo Tô Mộc Cận.

“Người là người thông minh. Không có lý do gì thì đừng có lãnh họa lên thân.”

“Minh chủ biết gì sao?”

“Người không biết là mình và Lôi Hạo đang quan hệ quá mức thân mật sao? Hắn không phải người thường.”

Hắn nhíu mày, mi mắt rũ xuống, đáp: “Ta chưa từng gây xích mích với hắn. Là chính hắn tò mò, tự hắn loạn tâm.”

“Người khẳng định vậy sao?”

“Thiếu chủ chẳng qua là chưa từng gặp nam tử hoan ái. Hẳn không phải là người trong đạo này. Lâu dần, cũng sẽ phai nhạt mà thôi. Nên hiện nay không nên lãng tránh hẳn còn hơn.”

“Cận, người nên rõ ràng dung mạo của chính mình có bao nhiêu điểm mê người. Nếu không phải kiêng kị Phượng Cảnh Tiêu, bao nhiêu kẻ quyền quý đã sớm vì người mà vung tay tranh đoạt rồi.”

“Ha ha... Bất quá mỹ mạo hại thân. Ta có thể bị hủy nó đi. Chẳng qua... Không có gì. Ta tin rằng có tự hủy dung mạo thì cũng vô dụng.” Hắn đầu tiên là khẽ lắc đầu, chần chờ một lát sau thì khinh cười ra tiếng, đó là bộ mặt ta chưa từng gặp qua, chỉ có đặc ý cùng tự tin mà thôi.

53. Chương 53: Phiên Ngoại 4 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (3)

Bận rộn hơn nửa năm trời, thế lực Tam phương như trước vững vàng vẫn chưa lay chuyển được. Vốn nghĩ muốn thừa dịp Phương Bắc đang có Lang tộc xâm chiếm thì Tam hoàng tử phái thủ hạ đại tướng đi khống chế binh mã phương bắc, vì thế Tô Mộc Cận phải sát thủ ám sát Hàn Huyền Dịch. Không ngờ hẳn ta dù thân trúng kịch độc sau lại vẫn bình an vô sự, làm cho kế hoạch của chúng ta rơi vào bế tắc.

Vài ngày sau, ta thu tin tức của mật thám, Giang Hiểu Phong kia thành người hầu đi theo Hàn Huyền Dịch ra trận, chức trách là chăm sóc bệnh thể của Hàn Tướng quân. Nhìn mật báo, ta sững sốt một trận, không tới cái người vô dụng kia lại chiếm được tín nhiệm của cha con Hàn thị.

Hay ta đã xem thường hẳn rồi?

Lão bản Tuý Phong Lâu chưa bao giờ phát hiện ra hẳn có cái chỗ gì hơn người. Chẳng lẽ hẳn đúng như tin mật báo hiểu sơ kỳ hoàng thuật, gặp may mắn cứu được Hàn Huyền Dịch một mạng?

Chính là hẳn lúc trước vẫn chưa từng có biểu hiện xuất sắc, bất quá chỉ là tên thầy thuốc tầm thường mà thôi.

“Bẩm minh chủ, thuộc hạ không phát hiện ra Giang Hiểu Phong có gì dị thường. Y thuật của hẳn tầm thường. Nhưng sự thực thì Hàn Huyền Dịch mê luyện hẳn tựa hồ không thua gì Diệp Hân.”

“Đúng vậy sao... Tô Mộc Cận biết tin tức này chưa?”

“Tô tướng quân biết. Nhưng hẳn nói chuyện này quá bình thường, Hàn Huyền Dịch vốn ham nhan sắc, người ở Kinh thành ai ai cũng biết.”

“Quên đi. Áp chế việc này trước đã. Người phái người tiếp tục giám sát Hàn Huyền Dịch. Đồng thời lưu ý cả hành động của Giang Hiểu Phong nữa.”

Một cái nam kỹ bình thường tinh thông y lý, mà trước đó ta ở đây lại hoàn toàn không biết gì cả... Tô Mộc Cận, người rất cuốc che giấu ta cái gì?

Cơ nhân tính tấn, nhưng thiên ý nan vì (đại ý là người tính không bằng trời tính). Bất luận chúng ta giết dây người của Chu lâm thừa tướng như thế nào cũng không thể chạm tới chân sau của Hàn Huyền Dịch được, hẳn vẫn đánh thắng trận lớn, còn cùng Phi Lang tộc định ra minh ước, bảo vệ phương bắc của Tây Phương quốc. Đến lúc này, vốn là đảng phái yếu nhất của Hoàng hậu và cha con Hàn thị lại tăng lớn. Mà thủy hỏa bất dung, cả Nhị Hoàng tử và Tam hoàng tử cũng liên hợp lại đối phó Lục hoàng tử, dù sao hẳn cũng là do Hoàng hậu sinh ra, kế thừa ngôi vị Hoàng đế là đúng nhất.

“Không nghĩ tới Hàn Huyền Dịch cao tay như thế. Trí dũng song toàn, so với Nhiễm Du Nguyệt cũng một chín một mười. Nhân tài như vậy nếu có thể cho ta sử dụng, lo gì thiên hạ không vào tay!” Nhìn Lôi Hạo hưng phấn mà khen ngợi đối thủ, ta bội phục trí tuệ khí phách của hẳn, cũng cười hẳn có ý nghĩ kỳ lạ: “Thiếu chủ, Hàn Huyền Dịch sẽ không có khả năng phản quốc đâu. Bây giờ làm như thế nào mới có thể đem cục diện hòa nhau đây. Mục đích hàng đầu của chúng ta là hủy diệt thế lực Chu gia, khống chế binh mã Ma Vân Quan. Thời gian càng kéo dài, ta sợ cho an nguy của ngài...”

“Không lo. Kinh thành đã có thúc thúc cùng Nhiệm quản, sẽ không có vấn đề gì. Ta vừa nghĩ tới, hai mươi năm nay người không trở về tổ quốc rồi, thúc thúc cùng Lôi nãi nãi đều rất nhớ người. Hy vọng hết thấy mau chóng chấm dứt, người có thể sớm cùng người nhà đoàn viên.”

Người nhà...

Lôi Hạo thần sắc thành khẩn, thật sự chân thành như lời Tô Mộc Cận nói, cực kỳ lung lạc lòng người: “Ta thực sự hảo hảo cảm tạ người cùng thúc thúc. Nếu không có thúc thúc, ta cũng không có thành tựu ngày hôm nay. Nếu không có hy sinh cùng đỡ đầu của người, ta càng không thể có được sự nghiệp to lớn này.”

“Thiếu chủ, đây là chức trách của thần tử, ngài không cần để ý đâu.”

“Không. Ta hiểu được chuyện cũ. Lôi thúc thúc là bởi vì cực kỳ yêu mẫu thân, thậm chí tự cam nguyện tiến cung làm thái giám, lấy danh nghĩa làm bạn nâng ở bên cạnh bảo hộ nàng chu toàn, cho nên càng yêu thương ta hơn, dốc lòng tài bồi ta thành người. Từ nhỏ, mẫu thân luôn nhắc nhở ta, cho dù có là đế vương, cũng không thể bỏ qua nhân tình ái dục, không thể nghĩ vô tình rồi phản bội thất hứa với người khác. Quyền thế tiền tài cũng không thể đủ thu mua sự trung thành tuyệt đối được.”

“Lời này cũng có đúng.” Ta không biết hẳn nói lời này là có ý đồ ra sao, do dự thật lâu sau mới nói.”Lấy chân thành đối xử với người, tất nhiên là trọng yếu. Thân là đế vương, đối mặt với người vốn có lắm sự rất phức tạp, đối với đại bộ phận mà nói, ban cho nhiều tiền tài quyền thế đã là đủ rồi. Chỉ có một số ít có thể tin tưởng thật sự, mới đáng giá cho Thiếu chủ lấy tâm mà chân thành đãi người.”

“A, người nào thì nên lấy chân thành đối đãi, người nào chỉ cần thu mua lợi dụng, tự ta phân biệt được mà.”

Lời này là có ý gì đây? Định ám chỉ ta không cần kiêng kị công cao chấn chúa, lấy biểu hiện của hẳn đối với Lôi gia chúng ta để có tín nhiệm sao?

06

Hàn Huyền Dịch chiến thắng trở về Kinh thành sau đó tức khắc cùng Công chúa thành hôn, thế lực càng thêm củng cố vững chắc. Lục hoàng tử cùng Hàn Chính Đức gây sự trên triều, đối với Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử không hề khách khí. Bọn họ muốn tạo thành thanh danh cho Lục hoàng tử là người đức hạnh kiệt xuất để duy trì sự hưng thịnh của Hoàng đế. Nếu Hoàng đế thật sự lập hẳn thành Thái tử, có lẽ sẽ là chuyện tốt, bởi vì thế lực Chu gia tuyệt đối sẽ bị diệt trừ. Nhưng nếu đổi thành Hàn Huyền Dịch trấn thủ Ma Văn Quan, như vậy đối với chúng ta sẽ càng thêm bất lợi.

Không có cách nào, đành phải sử dụng mỹ nhân kế, biết tính Hoàng đế có nhược điểm thích nam sắc, vì Tam hoàng tử mà tìm niềm vui lung lạc Hoàng đế.

Yến Phiên không phụ sự nhờ vả, tiến cung có mấy ngày đã được sắc phong thành Chiêu Nghi. Đó cũng là địa vị cao nhất mà nam tử có thể đạt được.

Bất quá tâm tư Hoàng đế khó dò, nhiều năm như vậy rồi, trong triều đình này có ba thế lực kiềm chế lẫn nhau, không có ai bại hẳn, cũng không có ai dám dùng vũ lực bức vua thoái vị.

Sự tình luôn luôn xoay chuyển không ngừng, thế nhưng vẫn như cũ ra ngoài dự liệu của ta.

Lục hoàng tử cũng vận dụng mỹ nhân kế, muốn kiềm chế Yến Phiên. Thân phận người nọ được đưa vào cung, đến tận một khắc cuối cùng, chúng ta mới được biết.

“Giang Hiếu Phong?”

Lại là hẳn.

“Đúng vậy. Minh chủ. Vừa rồi Lôi tướng quân đưa tin tức, nói là Tô tướng quân tự mình xác định ra rồi. Kế hoạch trước tiên là giết người nọ, kết quả Tô tướng quân nhất thời thay đổi kế hoạch.”

Hắn làm sao mà giết chết người nọ cho được.

“Minh chủ, làm sao bây giờ? Tam điện hạ nói phải loại bỏ người nọ. Nhưng Tô tướng quân không cho phép chúng ta động thủ.”

Do dự thật lâu sau, vẫn là quyết định diệt trừ trước cái hoạ này. Tô Mộc Cận rốt cục thì vẫn do ta nắm trong tay, nếu hấn vì cái người ti tiện kia mà phản bội ta, ta cũng chỉ có thể giết hấn.

“Mệnh lời hỏa cho Tô Tướng quân đi phía Namlàm việc. Lập tức xuất phát.”

Muốn diệt trừ Giang Hiểu Phong không chỉ có Tam hoàng tử, khẳng định còn có Nhị hoàng tử nữa, cứ cho bọn hấn làm thay, thế là rất tốt. Ta lập tức tiến cung cùng thương nghị với Phượng Cảnh Tiêu.

Kết quả màn diễn nghệ của Giang Hiểu Phong thất bại, cho cái tên Nhị hoàng tử xưa nay nổi tiếng tàn ngược kia một cơ hội danh chính ngôn thuận bức tử hấn.

Ta ở trong đại điện nhìn màn này. Thực ra là có một chút tò mò. Đây là lần đầu tiên ta cẩn thận quan sát người này. Tư dung chỉ trung bình, khi còn ở Tuý Phong Lâu hoàn toàn bị mỹ mạo của Tô Mộc Cận che dấu,...mới có một chút không chớp mắt. Ta cũng không rõ ràng lắm, hấn rốt cuộc có bốn sự gì, chiếm cứ chỗ đứng vững chắc ở trong lòng Cận. Bởi vì vừa rồi khi ta mệnh lệnh cho Cận lập tức đi phía nam làm việc thì thần sắc hấn cũng không chút thay đổi, không nói được một lời, cũng không có thay Giang Hiểu Phong cầu xin. Ta nhìn không rõ ánh mắt của hấn.

Giang Hiểu Phong mặc một thân trường bào đỏ thẫm, tươi cười đi vào điện. Trên mặt hấn hoàn toàn là khuôn mặt nịnh nọt tươi cười của người trong thanh lâu.

Lôi Hạo chán ghét nhìn hấn, cau mày. Trong mắt tràn ngập sát ý. Giống như cùng hấn có thâm cừu đại hận (tình địch nhìn nhau ^^).

Chờ đợi Giang Hiểu Phong đích chỉ có một kết cục, trên đại điện này, ở trước mắt bao người, bị người người đùa bốn tới chết.

Bi thảm nhất chính là chết kiểu này.

Ý cười trên mặt người nọ thủy chung không hề thay đổi. Cười khi đối mặt với cái chết, thật là có chút khí phách.

Yến Phiên cả gan làm loạn muốn nhúng tay vào cứu hấn một mạng, bắt quá không thành công. Xem ra tình cảm mấy người bọn họ không phải hạng tầm thường. Tình cảm của Tô Mộc Cận với hấn chỉ sợ càng sâu nặng hơn. Chẳng lẽ ta phải diệt trừ quân cờ này...

Đang còn cân nhắc, chợt thấy người nọ cởi bỏ ngoại bào, cởi dây cột tóc. Suối tóc xoã tung lên sau vai, hấn ta loã thể bước tới, càng thêm thể hiện yêu mị, hồng bào trên mặt đất giống như lửa cháy rừng rực. Trong toàn bộ đại điện lan tràn thứ sát khí quỷ dị, như có như không. Nhìn thân người đang đứng hiên ngang trên đại điện, chỉ cảm thấy hấn tươi đẹp đến quyền rũ đa tình.

Tay hấn bay múa, cước bộ nhẹ nhàng, tươi cười hồn nhiên, dáng người xinh đẹp, từng chút lại từng chút một, giết sạch đám nô lệ cường tráng, tựa như Tu La ma quỷ, bước trên sen hồng mà đến, bằng kiếm vũ hoa lệ, làm cho máu tươi nhuộm hồng đại điện.

Không ai mở mồm nói nổi câu nào. Chỉ ngơ ngác nhìn người bị giết trước mắt.

Ta, kinh hãi phát ra một thân mồ hôi lạnh.

Người này, không hề đơn giản. Không thể dùng lý lẽ thông thường đo lường tâm tư của hấn.

Hấn cũng chỉ là một người vô năng. Chỉ sau một đêm, Hoàng đế mê luyến hấn, thậm chí còn vì hấn mà cùng Chu Thừa tướng khởi xung đột. Sự thật chứng minh, ta lại hạ một nước cờ sai lầm rồi.

“Phiên tin tưởng mình chủ là người giữ lời hứa. Ta sẽ giám sát Hiểu Phong, thông qua hấn tìm hiểu hành động của Hoàng đế cùng bọn Hàn đại nhân. Cũng thỉnh minh chủ hảo hảo chiếu cố Nhạc của ta.” Yến Phiên bị gọi đến sau, thần sắc vô cùng bình tĩnh, không có do dự liên thê sẽ không phản bội chúng ta.

“Người biết rõ ràng ta gọi người tới đây làm cái gì... Nếu ta nói muốn người giết Giang Hiểu Phong thì sao?”

“Ha ha, minh chủ đang nói thật hay nói đùa thế?” Hấn lườm mắt một cái.”Giết hấn thì ngài có ích lợi gì? Người làm sao có thể giết hấn, không duyên không cớ đi hủy một quân cờ tiềm lực vô cùng như thế?”

“Có điều này quân cờ cũng không cho ta sử dụng. Là một chuyện xấu.”

“Ta chỉ cảm thấy Phong dịu ngoan đáng yêu, chỉ cần người cho hấn an toàn, hấn vĩnh viễn đều là sủng vật làm người ta muốn yêu thương. Mà nếu người bức hấn tới đường chết, thì hấn sẽ biến thành Tu La. Minh chủ, Phiên không muốn giết hấn, cũng không thể giết hấn.”

...

“Nếu hấn mà chết, Cận sẽ như thế nào?” Do dự một lát, ta nhin không được hỏi hấn. Cận ngày mai sẽ quay về kinh, khi hấn đã biết việc trên đại diện, sẽ như thế nào chứ?

“Phong còn chưa chết, bảo ta đoán sao ra được phản ứng của Cận chứ?” Nụ cười của hấn không gian trá, lại còn loáng thoáng lộ ra chút bí mật.” Minh chủ cảm thấy hứng thú, vậy thì nên chính mồm hỏi hấn. Cận kỳ thật rất đơn giản. Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, là tác phong nhất quán của hấn.” Tam dừng một lát, hấn bỗng nghiêm trang nói: “Đối minh chủ là người làm đại sự mà nói, chúng ta bất quá cũng chỉ là thân phận quân cờ đồ chơi ti tiện mà thôi. Chúng ta cũng không có gì cầu gì nhiều, chỉ cầu minh chủ sau này cho chúng ta một con đường sống. Cùng vợ con bạch đầu giai lão, dư nguyện thế là đủ rồi.”

...

“Người trở về đi. Chỉ cần người dụng tâm làm việc, ta hứa chuyện của người Lôi mỗ ta nhất định làm được.” Bọn họ cũng không phải quân cờ đại cục, không cần phải ... Đuổi tận giết tuyệt. Huống hồ Yến Phiên và Tô Mộc cận cũng không phải kẻ gốc. Giang Hiểu Phong kia, hiện tại không động vào thì hơn.

07

Tô Mộc Cận sau khi trở về, vẫn chưa nói cái gì cả. Nhưng thật ra Lôi Hạo thì thái độ khác thường, ép hỏi quan hệ của hấn cùng với Giang Hiểu Phong.

“Bẩm Thiếu chủ. Phong là người lớn lên cùng ta ở Tuý Phong Lâu. Là người mà ta quan tâm nhất.”

“Người mà người quan tâm nhất sao? Khó trách ngày đó ở Ngự hoa viên biểu tình của người không bình thường...” Lôi Hạo nắm chặt nắm tay, có chuyện muốn nói, nhưng chưa thể nói ra. “Vậy ta hỏi người, nếu Giang Hiểu Phong kia muốn đổi nghịch cùng chúng ta, người sẽ làm như thế nào?”

“Thiếu chủ xin yên tâm, hấn sẽ không đổi nghịch cùng chúng ta.”

“Người làm sao có thể bảo chứng? Nghe nói hấn là người đang được Hàn Huyền Dịch sủng ái, là quân cờ tốt nhất trong tay Phượng Cảnh Hạo. Nếu hấn đối với Hàn Huyền Dịch hết lòng cung tâm. Người cũng quản được hấn sao?” Lôi Hạo luôn luôn khiêm tốn với người ngoài, chưa bao giờ thấy hấn là người gây sự như thế. Thần sắc hai người đều ngưng trọng. Ta chỉ thấy sầu lo. Xem ra đúng là tiểu hoàng tử thực sự động tâm với Cận. Ban đầu ta chỉ hoài nghi, sau thấy hấn đối xử với Cận giống như bình thường, còn tưởng rằng vô sự vì ta đã lo nghĩ quá nhiều. Chưa từng nghĩ hấn thật sự lao vào. Có lẽ hấn cũng chỉ vô tình dẫm dẫm vào.

“Thiếu chủ, thỉnh ngài yên tâm đi.” Cận vẻ mặt lạnh như băng, ít có cảm xúc lộ ra ngoài bao giờ. ” Tâm tư của Phong ta là người rõ ràng nhất. Ta có thể không chế hấn. Nếu ta không thể, cũng đoán được ra nhất cử nhất động của hấn, ngược lại còn có thể lợi dụng hấn cho mục đích chúng ta thành công. Tóm lại, nếu giết hấn, đối với nghiệp lớn của Thiếu chủ không có lợi đâu!”

“Nếu Thiếu chủ không có sai bảo chuyện gì khác, thỉnh cho phép thuộc hạ xin được cáo lui trước. Tam hoàng tử phân phó ta có chuyện quan trọng phải đi làm.” Hấn cúi đầu rồi thì lễ, không đợi cho phép liền xoay người rời đi. Biểu tình trên mặt Lôi Hạo càng thêm dữ tợn.

“Thiếu chủ. Thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Thật lâu sau hấn mới bình ổn tức giận.” Chuyện gì? Người mau nói đi.”

“Từ Chiêu quốc truyền đến tin tức. Nói Tứ Hoàng Tử phái sát thủ đến, có ý đồ phá hoại đám cưới cùng với Tây Phượng quốc.”

“Hừ. Đám cưới lần này là do Đại hoàng huynh thúc đẩy. Tứ hoàng huynh muốn phá hủy ý hấn, chúng ta không quan hệ vào đó.”

“Thiếu chủ có cho rằng chúng ta nên trợ giúp bọn họ một tay? Như vậy cũng có thể đả kích Phượng Cảnh Hân cùng thế lực của Chu gia.”

“Không cần giúp. Cũng không can thiệp vào hành động của bọn họ. Hành động của bọn họ đối với chúng ta không có gì đáng lợi dụng. Không đáng để làm bại lộ thực lực của chúng ta.”

...

“Thiếu chủ có chuyện thì cứ việc hỏi.” Tiểu hoàng tử trừng mắt nhìn ta cả nửa ngày, không nói lời nào, cũng không bảo ta rời đi. Biểu tình trên mặt hắn thay đổi trong nháy mắt, rất là phần khích.

“Lôi Nhị thúc có từng thích ai chưa?” Tên tiểu tử kia nét mặt bỗng ửng đỏ, xem ra là lần đầu tiên động tình với ai đó rồi.”Đối với người mà người thích, người sẽ muốn làm cái gì?”

“Ta chỉ muốn đánh bại nàng, làm cho nàng phải thừa nhận không ai lợi hại hơn ta, sẽ không còn gọi ta là tiểu quỷ nữa.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Hắn nhìn ta, suy nghĩ một chút.”Chẳng lẽ người không có ý tưởng khác, thí dụ như cùng hắn ở một chỗ...”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, tựa hồ như đang ngượng ngùng. Cũng làm cho ta miên man bất định.

“Àn. Ta không biết Thiếu chủ gọi cái cảm giác cùng người mình thích ở một chỗ là gì. Bất quá ta cả đời này trải qua chém giết huyết tinh, vui vẻ nhất chính là thời khắc cùng người nọ sống vai giết địch chèn lấn liệt rượu. Ta không biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào... Nếu Thiếu chủ thích một người mà muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, cũng là nhân chi thường tình. Nhưng mà giang hồ giống ta thật ra không có kiêng kị gì, thân phận Thiếu chủ cũng không bình thường, tương lai chỉ sợ..... Kỳ thật còn trẻ còn hoan ái, vốn là bình thường, quần cũng không nổi. Quá một đoạn thời gian trôi đi, nói không chừng sẽ phai nhạt, nhanh chóng quên đi thôi.”

Mỗi người đều nói chuyện yêu đương của mình, nhưng cái chính là chân tình chân ái có bao nhiêu? Giống đại ca của ta như kẻ điên vậy, mười năm cũng khó gặp người như vậy.

“Ta cũng không xác định. Bất quá ta cảm thấy được hắn không giống người thường. Ta nghĩ hắn cùng với ta là tri kỷ, không nghĩ tới hắn lại lừa ta một việc, cảm thấy tức giận, ngày đó ở hoa viên, vẻ mặt của hắn không giống với bình thường... Thúc thúc không có dạy ta về tình yêu nam nữ, hắn bảo chính ta phải tự nghiền ngẫm...”

“Tô Mộc Cận không phải là nữ tử!”

“Cho nên ta mới không hiểu ta rốt cuộc có thích hắn hay không a! Hắn là người mà ta thấy xinh đẹp nhất... Tuy rằng bộ dạng Nhiễm cũng rất đẹp, nhưng mà cái loại cảm giác này... Ta miêu tả không ra... Nói ngắn gọn lại, hắn rất có mị lực.”

Nhìn vẻ mặt hắn uể oải, ta cười khổ không được. Đại ca rốt cuộc là đã bồi dưỡng tiểu hoàng tử này như thế nào này chứ? Không tồi đâu, hắn đích xác là người khôn khéo có khả năng, nhưng ở trong loại chuyện tình yêu này lại ngờ nghệch đến thẳng thắn thành thật như thế.

“Thiếu chủ nếu là quen nam sắc, cũng sẽ có mê hoặc.Nam nhân Tây phượng quốc vốn có nhan sắc vô cùng, nhưng chỉ là nhất thời vui thích. Thậm chí có người thường thức chán chê, cho nên như cũ cưới vợ sống chết. Thiếu chủ không ngại thử xem chút tư vị trong đó. Giống như trên người Tô Mộc Cận cũng có đủ loại mị lực này, là loại nam quan đã từng chịu huấn luyện đều có trên người.”

“Thật vậy sao?”

“Thiếu chủ thử qua sẽ biết liền.”

54. Chương 54: Phiên Ngoại 5 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (4)

Sự tình chỉ cần có dính dáng đến Giang Hiểu Phong, sẽ làm cho ta không sao dự liệu được mà chuẩn bị không kịp.

Trong Ngự yến hần lấy thân người làm lá chắn cứu Thập Lục công chúa, ngược lại thì thân hần trúng kịch độc. Cận khi đang vùng kiếm chém giết thích khách, thấy Giang Hiểu Phong hôn mê, lập tức chạy vội qua, một hơi lại một hơi, hút nọc độc ra cho hần.

Một mảnh hỗn loạn sau khi kết thúc, nhưng thấy hần mồ hôi lạnh đầm đìa. Tuy rằng vẫn thần sắc không thay đổi như trước, hần đối mặt với Hoàng đế vẫn trả lời thoải mái tự nhiên.

Cận, Giang Hiểu Phong quả thật là diên yếu của người. Nếu như có cơ hội thế này thì ta có thể nào buông tha được. Nếu không chế được hần, không tin ta không thể khống chế được người. Nhất là người hiện tại đạt được sủng ái của Hoàng đế, thế lực bành trướng. Càng bởi vì người quá mức bình tĩnh, bình tĩnh tới dọa người.

Phương pháp của ta rất đơn giản mà thôi.

“Tô tướng quân, trong khoảng thời gian này ngài thực đã vất vả nhiều rồi.”

“Thuộc hạ chưa bao giờ quên nghiệp lớn của chúng ta. Quyết sẽ không phản bội Minh chủ.”

“Hừ... Người trong lòng có nghi hoặc, cũng không hỏi ta. Người bảo ta tin tưởng lòng trung thành của người như thế nào? Chẳng lẽ người không hoài nghi thích khách đó là ta gạt người phải đi sao? Chẳng lẽ người trong lòng không có một chút oán hận? Cận, cho dù nếu người có phần nộ, ta vẫn cảm thấy tin cậy được người như cũ...”

...

“Người lần này là do Tứ Hoàng Tử Chiêu quốc phái tới. Chúng ta chỉ là khoan tay đứng nhìn mà thôi. Không nghĩ tới đã làm cho Giang Hiểu Phong gặp tội.”

“Minh chủ đại cũng không cần giải thích. Quyền cho chúng ta được sống hay chết, vẫn đều ở trong tay ngài. Làm sao tự lo được: Ngài lo ngại ta bất trung sao? Phản bội kế hoạch, ta có thể đạt được cái gì? Chiêu quốc như mặt trời ban trưa, chỉ các có một bước là thống nhất thiên hạ. Nếu ta phản bội, tương lai có thể ẩn thân ở nơi nào nữa chứ?”

“Đúng như thế, nhưng thật ra lòng ta mất quá nhỏ... Tô Mộc Cận, người đã thấy rõ đại sự thiên hạ, ta cũng tin tưởng người không phải hạ người hồ đồ. Lời này là nói thật cho người biết, loại độc mà Giang Hiểu Phong trúng chính là độc được bí chế của hoàng gia Chiêu quốc.”

Ta vừa lòng nhìn thấy trong mắt của hần chợt lóe sáng.

“Giải được, Thiếu chủ đã phái người quay về Chiêu quốc lấy. Yên tâm đi, chúng ta không phải là cần tính mạng của hần, đương nhiên, cũng muốn chờ đại sự thành công thì mới có thể cho hần thuốc giải độc. Tính mạng của hần, sẽ tùy vào biểu hiện của người như thế nào.”

“Ta đã rõ.” Hần rũ mi mắt xuống, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, cười nhẹ.

“Còn nữa, ta cũng không hy vọng Thiếu chủ sẽ tiếp tục mê luyện người.”

“Vây là người đã đưa tới mỹ nữ dời đi sự chú ý của hần, làm cho hần học cách hưởng thụ nam sắc, muốn ngừng mà không được.” Lần này hần lại đổi thành một nụ cười nhạo.”Minh chủ, Thiếu chủ cùng người khác nhau. Hần, không chống lại nổi hấp dẫn nam sắc. Ngài lại hạ một nước cờ sai lầm rồi.”

...

“Người nói xem?”

“Nghe nói Chiêu quốc liên tục ba triều đại thanh tịnh tu vi, không hoang dâm háo sắc, trong cung đình cũng sạch sẽ vô cùng. Ta đoán Thiếu chủ trước kia đều chịu qua giáo dục khuê phòng đứng đắn, như xử nam vậy, lại sao cảm lòng được trước loại nam quan mê người. Không sai, đúng là những khách nhân đều xem nam

kỹ là đồ chơi, nhưng cho dù cưới thê, vẫn thích đi thưởng ngoạn. Thê tử chỉ là công cụ duy trì nòi giống, họ tới thanh lâu, mới là chỗ nam nhân phóng túng. Nếu ta đoán không sai, trong lòng mình chủ cũng có tồn tại một người không tầm thường chút nào. Nhưng Thiếu chủ không giống như thế, ở chuyện nhân tình yêu, hẳn còn... Quá non. Chỉ có một câu để hình dung hẳn, Thiếu chủ còn là một thiếu niên ngây thơ.”

...

“Thuộc hạ minh bạch sầu lo của mình chủ, cũng không muốn tìm phiền toái cho mình. Chuyện Thiếu chủ, ta sẽ cẩn thận hơn.”

...

“Quên đi. Người lui xuống trước đi đi.”

Ta phải hảo hảo ngấm lại mới được... Không thể để cho đại ca cùng mẫu thân oán giận ta đã thất trách chiếu cố Tiểu hoàng tử không chu toàn...

Nói đến thế, là lại muốn mắng đại ca cùng Tổng quý phi đã giáo dục thất bại rồi, tại sao có thể dưỡng ra một hoàng đế ngây thơ đến như vậy chứ!

09

Lôi Hạo cực kỳ bất mãn chuyện Cận đi chùa Bạch Mã tư hội cùng Giang Hiểu Phong, Cận đi rồi, hẳn cả đêm đều nôn nóng bất an, thường thường nhìn chăm chăm ra đại môn trông ngóng. Lại thường thường lẩm nhảm mắng vài tiếng một mình.

Xong rồi. Ta sẽ bị đại ca mắng chết thôi, bị chết đuối trong nước mắt của mẹ mất.

“Nhị thúc!”

“A? Thiếu chủ có chuyện gì sao?”

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn mặt đất, hỏi nhỏ: “Cận, có phải thực sự thích người kia? Người kia, ti tiện còn dâm loạn, có phải hẳn hạ được lên người Cận, mới làm cho Cận để ý hẳn như vậy!”

“Khụ... Cái kia, là do bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cái này gọi là hoạn nạn gặp chân tình, cảm tình tốt như vậy là chuyện bình thường.”

“Nhưng ta cùng với Cận hiện tại cũng là như thế cơ mà. Chúng ta có chung lý tưởng khát vọng, xuất sinh nhập tử, đỡ đần cho nhau. Chúng ta tâm ý tương thông, lấy thành cùng đãi, hẳn năm lần bảy lượt vẫn tranh thành bất chấp hiểm nguy hộ giá ta bình an. Trừ bọn người, hẳn chính là người ta tín nhiệm nhất!”

...

“Đáng hận thật!”

Ta gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Thật sự là đáng giận, vì sao ta muốn nghe tiểu hài tử này oán giận chứ.

“Lôi Táp, người đó, không có nhiều vương vấn với chuyện tình duyên... Người không hy sinh, cũng không vì chuyện một người nào đó mà làm thủ đoạn đê tiện...”

Ngày đó, Vân Tùy Phong theo thường lệ lại giáo huấn ta.

“Người sai lầm rồi. Ta đã thấy. Đại ca của ta chính là mình chứng đó!”

“Chính người cũng không tán thành viện hẳn đã thực hiện, không phải sao? Cho nên mới nói người còn nhỏ mà thôi. Ha ha...”

“Đáng giận! Người cho là người là ai, chuyện thế gian này người biết hết được chắc!”

Qua nhiều năm như vậy rồi, bây giờ chợt nhớ tới lời của nàng, mới cảm nhận được, trong lời nói của nàng thực có đạo lý. Ta đùa bỡn với đủ mọi âm mưu giết chóc đã nửa đời người, ở chuyện này lại nhìn không ra.

“Người nói Giang Hiểu Phong nhắc rằng hai vị công chúa đang âm thầm gây dựng một thế lực mà chúng ta không hay biết?”

“Đúng. Một người là thê tử của Hàn Huyền Dịch, người kia, chắc là công chúa bị hủy dung trong hoàng cung kia. Hiện tại ở trong triều cũng chỉ còn lại có hai vị công chúa này.”

“Điều này sao có thể?” Lôi Hạo nhìn chằm chằm ta hỏi: “Nhị thúc nhiều năm qua đã giám sát chặt chẽ động tĩnh trong triều như vậy

, làm sao có thể không chú ý tới sự tồn tại của các nàng?”

“Thiếu chủ, Tây Phương quốc không cho phép nữ tử tham gia vào chính sự, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Nữ nhân trong Hậu cung không thể cầu kết ngoại thích. Nhưng Thập Tứ công chúa là con đẻ của Chu quý phi, nàng ta sao có thể liên hợp cùng Cửu công chúa theo phe Lục hoàng tử? Thế lực Chu gia như thế sao các nàng lại không sử dụng?”

Ta cảm thấy được có chút khó hiểu. Ân ân oán oán trong cung rất phức tạp, lúc này lại liên quan đến hai cái công chúa. Không hiểu các nàng có được cái gì năng lực gì.”

“Cận, ngươi có thể hỏi rõ ràng hơn một ít được không?”

“Không có. Ta nhắc tới đến các nàng Phong đều không nói. Nếu quả thật như vậy, như vậy chúng ta phải người đi thăm dò sẽ biết. Nếu có thể để Phong nói ra.... Nhưng mà, ta chỉ sợ Phong không thể tự mình nói cho ta biết.”

“Vì cái gì? Ngươi lo lắng hấn hận ngươi?” Về mặt Lôi Hạo có chút phức tạp.

“... Phong là một người khôn khéo, nếu hấn nói cho ta biết chân tướng, mà hai vị công chúa lại gặp nguy hiểm, người bị hoài nghi nhất chính là ta.”

“Nói vậy, ý hấn ra sao? Hiện tại hấn không có lập trường, hấn...”

“Thiếu chủ, ta đề nghị tự kiểm tin tình báo, không phải sợ Phong oán hận, mà là sợ hấn có thể vì bảo vệ họ mà đứng chống đối chúng ta. Hiện tại hấn và ta có quan hệ thế này, hấn mới bảo trì vị trí trung lập... Hấn vẫn cảm thấy chính mình thực có lỗi với Diệp Hân, hơn nữa vị công chúa kia đối với hấn có ân, với tính tình của hấn, chắc chắn không thể không để ý chuyện sinh tử của bọn họ. Chỉ có thể gạt hấn... Mới có thể lợi dụng hấn.”

“Cận?”

“Thiếu chủ yên tâm. Thuộc hạ tự biết nên như thế nào.” Hấn cười cười, thần sắc như trước, nhìn không ra tâm tư của hấn.

Nửa tháng, thám tử từ kinh thành đưa tin tức tới. Hai vị công chúa kia quả nhiên không đơn giản, bên ngoài như không có gì lại bí mật bồi dưỡng sát thủ và mật thám, ở trong cung âm thầm mua chuộc thống lĩnh cấm quân, lợi dụng bọn họ chứ không ra mặt. Cũng không phải đại nhân vật to lớn gì, nhưng là từng chút từng chút có thể phát huy tác dụng, càng lúc càng nắm giữ thực quyền, so với đám người vô dụng tham vương vị thì còn xuất sắc hơn. Nếu lực lượng này cùng cha con Hàn thị liên hợp, trong khoảnh khắc cũng có thể thay đổi thời cuộc. Tất nhiên, hình như các nàng tựa hồ có điều kiêng kị gì đó, chưa để cho toàn bộ lực lượng của mình bộc phát toàn bộ. Cũng may mắn các nàng là thân nữ tử, không có khả năng thực sự tranh quyền đoạt thế.

“Nhị thúc, xem ra thật sự giống như Cận đoán, thế lực này của các nàng ... có tương lai.” Tạm gác lại tình yêu, Lôi Hạo vẫn là khôn khéo chần chừ cho tương lai đế vương của mình.”Nếu có thể làm gì đó đủ bức các nàng tạo phản, chúng ta tự đứng có thể mượn tay thế lực này, tuyệt đối có thể được việc. Cho dù có thể nào, cũng có thể làm cho Tây Phương Quốc rung chuyển, nhân cơ hội có thể diệt trừ đám còn lại, làm cho Hoàng đế mất đi lòng tin, tương lai khi đại quân ta tấn công tới, sẽ không uống khí lực, có thể thu phục bọn người nhất gan đầu hàng.”

“Nhưng mà, Thiếu chủ! Sau này nhờ đâu người thống lĩnh đại quân Chiêu quốc không phải người của chúng ta. Nếu ngài không tự tay dâng được Ma Văn Quan, tâm huyết chúng ta nhiều năm qua, cũng có thể bị gạt bỏ. Dù sao ở trong triều, ngoài trừ Nhiễm Du Nguyệt trẻ tuổi tài cao, ngài không có nguyên lão đại thần thể gia đại tộc nào đỡ đầu.”

“Người nói rất đúng. Chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn mới được, cũng không thể bỏ qua cơ hội này. Việc này sẽ chờ bình định Nam Cương xong sẽ tái nghị. Du Nguyệt sẽ hiến kế cho phụ hoàng, nói liên hợp việc đánh chiếm Tây Phụng Quốc và bình định Nam Cương, thì mới là tốt nhất. Phụ hoàng đã đồng ý, đại quân chắc chắn sẽ do người của Nhiễm cầm đầu. Đáng tiếc lần này không phải Du Nguyệt cầm binh, hắn chỉ là quân sư phía sau màn thôi.”

“Mà hoàng tử cũng không muốn hắn đạt nhiều công quá lớn, thế lực sẽ còn tăng lên.”

“Đúng vậy. Có ai dự đoán được chuyện hắn chỉ đi năm tháng mà có thể đánh bại Lang tộc, truy địch ngàn dặm. Trước đây, có bao nhiêu người chú ý tới sự tồn tại của ta. Lúc này đây, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được đất nước này. Ta muốn cùng Cận chinh phạt Nam Cương. Như vậy mới có thể đạt được một người huynh đệ.”

“Thiếu chủ. Dao kiếm vô tình. Người lo lắng nữa...”

“Không cần!” Hắn tràn đầy tự tin, khí thế phi phàm.”Ta cùng với Du Nguyệt đang nghiên tập binh pháp, ta tự tin chính mình không kém hắn nhiều ít. Đại trượng phu phải kiến công lập nghiệp, nếu ta lui ở phía sau, ý lại thúc thúc cùng Nhị thúc các người chiếu cố, tương lai lại có thể nào phục chúng? Nói chắc rằng, ta tin tưởng Cận sẽ bảo hộ ta chu toàn. Hắn đích vô nghệ cao siêu, không có địch thủ.”

10

Tam hoàng tử thuận lợi chiếm được binh quyền. Chỉ có điều Giang Hiểu Phong chọn người làm chức giám quân, ngoài dự liệu của ta. Bất quá, cái này có lợi cho chúng ta. Thiếu chủ có thể không hề bận tâm huy quân tiến công mà không bị giám quân trối buộc.

Hết thấy đều thuận lợi. Đại quân thắng thế như chẻ tre, một đường tiến công, cuối cùng cùng đại quân Chiêu quốc hội hợp, đánh tan phản quân cuối cùng ở Nam Cương. Từ nay về sau, phương Nam thần phục Chiêu quốc.

“Bẩm minh chủ, Thiếu chủ đưa tới mật thư.”

Tùy tay mở ra, xem qua một chút, cảm thấy được không thể chống lệnh nổi, lại đọc tiếp, không khỏi âm thầm bội phục. Nếu không phạm sai lầm, là do Tây Phụng Quốc hoàn toàn tự vong quốc, căn bản không cần Chiêu quốc phải xuất động đại quân.

Đại ca, kế hoạch của người sắp thành công rồi!

Ta cho gọi Yến Phiên đến, phân phó cho hần nhiệm vụ mới. Hần nghe xong, không nói gì thêm, chỉ hỏi một câu.

“Bảo trụ tánh mạng Phong, không biết là Minh chủ muốn thành toàn cho hần với Cận, hay chỉ là muốn lợi dụng hần?”

“Lợi dụng hần? Giang Hiểu Phong đâu có còn tác dụng? Đây bất quá là yêu cầu mà Cận đưa ra thôi.”

“Cận sao? Hần vì đạt được mục đích, cái gì đều đã tính kế...”

“Người thật hiểu hần.”

“Minh chủ phân phó, Phiên nhất định đem hết khả năng hoàn thành.” Hần quyền rũ cười, nhanh nhẹn rời đi. Làm cho ta không khỏi hoài nghi, người này rốt cuộc là loại khôn khéo nào?

Nhiễm Du Nguyệt vào kinh, cùng Tây Phụng ký kết minh ước. Trò hay đã chính thức mở màn.

Hết thấy không ngoài sở liệu, Hoàng đế quả thực si tình, biết được chân tướng sự việc thì lập tức trừ diệt Hoàng hậu và bọn Hàn Chính Đức. Giang Hiểu Phong quả thực nếu như Cận sở liệu, không có một tia chậm trễ, thông báo cho đám người kia. Vì thế, kinh thành đại loạn.

Cũng từng nghĩ tới nếu như Lục hoàng tử có chống cự thì đã bị tiêu diệt. Nhưng mà Nhiễm Du Nguyệt và Cận lại nói, cha con Hàn thị không phải là loại người ngồi chờ chết, hai vị công chúa nếu bí mật mưu sự, án binh bất động. Cho dù hai vị công chúa suất lĩnh được nhân mã chính biến thành công, chúng ta cũng có

thể ở ngoài kinh điều động nhân mã thảo phạt các nàng, dù sao nữ tử tham gia vào chính sự đã là phạm vào điều tối kỵ.

Mấy phương giăng co không ngớt, ở Kinh thành đại chiến. Lôi Hạo cùng Tô Mộc Cận mang binh tiếp viện. Phe phái Lục hoàng tử đại bại. Chỉ có một mình Hàn Huyền Dịch đào thoát.

Năm vạn tinh binh Phương Bắc bắt ngờ làm phản.

Cận nói Giang Hiểu Phong một khi đã bị đe dọa tới tánh mạng, tất nhiên sẽ có hành động cương quyết.

Quả nhiên, hắn lấy lệnh thiên tử lập Chư hầu, ít nhất ở mặt ngoài đã khống chế toàn bộ thế cục, hắn đứng ở giữa thế cục giăng co của Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử mà sinh tồn.

Ma Vân Quan có con của Chu thừa tướng cực kì tài giỏi, cũng sẽ không đành lòng nhìn cha cùng Nhị hoàng tử bị hại, nhất định sẽ phái quân tới bảo hộ. Tam hoàng tử phải chết, Thập Hoàng tử có cừ hận với hắn bí mật phản bội, mà thu thập tàn cục, chư hầu Tây Phương ở các lộ bắt ngờ làm phản. Nhiễm Du Nguyệt nói, Thập hoàng tử đáng thương kia thực sự tin tưởng là hắn sẽ phụ trợ mình trả thù, cũng đáp ứng sau khi kế vị, Tây Phương quốc sẽ hưởng chiêu quốc xưng thần.

Hết thấy, đều giống như kế hoạch: mọi việc cứ như mũi tên tự bay vút tới mục tiêu.

Công bằng mà nói, Giang Hiểu Phong đích xác không phải người bình thường, nhưng hôm nay hắn lừa bịp nói dối, trái ý nguyện của chúng ta, nhanh nhẹn khởi vũ. Kết cục cuối cùng của hắn chỉ có một.

Hoàng tộc Tây phương bị một nình thần giết sạch, ngay cả Tân Hoàng đế cũng chịu theo bài bố của hắn, người trong thiên hạ ai sẽ chấp nhận chứ?

Chỉ cần giết chết người cuối cùng này, nhiệm vụ của ta sẽ hoàn thành.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 6 : Lôi Táp – Bảo Mỗ Ký (5)

Đám thuộc hạ cứu ta ra khỏi thiên lao, ta lập tức chạy về đại doanh. Thám tử nói cho ta biết, chuyện tình ta lo lắng đã xảy ra.

Thấy Nhiễm Du Nguyệt, hắn chỉ lắc lắc đầu, nói một câu: “Đừng hỏi ta, ta cũng không rõ tâm tư của điện hạ là như thế nào.”

“Tâm tư Điện hạ ta có thể hiểu được. Cho nên ta mới bắt người giết chết Tô Mộc Cận, tạo thành cái chết giả ngoài ý muốn cho hắn.”

“Cận là đường đệ của ta, huyết mạch Nguyệt tộc, người bảo ta sao hạ thủ được!”

Ta hít một hơi, người này, quả thực cái gì đều không gạt, đến cuối cùng, ta căn bản không biết đòn sát thủ của hắn là cái gì.

Chẳng lẽ là thiên ý?

Ta đi vào lều Thiếu chủ đang nhốt Tô Mộc Cận, hắn miễn cưỡng nằm trên giường nghỉ ngơi. Xung quanh nồng nặc mùi hoan ái.

Ta thở dài.

“Cận, ủy khuất người rồi. Không nghĩ tới điện hạ lại biến thành như vậy. Ta đã hứa với người, hứa cho người tự do. Người yên tâm, Lôi Táp ta nói được thì làm được, cho dù bất kính với điện hạ, ta cũng sẽ thả người rồi đi.”

“Ha ha... Minh chủ không cần lo âu. Thuộc hạ đáp ứng với điện hạ, cùng hắn cả đời làm bạn. Ít nhất, Phong không có được giải dược thì ta sẽ không rời khỏi hắn. Nếu Phong bất hạnh bỏ mình trước, ta càng không thể ly khai hắn. Không có tâm tình thực sự với điện hạ, đành phải thành món đồ chơi trong tay hắn. Ở bên cạnh điện hạ làm bạn, nhất định sẽ không nhàm chán.”

“Người dám uy hiếp ta?”

“Đã quên nói cho mình chủ, Phong cũng là người tinh thông độc dược. Lần trước chỉ có cầm một chút dược chơi đùa, không cẩn thận đã làm cho điện hạ bình phục.”

Nụ cười của hắn ôn hòa, hai mắt sáng lóng lánh.

...

“Người từ khi nào biết ta sẽ giết người?”

“Bắt đầu từ khi điện hạ để ý ta, ta biết người sẽ không bỏ qua cho ta. Người đối với tròng biển cổ năm đó của Nguyệt Hồng Diệp còn sợ hãi, sao có thể mạo hiểm cho điện hạ giẫm lên vết xe đổ đó chứ? Đối với người, là một Hoàng đế anh minh, hắn có thể sủng ái nữ nhân, nhưng tuyệt đối không thể động tình với nam nhân.”

“Nếu trong lòng người không có người thương yêu bên ngoài, vĩnh viễn không phản bội điện hạ, ta có lẽ có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng người thì không phải. Người không yêu điện hạ. Hắn đối với người mê luyện như thế, nhưng người không có chút động tâm?”

“Mới đầu cũng không có. Nhưng là thấy người có sát ý với ta, rơi vào đường cùng, không thể để không như thế. Ta không chỉ phải bảo trụ tính mạng của Phong, còn phải bảo trụ hạnh phúc của hắn. Ta mất nhiều năm như vậy, mới chiếm được tấm lòng của hắn, nếu ta phản bội hắn, trời tru đất diệt.”

...

“Kỳ thật mình chủ lúc trước không lấy tính mạng Phong ra áp chế ta, ta cũng sẽ không lợi dụng điện hạ để uy hiếp người. Ta đối với điện hạ cũng không phải là vô tình, chỉ là tình cảm vua tôi thần tử. Ta ngay cả Phong cũng lợi dụng, chính là vì báo đáp ơn tri ngộ của hắn.”

“Nói ra của người điều kiện đi.”

“Để cho Phong cùng Phiên bình yên rời đi. Sau này, ta sẽ lựa chọn thời cơ thích hợp rời khỏi điện hạ, nếu người muốn, ta có thể nghĩ cách làm cho điện hạ chán ghét, đuổi ta đi.”

...

“Hảo. Ta có thể an bài. Thế nhưng người phải nghĩ biện pháp, làm cho điện hạ không thể bị tình yêu mê hoặc dễ dàng như thế.”

“Không bằng người năn nỉ điện hạ và mẫu phi cùng sủng ái ít làm thơ thần tình cảm một chút.”

Chân mày hắn cau lại, giống như châm chọc. Làm cho nét mặt già nua của ta ửng đỏ. Ta cái tên đại ca ngu ngốc của ta, rõ ràng đầy bụng tài hoa, chỉ là quá nặng chuyện tình duyên. Đại ngu ngốc dường ra tiểu ngu ngốc, hại ta phải làm người xấu.

“Ta vẫn nói người là tên đồ đệ chỉ biết kiêu ngạo. Nếu không có bất đắc dĩ, ta cũng không đành lòng giết người.”

“Đồ nhi cũng cảm kích sủng ái nhiều năm qua chỉ dạy. Không có sủng ái, cũng sẽ không có đồ nhi ngày hôm nay.”

“Người nếu cảm kích ta, không bằng đem giải dược cho ta trước.”

“Giải dược ở trong tay Phong. Chỉ có hắn mới có thể giải.”

Đôi ta cùng cười to, cười đến sáng khoái.

Trong đầu một ngày hôm nay còn đang mải bội phục âm mưu của Cận, ngày hôm sau đã bị các người lừa gạt tới tức giận đến hộc máu.

Thấy hắn chưa đưa giải dược đã rời đi, ta luôn âm thầm đề phòng. Không muốn cho chúng cơ hội ám sát.

Giang Hiểu Phong, khó trách Cận mê luyện người như thế... Tâm cơ thủ đoạn giả dối tàn nhẫn, nếu là đối một thân phận khác, không biết người sẽ thành ra cái hạng người gì...

Cận, người thắng.

Nhiều ngày sau, ta đúng hẹn sẽ mang giải được cho hần.

Bọn họ sớm chờ ngày này. Giang Hiểu Phong tay trong tay dung dăng dung dẻ với Cận, hai người vui vẻ ra mặt. Bỗng nhiên người nọ xoay người dỗi không thèm để ý tới Cận, chỉ thấy Cận cúi đầu khom lưng về mặt nịnh nọt hần gì đó.

A!

Ta chưa thấy qua Cận có biểu hiện như vậy. Cho tới nay chỉ luôn nghĩ hần kiêu ngạo, khinh thường người khác, chưa từng thấy hần có bộ dạng đáng thương hại.

Có phải ta nhìn lầm rồi hay không?

“Minh chủ, ngài đã tới rồi.”

Hai người thấy ta, cười đi tới.

“Giải được đây. Trước kia đã có nhiều đắc tội, xin minh chủ hãy thứ lỗi.”

“Như vậy thực sự là chuyện cổ có giải được sao?”

Hai người nhìn nhau cười, lại là cái loại này đắc ý giả dối tươi cười.

“Thật xin lỗi. Chuyện cổ độc vốn không có thuốc nào chữa được. Vì an toàn của chúng ta, cho dù có, cũng sẽ không thể cho người.”

“Yên tâm đi, Lôi minh chủ. Ta cùng Cận chỉ muốn hảo hảo làm người bình thường, không có dã tâm gì. Cũng sẽ không tới cửa Điện hạ gây chuyện.”

...

“Quên đi. Tính ta cũng không sợ các người. Đây là ngân phiếu của người. Các người nên biết Lôi Táp lần đầu tiên bị người khác áp chế.”

“Hi hi... Mỗi việc đều có lần đầu tiên của nó thôi.”

“Minh chủ về sau định như thế nào?”

Lúc cáo biệt, Tô Mộc Cận mở miệng hỏi, ý vị thâm trường.

“Không muốn làm quan. Có thể sẽ giúp điện hạ huấn luyện mật thám. Chém giết cướp bóc ngày càng thích hợp với ta... Còn phải đi tìm một người, cùng nàng so tài một trận.”

“Như vậy thuộc hạ mong minh chủ sớm tìm được người nọ, thành toàn tâm nguyện.”

“Các người cũng保重.”

Mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành. Về sau làm chuyện gì, cũng có thể tự do tự tại rồi. Hai năm nay ta làm bảo mẫu cũng thật mệt. Địa vị Tiểu hoàng tử cũng đã củng cố, có đám người Nhiệm Du Nguyệt, Hàn Huyền Dịch phụ trợ, để vị là đắc định cho hần rồi.

“Lôi tiểu đệ, người không phải là một nam nhân không có tương lai, vì sao không làm?”

Du lịch thiên hạ, bốn biển là nhà...

Cũng là một chủ ý không tồi, ít nhất lần sau gặp mặt sẽ không bị nữ nhân kia cười nhạo ta kém kiến thức nữa.

13 kết thúc

Nhiều năm sau, Lôi Táp chỉ còn quần quýt lấy Vân Tuyền Phong luận võ, dưới cơn gió hai người kịch liệt giao đấu.

Ha ha ha ha...

“Vân Tuyền Phong người cầm miệng! Không cho người được cười!”

“Ha ha ha... Lôi tiểu đệ, tình cổ Nam Cương đích là loại cổ độc thuộc hàng thiên hạ đệ nhất vô dụng, chẳng lẽ các ngươi không biết sao? Hơn nữa cái thứ đó là dùng ở trên người nam nữ, cần có âm dương điều hòa, loại độc này hạ ở trên người hai nam nhân, không tới một tháng sẽ mất đi hiệu lực. Ha ha ha... Ngươi vẫn là ngốc như thế a.”

A...

Lôi Táp ngửa mặt lên trời than thở: “Thế nhưng ta bị hai tiểu tử kia lừa đi ước chừng mười vạn lượng bạc a...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-gioi>